VITA ET DOCTRINA JESU CHRISTI, EX QUATUOR EVANGELISTIS...

VITA ET DOCTRINA
JESU
CHRISTI,

EX QUATUOR EVANGELISTIS
COLLECTA,
ET
IN MEDITATIONUM
MATERIAM
AD SINGULOS TOTIUS ANNI DIES
DISTRIBUTA,

Per

R. P. NICOLAUM AVANCINUM
SOCIETATIS JESU.

Denuò edita.

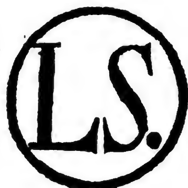

TYRNAVIÆ,

TYPIS ACADEM. SOCIET. JESU, 1751.

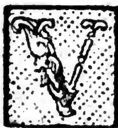
APPROBATIO.

EGo Franciscus Pizzoni, Societatis JESU per Provinciam Austriæ Præpositus Provincialis, facta mihi potestate ab Admodùm R. P. N. Joanne Paulo Oliva Præposito Generali, facultatem concedo, ut *Vita, & Doctrina Christi*, à P. Nicolao Avancino Societatis nostræ Sacerdote, *in singulos totius anni dies ad meditandum disposita*, & ab aliquot ejusdem Societatis Patribus, ad id deputatis, revisa & approbata, typis mandetur. In cujus rei fidem has litteras manu mea subscriptas, & officii sigillo munitas dedi. Viennæ Austriæ 7. Januarii, Anno 1665.

FRANCISCUS PIZZONI,
m. p.

AD
RR. PATRES
ET
FRATRES SOC. JESU
PROVINCIÆ AUSTRIÆ.

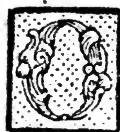
V*itam* JESU CHRISTI, *quam in singulas totius anni hebdomadas, & dies ad meditandum digessi, vobis dedico* RR. Patres, Fratrésque charissimi. *Quidquid de me præsumptionis, aut arrogantiæ concipi posset, uno verbo diluo: ita jubeor. Existimabant illi, quibus unà curæ sumus, laborem hunc vestris usibus serviturum; volebántque vel labores vestros sublevatos, quibus quandoque non sinè tædio, meditandi materiam per varios effusi Auctores, veluti panem quotidianum mendicabatis: vel vitam* JESU *formatam in vobis, quorum professio est contentiosa ejusdem imitatio. Placent diversis diversa: iis tamen, qui se* JESU *Socios non inani nomine profitentur, placere ea debent, quæ sunt* JESU CHRISTI; *ut assidua meditatione in ejus vitam, doctrinámque intuentes, in eandem imaginem transformentur. Non damno eos, qui aliunde mentalis orationis quasdam sibi materias congerunt, & quandoque psalmum, aut alium Scripturæ locum expendunt; sed eos non probo, qui vitam, doctrinámque* JESU *sterilem arbitrati, omnino rejiciunt. Eligunt enim sibi cisternas, quæ aquam sitienti animæ suffecturam continere non possunt, & fontem aquæ vivæ derelinquunt. Nam, quamvis multi extra vitam* CHRISTI, *& doctrinam, quæ*

splendent, & intellectum pascant, reperire possis; quod tamen voluntatem afficiat magis; & calidos excitet animorum motus, aptum magis, idoneúmque reperies nihil, quàm vitam, doctrinam, passionem, & mortem CHRISTI JESU; *dummodo fidei defectu non labores. Hæc est vastissimus juxtà, ac dulcissimus omnium sanctarum affectionum Oceanus, in quo anima felicissima navigatione ad omnem perfectionem progreditur; dum vel documenta legit, vel exempla inspicit; & simul avida quadam voluntate ad eorum amplexum, ad horum imitationem contendit. Atque hinc Sanctissimus Patriarcha noster* IGNATIUS *peroptabat ardenter, ut omnis suorum sequacium vita in meditatione* Vitæ, & Doctrinæ JESU CHRISTI *absumeretur. Cùm igitur, & tanti Parentis exemplô, & institutô vestrô contendatis* assimilari, & imitari Creatorem, ac Dominum nostrum JESUM CHRISTUM, ejúsque vestibus, & insignibus indui: *confido non ingratum vobis futurum, quod in hunc finem, Majorum adactus imperio, attentavi. Operæ verò id pretium ego postulo, ut, cùm ad intellectûs lumina, & ad voluntatis affectus desint quàm plurima, ea vos suavissimo Spiritûs Sancti ductu suppleatis.*

Vester omnium in Christo servus infimus

NICOLAUS AVANCINUS.

AD LECTOREM RELIGIOSUM.

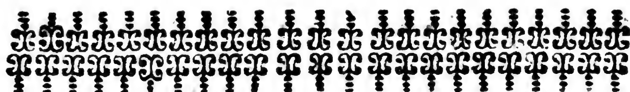
Economiam totius opusculi paucis accipe. Adventûs tempori ea attribuo, quæ Incarnationem, & Conceptionem DEI Filii contingunt. A Nativitate Domini ad Dominicam Septuagesimæ ea complector, quæ sunt Infantiæ, & Pueritiæ Christi. Hinc usque ad Pascha, ut tempori serviam, Passionem expendo. Tum ad Pentecosten, & Octavam Corporis Christi, quæ sunt ejusdem temporis. Denique per octiduum expensis DEI attributis, reliquam Christi vitam, miracula, parabolas, & doctrinam, ordine ferè quatuor Evangeliorum persequor.

Ne verò materia unquam deficeret, summum, quod est cujusque temporis, accepi: adeóque Adventui

quatuor, tempori poſt Epiphaniam ſex, poſt Pentecoſten viginti octo integras hebdomadas aſſignavi.

Non adjicio meditandi methodum, quam vel paſſim habes, vel ex ipſis S. Patris noſtri Exercitiis facilè addidiceris. Placuit tamen iis, qui hoc opus demandârunt, ut affectuum quorundam formulas ſuggererem. Horum ut obtemperem voluntati, primùm tibi tria affectuum alphabeta, juxta tres perfectionis Religioſæ vias digeſta, exhibeo, quorum familiarem uſum, ſanè fructuoſum, ſum expertus: deinde verò eorum, qui in quaque via ſunt præcipui, exempla aliqua ſubjiciam.

FOR-

FORMULÆ ALIQUÆ AFFECTUUM.

Um voluntas naturâ cœca sit, nec in ullum affectum erumpat, nisi prævius eam intellectus manuducat, necessarium omnino erit ad fructuosam meditationem persuasissimam tibi reddas veritatem aliquam practicam, quam sive ex verbis, & doctrina, sive ex facto, & exemplo Christi eruisti. Idque rationibus quidem etiam naturalibus, potissimùm tamen, ac principaliter actu fidei supernaturalis; qui est principium non tantùm practicarum conclusionum in intellectu, sed etiam motuum omnium, & affectuum supernaturalium in voluntate.

AFFECTUS VIRTUTUM THEOLOGICARUM.

F*Ides*. Credo, Domine; credo. Tu adjuva incredulitatem meam. Suggerit alia mundus, caro, dæmon: non credo. Verbum tuum manet in æternum. Pro hoc exige à me Domine sanguinem, exige spiritum: ecce paratum cor meum Deus, paratum cor meum. Mille gladiis, ignibus, rotis exhibebo hoc corpus, ut tua stet illæsa veritas.

2. Quis me separabit ab hac veritate? Certus sum, quòd nec gladii, nec cruces, nec tela, nec ignes, nec inferorum tormenta me poterunt ab ea separare. Tua veritas Deus fallere non potest, tua sapientia falli non valet. Tu dixisti: Satis hoc mihi est præ omni ratione humana, ut etiam sanguine subscribam.

Spes. Quare tristis es anima mea, & quare conturbas me? Habes bonitatem Dei, & misericordiam paratam, quæ vult; habes omnipotentiam assistentem, quæ potest opitulari: habes sanguinem, & merita Christi,

quæ pro te apud æternum Patrem perorant. Projice te ergo anima mea in brachia misericordiæ, & omnipotentiæ Dei. Quàm nihil potes ex te, tam omnia potes in eo, qui te confortat.

2. In te Domine speravi, & quis mundi impetus, quæ carnis illecebra, quæ dæmonum astutia prævalebit? non, non confundar in æternum. In te Domine speravi: quod vitium non extirpabo? quam virtutem gratiâ tuâ non assequar? &c. Dicant omnia ossa mea: tu es spes mea, Deus meus in æternum.

3. Si Deus pro me, quis contra me? Si exsurgant adversùm me castra, non timebit cor meum. Si consurgat adversùm me prælium, in hoc ego sperabo, quia scit infinita sapientia, potest infinita omnipotentia, vult infinita bonitas mihi auxiliari.

Charitas. Domine tu scis, quia amo te: quoniam tu solus bonus, tu solus sanctus, tu solus dignus omnium creaturarum amore. Supplete vos, ardentia Cherubin, tu ardentior Cherubinis Virgo, quidquid deest amori meo. O vivam! ô moriar amori tuo. Moriar potiùs, quàm te non amem.

2. Domine, quid mihi est in cœlo, & à te quid volui super terram? Tu solus Deus cordis mei, & pars mea Deus in æternum. Diligam te Domine, non quia mihi beneficus, aut remunerator liberalissimus; sed quia in te ipso es summa, & infinita bonitas, sola, & una super omnia amabilis. Moriar Domine hoc momento, quo te amo, priusquam succedat aliud, quo te non amem.

3. Exigis à me cor meum Domine: O si mille: ô si infinita haberem, omnia tui unius amore occuparem. Vis amorem operibus experiri? confunde me, contunde me, contere me, in infernum demerge me; non dimittam te, &c.

4. Serò te amavi pulchritudo mea tam nova, & tam antiqua: serò te amavi. Sed neque nunc te amo, ùt debeo, neque amo, ùt amare desidero. Infinities, infinities te amare vellem, eôque amore, si fieri posset, quô teipsum amas; quia hic solus amor tuam amabilitatem æquat, &c.

ALPHA-

ALPHABETUM AFFECTUUM PRO VIA PURGATIVA.

ABjectio ſui ad pedes Jeſu.
Abjuratio imperfectionis.
Communicatio cum Deo.
Accuſatio tui.
Admiratio patientiæ Divinæ.
Angor de culpa.
Contemptus mundanorum.
Contritio.
Deprecatio.
Deſiderium ſatisfaciendi.
Deteſtatio.
Diffidentia ſui.
Exhortatio ſui ipſius.
Exprobratio.
Fiducia.
Gratiæ imploratio.
Gratitudo.
Humiliatio, & annihilatio tui.
Indignatio.
Comparatio tui cum Sanctis, damnatis, dœmonibus, &c.
Confeſſio humilis.
Confuſio tui.
Invocatio Sanctorum.
Lamentatio ad Deum, & Sanctos.
Mendicatio ſpiritualis à Deo, & Sanctis.
Odium tui, & culpæ.
Pavor.
Propoſitum.
Querelæ cum Deo, Sanctis, & creaturis.
Reprehenſio.
Sollicitudo.
Timor iræ Divinæ.
Vindicta in teipſum.

EXEMPLA AFFECTUUM PRO VIA PURGATIVA.

ABjectio. Deprime ſub pedes Dei tui ſuperbum caput, vilis creatura. Ah! etiamnum ſuperbis? Indigna es, quam ſuis pedibus dignetur Jeſus tuus. Conculcent te damnati omnes, ac ipſi dœmones, quorum tu iniquitates es ſupergreſſa, &c.

Accuſatio. Fateor enim, & ùt reus memetipſum accuſo: ego te ſummum & inæſtimabile bonum, ac infinitam dignitatem vilipendi. Quis ego? quis tu? ego Filium tuum crucifixi, & occidi! ego ſanguinem ejus, & infinita merita proculcavi, &c.

Admiratio. O cœcitas mea! ô imprudentia! ô audacia! ſervus nequam tam bonum Dominum, tam indignè

dignè tractare potui! ô bonitas tua Deus! ô patientia incredibilis! ô misericordia infinita! tu non ferre tantùm delinquentem, sed novis etiam beneficiis cumulare potuisti?

Communicatio cum Deo. Quot tu, justissime Deus, minorum scelerum reos in momento ad infernum præcipitâsti? Angelos, tam excellentes creaturas ad unius duntaxat cogitationis consensum in ignem æternum detrusisti: mihi ut parceres, ut dissimulares, quid te movit? An quidquam totius vitæ decursu præstiti, quod oculis Divinæ tuæ Majestatis placere potuerit?

Confusio. Averte oculos tuos à me Domine; quia indignus sum, in quem respicias, postquam me ad tantam vilitatem abjeci, quem tu ad tantam dignitatem creâsti. Confusio cooperuit faciem meam, quia repleta est malis anima mea, quæ purissimum Dei oculum meritò avertunt à me.

Contemptus mundanorum. Si habuero omnem substantiam hujus mundi, nihil sum. Nihil est honor, nihil æstimatio, & gloria, nihil opes & divitiæ, nihil omnis voluptas. E nihilo ducta in nihilum eunt: apparent, & evanescunt. Solus Deus est omnia; reliqua amore meo indigna.

Contritio. Deus meus, summa bonitas, omnium creaturarum, tuóque ipsius amore sola, & infinitè digna; doleo, quòd tam impudenter te offenderim, doleo, non quia timeo, sed quia amo. Si sanguine meo fieri possit, ut non sis offensus; ecce me, discerpe me, paratum cor meum. Si tormentis inferorum deleri possit; ecce me: nullum est, quod non merui; nullum, quod amore tui non præeligo peccato, quod tantopere odisti. Si vides, qui omnia vides, quod aliquando, post quotquot annos, te offensurus sim, hôc potiùs momentô acerbissima morte me tolle, quàm permittas ad infelicissimum illud tempus supervivere.

Deprecatio. Obsecro te æterne Pater, per misericordiam tuam infinitam! te Fili unigenite, per tuum in peccatores amorem; te Spiritus Sancte, per tuam benignitatem! te SS. Trinitas, per sanguinem, & merita Christi,

Christi, parce, parce misero peccatori. Ampliùs crucifixe Jesu, ampliùs lava me, vel unicâ guttulâ tui sanguinis, à peccatis meis. Adgeniculor Cruci tuæ, & indignus licèt, expecto misericordiam tuam.

Diffidentia sui. Vide Domine infirmitatem meam; quia nihil possum sinè te, nec invocare te. Ne desere me, quia labor sinè te.

Exhortatio sui ipsius. Erige te anima mea de cœno peccatorum, in quo jaces. Aude aliquando aggredi, quod vanè metuis. Deus porrigit manum; tu tuam exere, apprehende auxilium. Quid hæres? quid dubitas? fortior est, qui te juvat, quàm qui te tentat.

Exprobratio. Quæ tua est impudentia, tam tenerè te amantem Deum, tui amore in Cruce morientem, tam indignè tractare? & odia illi indicere, à quo amores, favorésque recipis? Hoccíne meruit, qui te ad se creavit, ut ei cum tanto contemptu tergum verteres. Hoc, qui te toties recepit, & etiamnum expansa habet in Cruce brachia ad te amplectendum, ut tu stercora, & mundi quisquilias, suúmque hostem amplectaris; &c.

Fiducia. Deus meus, auxiliator meus, in te confido, non erubescam. Si consistant adversùm me castra tentationum, non timebit cor meum, quia tu es Protector meus: si exurgat adversùm me prælium, in te ego sperabo, quia tu es Deus meus.

Gratitudo. Gratias tibi ago Deus meus, quòd peccantem me, & non pœnitentem, hucusque conservaveris, neque statim meritis pœnis addixeris, otiúmque dederis animæ meæ calamitatem agnoscendi, ac detestandi, quod mille aliis non concessisti, quos priùs mors, & æterna damnatio occupavit, quàm præstare id possent.

Humiliatio. Agnosco vilitatem meam, Deus infinitæ Majestatis. Infra nihilum descendi, quia te offendi. Et mereor, & volo ab omnibus contemni, & vilipendi. Volo non expectare tantùm, sed quærere, & ambire contemptûs mei occasiones. Confirma hanc voluntatem meam, pro me toties despecte Jesu.

Invocatio Sanctorum. Indignus sum, qui accedam ad thronum misericordiæ Dei, quam impudentissimè despe-

despexi. Tu unica & potens peccatorum advocata, Dei Mater Maria, quæ nullum in te confidentem despicis, ostende pro me Filio tuo ubera, quibus eum lactâsti; & per merita tua impetra mihi à justissimè irato Deo misericordiam. Tu Angele mi Tutelaris, cui curæ sum ab infantia, per gaudium illud, quod habes super uno peccatore pœnitentiam agente; vos SS. N. N. Patroni mei, &c.

Mendicatio spiritualis à Sanctis Dei. Sancta, & Immaculata Dei Mater, quæ quantùm amâsti Filium tuum, tantùm odisti peccatum; vide generis humani (vel hujus hominis N.) calamitatem; infunde aliquid amoris tui cordi illius, ut sciat, ac velit reprobare malum, & eligere bonum. Sancti Angeli Dei, qui primi tentanti Angelo constanter restitistis, aliquid constantiæ vestræ hujus tentationibus suggerite. S. Petre, qui unum peccatum toto vitæ tempore incessanter deplorâsti; aliquid pœnitudinis, & lachrymarum huic indulge, &c.

Odium sui. Quis me liberabit de corpore mortis hujus? quid queror æterna? ego mihi ruinæ, & calamitatis meæ sum causa. Fictum hostem culpo, & vero blandior? Ego sum ipse, qui occidi me, dum amavi me. Sed teneo hostem meum; non dimittam, nisi occidam eum. Moriatur sensus, vivat ratio; moriatur author mortis animæ meæ, vivat author vitæ animæ meæ Jesus. Ut semper me oderim, semper amabo Deum meum.

Propositum. Nondum usque ad sanguinem decertavi cum hostibus animæ meæ; sed abnunc, si necessarium sit, totum sanguinem ad ultimam usque guttam lubens, gaudénsque impendam potiùs, quàm delinquam. Sic statuam coram Jesu meo pro me crucifixo. Moriar millies, ne semel peccem.

Reprehensio sui. Et ausus tu es tantâ in Deum impudentiâ? quis tu? quis Deus? & quid ausus es? ô creaturarum ingratissima! tam parvi tibi est Deus! tam magni tibi ipsa, aut modica tui sensûs delectatio?

Timor. Timor, & tremor venerunt super me, quia irritavi iram tuam Domine. Quò fugiam à facie iræ tuæ? quando undique tu me circumstas, & quem Patrem habere

bere nolui, strictissimum Judicem meorum scelerum formido. O Domine ne intres in judicium cum servo tuo.

Hæc pauca exempla affectuum pro via purgativa sufficiant, quæ licèt proportione quadam facilè ad viam illuminativam trahere possis, libet tamen & hujus viæ alphabetum suggerere, & pauca exempla adnectere.

ALPHABETUM AFFECTUUM PRO VIA ILLUMINATIVA.

Amor proximi.
Animatio sui ad studium virtutis.
Benignitas.
Bonitas.
Contemptus mundi.
Conversatio.
Curiositas spiritualis, quærens per Sanctos in cœlo varia virtutis alicujus exercitia.
Eleemosyna spiritualis, petita à Sanctis pro se, & aliis.
Expostulatio pia cum Deo, & Sanctis.
Fortitudo in adversis.
Gratiæ petitio.
Gratiarum actio.
Humilitas.
Imitandi desiderium.
Intentio gloriæ Dei.
Laus Sanctorum.
Longanimitas.
Mortificatio corporis.
Nitor conscientiæ.
Obedientia.
Patientia.
Paupertas.
Præsentia Dei.
Suavitas.
Tranquillitas.
Veritas.
Zelus animarum.

EXEMPLA AFFECTUUM PRO VIA ILLUMINATIVA.

Amor proximi. Te Deus in meo proximo, & proximum propter te diligo, sicut me. Tu me exemplo magis, quàm verbis hoc docuisti: qui cùm inimici essemus. dilexisti nos: qui perditos nos quæsivisti, & attraxisti miserans. Quem oderim, dum tu omnes amas? quem despiciam, dum tu bonis, & malis pretium tui sanguinis impendis?

Benignitas. Obstupesco tuam Jesu mi benignitatem! quàm benevolè ad te revertentes peccatores excipis! quàm amanter alloqueris! quàm tenerè amplecteris!

ris! & sinè exprobratione omnia restituis bona, quibus per peccatum fuerant spoliati. Hìc te sequar mi Jesu, tuorum mihi incumbet cura, amabo etiam delinquentes, ut reducam; compatiar calamitati animæ, tractabo vulnera leniter, in modo, in gestu, in vultu, in verbis, ut merus animi amor appareat.

Bonitas. Tua ad benefaciendum propensio, bone Jesu, mea est in omnes proximos agendi regula. Innumera nobis dona, sanguinem tuum, merita, gratias, te ipsum elargiris; neque majoribus tantùm, aut iis, qui te reverentur, & amant, dignósque se præstant, sed vilibus etiam, te ignorantibus, demerentibus, contemnentibus. Trahit me tam suave exemplum, ut me impendam omnibus, & super impendam, nemo mihi vilis, nemo mea indignus ope; quia nemo tua.

Contemptus mundi. Tu non es de hoc mundo amabilissime Jesu: tua desideria, affectus, vota, spes, prosecutiones non tendunt in honores, gloriam, existimationem, laudes, applausus. Delirium meum est, si eò tendam, unde tu sapientia Patris abhorres. Quia nihil sunt, indigna sunt eo corde, quod non satiatur, nisi Deo.

Conversatio. In terris visus, & cum hominibus conversatus es, Domine Jesu, prudenter, & circumspectè, ut non offenderes; suaviter, & urbanè, ut animos traheres; utiliter, & salubriter, ut prodesses iis, quibuscum versabaris. O si & ego prodesse intenderem! quàm cohiberem affectus meos? quàm caverem errores? quam abstinerem asperis, & acerbis, frivolis & vanis, & quandoque noxiis sermonibus? Semel juravi; aut obmutescam, aut sana loquar.

Fortitudo in adversis. Omnia possum in eo, qui me confortat; non ego, sed gratia Dei mecum. Non mihi innitor, sed potentiæ Patris, quæ cannas erigit in columnas; sapientiæ Filii, quæ modos, viásque eluctandi habet infinitas; gratiæ Spiritûs Sancti, quæ facit aspera in vias planas. In Deo meo transgrediar muros.

Humilitas. O humilitas nascentis, viventis, morientísque Jesu mei! Cùm in forma Dei esses, exinanivisti

nivisti temetipsum, abscondisti Divinitatis Majestatem, ne in te conflueret omnis honor, gloria, admiratio, applausus populorum. Ah serò licèt, tandem tamen eligo abjectus esse in domo Dei, in loco, & officio; & hæc sit gloria mea.

Intentio gloriæ Dei. Non quæris gloriam tuam Domine Jesu, sed honorificas Patrem tuum, neque altiorem reperisti operum tuorum, tuæque passionis finem, Huc tua incarnatio, vita, mors, cogitationes, verba, opera, somnus, ac omnis respiratio tendebat. Trahe me post te. Quæram te, sinè me, sinè meo emolumento; quæram te quotidie, quâvis horâ, quôvis momentô, quâvis respiratione: quæram purè, sinè admixtione creaturæ, majorem tuam gloriam.

Longanimitas. Potes Deus momento plectere, quo peccat homo: síque id facias, justum est, & in æternum laudabile judicium tuum. Sed sustines tamen, longanimis, patiens, & multæ misericordiæ: sustines menses, & annos, & non expectas tantùm, ut revertamur, sed revocas ad te, & attrahis miserans. Respicis Petrum, tangis cor Magdalenæ, adblandiris Judæ, &c. Egóne vel me à te desertum querar? vel spem alienæ conversionis deponam! Aderis in tempore mihi: Expectabo te Domine, & non movebor. Aderis gratiâ tuâ peccatoribus: sustinebo, & quod meum est, operabor. Non erit inanis opera, quæ te imitatur.

Mortificatio corporis. Tota vita tua Jesu, continua fuit corporis afflictio. Poteras, cùm Deus esses, citra periculum, omnia corpori commoda indulgere. Non egebas hôc studiô ad corrigendam naturam, quæ nec vitiata erat, nec vitiari poterat: non ad subjiciendum corpus rationi, quod Divinitas moderabatur, ut non posset rebellare: & tamen in laboribus, & doloribus à Juventute tua vixisti, & expirâsti. Est ergo amabile quiddam, quod tu elegisti. Quid agimus anime? vitiata tibi est natura, & in malum proclivis, rebellat rationi, inducit in peccata; & adhuc ei blandieris, &, ut quàm minimum patiatur, studebis? Imò conteratur caro mea, ut vivat spiritus. Ut tuus sim,

carnem

carnem meam crucifigam cum vitiis, & concupiſcentiis.

Nitor conſcientiæ. Splendor ſinè macula es Jeſu mi; munditia ab omni immunditia libera, perfecta & omnino immaculata. O quando potero & ego inſultare, mundo, carni, & dœmoni! Quis veſtrum arguet me de peccato? O quàm ſuavis dies, labórque omnis, quàm dulcis quies hominis, dum culpa non mordet animum! quàm hilaris, felíxque mors ejus, quem conſcientia non accuſat! At hoc ſolatium nemo alius, quàm tu ipſe, impendere tibi potes. Malo ergo millies mori, quàm fœdari.

Obedientia. Omnia de te dixit, qui te amavit: Factus obediens uſque ad mortem, mortem autem Crucis. Et tu obediens, Filius Dei, ſapientia Patris, Dominus dominantium es? & non Patri tantùm, ſed hominibus etiam ſceleratis, & iniquis Judicibus, ac Carnificibus? & uſque ad mortem. O ferrum ego? & indomitum ſaxum, ſi hôc exemplô non movear, ut iis obediam, & in omnibus, & ſemper, qui Patres ſunt, qui vice Dei funguntur, quibus tuam in me poteſtatem tribuiſti.

Patientia. Domine dirige cor meum in patientia Chriſti. Statutum eſt, aut pati, aut mori. Tu Jeſu mi, quàm dura in corpore, quàm acerba in anima, quàm infamia in honore ſuſtinuiſti? Tu idem Deus, & Homo: & ego unius puncturæ imaginatione percellar, minimâ infamiâ turbabor? O Domine da, quòd pro te patiar, qui pro me paſſus es nefanda.

Paupertas. Domine Jeſu, cùm eſſes dives, factus es pro me egenus; ut non haberes, ubi caput tuum reclinares. O res à ſæculis inaudita, pauper Deus. Et ego illis affigam animum, quæ Deus odit? Ego pro Deo non relinquam lætus, & hilaris mundi nugas, qui pro me reliquit omnia regna mundi ſibi jure debita, adeóque & cœlum ipſum?

Suavitas. Quàm ſuavis eſt Domine Spiritus tuus! Præſcribis leges, ſed addis vires: cùm minimum facimus, tu plurimum præſtas: aptas te ſingulis, nulli vim infers:

infers: paucissima exigis, cùm plurima, & gravissima possis. Si erramus, nos revocas, & amanter trahis. Confundis asperitatem meam. Evincis omnino, ut in proximo meo excusem delicta, attendam fragilitatem, non plus exigam, quàm ipse præstem: si quandoque sit severitas adhibenda, ea semper suavitate misceatur.

Tranquillitas. Quanta locuti sunt adversùm te malignantes Domine Jesu! tu factus es tanquam surdus, & mutus. Quantis impetitus es blasphemiis? at tu immotus stetisti, tanquam non haberes in ore tuo redargutiones: tenuítque semper animum imperturbata quies, tametsi fulmina excire potuisset. Cur ergo, si leviter tangor, erumpo in immoderatos, præcipitésque motus? Respiciam in te Jesu mi; & si famam, si vitam perdam, tranquillitatem servabo

Zelus animarum. Amabilissime Jesu, tu propter nos homines, & propter nostram salutem descendisti de cœlo, quot hoc fine sustinuisti elementorum injurias? quot suscepisti itinera; quot labores, & dolores, quot mortes exantlasti: Effudisti te ad omnes, divites & pauperes, honoratos & abjectos, senes & pueros, in urbibus & pagis, in campis & desertis, die & nocte. Tanti tibi fuerunt animæ nostræ, quantus tuus sanguis, hunc enim pro illis dedisti. Nimis viles ego facio animas, si non ex æquo ad pauperes, abjectos, & pueros me effundo, pro quibus idem pretium datum est. Si pluvia, si nox, si longinquitas spacii, si quævis incommoditas me deterret. O animæ Christi sanguine redemptæ! ô si omnes! ô si vel unam meo sanguine, & acerbissima morte salvare possim!

Advertendum est, quòd quemadmodum Via Illuminativa spectat doctrinam, praximque virtutis, ita respiciat & Christum, velut normam, & absolutissimum exemplar virtutis. Quæ mihi ratio fuit, ut in singulis bujus vitæ affectibus motivum desumerem ab exemplo Christi.

ALPHABETUM AFFECTUUM PRO VIA UNITIVA.

Amicitia cum Deo. Amplexus Dei. Appreciatio Dei. Aspiratio ad Deum.

Beatitudo in Deo.
Complacentia.
Conformitas cum Deo.
Desiderium Dei.
Donatio sui Deo.
Exaltatio Dei.
Exultatio in Deo.
Filiatio ad Deum.
Fraternitas cum Christo.
Gaudium in Deo.
Gloriatio in Deo, & Christo.
Imitatio Christi.
Invitatio creaturarum.
Languor animæ in Deo.
Laudatio Dei.
Mors in Deo.
Narratio magnalium Dei.
Oblatio sui.
Pactum cum Deo.
Quies in Deo.
Respiratio in Deo.
Vita in Deo.
Unio cum Deo.

EXEMPLA AFFECTUUM PRO HAC VIA.

AMicitia cum Deo. Amas me, amo te, amor meus, Deus meus! Tu quod es, meus es: ego quod sum, tuus sum. Mergor in infinito tuo, tu in meo nihilo. Quia amas me, communicas te mihi: quia amo te, reddo me tibi, & te tibi, ô amor meus, unus & solus, electus ex millibus!

Amplexus Dei. Parce mei amoris audaciæ, Deus meus. Qui posuisti lævam sub capite meo, & dexterâ tuâ amplexaris me, intra tua brachia cogis me. In illa reverentissimè conjectus, & vivere volo, & mori desidero. Tu stringe me, nec permitte me separari à te.

Appreciatio Dei. O bonum inæstimabile Deus, & omnium desiderabilium finis! quia super omnia æstimo te, super omnia amo te. Deficit in tui pretii æstimatione intellectus meus, & sub imperio voluntatis, te infinita æstimatione appretiare desiderantis, fatiscit. Sit tibi satis Deus meus: amo te millies, & millies plùs quàm me, plùs quàm salutem animæ meæ, plùs quàm ipsam beatitudinem meam, & jucundissimum, æternúmque tui aspectum, amo te; & in hoc morior, amo te.

Aspiratio ad Deum. Ubi sum? ah jube me Domine venire ad te. Exeam à mundo, & ejus concu-

piscen-

piſcentiis ; exeam à me ipſo, ut nuſquam ſim, niſi in te. O quando erit feliciſſima illa hora, quâ mihi vel annuas, vel dicas : veni de Libano, veni ! Ecce me, reſpondebo, adſum : nec ullum me aliud votum, vel momento, retardabit.

Beatitudo in Deo. Deus meus, nondum video te revelata facie ; & tamen beatus ſum, quia amo te. Nullum tormentum ſentio, dum amo te ; quia ſolum tormentum mihi eſt, non amare te. Tu ſolus totum intellectum trahis, ut te unum poſſideat : tu ſolus omnem amoris mei vim exhauris.

Complacentia Dei. Tu es, qui es : & hoc unum mihi placet, quòd es, qui es, infinite perfectus in ſapientia, potentia, & bonitate. Non poſſum hoc exprimere, niſi verbis illius amantis : Si tu Deus eſſes Auguſtinus, & ego Auguſtinus eſſem Deus ; ego Deus vellem ; ut tu Auguſtinus eſſes Deus : ita mihi placet, ut tu ſis tu.

Conformitas cum Deo. Amo te Deus meus. Satis dixi : voluntas mea jam tua eſt, & tua eſt mea. Vis me premi, abjici, contemni, torqueri, dilaniari ? volo & ego, quia tu vis. Vis me inter beatos ad tui fruitionem attollere ? volo : non quia limpidam, & innocentem hoc adfert voluptatem ? ſed unicè, quia tu vis.

Deſiderium Dei. Deſiderium habeo diſſolvi, & eſſe tecum. Quis me liberabit de corpore mortis hujus? Quando veniam, & apparebo ante faciem Dei mei ! Defecit cor meum, & caro mea, Deus cordis mei, & pars mea Deus in æternum. Sed nemo venit ad te, niſi tu traxeris eum. Trahe me poſt te amor meus, Deus meus : trahe me, & curram ad te.

Donatio ſui Deo. Quid petis à me Deus meus? Audio ſuaviſſimam tuam vocem : Præbe, fili mi, cor tuum mihi. Ecce habes, tibíque ſponte, & hilariter dono, quidquid mihi dediſti ; cor, animam, vitam, ſanguinem, intellectum, & voluntatem. Nolo cor meum, niſi ſit tuum : nolo amare, niſi te : nolo vivere, niſi in te : nolo ſapere, niſi te : nolo velle, niſi

te. Jam tuus sum, non sum meus: Vivo quidem, sed non ego; vivit verò in me Deus.

Exultatio in Deo. Cor meum, & caro mea exultaverunt in Deum vivum. Salio extra me Deus meus, ut veniam ad te. Angustiæ cordis mei non capiunt torrentem voluptatis, quô tui recordatio me perfundit.

Filiatio ad Deum. Filius tuus ego sum, filius tuus. Non est præsumptio; quia dedisti mihi potestatem filium Dei fieri. Dicam tibi semper, & totâ animi fiduciâ dicam: Pater meus es tu. Diligam te, quia Pater meus es tu: amplectar te, nec dimittam te, quia Pater meus es tu. Pater, da mihi portionem substantiæ, quæ me contingit: sed portio mea tu es, Deus meus: aliam nec quæro, nec desidero.

Fraternitas cum Christo. Primogenite in multis fratribus Jesu Christe; Pater tuus idem meus & esse, & vocari vult Pater: te hæredem, me cohæredem facit. Amo te, amabilissime frater; etsi me in hæreditatem regni non admittas, amabo te; etsi me à te projicias, amabo te. Omnia tu unice hæres accipe, quia omnia debentur tibi: unicum mihi relinque amorem, ut amem te. Hic unicus sit pars mea, & hæreditas mea.

Gloriatio in Deo, & Christo. Absit mihi gloriari, nisi in Deo meo, & in Cruce Domini mei Jesu Christi. In hoc glorior, quòd tu Deus, sis Deus meus, Dominus meus, omne bonum meum; in quo summa est mea felicitas, quòd sim creatura tua, servus tuus, & quem tu amore infinito dignaris. In hoc gloriabor, si in cruce configar Jesu meo, si vulnera tua fiant mea, & tecum paupero, & despecto, fiam pauper, & despectus.

Imitatio Christi. Cùm in forma Dei esses, amor meus Jesu, exinanivisti temetipsum divitiis, honoribus, & sapientia, factus pro me egenus, ac despectus, & ludibriô habitus. Fac possim esse dives; nolo; quia tu fuisti pauper. Fac possim esse ab omnibus honoratus; nolo; quia tu contemni elegisti. Fac possim sapientiæ famam lucrari; nolo; quia tu pro fatuo haberi maluisti. Electio tua, regula est electionis meæ. Et sic eligo solùm ad majorem tui imitationem.

Languor animæ in Deo. Amore tui langueo, Deus meus. Nauſeat anima mea, quidquid humani eſt ſolatii, & mundum, omnéſque creaturas faſtidio; quia te unum, & ſolum amo; &, cùm nondum te frui liceat, in omni alia operatione deficio, & in ſolo amore reſpiro, amor meus, Deus meus.

Laudatio Dei. Lauda anima mea Dominum, quoniam bonus. Omnis actio mea, omnis cogitatio mentis, omnis affectus voluntatis, omnis reſpiratio, omnis arteriæ motus dicat tibi: Magnus Dominus, & laudabilis nimis. Necdum aſſequor, quod volo, quidquid dicam, quidquid cogitem; adhuc es infinities laudabilior. Magnificet te, mei locò, anima Sanctiſſimæ Virginis Mariæ. Laudent te ardentiſſimo affectu Seraphini: Sanctus, Sanctus, Sanctus. Benedicant omnia opera Domini Domino, laudent, & ſuperexaltent eum in ſæcula. Nondum aſſequor, quod intendit affectus. Laudet te humanitas Sanctiſſima Redemptoris mei: &, quod ultra non poſſum, tua te Divinitas laudet in ſæcula.

Mors in Deo. Mortuus ſum, & vita mea abſcondita eſt in Chriſto in te Deus meus. Liquefacta eſt anima mea, cùm tu tetigiſti cor meum, & à me tranſivit in te. Omnis cogitatio mea, omnis affectus meus, cum Chriſto conſepultus eſt in te. Vivo tamen in te, quia hoc unum ſentio, quòd amo te.

Narratio magnalium Dei. Magnificat anima mea Dominum, quia mihi fecit magna, qui potens eſt, &c. (*Potes totum recitare*) Quidquid ſenſu, quidquid intellectu capio extra te Deus meus, opus manuum tuarum eſt, & tui in me amoris effectus: Ideo magnificat te anima mea Dominum. Sic dilexiſti mundum, ut Filium tuum unigenitum dares: ideo magnficat te anima mea. Charitatem tuam diffudiſti in cordibus noſtris per Spiritum Sanctum, qui datus eſt nobis: ideo magnificat te anima mea.

Oblatio ſui. Omnia mea, tua ſunt Domine; quia omnia tua voluiſti eſſe mea. Quid habeo, quod à liberalitate, & miſericordia tua non accepi? & quia

accepi, rursus tibi cum sincerissimo gaudio offero, corpus meum, & animam meam, omnes sensus, & potentias meas, intellectum, memoriam, & voluntatem meam. Non aspice, quòd mea sint; sed quòd tua, & pretiosissimo Sanguine Flii tui tibi vindicata.

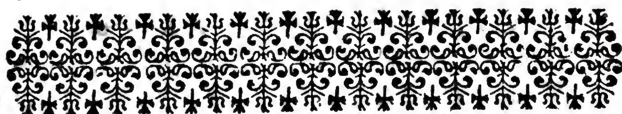
Pactum cum Deo. Amo te Deus meus; & tu scis, quia nihil amo, nisi te. Non sufficit cor hoc sentire, non lingua loqui. Sic ergo paciscor tecum Deus, de minimo quocunque motu interno, & externo animæ, cordis, & corporis mei; de omni mea æquè dormientis, ac vigilantis aspiratione, ac respiratione; de omnibus, & singulis, qui sunt, & erunt, creaturarum motibus; de singulis Beatorum tuorum, sanctissimæ Mariæ, ac Jesu mei Redemptoris actibus, sint signa mea, quibus meum in te amorem loquar. Quidquid horum aspicis Deus, in eo tibi ego loquor: amo te amabilissime Deus.

Quies in Deo. In omnibus requiem quæsivi, sed extra te non inveni Deus meus, amor meus. In omnibus nihil reperi, nisi dolorem, & afflictionem spiritûs. Recordatus sum tui, ecce pax, & consolatio, quam mundus, & creatura nulla dare potest. Infundo me totum in sinum beneplaciti tui. Hæc requies mea: hìc habitabo, quoniam elegi eam. In pace, in idipsum moriar.

Vita in Deo. In te, per te, propter te vivo, Deus cordis mei. Tu anima animæ meæ. Nullam volo mentis, nullam corporis operationem, quæ non sit beneplaciti tui. Hoc solum me moves, ut excedam rebus omnibus creatis. Quô moveor, illô vivo. Vivo te, vita mea, Deus meus.

Unio cum Deo. O quàm mihi bonum est adhærere Deo. Jam experior quòd, qui adhæret Deo, unus spiritus est cum eo. Tu mihi hoc obtinuisti amabilissime Jesu, quando etiam pro me orâsti Patrem, ut sim, in te, & in Patre unum, sicut tu, & Pater unum estis. Et quis me separabit, &c.

IN-

INDEX
In Evangelia Dominicarum totius Anni.

Dom.

INDEX

In Evangelia præcipuorum Festorum.

IN

DOMI-

DOMINICA I. ADVENTUS.

De æterna Verbi generatione. *Joan.* 1.

IN *principio erat Verbum, & Verbum erat apud DEUM, & DEUS erat Verbum.* Joan. 1. Considera Filium DEI in se, esse Verbum Patris, consubstantialem ejus imaginem, in qua omnes absolutæ perfectiones relucent; æternitas, immensitas, &c. quæ Filio à Patre communicantur: ideóque procedere per intellectionem, quâ Pater seipsum, & secum connexa intelligit. Crede hoc firma fide, adora, lauda, magnifica, gratulare, ama, sed & tu *ad imaginem DEI creatus es.* quàm nobilis! at nunc, quàm dissimilis prototypo. Fatere, confundere, dole, de restauranda imagine cogita. Ut producta est prima; sic restauratur secunda Dei imago per Dei cognitionem, & sæpiùs exercitos fidei actus, quorum defectù potissimùm labimur.

2. *Omnia per ipsum facta sunt, & sinè ipso factum est nihil.* Ibid. Considera Verbi Dei potentiā omnia ex nihilo condita esse, & conservari, sine hac in nihilum deficere. Agnosce viva fide te, & omnia ità à Deo pendere. Magnifica, & lauda potentiam ejus: invita creaturas; vicissim te ab iisdem invitari crede. Mirare tot possibiles creaturas, in suo nihilo relictas, te tam miserum

 pecca-

peccatorem extractum. Agnosce quanta potueris cum eo, quàm pauca præstiteris. Humilia te, quòd nihil possis sine eo. Apprehende manu tua omnipotentem ejus manum, cum qua sola omnia potes, & erige te ad magnanimitatem in arduis, ac difficilibus.

3. *Quod factum est in ipso vita erat.* Ibid, Regredere à creaturis ad Deum. Cogita creata omnia eminentiore modo in Deo esse, habere in Deo quoddam esse Divinum & vivum. Eras ergo & tu in verbo, & eras *vita.* At vivisne etiamnum in te ipso vitam Divinam? quid respondent operationes tuæ, ex quibus vita colligitur? invenies, pro quo gratias agas, de quo Deum laudes, quod ames, de quo doleas, te confundas, & deprimas, quô ad fiduciam erigaris.

FERIA II.

De creatione, & fine hominis.

1. *CReavit DEUS hominem ad imaginem, & similitudinem suam.* Gen. 1. Agnosce Creatorem tuum, ejus æternitatem in essentia, omnipotentiam in creatione, bonitatem in sui communicatione, sapientiam in gubernatione, &c. Lauda & glorifica factorem tuum; hic est, qui te extraxit ex nihilo, totus ergo es ejus, at quoties te Domino tuo subtraxisti! Assurge, redi in possessionem ejus, dolendo, amando, resignando, ait S. Leo. Imaginem sui tibi indidit per creationem. Gratias age, sed *tibi reliquit, ut secundum ejus imaginem fias*, ait S. Basilius. Confer te cum prototypo, adverte, quantum tibi desit, ut ei similis evadas; propone id urgere, quo maxime deficis: pete gratiam, &c.

2. For-

2. *Formavit DEUS hominem de limo terræ, & inspiravit in faciem ejus spiraculum vitæ.* Gen. 2. Animæ nobili addidit Deus corpus de limo terræ, ne ex nobilitate nimium superbias, ex vilitate nimium dejiciaris. Si tam nobilis, cur ad indigna declinas? si tam vilis, cur mancipium es corporis tui? Resipisce: corpus tuum cura, non fove: necessitate metire obsequia, quæ illi impendis, non voluptate. Abjice te per humilitatem sponte, antequam per necessitatem abjiciaris in pulverem, &c.

3. *Dominum DEUM tuum adorabis, etque soli servies.* Matth. 4. Hic est finis tuus, ad quem creatus es. Agnosce *Dominum*, agnosce *DEUM*, agnosce *tuum*, & hinc titulos, quibus ei & adorationem, & servitutem debes per omnes tibi concessas corporis, & animi facultates. Quamcunque enim a Deo accepisti, ea DEO obstricta est. Reflecte te, quam parum hanc veritatem agnoveris; unde & tuis facultatibus abusus es. Dole, detestare, propone, &c. Respice altiorem finem, ad quem Deo serviendo tendis. Lauda Deum, qui se ipsum tibi in præmium proponit, gratias age, desidera, pete gratiam, &c.

FERIA III.

De mediis ad eum finem consequendum.

1. *IN principio creavit DEUS cœlum, & terram.* Gen. 1. Quanta rerum series, quæ tibi servit! Aliæ sunt naturales, ut cœlum, elementa omnia, & omnes eorum perfectiones, homines, artes, scientiæ, virtutes. Aliæ supernaturales, ut Christus Mediator, ejus merita, Sacramenta, gratia, Angeli, Sancti, sacra Scriptura, instru-

ſtiones, ſtatus Religioſus, &c. Admirare, quòd tanta fecerit tibi ingrato, & rebelli. Lauda DEUM in omnibus operibus ſuis, agnoſce ejus in te amorem. Cogita, quanta tibi in cœlo præparet, qui tantis te exulem donat.

2. *Omnia ſubjeciſti ſub pedibus ejus.* Pſalm. 8. Conſidera modum, & affectum, quo tibi Deus hæc media dedit: amorem, quo gaudet tibi benefacere: liberalitatem, quâ hæc ultra neceſſitatem, ad jucunditatem ſuppeditat: providentiam, quâ ſuis omnia temporibus diſponit: ſapientiam, quâ mala, quæ tu obeſſe crederes, ipſe in utilitatem convertit: patientiam, qua manum ſuam non retrahit ab ingrato. Admirare hæc, prædica, extolle, gratias age, indignum te reputa. Diſce à Creatore tuo eſſe in eundem liberalis, & in ejus ſervitio conſtans; ſed hoc non egiſti hactenus; ingratus fuiſti; dole propone, pete gratiam.

3. *Inviſibilia ejus à creatura mundi, per ea, quæ facta ſunt, intellecta conſpiciuntur.* Rom. 1. Conſidera finem horum mediorum eſſe, ut te ad finem tuæ creationis proſequendum juvent. Juvant ergo corpus nutriendo, veſtiendo, medicando, recreando, &c. animam, homines inſtruendo, ſcientiæ illuminando, & perficiendo intellectum, virtutes adornando naturaliter voluntatem. Juvant denique ſupernaturaliter ad cognoſcendam Divinam omnipotentiam, ſapientiam, providentiam, bonitatem, & magnificum de Deo ſenſum excitandum. Confundere, quòd his mediis tam ſegniter hactenus ſis uſus. Time hos in ultimo judicio tui accuſatores & teſtes. Gratias age. Opta ea ob ſegnitiem tuam non ſubtrahi. Spera ea à Dei bonitate. Sponde iis uti ad eam intentionem, quâ tibi dantur.

FE-

FERIA IV.

De bono usu creaturarum, & de indifferentia circa eas.

1. *VIdit DEUS cuncta, quæ fecerat, & erant valde bona.* Gen. 1. Omnia à prima sui creatione erant tam bona media, ut spectato hujus universi ordine meliora esse non potuerint ad tuum finem. Bona est ergo sanitas, infirmitas honor, contemptus, divitiæ, paupertas, afflictio, solatium, &c. Sed horum usus arbitrio tuo relictus est. Quomodo usus es hactenus? ad vanitatem, ad sensum, ad ruinam tuam. Injuriam fecisti Deo, qui creaturas ad malum detorsisti: Creaturis, quòd eis abusus ad errores, & peccata; Tibi, quòd per eas iveris in perditionem. Erràsti? ergo confundere, dole, deprecare, revertere, concipe fiduciam in Deum, implora auxilium, &c.

2. *Beatus vir, cujus est nomen Domini spes ejus, & non respexit in vanitates, & insanias falsas.* Psal. 39. Considera modum practicum, quo bene utaris creaturis. Hic verò est 1. ut eas non universim tantùm, sed in particulari ad Deum referas, non ad vanitates. 2. Ut attendas in quo, aut quo modo hoc opus tibi ad finem ultimum prodesse, aut obesse possit. 3. Ut attendas ad affectum, & desiderium tuum circa hoc opus, an Deum illo quæras? an te ipsum? an vanitatem? an insanias mundi falsas? reflecte te ad præterita: statue de futuris: quia omnino necessarium est, ut creaturis solùm ad ultimum finem tuum utaris: neque secus licet. Et hanc veritatem seriò cordi imprime.

3. *Non declines ad dexteram, neque ad sinistram.* Prov. 2. Affectu non magìs in sanitatem, divitias, & honores feraris, quàm in morbos, pau-

pertatem & contemptum, quia æquè hæc, atque illa ad finem conducunt, ut Deum cognoſcas, laudes, ames, &c. ſtatue te in æquilibrio: quidquid eveniat, æque ad Deum dirige. Hic ergo expugnandus eſt inordinatus tui ipſius, & rerum creatarum amor. Hic enim eſt laqueus, quo te ſæpius captùm fuiſſe doleas, confundaris, horreas ſuper te judicium Dei. Hinc contemnes blanda, ſi obſint; amabis etiam ardua, ſi proſint: propones, petes gratiam.

FERIA V.

De Hominis lapſu.

1. *HOmo cùm in honore eſſet, non intellexit, comparatus eſt jumentis, &c.* Pſal. 48. Primos parentes noſtros, propter unicum inobedientiæ peccatum paradyſo ejectos, eſſe veritas fidei eſt. Expende 1. in quo honore fuerit homo, in gratia conditus, expers internarum rebellionum, morborum, ac ærumnarum, in loco deliciarum collocatus. Agnoſce lauda Dei liberalitatem. 2. Expende hominis ingratitudinem, qui vetiti pomi eſum præcepto tam rigoroſo antehabuit. Confer cum tua ingratitudine, hanc deteſtare. 3. Quæ pœna ſecuta? omnes ærumnæ corporis, morbi, paſſionum rebellio, cæcitas intellectûs, voluntatis depravatio, &c. Agnoſce gravitatem peccati, abhorre, deteſtare.

2. *Omnes declinaverunt, ſimul inutiles facti ſunt.* Pſalm. 13. Conſidera unum peccatum in omnes tranſiiſſe, omnes gratiâ ſpoliatos, originali maculâ (exceptâ B. V.) infectos, factos filios iræ, & inimicos Dei. Et quid hoc? quam grave eſt ſpoliari gratiâ? eſſe odibilem Deo, &c. Quæ latebræ

tebræ tegant peccatorem à facie iræ Dei? Abhorre à peccato, quod in omnes tuas actiones transit, & vitam eis moralem, animæ spiritualem adimit.

3. *Stipendium peccati mors.* (Rom. 6.) & temporalis, & æterna. Per peccatum enim mors ingressa est in mundum: per peccatum infernus est fabricatus. Vixisses felix semper, & æternùm beatus, si non peccâsses, quia peccasti, morieris utraque morte. Expende mala primæ, sed transitura, mala secundæ, sed æterna. Agnosce hinc gravitatem peccati. Exhorresce, dole, detestare, pete veniam, &c.

FERIA VI.

De decreto, & motivo reparandi hominem.

1. *NOlo mortem impii, sed ut convertatur à via sua.* Ezech. 33. Per peccatum facti filii mortis æternæ! O miserabilis casus à tanta sublimitate ad tam profundam abyssum! Vide unde, & quò delapsus es. Confer priorem statum cùm statu peccati, ex eo, quod perdidisti, & in quod incurristi. Sed non vult tuam mortem DEUS. *Nolo mortem peccatoris.* Si hoc jam jam ad rogum educendus audires à principe tibi dici, quantùm exultares? quas gratias ageres? quid tam arduum, quod tam bono Principi non sponderes? Hoc in Deum age.

2. *In charitate perpetuo dilexi te.* Jerem. 13. Considera causam hujus tam piæ in nos Dei voluntatis esse infinitum ejus amorem. Quid amor non potest in ipsum Deum! at quibus nostris meritis? nullis, sed *cùm peccatores essemus, dilexit nos.* Quid tu faceres in inimicum? infinities graviùs merebaris. Dilexit te tamen, quem offenderas, Deus.

O ferreum cor! si non diligas diligentem, cùm ipse dilexerit offendentem!

3. *Et extraxi te miserans.* Ibid. Altera causa decreti de reparando homine est Dei misericordia. Peccaverat Adam, nocuerat omnibus: omnes extirpandi eramus. Noluit Deus totum humanum genus fine suo frustrari. Peccaverat Adam; sed inductus à Dæmone, in ipsum Deum rabie acto. Hominis causam ut propriam assumpsit Deus. Spem concipe, quòd causam tuam DEUS ùt suam assumet, contra tentationes dæmonis.

SABBATHO.

Decretum Incarnationis Filii DEI.

1. COnsidera potuisse Deum infinitis modis aliis hominem reparare, elegisse tamen per viam condignæ Deo dandæ satisfactionis. Hanc præstare creatura non poterat, quæ non simul esset Deus, quia injuria erat infinita, omnis verò satisfactio finita. Hinc æstima gravitatem offensæ Divinæ, & abhorre. A te verò si satisfactionem requirat, unde reddes?

2. Considera potuisse Deum Angelicæ naturæ uniri, & pro homine satisfacere, voluisse humanæ, ut vinceret dæmonem in natura infirmiore: & daret nobis visibilem, & imitabilem Redemptorem. Agnosce facilè superari dæmonem ab homine, qui Deo unitur: & adhære Deo, ut confundas fortem. Agnosce Redemptorem tuum, Magistrum, & exemplar. Poterásne hoc sperare? vide, ne devies.

3. Considera, ex qua vilitate, & miseria, ad quam dignitatem evectus sit homo. Æstima, gratulare, ama, gratias age, &c. Decebat ergo, ut

ut Divinæ factus consors naturæ vitam duceres tuæ dignitati parem. Sed heu? quid egisti? Pudeat, pæniteat tantùm descivisse, &c.

DOMINICA II. ADVENTUS.

Pater Filium, Filius seipsum mundo donat.

1. *SIc DEUS dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret.* Joan. 3. Quis? Deus: quem? te dilexit. Quomodo amorem probavit? dando Filium, & hunc DEUM infinitè dilectum, pro te rebelli peccatore. Quàm nihil tu reddis Deo? pudeat, quin te quoque affectu creaturarum tuique ipsius exuis, & te ei donas, qui Filium tibi dedit? Attende quam habes obligationem hoc agendi.

2. *Dilexit me, & tradidit semetipsum pro me.* Galat. 2. Dilexit me, quem vidit specialiter ingratum futurum, & suæ intentioni repugnaturum; & in signum amoris dedit seipsum, qui se tibi tot argumentis negare poterat. Quid tu agis pro ejus amore? an salvabit te, si adhuc resistas? Redde te totum ei, qui se totum tibi prior dedit.

3. *Cùm in forma DEI esset, exinanivit semetipsum formam servi accipiens.* Phil. 2. Et quo se dedit, qui se tibi dedit? In paupertatem, in contemptum, in cruciatus, in mortem. Hæc tolerabilia fecit amor. Non amas vicissim, si ista fugis. Ad hæc te resolve, ut amorem testeris.

FERIA II.

In Incarnatione elucet Sapientia, Bonitas, & Omnipotentia DEI.

1. *OCculta Sapientiæ tuæ manifestâsti mihi.* Psal. 50. Invenit medium, quo solo Divinæ Justitiæ

ſatisfieret, debitum noſtrum in Divinam perſonam transferendo. Invenit modum, quo idem qui Creator erat, eſſet & Redemptor, ut pluribus titulis, totum in ſe colligeret amorem noſtrum. Et tamen fraudas Deum expectatione ſua, qui amorem dividis in creata. Redde Deo, quod Deo debes.

2. *Bonitatem feciſti cum ſervo tuo.* Pſal. 118. Quæ bonitas? Juſtus pro injuſtis, innocens pro peccatoribus, Dominus pro ſervo, Deus pro homine ſe dedit: huic ſe univit non affectu tantùm, ſed ſubſtantia. Et poteris tu, ſi hoc credis, extra Deum amare aliquid. Convertere anima mea tota ad Deum, qui ſolus bonus, ſolus amore dignus eſt.

3. *Fecit potentiam in brachio ſuo.* Luc. 2. Filius Dei eſt brachium Dei, quod è cælo protendit ad ſublevandum hominem. In hoc Filio Incarnata apparuit omnipotentia; quæ tantùm operata eſt, quantùm amor deſiderare potuit. Nec majus ille imperare, nec majus hæc exequi valuit. Perſuadeat hæc veritas, ut amorem reddas, quem negâſti hactenus, & eum teſteris opere, quantùm potes.

FERIA III.

Per Incarnationem Filii DEI placatur DEUS, erigitur homo, confunditur dæmon.

1. *OMnia ex DEO, qui nos reconciliavit ſibi per Chriſtum.* 2. Cor. 5. Non poteſt placari Deus offenſus niſi vel condonatione, vel ſatisfactione. Noluit condonare paccatum noſtrum, voluit ſatisfieri pro eo, à noſtra natura adjuta per unionem Verbi, quâ merita ejus ad infinitatem eveherentur. Time anima mea, quia etiam à

te

te satisfactio exigetur! & tam rarò hoc cogitas? At quia satisfacere non potes, uni tuum nihilum cum thesauro infinito meritorum Christi.

2. *Suscitans à terra inopem, & de stercore erigens pauperem.* Psalm. 112. Declinaverat in terram homo, & cognitione, & affectu; Deum nec videbat, nec amabat; quia sub sensum non cadebat: visibilem ergo se dedit, ut nos exemplô, & doctrinâ ad Deum erigeret. Prævalebuntne ergo terrena, ut te rapiant ad se? illùcne ibis, quò illa trahunt, an quò Filius Dei? &c.

3. *Nunc princeps hujus mundi ejicietur foras.* Joan. 12. Triumphabat dæmon, quod in uno homine omnes homines perdidisset. Unum hominem invenit Deus, quô ejus superbia confunderetur, nempe Christum Deum, & hominem. Ita nos perdidit unus homo, unus salvavit. Sed hoc non egit humanitas, nisi Divinitati unita. Non vinces hostem, nisi Deo unitus. Te solo nihil, cum illo omnia poteris.

FERIA IV.

Eligitur Mater tanto Filio digna.

1. *MIsit DEUS Filium suum, factum ex muliere.* Galat. 4. Decreta Incarnatione decrevit Deus non creare sibi corpus; sed ex fœmina nasci, ut sicut mulier juvit ad perditionem nostri, ità una coadjuvaret ad redemptionem. Et hac ratione voluit fieri filius hominis, & frater noster. Quæ ergo nostra dignitas, qui habemus eundem cum Christo Patrem? quæ Christi humilitas, qui cum esset Filius Dei, fieri voluit filius hominis, illam agnosce, & factis proba! hanc imitare, & te deprime.

2. Re-

2. *Respexit humilitatem ancillæ suæ.* Luc. 2. Vidit DEUS ab æterno omnes mulieres, & quidquid in quocunque statu fuissent operaturæ. Vidit B. Virginem in omnibus circumstantiis bene operaturam, nunquam malè, ídque ex meritis Christi. Ideò eam præ cæteris adamavit. Vis à Deo amari? cooperare ejus gratiæ, nulla te prætereat occasio. Fecistíne id hactenus? Confundere, dole, time, propone, &c.

3. *Fecit mihi magna qui potens est.* Luc. 2. Quid majus, quàm esse Deum? Unde hoc illi? quia semper cerrespondit gratiæ invitanti, aut intimanti voluntatem Dei. Potes & tu Mater DEI esse. Nam qui fecerit voluntatem Dei Patris, qui in cœlis est, hic Mater mea est. Amas hanc dignitatem? fac ejus voluntatem, corresponde internis invitationibus.

FERIA V.

Promittitur Incarnatio Filii DEI.

1. *INimicitias ponam inter te, & mulierem, inter semen tuum, & semen illius, & ipsa conteret caput tuum.* Gen. 3. Hoc erat promittere Redemptorem, qui Adamum, & posteros liberaret à potestate dæmonis. Quàm bonus Deus! xix peccat homo, illico ille spem gratiæ facit? & offert. Nónne & tibi eandem spem fecit? & quoties? quam ergo debes gratitudinem? quem amorem? quam fiduciam?

2. *Inter semen tuum, & semen illius.* Hoc erat promittere Redemptorem, ex descendentibus ab Adamo posteris. Hanc deinde promissionem per tot prophetias, & figuras renovavit, ut spem eandem nepotibus Adæ faceret. At tibi non spem

ſpem Adventûs fecit, ſed præſentem exhibuit: & tamen magìs ei ſerviebant, qui ſperabant, quàm tu, qui frueris. Confundere, & poſthac reſponde tanto beneficio.

3. *DEUS ipſe veniet, & ſalvabit nos.* Iſâi. 35. Hoc credebant, & dicebant priora ſæcula. Ideo ad eos Chriſtus ſua merita, quia erant infinita, extendit. Non ergo deſerit quemquam, qui in eum ſperat. Putásne minùs miſericordem in te, poſtquam venit, ſi ei fideliter ſervias? Uberiùs participas merita Chriſti per Sacramenta, &c. Hæc merita ſemper offer æterno Patri. Hæc unica ſint tuæ ſpei fundamentum.

FERIA VI.

Deſideratur Redemptor à Patriarchis, & Prophetis.

1. *ROrate cœli deſuper, & nubes pluant juſtum.* Iſâi. 45. Quem promiſerat Deus Salvatorem voluit deſiderari, ùt ex parte noſtra aliqua eſſet diſpoſitio. Quid minùs pro tanta gratia exigere potuit, quàm deſiderium. En, & ad te venire vult Deus: & hunc quam tepidè deſideras, qui alia nôſti tam ardenter deſiderare. Vult à te Deus deſiderari, qui vult uniri. Pone ergo alia deſideraria, ut hoc excites.

2. *Mitte, quem miſſurus es.* Exod. 4. Conſidera, quàm ardens eorum fuerit deſiderium: cœlos, nubes, terram, nocte, & die inclamabant, ut veniret, qui mittendus erat. Impetrârunt hi affectus accelerationem Incarnationis. Si advertas ad tuorum deſideriorum languorem, non queréris te non exaudiri. Pudeat te, quòd tam ar-

denter ſenſui grata, tam tepidè Divina deſideras. Quid te impedit? quòd creatis aſſociaris.

3. *Expectavimus eum. & ſalvabit nos.* Iſai. 25. Tranſibant ſæcula, augebantur miſeriæ; promiſſus non veniebat, attamen ſpe certi expectabant tam vivi, quàm animæ in limbo, quia nempe & neceſſitatem ſuam, & magnitudinem promiſſi beneficii cognoſcebant. Deſiderares & tu conſtantiùs, ſi Deo fideres, ſi neceſſitates tuas adverteres, ſi cognoſceres, quantum bonum ſit, Deum habere. His nutri deſideria.

SABBATHO.

De Conceptione Immaculata B. V.

1. *NOndum erant abyſſi, & ego jam concepta eram.* Prov. 8. Peccatum originale abyſſus eſt, quâ omnes ſorbebamur. MARIA eſt exempta, quia ut ait S. Anſel. Decens erat, ut eâ puritate, qua major ſub Deo nequit intelligi, Virgo illa niteret. Adverte, quantum Deus attendit ad id, quod ſe decet. O ſi & tu attenderes, quid te, quid ſtatum, & vocationem tuam deceat!

2. *Tota pulchra es amica mea, & macula non eſt in te.* Cant. 4. Non tantùm peccatum non fuit in B. V. ſed neque fomes, neque concupiſcentia, neque prava inclinatio; ſed cum ſumma tranquillitate caro & ſenſus ſuberant rationi & ſpiritui. Sed ſentis aliam legem in membris tuis? Tranquillitatem habebis, ſi concupiſcentias, & inclinationes opprimas, ſi ratio & ſpiritus regant, non caro & ſenſus.

3. *In me gratia omnis viæ & veritatis.* Eccl. 44. In primo inſtanti contulit Deus gratiam B. V. habitualem ſupra omnes homines, & Angelos: Intel-

tellectûs plenum usum, & cognitionem Dei; voluntatem amantem supra omnes Seraphinos; gratias efficaces cum quibus statim secundùm omnem intensionem operata est. Quando tu intellectum, quando voluntatem Deo applicuisti? quomodo? an cooperatus es gratiis? an cooperaberis? &c.

DOMINICA III. ADVENTUS.

De Nativitate, & Præsentatione B. V.

1. *NAtivitas tua DEI genitrix Virgo, gaudium annuntiavit in universo mundo.* Ecclesia. SS. Trinitati; quia filia Patris, Mater Filii, sponsa Spiritûs sancti. 2. Angelis, quia eorum Regina. 3. Hominibus, quia eorum protectrix; quibus proprie est MARIA: *Stella maris* naufragantibus: *Illuminatrix* cœcis, & in umbra mortis positis: *Domina* omnibus, ut ei serviamus, eam post Deum amemus, revereamur. Congaude & tu. Agnosce in hoc nomine ejus excellentias, & spes tuas.

2. *Concupiscit, & deficit anima mea in atria tua.* Psal. 83. Joachim, & Anna toto affectu offerunt Deo filiam, & hoc se solatio libenter privant. Quam sanctum est propter Deum se omni solatio privare. An & tu hoc agis: Virgo trimula properat se offerre Deo, non ætate, non amore parentum detenta. Quàm facile tu impedimentum arripis? denique se Deo cum summa hilaritate offert, per votum perpetuæ castitatis. Quæ hìc devotio? quæ reverentia? sed quæ tua toties repetita oblatio? quam frigida?

3. *Multæ filiæ congregaverunt sibi divitias, tu supergressa es universas.* Prov. 31. Considera virtutes ab ea in templo exercitas. Cum Deo uniebat se per contemplationem, charitatem, volunta-

tis

tis suæ subjectionem: Proximum, seu simul degentes puellas æstimabat, amabat, juvabat, sufferebat, omnibus se subjiciebat: seipsam deprimebat humilitate, ab amore terrenorum avellebat, mortificabat, &c. Oblatus es in domo Dei: has à te ipso virtutes exige.

FERIA II.

Beata Virgo desponsatur S. Josepho.

1. VOluit Deus futuram suam Matrem sponsari viro. Non detrectavit Virgo, nec voto timuit, quia se totam Dei gubernationi dederat. Non dubitabat se intactam conservandam ab eo, cujus hìc voluntatem exequebatur. Sine te à Deo gubernari, & nullum incurres periculum. Examina præterita, dispone futura.

2. Considera causas desponsationis. 1. Ne gravida incurreret notam apud homines. Consule famæ alienæ, præsettim Matris tuæ Religionis. 2. Ne ipse etiam de innupta natus, illegitimus haberetur. Consule tuo etiam nomini, dum ad gloriam Dei magìs expedit. 3. Ut celaretur ad tempus mysterium Incarnationis. Disce partus virtutum tuarum celare.

3. Considera qualitates sponsi. Erat quidem regiâ stirpe editus, sed pauper, faber lignarius, justus tamen, & Virgo, ut Virgo Virginem custodiret. Quàm alia æstimat Deus, alia mundus! Deus justitiam, sanctitatem, virginitatem, humilitatem: mundus excelsam stirpem opulentiam, &c. Si ut Deus practice judicâsses, non tantopere adhæsisses terrenis. Nunc saltem corrige judicium tuum.

FE-

Feria III.

Legatio Angeli ad Beatam Virginem.

1. *MIssus est Angelus Gabriel, à DEO in Civitatem Galilææ, ad Virginem.* Luc. 1. Expende, quis? quem? ad quem mittit? Deus Angelum ad Virginem pauperem, desponsatam fabro, consecratam Deo. Tales dignatur Deus legatione Angelorum. Sed nec te dedignatur, invisibili legatione internarum inspirationum. Attende his, quia à Deo sunt: æstima, & sequere, quia ad tuum bonum sunt. Melior esses, si hactenus hoc præstitisses.

2. *Et ingressus Angelus ad eam, dixit: Ave gratiâ plena.* Luc. 1. Ingressus, quâ reverentiâ? quâ modestiâ? quâ compositione? Quam longe minore tu ad Deum ipsum accedis? laudat Virginem, reticet se Angelum esse. Disce tui laudes non promere, promere alienas. Vocat gratiâ plenam. Hæc sola laus coram Deo. Sed quô tu es plenus! vanitate, inordinatis affectibus, &c.

3. *Dominus tecum*, in cogitatione, in desiderio, in amore. Felix societas sic esse cum Deo. Felix MARIA, quæ semper cum Deo. Quam raro tu cum Deo! Consule cogitationes, desideria, & affectus tuos. Ubi vagantur? Collige eos ergo omnes ad Deum.

Feria IV.

Angelus intimat Mysterium Incarnationis.

1. *QUæ cùm audisset, turbata est in sermone ejus.* Luc. 1. Turbatur, id est, confunditur ad tantas sui laudes, ad tantam Angeli reverentiam. Hoc proprium est humilium. O quantum distas

à Virgine! turbaris ad tui vituperia, exultas ad laudes. Illa abhorret veras, & meritas; tu quæris immeritas, & falsas.

2. *Ne timeas MARIA, invenisti enim gratiam apud DEUM.* Luc. 1. Unicam rationem ad pellendum timorem adducit; quòd sit in gratia Dei. Inexpugnabilis hæc clypeus est. Quid enim timeat, quem DEUS amat? Quære ergo huic placere, non hominibus. Placeres magìs, si his minùs placere voluisses.

3. *Ecce concipies in utero, & paries filium, & vocabis nomen ejus JESUM. Hic erit magnus, & filius Altissimi vocabitur. Et regnabit in domo Jacob in æternum.* Ibid. Gratulare Virgini de tanto Filio: adora Filium: agnosce Deum: crede, ama, & regnanti te subde.

FERIA V.

Explicat Angelus Mysterium Incarnationis.

1. *Dixit autem MARIA: Quomodo fiet istud? quoniam virum non cognosco.* Luc. 1. Non dicit *non fiet istud*, quæ semper Deo consentiebat: sed quomodo? insinuat votum, & amorem majorem puritatis, quàm maternitatis tanti Filii: de cætero quid Deus disponat auditura. Ama puritatem & animæ, & corporis majorem, quàm antehac.

2. *Et respondens Angelus dixit ei: Spiritus sanctus superveniet in te, & virtus &c.* Ibid. Explicat, quomodo consistent Virginitas, & fœcunditas operâ Spiritûs sancti, corpus Dei Verbo formaturi. Gratulare Virgini, in qua Spiritus sanctus operabatur hoc mysterium. Vide, ut idem solus in anima tua operetur inspirationibus, non sensus, non amor proprius, non humani respectus.

3. *Ecce*

3. *Ecce ancilla Domini; fiat mihi secundùm verbum tuum.* Ibid. Consentit Virgo. Hoc expectabat SS. Trinitas, Angeli, Patres in limbo, homines. Cum quanta humilitate; Mater Dei se ancillam vocat. Virginitate concepit, humilitate meruit. Hic modus est, quo Deum ad te trahas, si te deprimas; sicut eum pellis, si te elevas.

FERIA VI.

Dotes Christi animæ à Verbo assumptæ.

1. *IN quo sunt omnes thesauri sapientiæ, & scientiæ Dei.* Coloss. 2. Primo instanti perfectissimè cognovit omnia naturalia, etiam te, & tua facta. Sed viditne, quod gaudio esse poterat, an quod mœrori? 2. Omnia supernaturalia ad Deum—. Quam felix illa anima! quàm tu infelix! Hæc non vides, saltem actuali fide sæpius crede. Ex hujus defectu aliis plerumque deficis.

2. *Talis decebat ut nobis esset Pontifex, sanctus innocens, impollutus.* Hebr. 7. Ex unione ad Verbum fuit sancta infinite, neque crescere potuit. Tu potes: at non cresces, nisi Deo magìs uniaris; non unieris, nisi à creaturis magìs recedas. 2. Fuit sancta per summam gratiam, supra omnes creaturas. Respice egestatem tuam. Ditior esses, si te Deo magìs unires. 3. Fuit impeccabilis, quia regebatur à Verbo. Quàm tu fragilis! fortè quia non pateris te à Deo regi.

3. *In ipso complacuit omnem plenitudinem inhabitare.* Coloss. 1. Ob unionem habuit omnes virtutes supernaturales, quarum capax fuit. Quantùm complacuit sibi in illa Deus! quam parùm in tua! quia egenus, & pauper es. Nec fuerunt otiosæ illæ vir-

tutes; jam tunc in nos influebant. Sed quoties hunc in te fluxum non admisisti?

SABBATHO.

Christus primo instanti conceptionis offert se Patri æterno.

1. *INgrediens in mundum dicit: Hostiam, & oblationem aliam noluisti, corpus autem aptâsti mihi. Tunc dixi: Ecce venio.* Heb. 5. Offert Patri se, sua, corpus, animam, & quàm promptissimè: quia cognoscit hæc esse ab illo; quid tu habes, quod non sit à Deo? cur non illi omnia? cur tibi? cur sensui multa immolas?

2. *Ecce venio, ut faciam Deus voluntatem tuam.* Ibid. Vidit statim decretam sibi à Deo paupertatem, contemptum, passionem, mortem: promptissime excipit ipso primo momento crucem, voluntate sua tota in Dei voluntatem transfusa. Confer te cum Christo, quam conformis sis voluntati Divinæ, præsertim in arduis, quàm ames, aut fugias Crucem.

3. *Quæ placita sunt ei, facio semper.* Joan. 8. Quia summe ei placet gloria sua, & salus nostra; huc statim intentione sua respexit, eàque purissima. Perdis omnia, quæ non huc dirigis. O quantam hactenus jacturam fecisti! quod posthac facturus es, purum sit, ut nihil sensûs interveniat.

DOMINICA IV. ADVENTUS.

B. V. ad Elisabetham invisit.

1. *EXurgens MARIA in diebus illis abiit in montana cum festinatione.* Luc. 1. Concepto Deo abit in ardua. Inhabitantis Dei signum est ad diffi-

difficilia ſe reſolvere. Concepto Deo exit in publicum. Neceſſarium eſt latere, donec Dei ſpiritus ſit in te; antea non tutò agis cum proximo. Ut Joannem peccatô ſolvat, relinquit amatam ſolitudinem. Relinquendus Deus propter Deum.

2. *Exultavit infans in utero ejus, & repleta eſt Eliſabeth Spiritu ſancto.* Ibid. Effectus hi ſunt viſitationis MARIÆ. Infans mundatur, ſanctificatur nondum natus, prophetat geſtu: Eliſabeth illuminatur, agnoſcit Matrem Dei, extollit eam, humiliat ſe ſe. Deus omnia nos habere voluit per MARIAM. Huic tuam neceſſitatem expone: ab hac mendica.

3. *Magnificat anima mea Dominum.* Ibid. Laudata laudem refundit in Deum, ſe verò humiliat. Quidquid à Deo tibi adfluat, tu ad tuum nihilum redi; magnifica illum, & ſublimem de eo ſenſum concipe.

FERIA II.

S. Joſeph de Myſterio Incarnationis inſtruitur.

1. *JOſeph autem vir ejus cùm eſſet juſtus, & noluit eam traducere, voluit occultè dimittere eam.* Matth. 1. Videt gravidam, non novit Myſterium; angitur, ſed non exprobrat, in meliùs interpretatur: cogitat de dimittenda; ſed occulte, ut famæ conſuleret. Diſce 1. prudenter adverſa tolerare, non murmurare. 2. Alienos defectus apud te excuſare; apud alios tegere.

2. Angebatur & Virgo, quæ ſciebat angi Joſephum; ſe de adulterio ſuſpectam; ſe periclitari de dimiſſione. Silet tamen, neque excuſationem adfert: committit ſe Deo innocentiæ defenſori. Etiam de ſanctis ſiniſtra formantur judicia; ſile,

ſi tibi hoc contingat. Deo te committe, qui providentiâ ſuâ omnia ordinabit in bonum.

3. *Angelus Domini apparuit ei in ſomnis, dicens: Joſeph fili David noli timere accipere MARIAM.* Ibid. Tribulari vult Deus juſtos, non opprimi, præſtat Divina auxilia, cùm deſunt humana. Docet myſterium Incarnationis Joſephum. Quod tam hujus, quàm MARIÆ gaudium? Ita ſunt curæ Deo, qui ſe illi committunt.

FERIA III.

Naſcitur S. Joannes Baptiſta.

1. *PEperit filium, & audierunt vicini, quia magnificavit Dominus miſericordiam ſuam cum illa.* Luc. 1. Primò eximendo illam à dedecore ſterilitatis. Si tam turpis erat ſterilitas corporalis, quàm turpis coram Deo erit ſterilitas animæ! Et hæc tua eſt. 2. Dando filium, qui *erit magnus coram Domino.* Sola magnitudo vera eſt, quæ coram Deo eſt. Quid aliam quæris?

2. *Peperit filium, & audierunt vicini. &c.* Conſidera, quæ ſecuta ſint nativitatem Joannis. Gaudent vicini: alii timent: alii mirantur: recipit loquelam pater; repletur Spiritu Sancto; loquitur benedicens Deum, prophetat, &c. Quantas mutationes facit vir unus zeloſus, ſi quando comparet in populo!

3. *Quis putas puer iſte erit? etenim manus Domini erat cum illo.* Luc. 1. Præſagiunt magnitudinem Joannis ab Angelo prædictam, ex eo quia manus, & favor Dei erat cum illo, hic tamen favor non fecit eum magnum coram mundo, ſed contemptum, deduxit in deſertum, aluit locuſtis, veſtivit melote, &c. Per hanc viam ducit Deus

eos,

eos, quos vult magnos coram ſe. Hac & tibi eundum.

Feria IV.

Munus, ad quod deſtinatur Joannes.

1. *Hic venit in teſtimonium, ut teſtimonium perhiberet de lumine.* Joan. 1. Teſtimonium ore, ut Chriſtum prædicaret; teſtimonium opere, ut doctrinam ſuam ſanguine ſignaret. Ad hoc vocatus es, ut teſtimonium perhibeas, non ore tantùm, laudando, prædicando; ſed multò magis opere, ardua pro eo agendo, patiendo. Quid egiſti? quid paſſus es? quid in futurum?

2. *Ipſe præcedet ante illum in Spiritu, & virtute Eliæ.* Luc. 1. Spiritus Eliæ fuit zeloſus, igneus, fortis, & imperterritus. Talis fuit Joannes, in eremo ad Jordanem, in urbibus, in carcere, in morte. An & tuus talis? quàm tepidus, quàm debilis? quàm facilè deficit?

3. *Parare Domino plebem perfectam.* Non deſtinatur tantùm ad Herodem, aut magnates, ſed etiam ad plebem excolendam. Demitte te ad viliſſimos, quoniam nullius eſt vilis anima. Idem omnium eſt pretium, Sanguis Chriſti. Hoc exemplum Chriſti, hoc vocatio tua exigit.

Feria V.

Expectatio Partûs.

1. Quem conceperat B. Virgo, ſummè deſiderabat parturire: quia ſciebat eum omnium ſaluti datum, ut hoc opus aperte inchoaret. Deſiderabat eum quidem utero ſibi unitum habere: ſed prævaluit affectus ſalutis aliorum. Quoties

ties tu Deum concipis per bona proposita? quàm rarò parturis? Insistendum his: alias otiosa sunt. Sepone quandoque etiam spiritualem tuam consolationem, ut saluti aliorum servias: multò magìs solatia sensuum. Non perditur sic Deus, sed paritur.

2. Agnita Dei voluntate, ut Christus nasceretur, desiderabat hujus partum B. Virgo, ut eum etiam corporalibus obsequiis prosequeretur, videret, osçularetur, stringeret, gestaret, serviret. Non solùm affectum, sed etiam externa opera Deo impende.

3. Ad hunc partum qui se disponebat? Per intensissimos virtutum omnium actus. Non unâ virtute te, nec lenta ad Deum in te pariendum dispones. Necesse est omnibus, & in gradu heroico. Quas habes? quot desunt? Heroicis assuesce, quæ fervidam, & constantem resolutionem postulant.

FERIA VI.

Beneficia à Christo in utero existente SS. Matri collata.

1. GEstavit Filium sinè gravedine, sine dolore, & tædio. Facile gestatur, quod summè amatur. Privilegium hoc fuit Virginis, non tuum. tibi dictum est, *in dolore paries filios*, id est proposita tua etiam per difficultates in opus sunt reducenda: faciliora fient, si ames. Gravis est tibi doctrina Christi, ama; amor omnia dulcorat.

2. Considera quàm adornatum reliquerit Christus thalamum uteri. Qui tantas B. Virgini gratias primo instanti, quo conceptus est, contulit; in quantum putas eas cumulaverit per decem menses? quam intellectui lucem, quem affectum voluntati indidit? Gratulare Virgini. At unde tua

tua cœcitas, & tepiditas, cùm ſæpiùs Deum recipias? Fortè quia non pateris eum diu tecum morari, dum te ſtatim ad alia effundis.

3. Conſidera filios alios nobilitatem à matre accipere, quoniam *partus ſequitur ventrem*. At hìc mater à filio accipit. Regina enim omnium eſt, quia Mater eſt Regis univerſorum. Ab eo nobilis eris, quod pepereris, id eſt à tuis actionibus Chriſto conformibus, non à doctrina, non ab æſtimatione.

SABBATHO.

Iter Virginis in Bethlehem.

1. *EXiit edictum à Cæſare.* Luc. 2. Licèt ex ſuperbia, & avaritia; B. Virgo tamen reveretur in Imperatore terreno auctoritatem Dei: non excuſat ſe graviditate, temporis iniquitate. Nonne hinc diſcis Superiores tuos locô Dei habere, etiam in durioribus imperiis.

2. *Aſcendit & Joſeph, ut profiteretur cum MARIA.* Ibid. Decrevit Deus, ut filius pauper, & contemptus naſceretur. Ordinat, ut edictum Cæſaris prodeat. Hinc conſtringi videtur, ut in Bethlehem eat. Sed hac neceſſitate tegit ſuam voluntatem patiendi, humilitatem, patientiam, paupertatem. Quid ego? prodeo ſub virtutis colore, ſed delicta celo, amo commoditates, &c. O pudor!

3. *In propria venit, & ſui eum non receperunt.* Joan. 1. Comitare undique mendicantem hoſpitium B. Virginem. Vide, quàm indigne excludatur. Expende, quis ejus ſenſus, maxime quòd *ſui eum non recipiant:* qui recipiunt alienigenas. Nonne & tu Deum quandoque cor pulſantem

excludis? & cui das locum? aperi ergo posthac illi, claude vanitati.

IN NATIVITATE DOMINI.

1. *FActum est autem, cùm essent ibi, impletum est tempus, ut pareret:* Luc. 2. Ubi? Considera vilitatem loci, tempestatem perfrigidam, tempus noctis, circum undique miseriam, & paupertatem. Vis ut in te nascatur Christus? esto tibi vilis, frigescant tuæ passiones, ama latere, esto pauper & humilis. Amat & in te ea Filius Dei, quæ pro se elegit.

2. *Peperit filium suum primogenitum in præscpio.* Ibid. Considera, quibus actibus reverentiæ, humilitatis, adorationis, amoris B. Virgo filium suum exceperit, & statim pro mundi salute Patri obtulerit. Audi vagitum, vide lachrymas: quære, cur fleat? Audi respondentem, quòd non habeat imitatorem, & statue tu eum sequi.

3. *Et pannis eum involvit:* Ecce paupertatem Matris, & Filii. *Et reclinavit eum in præsepio:* Ecce quomodo à teneris Dei Filius incommoditates amat. Et cur tu fugis? *Quia non erat ei locus in diversorio:* Qui creavit te in habitaculum sibi, non invenit locum apud te: & invenit, qui te it perditum.

DIE 26. DECEMBRIS.

Sensus Dei, B. Virginis, & Angelorum in nativitate Christi.

1. COgita ab æterno Patre tibi ipso Nativitatis instanti dici: *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui.* 2. Tibi donari ab eo filium,

um, & ejus merita. Quàm dives his eris, si bene utaris, & tibi applices. 3. Filius verò Patri offert se ipsum in victimam pro peccatis tuis. Quis amor iste in te? Quomodo es meritus? Offer quoque te ipsum in victimam Deo.

2. Considera quas gratias B. Virgo retulerit ob conservatam Virginitatem. Æstima, & custodi tantum thesaurum, quem illa tanti fecit. 2. Quomodo obtulerit eum æterno Patri, quomodo mundo, quomodo tibi? suscipe in manus, ama, fove, utere in bonum tuum.

3. Considera revelatum Angelis, dictúmque; *Et adorent eum omnes Angeli ejus.* Crede ergo adstitisse Angelos, admiratos illam exinanitionem, paupertatem, &c. Et tamen non eorum causâ hæc agebat Christus, sed tui. Quæ tua ergo obligatio, non tantùm admirandi, sed etiam imitandi hanc exinanitionem.

DIE 27. DECEMBRIS.

Christus natus annunciatur Pastoribus.

1. *PAstores erant in regione eadem vigilantes, & custodientes vigilias noctis, super gregem suum, & ecce Angelus Domini stetit juxta illos.* Luc. 2. Quibus revelat se Christus? *Pastoribus*, simplicibus, & humilibus: *vigilantibus*: & attentis ad occasionem boni: *custodientibus greges* passionum, & affectuum suorum. Suntne in te hæ qualitates, ut merearis tibi Deum revelari?

2. *Et claritas Dei circumfulsit illos, & timuerunt timore magno.* Lumen, & cognitio Dei Majestatis excitat in anima sacrum quendam horrorem, ac reverentiam. O quàm parva tua est in Deum reverentia in tuis spiritualibus exercitiis. Unde? quia

quia modicum eſt in te lumen, & non formas ſublimem de Deo, rebúsque Divinis æſtimationem. Si æſtimabis, revereberis

3. *Evangelizo vobis gaudium magnum, quod erit omni populo, quia natus eſt vobis hodie Salvator.* Gaudent Angeli de noſtro bono. Diſce gaudere de bonis aliorum. Gaudium nobis annunciant. argumenta gaudii ſunt, quòd *natus Salvator*, quòd *nobis*, quòd *hodie.* Eſt Salvator tuus, ſed non ſalvabit te ſine te. Cooperari ergo oportet.

DIE 28. DECEMBRIS.

Datur ſignum Paſtoribus, & canunt Angeli.

1. *ET hoc vobis ſignum: invenietis infantem pannis involutum, & poſitum in præſepio.* Luc. 2. Salvatorem populorum annunciat Angelus, & dat ejus ſigna tam vilia! Deus nempe non invenitur niſi in humilitate, & contemptu terrenorum. Elige hæc ad majorem Chriſti imitationem, etiamſi par omnino eſſet in deliciis, & honoribus Dei gloria.

2. *Et ſubitò facta eſt multitudo militiæ cœleſtis exercitus laudantium Deum.* Ibid. Quia Dei Filius ſe tantopere exinanivit, Pater eum per Angelos honorat. Quantò minorem ipſe tui curam geſſeris; tantò majorem geret Deus. Ubi terrena ſolatia abjeceris, aderunt cœleſtia. 2. Quid laudant Angeli? Infantis ſapientiam, tenelli potentiam, deſpecti gloriam. Deus eruit, & manifeſtat, quæ latent, huic te committe.

3. *Gloria in excelſis Deo, & in terra pax hominibus bonæ voluntatis.* Ibid. Deo ſoli debetur per omnia gloria, non tibi. Si eam tibi arroges, Deus te confundet ob furtum rei alienæ. Quoties

ties eam Deo surripuisti. Redde, quod non est tuum. 2. Pax datur hominibus bonæ voluntatis. Bona vnluntas directa per solidas veritates, prompta, resoluta, fervida, est principium omnis boni, & pacis internæ. Reflecte te ad te ipsum, & ex te ipso disces esse verum. Ideo hanc voluntatem excita, & conserva.

DIE 29. DECEMBRIS.

Pastores se hortantur mutuò ad invisendum Salvatorem.

1. UT discesserunt ab his Angeli, *Pastores loquebantur ad invicem.* Luc. 2. de iis, quæ Angeli decantârunt. Non sunt ergo statim eorum obliti, ubi Angelus disparuit; quemadmodum tu facis, qui elapsâ horâ meditationis, vix postea cogitas, quod lumen habueris, qnod propositum; de hoc interdiu sæpiùs tibi loquere, dum practicandi est occasio.

2. *Transeamus usque Bethlehem*, Ibid. Non fuit pura rememoratio eorum, quæ audierant, sed practica; ex qua concluserunt *transire.* Cura, ut tales sint tuæ meditationes, quibus tibi loqueris, ut semper concludas transitum, vel ab imperfectione ad virtutem, vel ad altiorem virtutis gradum.

3. *Et videamus hoc verbum, quod factum est, quod Dominus ostendit nobis.* Ibid. Volunt experiri, quod audierant. Quanta ostendit tibi Deus, cùm tibi interiùs loquitur! Debes ea opere experiri: aliàs frustratur Deus suo fine, tu fructu. Si hactenus id fecisses, quantus evasisses! ipse tibi impedimento fuisti, sis ipse tibi stimulo.

DIE 30. DECEMBRIS.

Pastores veniunt ad præsepe Domini.

1. *ET venerunt festinantes.* Luc. Etsi Angelus non mandaverit, quia tamen Deo gratum fore illum transitum intellexerunt, festinârunt eò magìs, quò majus erat desiderium. Ubi lumen hausisti, & propositum statuisti, festinandum est, & prima exequendi occasio arripienda. Facies id, si verum sit in te desiderium. Hoc in meditationibus tuis semper excita.

2. *Et invenerunt MARIAM, & JOSEPH, & Infantem positum in præsepio.* Ibid. Cogita, qui eorum fuerint affectus, submissionis, admirationis, laudis, gaudii, &c. Correspondit eventus lumini, quod Angelus dedit, quia properàrunt experiri. Propera modò ad opus propositum, sic invenies Jesum, aut ejus virtutem. Cur id hactenus non fecisti?

3. *Videntes autem cognoverunt de Verbo, qaod dictum erat illis de puero hoc.* Ibid. Dictum erat illis: nondum erat plena cognitio. Viderunt, & tunc demum cognoverunt. Experientià virtus discitur. Audivisti tibi loquentem Deum in meditatione? est initium hujus scientiæ. Accede ad opus, tunc plene cognosces. Quia id non præstitisti hactenus, inde es tam rudis.

DIE 31. DECEMBRIS.

Reditus pastorum à præsepio Domini.

1. *MARIA autem conservabat omnia verba hæc, conferens in corde suo.* Luc. 2. Habes exemplar meditantis, MARIAM. 1. *Conservabat verba* à Pastoribus in laudem Christi dicta: quid tu

tu conservas eorum, quæ tibi Deus dicit? 2. *Omnia.* Quare non omnia lumina in praxim trahis? 3. *Conferebat in corde.* Debes ea sæpiùs in memoriam revocare, captare occasionem exequendi.

2. *Reversi sunt Pastores glorificantes, & laudantes Deum.* Ibid. Ex conversatione cum Christo, remanserunt in illis affectus gloriæ Dei, quos retulerunt ad officium suum. O felix! si ex meditatione tua referas tales affectus, eósque in officio tuo exerceas! Miser, si hoc non facias! Quanta enim perdis!

3. *In omnibus, quæ audierant, & viderant.* Ibid. In omnibus glorificant Deum. Nihil præteri occasionis, quô id exerceas, cujus lumen habuisti. Multas invenies occasiones, si attendas, & tuô lucrô: multas perdes, & tuô damnô, si non attendas. Et sic Deum glorificabis, quòd facias; quæ ipse ingessit.

DIE 1. JANUARII.

De Circumcisione Domini.

1. *POstquam consummati sunt dies octo, ut circumcideretur puer.* Luc. 2. Christus à lege exemptus erat, quia peccatum non habebat per eam abolendum. Vult tamen subesse legi, quamvis duræ. At tu leges quamvis faciles, facilè transgrederis: difficiles declinas. Est hoc Christum imitari? resolve te etiam ad ardua, ubi vides Dei voluntatem.

2. *Ut circumcideretur Puer.* Considera B. Virginem à Deo edoctam, resolvisse se ad Filium circumcisioni subjiciendum. Amabat Filium tenerrimè, sciebat quis illi dolor inferendus esset. Non

Non dat locum affectui, quia sciebat voluntatem Dei. Ubi de Dei voluntate constat, sepone affectum. Offendetur proximus? sed Deus jubet. Utri attendes? utri attendisti hactenus?

3. *Ut circumcideretur Puer.* Considera dolorem quem senserit Christus, quia erat tenellus Infans, complexionis delicatissimæ. Hunc prævidit, quia habebat perfectum usum rationis: & tamen voluit legi parere. Quantum disto à Jesu meo? ubi modicum confusionis, aut doloris prævideo, quantum fugio? sed ab hoc die non fugiam: imò ambiam ad majorem imitationem Jesu.

DIE 2. JANUARII.

Quos fines habuerit Christus suæ circumcisionis.

1. Considera primum ejus finem fuisse, ut ostenderet se verum, non phantasticum corpus assumpsisse, & se esse hominem nobis similem, doloribus subjectum. Gratias age, adora hoc corpus. Sed disce, non esse contentus specie, seu apparentiâ virtutis, sed veram quære. Hanc autem probare debes circumcisione mortificationis.

2. Secundus finis fuit, ut se declararet filium Abrahæ, cui lex illa data fuit. Nec absterruit eum dolor, aut confusio. Esne Religiosus? non es, si id non probas circumcisione mortificationis: si te confusionis, aut doloris timor a professionis opere avertit. Non sic ages imposterum.

3. Tertius finis fuit, ut jam tum adhuc infans suum in nos amorem testaretur. Insigne enim amoris argumentum est, pro eo pati, quem amas. Quis vicissim tuus in Deum est amor? paterisne pro eo? habésne promptam ad ardua voluntatem,

tem, ac desiderium? Excipísne promptè, & amanter, seu oblata, seu imperata? Hæc imposterùm tui amoris exhibe documenta.

Die 3. Januarii.

Præcipuæ virtutes à Christo in Circumcisione exhibitæ.

1. PRima sit *Obedientia.* Non tenebatur lege, & se subjecit. Et quoniam circumcisio erat protestatio subjectionis ad universam legem, significavit se illam totam servandam suscipere, quamvis gravis esset. Si is tam grave jugum tui causâ suscepit: cur tu cum tam levi jugo Religiosæ Regulæ luctaris? cur sæpe excutis, cujus fructus est tuus. At non te obligant sub peccato? Ideò suaviùs est jugum. Amplectere.

2. *Humilitas.* Circumcisio erat remedium peccati originalis: arguebatur id contraxisse, qui circumcidebatur. Christus nec peccavit, nec peccare potuit: accipit tamen peccati stigma. O humilitas Dei mei! sed ô superbia mea! Re ipsa peccator sum, & videri nolo. Discam libenter confundi, nec quæram alius videri, quàm sim.

3. *Charitas.* Quâ properavit pro me in vulnera. Amor mei non imperavit illi gloriam, aut delicias; sed vulnera, & sanguinem, & quidem in infantia. O quam serò ego te amavi! sed quam etiamnum tepide te amo, dum duris, & asperis amorem testári fugio.

Die 4. Januarii.

De impositione Nominis JESU.

1. VOcatum est nomen ejus Jesus. Luc. 2. Quando? In ipsa circumcisione; quando signum

peccati accepit, & se se infinitè humiliavit: tunc Deus dedit illi gloriosum nomen, quod est super omne nomen. Ita Deus elevat eum, qui se humiliat. Habes nomen socii Jesu, ut illud dignè feras; esto socius humilitatis

2. *Vocatum est nomen ejus Jesus.* Quando? in ipsa circumcisione. Adeò nomen Jesu, ipsi Jesu sanguine constitit. Habes nomen socii Jesu: ut illud dignè sustineas, circumcidi, imò mortificari est opus. Hoc instituti nostri ratio à nobis postulat. Fecisti id hactenus? facies imposterum? Quomodo?

3. *Vocatum est nomen ejus Jesus.* Quando? In circumcisione, quâ se obligabat ad implendam totam legem antiquam. Habes nomen socii Jesu: Vide quam te hoc obliget ad observantiam regularem. Singulæ enim continent quandam imitationem Jesu. Examina, reflecte te, statue.

Die 5. Januarii.

Causa Nominis JESU, & quam nobis inferat obligatiouem.

1. *IPse enim salvum faciet populum suum.* Luc 2. Ideo vocatur Jesus Salvalvator. Nomen hoc quàm apte convenit rei significatæ. Nomen habes socii Jesu? habésne etiam zelum salvandi animas? Nomen sinè actu, ignominiæ tibi erit. Excita ergo in te zelum exemplô Christi.

2. *Discedat ab iniquitate, qui nominat nomen Jesu.* 2. Timoth. 2. Si reputat indignum Paulus, nomen Jesu pronunciari à peccatore: quantò indigniùs erit, nomen Jesu gerere, & peccare? Hæc ergo prima est obligatio, ut non pecces, qui hoc nomen geris, ne levissime quidem. Examina, dole, propone.

3. *Omne*

3. *Omne, quodcunque facitis in verbo, aut in opere, omnia in nomine Domini Jesu.* Col. 3. Hæc secunda est obligatio, quam etiam ipsum nomen a te postulat. Jesus, & ejus gloria sit initium, sit medium, sit finis operum tuorum, & verborum; nec alium quære. Examina, time, dole, ama, &c.

DIE 6. JANUARII.

De vocatione Magorum.

1. *CUm natus esset Jesus, ecce Magi ab oriente, &c.* Matth. 2. Eodem tempore manifestavit se Judæis per Angelum, Gentibus per stellam. Agnosce bonitatem Dei, qui neminem vult exclusum à gratia, quamvis immerentem, & reluctantem. Expertus id es ipse. Recogita annos priores, & intelliges; miraberis, quod te Deus ita sit prosecutus; dolebis, gratias ages, propones, petes gratiam.

2. *Vidimus stellam.* Quàm infelix status cœcæ gentilitatis ante natum Christum! sed hodie vidit lucem magnam. Cogita, quis olim status animæ tuæ ante ortam stellam vocationis? quis hodie? Detestare priorem, gratias age pro præsenti.

3. *Vidimus stellam.* Vocat eos per stellam, quia dediti erant stellarum speculationi. Ita Deus in vocandi modo accommodat se hominum inclinationi: & simul erudit interne, quid stella significet, & movet illorum voluntatem. Agnosce 1. gratiæ necessitatem, sine qua ad Deum non venies. Hanc ora. 2. Disce experiri illorum inclinationes, quibuscum agis, & per eas illos lucrari. 3. Disce ex creatis ascendere ad increata, ut illi ex stella stellarum Dominum agnoverunt.

DIE 7. JANUARII.

De Magorum ad vocationem cooperatione.

1. *VIdimus*. Matth. 2. Non ſoli tres, ſed fortè alii omnes in eadem regione viderint ſtellam: ſoli tamen tres eam ſecuti ſunt. Vere *multi ſunt vocati, pauci verò electi*. Quot ſtellas Divinarum inſpirationum tibi miſit Deus, quàm paucas es ſecutus! Dole, time, ora plures, & ſtude vocationem tuam certam facere per bona opera.

2. *Vidimus: venimus*. Ut viderent, Deus dedit; quòd venerint, de ſuo addiderunt. Fruſtrà eſt gratia, ubi non eſt cooperatio. Vide, ne gratia Dei in te vacua ſit. Nullam neglige, quid, fortè quævis eſt ultima?

3. *Vidimus: venimus*. Inter videre ſtellam, & venire nihil interponitur: ſtatim enim vocanti Deo obediverunt, non retracti tam multorum exemplô, quos cura domûs, affectus propinquorum, propria commoda retinebant. Diſce non differre, dum lumen habes. Rumpe vincula terrenorum affectuum.

DIE 8. JANUARII.

De egreſſu ex Patria, & itinere Magorum.

1. *VIdimus: venimus*. Matth. 2. Non ignorant itinerum moleſtias, terræ, & aëris injurias: forte & plura ſibi præfigunt animo, & tamen iter aggrediuntur. Magna generoſitas! Hæc volentibus ad Deum ire, ſemper eſt neceſſaria: hoc enim iter moleſtiis non caret. Confortare ergo, & eſto robuſtus, ac generoſas cape reſolutiones Deo confiſus.

2. *Vidimus: venimus*. Iter ineunt, quia vocati; quò?

quò? ignorant: generosè, & intrepidè se Divinæ committunt vocationi. Fiducia illa stellam ducem merita est. Quàm sæpe times aliquid aggredi, quia eventum nescis. Ubi credis Deum velle, resolve te, fide: qui dedit velle, dabit & perficere.

3. *Vidimus.* Considera, quis per iter fuerit eorum sensus, habitô semper præ oculis stellæ miraculô? quæ Deo gratiæ? quæ in adversis patientia? quod Christi desiderium? quæ eum inveniendi cura? Confundere, quòd cum tot luminibus tam parvum habeas desiderium Christi, & inveniendi curam. Gratias age pro luminibus, ora plura & efficacia, sequi statue.

DIE 9. JANUARII.

Tres Magi Hierosolymam ingrediuntur.

1. *UBi est, qui natus est, &c.* Matth. 2. Quia stellam amiserunt, necesse habent ex hominibus quærere. Sed quæ causa amissæ stellæ? Forte voluit Deus eorum constantiam probare. Solet enim etiam sanctis eripere solatia spiritualia, & ariditatem immittere. Quid ages tali casu? Ecce Magi pergunt, intrant civitatem, spe pleni, quòd Deus medium suggeret. Tu pariter nè cade animo.

2. *Ubi est, qui natus est Rex Judæorum:* Quàm intrepida animi magnitudo! In ipsa Urbe Herodi subdita, vivo, & regnante Herode Rege, homine ambitioso; quærunt de novo Rege, non sinè vitæ periculo. Fides viva, & ardens desiderium, expunxerunt metum periculi: quoties tu ob leves metus, vel non suscipis pro Deo, quæ parum sunt ardua; vel suscepta deseris! Confundere, emenda.

3. *Audiens autem Herodes turbatus est, & omnis Hierosolyma cum eo.* Matth. 2. Turbatur Rex ambitione Regni, quod timet perdere: turbatur populus Regis ſtudiô, quem timet offendere. En quomodo vel unus ad terrena affectus, una inordinata paſſio pacem animi turbat. Amas hanc pacem? ejice animo inordinatos affectus.

DIE 10. JANUARII.

Herodes quærit, ubi Chriſtus naſcatur.

1. *ET congregans Principes Sacerdotum, & ſcribas populi.* Matth. 2. Quàm admiranda Dei providentia! Herodes malevolus; Sacerdotes iniqui ſerviunt ad dirigendos Magos: Lauda, & magnifica hanc. Si verò cognoſcere vis Dei voluntatem, ejus miniſtros, Superiores tuos conſule. Etſi iniqui ſint, Deus non patitur illos in eo errare, quod per te vult fieri.

2. *Sciſcitabatur ab eis, ubi Chriſtus naſceretur.* Ibid. Quàm pia in ſpeciem quæſtio! quam ſiniſter in corde affectus! quàm ſancti videri volunt affectus peſſimi! Non ſinas paſſionem ullam dominari: etiam te dementabit, ut quod facis paſſione, excuſes virtute; quod ex ira, veſtias zelô, &c.

3. *At illi dixerunt: in Bethlehem Judæ.* Ibid. Sciverunt hoc ex ſcriptura, quam allegant; docent hoc Magos, & tamen ſtolidi ipſi Jeſum non quærunt tam ſibi vicinum. O ingrati! Quanta tu audis, quanta ſcis, per quæ venire poſſis ad Jeſum! & cur non facis? oberit ipſum ſcire, ſi nolis facere.

DIE 11. JANUARII.

Herodes cum Magis agit.

1. *CLam vocatis Magis diligenter didicit ab eis tempus stellæ.* Matt. 2. Quo fine? ut inde colligeret ætatem pueri, & deinde in eam ætatem sæviret, ut Regem exstingueret. Et adverte illud: *diligenter didicit:* si filii iniquitatis diligenter arripiunt media ad suos fines pessimos, quid te facere oportebit ad sanctos fines?

2. *Ite, & interrogate diligenter de puero, & cùm inveneritis, renunciate mihi.* Ibid. Vide progressum malitiæ. Herodes jam ipsos Magos vult inducere, ut cooperentur suæ passioni. Hæc est natura passionum indomitarum, semper ad pejora proserpunt. Hæc tibi sit ratio, ut ad eas opprimendas animeris. Vide ergo, quæ sit in corde, & tempestivè cultrum admove.

3. *Ut & ego veniens adorem eum.* Ibid. Mendacium est: dic clarè: ut occidam eum. Hucusque enim progressa est passio, ut ad stabiliendum regnum, velit Christum peremptum. Indignare, detestare. Velis & tu ad stabiliendum tibi cœleste regnum, peremptum amorem proprium, & pravos affectus. Nam minùs hi cum illo regno stare possunt, quàm vivus Christus cum terrestri, aut Herode vivo.

DIE 12. JANUARII.

Magi discedunt Hierosolymis, & veniunt in Bethlehem.

1. *QUi cùm audissent Regem, abierunt.* Matth. 2. Considera, qua sollicitudine Christum quærunt. Id solùm agunt in urbe, quod ad hoc ser-

ſervit: quærunt, ubi naſcatur; intelligunt. Hoc habito ſtatim proſequuntur iter, nec patiuntur ſe curioſitatibus rerum detineri. At tu in ſuſcepto virtutis itinere, quot diverticula ad creaturas quæris? quàm lentè progrederis? Non ſeriò vult, qui lente vult.

2. *Et ecce ſtella, quam viderant in Oriente, antecedebat eos.* Ibid. Amiſſam ſtellam tolerârunt cum patientia, & ſpe, non deſiſtunt tamen ab itinere. Ideo conſolatur eos Deus remiſsâ ſtellâ. Vide, quam bon s eſt Deus in eos, qui tempore deſolationis nihil remittunt de virtutis progreſſu. Ne ergo animo concide, ſi abſit conſolatio: fer patienter, & ſpera. Aderit rurſum Deus: huic te committe.

3. *Usquedum veniens ſtaret ſuprà, ubi erat puer.* Ibid. Quò deduxit tandem hæc ſtella? Ad Deum quidem, quem quærebant; ſed tamen etiam ad vile ſtabulum. Vide, quò ſtellæ, ſeu cognitiones tuæ te ducant. Si ad vanitatem, exiſtimationem, &c. ignes fatui ſunt: ſi ad vilitatem, & contemptum tui, ſtellæ Dei ſunt. Has ſequere, & Deum tibi monſtrabunt.

DOMINICA I. POST EPIPHANIAM.

De adoratione Magorum.

1. *ET intrantes domum invenerunt puerum cum MARIA matre ejus.* Matth. 2. Conſidera 1. Hos Principes non horruiſſe ſordes ſtabuli, non deſpexiſſe paupertatem, aut infirmitatem infantis; ſed internè illuſtratos agnoviſſe hunc puerum eſſe Deum. Lauda Deum, gratulare Magis. Neque tu horre paupertatem, aut contemptum. Poſtquam enim Deus pro te vilis factus, non invenies eum per gloriam, & exiſtimationem. Reflecte, dole, deſidera, pete.

2. *Et procidentes adoraverunt eum.* Ibid. Prociderunt primùm, non tantùm corpore in terram in reverentiæ signum; sed etiam animo in suum nihilum, agnoscendo se undequaque ab hoc Deo pendere. Deinde adorârunt perfecto cultu latriæ; quia Deum cognoverunt. Ecce quam sui æstimationem excitat Deus cognitus? quam reverentiam? quam amicorum subjectionem? quem sui contemptum? Excelleres his, si Deum bene nôsses.

3. *Et procidentes adoraverunt.* Considera qui fuerint eorum affectus. 1. Eos gratias egisse, quòd venerit in Mundum ad redimendos homines. 2. Quòd per stellam eos ad se deduxerit. 3. Obtulisse se ad perpetua ejus obsequia servos infimos. Excita in te eosdem affectus, & offer te ad quævis ardua.

FERIA II.

De oblatione munerum.

1. *APertis thesauris obtulerunt ei munera, aurum, thus, & myrrham.* Matth. 2. Fidem testantur opere; nec comparent vacui ante Regem: donant illi quidquid habent pretiosum. Nec dubium est obtulisse etiam, quod iisdem muneribus designatur; cum auro charitatem; cùm thure devotionem: cum myrrha mortificationem. Credis Deum; operibus proba. Offer eidem tria hæc mystica dona; sed oblata semel, non ampliùs recipe.

2. *Obtulerunt ei munera.* Considera, quàm grata fuerint hæc munera Christo Domino: non quia pretiosa ex materia, sed quia conjuncta erant 1. cum viva fide. 2. pietate. 3. humilitate, & subjectio-

jectione. 4. amore. Deus enim solùm æstimat ex quanto affectu, non quantum dones. Cùm igitur offers munus tuum Deo, affectum procura.

3. *Obtulerunt ei munera.* Considera, quid Deus, qui se liberalitate nostra vinci non patitur, his donis responderit. Etsi nihil constet, considerare tamen licet, retulisse auro augmentum sapientiæ, & charitatis: thuri, orationis, ac devotionis: myrrhæ, incorruptionem, seu gratiam, quâ præservati fuerint à peccatis. Nihil frustra Deo dabis; quô plus dederis, plus accipies: dabis vilia, accipies pretiosa.

FERIA III.

De reditu Magorum in regionem suam.

1. *ET responsô acceptô in somnis, ne redirent ad Herodem.* Matth. 2. Perplexi hærebant, an eâdem, an aliâ viâ redirent. Recurrisse ad Deum crediderim, & orâsse lumen. Deus mittit Angelum, qui doceat. Agnosce, & lauda Dei providentiam, quæ suos regit. Committe te illi, maximè in dubiis, & adversis, certus quòd aderit.

2. *Responsô acceptô, ne redirent ad Herodem.* Prompti sunt, etsi via suggeratur fortè longior, molestior, ignota: nec pensi habent, promisisse reditum Herodi, dum Deus aliud jubet. Disce posthabendum respectum, & motiva humana, cùm quid Deus, vel superior jubet: eundum viâ, quâ te superiores, & Regulæ ducunt. Reflecte te in priora, ordina futura.

3. *Per aliam viam reversi sunt in regionem suam.* Ibid. Priore via amiserunt stellam, inciderunt in Herodem, inciderunt in periculum promissione

ne reditûs data. Quid fieret, si redirent? Faciant te propria pericula cautum. Noli eò redire, ubi expertus es, te deliquisse; vitata occasione vitabis periculum. Quàm sæpe id es expertus.

Feria IV.

Ex infantia Christi disce Mundi contemptum.

1. *Nolite diligere Mundum.* 1. Joan. 2. Ita te Jesus exemplô suô alloquitur. Nascitur secretò, in nocte, sinè pompa, sine hominum accursu, ignotus omnibus; & natus, non se Regibus Mundi, sed despectis solùm Pastoribus promulgat. Non est hoc velle latere? Quid ergo tu quæris lucem? Disce sanctè latere? & solitudinem amare; te plebi potiùs comunicare, quàm inclytis.

2. *Nolite diligere mundum.* Considera Christum à nemine ex vicina Bethlehem, à nemine ex Jerusalem visitatum. Non ignorabant hi natum, qui Magos ipsos docuerant, ubi nasceretur. Mansit ergo totis 40. diebus in stabulo despectus à suis, qui poterat sui honorem omnibus imperare. Non est hoc mundum contemnere? Et tu voles tibi applaudi? te æstimari? uter errat, tu? an Dei Filius?

3. *Nolite diligere mundum.* Considera accepisse quidem Christum à Magis aurum; poterat meliorem sibi commoditatem curare, unde magis ab hominibus æstimaretur, qui transeuntes eum videbant, & contemnebant. Non est hoc Mundum despicere? cùm ejus plausum habere possis, nolle? At quam tu sollicitus es, ut vel lucreris æstimationem: vel non perdas. Elige contemptum ad majorem Christi imitationem.

FE.

Feria V.

Disce ex infantia Christi, Humilitatem.

1. *DIscite à me, quia mitis sum, & humilis corde.* Matth. 11. Ita ad te clamat Jesus ex stabulo, ex præsepi, ex pannis. Humilitas est descensus ad vilitatem. Ad quantam descendit Deus, qui est infinitæ dignitatis! factus homo, servus, similis peccatoribus. Admirare, gratias age, ama. Et tu audebis superbire? Ex necessitate tibi convenit humiliari, quia re ipsa vilis es. Expende vilitatem tuam, & deprime cor tuum.

2. Considera, quomodo Christus in stabulo occultat majestatem Dei, & perfectiones: Sapientiam, potentiam, gloriam, divitias, &c. adora tu illas. Mirare, lauda, gratias age humiliato Deo. Disce tua non jactare, & gratias occultare.

3. Considera Christum omnia viliora elegisse: pro Matre pauperem, & despectam puellam; Pro nutritio fabrum, pro habitatione stabulum, pro cunis præsepe, pro lecto fœnum &c. An tu meliora affectabis? an deberi tibi judicabis? Confundere vilis homo, dum pro te Deus factus est vilis.

Feria VI.

Disce ex Infantia Christi, paupertatem.

1. *PRopter nos egenus factus est.* 2. Cor. 8. Quis? Dominus universorum, in cujus domo sunt gloria, & divitiæ; qui omnibus dat abundanter, pro se nihil habet superfluum. Inspice pauperem casam: obstupesce: æstima paupertatem, quam tanti fecit Deus, ut cùm eam non reperiret in cœlo, in terris quæsiverit. Sed rescinde etiam superflua à te, ut Jesum propiùs imiteris.

2. *Pro-*

2. *Propter nos egenus factus est.* Non tantùm caret superfluis, sed vix necessaria habet, panni vilissimi, & paucissimi; cunæ, præsepe; lectus, fœnum; & ut se calefaciat, halitus animalium. Obstupesce pauperem Deum. Confundere, qui vis pauper esse, sed defectum non pati, qui si fortè occurrat, inquietaris, murmuras. Disce cum paupere Jesu, etiam necessariorum defectum tolerare.

3. *Propter nos egenus factus est.* Non tantùm necessariis caruit, sed ea, quæ etiam habuit, vilissima fuerunt, & incommoda; stabulum frigori pervium, panni viles, præsepe durum, fœnum asperum. Æstima, & dic cum Bernardo: *Quantò pro me vilior, tantò mihi charior.* Nonne hæc te confundunt, qui licet Mundum deserueris, adhuc amas, & quæris tuas commoditates? siccine imitaberis Jesum.

SABBATHO.

Disce ex Infantia Christi, Obedientiam.

1. *HUmiliavit semetipsum factus obediens.* Philipp. 2. Primus ejus nascentis actus fuit obedientia. Natus enim est, dum in ejus exercitio esset, ut ex Nazareth in Bethlehem ascenderet. Et quis? cui obedivit? Imperatori terreno Rex regum, homini Deus; peccatori, qui tollit peccata Mundi. Vides, quanti Christus fecerit obedientiam. Nec in contrarium motus est iniquitate mandantis, nec difficultate itineris: quia sic sciebat Patrem glorificari. Disce æstimare, amare obedientiam: non spectare personam jubentis, sed Deum per illam jubentem; omnis enim potestas a Deo est.

2. *Hu-*

2. *Humiliavit ſemetipſum factus obediens.* Conſidera quàm ab arduis cœperit obedientiam exercere: ab humilitate, paupertate extrema, adverſis, & incommoditatibus, &c. Sciebat optimam eſſe voluntatem, quæ Divinæ conſentit per omnia. Diſce in Superiore Deum agnoſcere, & plenum tuæ voluntatis holocauſtum ad quæcunque ardua offerre.

3. *Humiliavit ſemetipſum factus obediens.* Per omnia Matri, ſeu in ſinum accipiat, ſeu in fænum reponat, & patitur ſe verti, reverti ad libitum Matris. Admirare Chriſti obedientiam, gratulare Matris felicitati. Redde etiam tam felices tuos Superiores, & ſine te ab iis ad libitum moveri. Magnum hoc eſt Superiorum ſolatium: magna pars imitationis Jeſu.

DOMIN. II. POST EPIPHANIAM.

Diſce ex Infante Jeſu, patientiam.

1. Conſidera 1. Potuiſſe Chriſtum naſci impaſſibilem, amoliri à ſe omnem aſperitatem, & dolorem: noluiſſe tamen; quia voluit pati in ipſa etiam tenerrima ætate; licet potuiſſet id differre ad robuſtiorem ætatem. Quid ergo tu te tantopere amas, ut omnem pœnam fugias? Vita præterita non te obligat, ut mortificationes aſſumas? Scis eſſe gratum Chriſto, quid differs.

2. Conſidera 2. ipſa incommoda, quæ patitur: frigus, fœtorem, egeſtatem, vulnus circumciſionis: triſtitiam in anima ex conſideratione tot peccatorum, & fruſtratæ ſuæ paſſionis. Et hæc quo affectu? Quid ego ago infirmus, ſi medicus pro me patitur? fugiámne pati pro Deo, qui quærit pati pro me?

3. Con-

3. Considera 3. Quàm innocens, & immeritus patitur. Innocenter pati, patientia est Sanctorum: reorum, pro culpa. Tu neutram habes. Confundere. Si, quod patiaris, occurrat, millies te meritum cogita. Si pateris innocens, habes occasionnem exhibendi amoris, qui per dura probatur; habes occasionem, ut similis fias Jesu Christo: non est discipulus supra Magistrum.

Feria II.

Disce ex Infante Jesu amorem Dei, & proximi.

1. AMor probatur operibus, quibus bonum amati quæritur citra proprium commodum. Considera ergo, quæ Christus opera edat, quibus bonum Dei quærit, etiam cum suo gravi incommodo. 1. Quia scivit placere Patri, toleravit omnes incommoditates. 2. Flet ex zelo honoris Dei, ob peccata hominum: quibus abolendis dat lachrymas, deinde sanguinem. 3. Invitat ad specum illam pastores, & gentiles, ut notam illis faciat gloriam Dei. Si amas Deum, operibus proba: primùm in te, deinde in aliis gloriam ejus promove. Dignus est enim cui soli debetur gloria.

2. Considera Christum etiam, in nos probâsse amorem, omnes illas incommoditates pro nobis offerendo. Gratias age, & ama Jesum. Disce amare proximum, eique benefacere, non ob commodùm tuum, sed ob ejus salutem. Purifica omnem amorèm erga homines, ut hoc solum illis velis: quia hoc est esse adjutorem Christi in redemptione hominum.

3. Considera Christum, suum in nos amorem pro-

probâſſe, quòd omnia mala noſtra corporis, & animæ in ſe ſuſceperit, dolores, triſtitias, tædia, pœnas, quas merebamur, ſatisfactiones pro peccatis; quas reddere non valebamus. Languores noſtros ipſe tulit, & dolores noſtros ipſe portavit. Quid debes medico, qui pro te factus eſt infirmus? Quid vadi, qui pro te ſatisfecit? Non poteris tu compati proximo tuo? non ejus defectus ſufferre?

FERIA III.

Diſce ab Infante Jeſu, quomodo te ſanctè ames.

1. AMare ſeipſum ſanctè, eſt velle ſibi ipſi bonum, non falſum, & apparens, ſed verum & ſolidum, ſeu æternum. Quod bonum ſibi voluit Jeſus? non ſuum, ſed gloriæ Dei. Jam tum in infantia impreſſum illud habebat: *Non quæro gloriam meam, ſed ejus qui miſit me.* Oppone amorem, quo te hactenus amâſti, quam inordinatus! quam ſenſualis eſt! Imò odiſti te, quia indulſiſti tibi ea, quæ à Deo avertunt. Corrige ergo amorem tui: ut nihil tibi velis, quod non ſit pro gloria Dei; alias te odiſti, tibi obes.

2. Conſidera amorem Jeſu in ſeipſum, fuiſſe deſiderium voluntatis Divinæ in ſe adimplendæ: Qui ſemper facit ea, quæ Deo ſunt placita, etiam in præſepi hoc egit. Nullum majus bonum tibi velle poteſt, quàm ut voluntas illa ſit regula tua. Nunquam errabis, ſemper Deo placebis. Quàm pauci eam reſpiciunt, ut ſequantur! quam multi ſenſum ducem potius ſequuntur! ſi tu es inter illos, dole, & emenda.

3. Conſidera Chriſtum ex hoc amore ſancto in ſeipſum,

seipsum, acceptâsse dolores, humiliationes, paupertatem, contemptum; quia relucebat in his beneplacitum Dei, & salus mundi. Unde sancto sui amore impugnabat sensum, & ei vim inferebat. Sic amare te debes: generosè tuos sensus, & passiones expugnare; apprehendere humilia, dura, & aspera; quia omnino hæc est voluntas Dei. Quam felix esses, si à puero hoc fecisses! quàm infelix futurus, nisi modò constanter id facias?

FERIA IV.

Iter B. Virginis ex Bethlehem in Hierusalem ad purificandum.

1. ET *postquam impleti sunt dies purgationis.* Luc. 2. Considera, quàm sollicita fuerit de implenda purgationis lege, quâ non tenebatur. Non excusat se sua servata Virginitate, prolis dignitate. Accepit exemplum Filii, qui implevit legem circumcisionis, cùm nec egeret, nec teneretur. Gloriam suam reputat, si inter immundas falsò judicio accenseatur; cùm sic ejus filius sit numeratus inter peccatores. O admiranda obedientia, & humilitas! O quam ego sum alius! sum coram Deo peccator; & coram hominibus de puncto honoris luctor. O pudor! Disce à Jesu & Maria.

2. Considera 2. Quo sensu B. Virgo, & S. Joseph reliquerint stabulum, in quo soli cum solo Jesu inter tot asperitates, in summa paupertate deliciabantur. In defectu rerum omnium, una & abundans erat illis consolatio, esse cum Jesu. Cum Jesu nullus locus est solitudo, nulla paupertas dura, nullum incommodum molestum. At molesta sunt illa tibi? Mi bone, non es totus

cum Jesu: mendicas à creaturis solatia, sed apparentia; & vera despicis. Relinquis fontem aquæ vivæ, & fodis tibi cisternas.

3. Considera itinerantium paupertatem, modestiam, patientiam, dum à transeuntibus contemnuntur, dum à diversoriis excluduntur. Audi pios discursus, plenos variis affectibus in Jesum. Vide alternantes obsequia puero Jesu, nunc Mariam, nunc Josephum gestantes puerum, &c. & cum qua reverentia, &c. Utinam hi sint affectus tui, cùm Jesum in Eucharistia sumptum corde geris.

FERIA V.

De causis Purificationis B. Virginis.

1. *POstquam impleti sunt dies Purificationis ejus secundùm legem Moysis.* Luc. 2. Cùm certum sit Beatissimam Virginem pluribus titulis exemptam fuisse ab obligatione legis purificationis, examina causas, cur tamen voluerit purificari? Prima causa est Dionys. Carthus. *ut legi obediret*, in qua Legislatorem reverebatur. Perfecta obedientia plus peragit, quam tenetur. Quid refert, quòd non obligeris sub peccato, si regula est de re licita? Noli eo descendere, ut id tantùm velis, quod non potes sine peccato non velle. Cadentium hoc est principium. Tu id cave. Adde, quòd in hoc sit humilitatis exemplum.

2. Considera secundam ab eodem causam assignatam esse, ut *imitaretur filium suum, quem vidit legi circumcisionis subjectum*, qui eâdem non tenebatur. En motivum, quô tibi persuadeas regularum observantiam, tametsi illæ sub peccato non obligent; quia sic magis Christum, & B.

Virgi-

Virginem imitaris. Errare non potes eâ viâ, quâ filius Dei præcedit. Dole, quòd eâ non iveris: time, si non eas; ama, & ibis.

3. Considera tertiam causam fuisse, ut purissima Mater, magìs purificaretur, non quidem per recessum ab impuro, sed per accessum ad summè purum. Assimilavit enim se magìs primæ puritatis regulæ Christo Jesu. Unde credunt Patres ejus puritatem in hoc mysterio auctam fuisse; sicut virginitatem in partu. Si te non movet ad regularum observantiam, ut magìs per eas ad summe purum accedas; moveat te, ut ab impuro recedas. Inspice te, & vide infirmitatem tuam. Accede etiam ad summe purum desiderium proficiendi in via virtutis.

FERIA VI.

De aliis causis Purificationis.

1. POstquam *impleti sunt dies Purificationis.* Expende aliam causam à Carthusiano traditam, *ut vitaret scandalum Judæorum.* Peperisse sciverant: esse Matrem Dei ignorabant. Ne scandalo sit Mater Dei, abstinet privilegiô. Disce hinc, esse quandoque aliqua præstanda, ad quæ non obligaris, ne aliis sis scandalo: aliqua pariter ommittenda, quæ licite ageres. Hoc charitas poscit.

2. Considera aliam causam ab eodem traditam, *ut conformaret se aliis mulieribus in licitis, & honestis.* Non singulari ergo via incedit Virgo, sed communi. Non utere, multo minus pete exemptiones, & singularitates. Via communis secura est magìs, quia magìs probata, & regulis a Deo dictatis firmata. Hac Sancti præivere. Hanc constanter tene.

3. Conſidera aliam cauſam à Petro Bleſenſi traditam: *ut debitis ſupererogaret indebita.* Non tenebatur. Ergóne non agendum, ád quod non teneris? plura amat Deus, quàm imperet. Gratiora ſunt obſequia, quæ citra debitum exhibentur, quàm quæ cum debito præſtantur. Avarus nimiùm es, ſi Deo nihil ultra præcepti debitum impendas. Vellésne, ut Deus nihil tibi impenderet, quod non tenetur? Quàm miſer, quàm egenus eſſes!

SABBATHO.

Quas præcipuè virtutes B. Virgo in ſua Purificatione exhibuerit.

1. INſinuavi ſupra obedientiam, & amorem puritatis. Nunc accipe *Humilitatem.* Videbat ſe æſtimandam cæteris mulieribus parem. Non curat, ut videatur pura, ſed ut ſit. Non prodit ſe Matrem Dei, cùm ſit. O quantùm abes! nónne videri magìs curas, quàm eſſe bonus Religioſus, &c. Videri alienum, & extraneum eſt; eſſe, intrinſecum éſt, & ſolùm prodeſt. Cura ergò magìs eſſe, quod vis videri. Nec videri velis, ſed eſſe.

2. Conſidera exhibitum tibi paupertatis exemplum à B. Virgine. Poterat ea ditiorum more agnum offerre, ſi aurum à Magìs oblatum huc impendiſſet: elegit pauperum ſacrificium: quia vidit Jeſum pro nobis pauperem factum. Non eligis tu tibi honoratiora? non procuras? non gaudes melioribus? At hócne eſt pauperem Jeſum imitari? Non dùbita tantò gratiùs Deo fuiſſe ſacrificium columbarum, quantò erat vilius. Quid tu reddes Deo tuo?

3. Con-

3. Considera devotionem, quâ filium suum, & munus Sacerdoti præsentavit: quâ hanc oblationem comitata sit intentionis puritate? quâ charitate? &c. Confer tuam cum illius devotione. Vide, quantum tibi desit: penetra ejus necessitatem in tua vocatione. Digere tibi tempora, & actiones, quibus te magis cùm Deo conjungas.

DOMIN. III. POST EPIPHANIAM.

Quare Christus offerri voluerit.

1. *TUlerunt illum in Hierusalem, ut sisterent eum Domino.* Luc. 2. Considera authorem legis voluisse implere opere, quod verbô jussit. Legislator, aut Doctor nullô magis legem suam, aut doctrinam firmat, quàm opere. Multa de virtute, de Deo aliis dicis: sed facisne etiam? Non laudatur à Christo, qui solùm docuerit, aut præceperit, sed *qui fecerit, & docuerit.* Vide ergo, ut verba tua firmes operibus. Virtus enim consistit non in dictis, sed in factis.

2. Considera eum, qui venerat Magister humilitatis, nullam ejus exhibendæ occasionem præterisse. Æstimabatur purus homo, ùt cæteri, eadem lege peccati obstrictus: quid tum? Dei Filius magìs attendit, quæ grata sunt Patri, quàm quæ sibi honorifica. At tu fortè contrarium attendis? Forte etiam, quæ Deo debes, ad tuum honorem torques? Quô plùs tu ipse honori tuo studes, minùs eum Deus procurabit, minùs concedet: quia *gloriam suam alteri non dabit.*

3. Considera, Christum voluisse duplici titulo nostrum esse: ideo, qui datus à Patre fuerat, voluit præsentatione emi, ùt ait S. Thom. de

Villanova. Vide, quomodo titulos quærit, & cumulat, quibus tuus ſit. Idem tu præſta in illum. Quot tibi ſuppetunt? quot tu perdis, ac negligis. Eſto poſthâc ſollicitus magìs, ut ſis Dei, quàm fueris hactenus. Titulos ſuggerit omnis hora, omnis creatura. Quò tu magìs Dei fueris, Deus erit magìs tuus.

FERIA II.

Mater Filium, Filius ſemetipſum offert.

1. CONſidera, qui fuerint affectus Virginis in Deum, cui hanc hoſtiam offerebat, fidei, adorationis, gratiarum actionis pro omnibus donis ſibi impenſis, charitatis, ſui ipſius reſignationis: quæ deinde in nos charitas, quia eum offerebat Divinæ juſtitiæ pro noſtra ſalute. Gratias age Virgini. Diſce hanc quoque hoſtiam iisdem affectibus pro peccatis tuis offerre. Cum hac offer teipſum, quidquid es, quidquid potes: alias acceptus non eris. Non enim gratum eſt Deo, niſi quod cum Chriſto, aut ejus meritis offertur.

2. Conſidera, quomodo ſe Chriſtus ipſe æterno Patri obtulerit ad promovendam ejus gloriam, & ſalutem generis humani. Id verò cum quanto, quàm puro affectu, ſinè omni ſuo commodo? Accende in te zelum gloriæ Dei, & ſalutis proximorum. Offer te & Deo, & ejus vicariis Superioribus ad quævis ardua. Deteſtare priorem teporem. Pete gratiam, &c. Cogita Chriſtum tunc etiam ad te reſpexiſſe. Quid ei debes? Reddere potes imitationem, alias nihil.

3. Conſidera, quàm grata fuerit hæc oblatio Deo, quia offerebat Mater, offerebat ſeipſum Filius; offerebatur Filius pretium totius mundi, dile-

dilectissimus Patri. Offerebatur in finem gloriæ Dei, & pretium redemptionis nostræ. Gratulare Patri, Matri, mundo, quòd una tandem inventa sit oblatio, quæ Deo placeat. Agnosce & in tui pretium oblatum. Expende, quanti te fecerit Deus, quantum te amaverit. Et quid reddes, nisi amorem? Hunc etiam brutum amanti reddit.

FERIA III.

De occursu Simeonis senis, & ejus elogio.

1. ET *homo iste justus, & timoratus.* Luc. 2. Pulchrum Sancti senis elogium. Optima ad recipiendum in ulnas, vel in animam Christum, dispositio est, Justitia, seu vitæ sanctitas, & timor. Justitia Christum nobis unit, timor unitum conservat; dum non solùm *expellit peccatum*, sed minimos etiam nævos arcet. Nam, *qui timet Dominum, nihil negligit.* Disce ad conservandam animæ puritatem minimos defectus curare, ne per hos viam majoribus aperias, & paulatim decidas. Perfectio virtutis in minimis elucet. Túne hoc agis?

2. *Expectans consolationem Israël.* Sciebat promissum Salvatorem; sed videbat tot elabi sæcula, tot Patriarchas, ac Prophetas, qui eum sperabant, interim emortuos: ipse tamen constanter expectabat. Quàm magna hæc in Deum fiducia? Quàm constans expectatio! Quam tu expectas consolationem? absit, ut vanam, vel caducam à creaturis. Ergo sanctam in solo Deo? sed nondum experiris? nondum tibi assecutus videris? Expecta Dominum grandi fiducia, & constanter. Advertit certò re ipsa, si eum spe præoccupaveris.

3. *Et reſponſum acceperat à Spiritu ſancto ; non viſurum ſe mortem, niſi priùs videret Chriſtum Domini.* En quid promeritus ſit juſtitiâ ſuâ, timore & expectatione ? nempe certitudinem videndi Chriſtum. Forte nec auſus fuit de hoc interrogare, ſive ex humilitate, ſive ex certa fiducia, & tamen *reſponſum* accepit. Habes aliquid ſimilis felicitatis. Quot mandata, quot regulas, tot habes à Spiritu Sancto reſponſa, non viſurum te mortem, ſi ea obſerves, cum juſtitia, timore, & fiducia. Si enim dictum eſt : *Hoc fac, & vives ;* tuum eſt, ut hanc tibi promiſſionem certam reddas.

Feria IV.

Simeon accipit Chriſtum in ulnas ſuas.

1. *ET venit in Spiritu in templum.* Luc. 2. Conſidera S. Simeonem motum ab eodem Spiritu, a quo promiſſionem acceperat ; feſtinâſſe ſpiritu fervido, ac ſitibundo in templum ipſa horâ, quâ Chriſtus inferebatur. Hanc oportunitatem ſi diſtuliſſet, non vidiſſet Chriſtum Domini. Quantùm eſt oportunitatem, & gratiam oblatam arripere! Noli differre, cùm gratiam habes : fortè hæc ultima eſt, æternùm non reditura. Hoc ipſum te moveat, qod hactenus plures neglexeris, cujus meritò cum dolore recordaris.

2. *Et ipſe accepit eum in ulnas ſuas.* Promiſſum ſolùm erat, quòd videbit Chriſtum : at inſuper eum in ulnas accepit. Plus dat Deus, quàm promittat. Tu contra plura ſpondes, & proponis, quam præſtes. Noli eſſe tam parcus in eum, qui in te eſt tam liberalis. Accepit eum inter brachia: per quæ (ùt ait Hugo) noſtræ operationes ſignificantur. Ad Deum quidem pervenitur deſide-

desideriis, sed non tenetur nisi operibus. Erras ergo, si proposita statuisse contentus, ad opera non progrediaris.

3. *Et benedixit Deum, & dixit: Nunc dimittis servum tuum Domine, &c.* Considera, qui fuerint gerentis affectus, Fidei, Spei, Charitatis, gratulationis tam sibi, quam toti mundo, resignationis, ac potissimùm moriendi desiderii: quô significat, nullius creaturæ amore in vita hactenus se detentum, sed sola spe videndi Jesum. Felix anima, quæ in nullas creaturas amorem spargit, sed totum in Deum colligit! Hoc postulat finis tuus, ad quem creatus es. Abstrahe ergo à creaturis affectum. Tantùm accedis ad Deum, quantùm ab illis recedis.

FERIA V.

S. Simeon prophetat de Christo.

1. *ECce positus est hic in ruinam.* Luc. 2. Salvator in ruinam? sed eorum, qui cognoscent quidem Deum, sed non secundùm cognitionem honorabunt; qui abutentur gratiis, & per suam malitiam vocationi non obsequentur. Time, ne & tibi sit in ruinam, si gratiis ejus non utaris. Dole tam frequentem earum abusum. Ora tibi efficaces dari. Statue cooperari. Sit potiùs in ruinam tuarum passionum exemplô suô, & auxiliô.

2. *Et in resurrectionem multorum.* Imò omnium, si velint. Nemo à gratia resurgendi per Deum excluditur. Quæ bonitas ista Dei? offensus gratiam offert; læsus lædentis amicitiam quærit. *Non vult mortem peccatoris*, sed ut convertatur, & vivat. Nec hoc bonô, aut comodô suô, sed tuô. Impensiùs ergo Deus tua vult bona, quàm

tu ipſe tua. Quod ſi reſurgas ejus ope, quoties iterum tuâ malitiâ cadis? O pudor! ita demum reſurge, ut cadas nunquam. Sed pondus paſſionum opprime, ne te in lapſum trahant.

3. *Et in ſignum, cui contradicetur.* Eventus vitæ Chriſti dedit Prophetiæ veritatem. Perpetuam enim *ſuſtinuit à peccatoribus adversùs ſemetipſum contradictionem:* quæſitus ab Herode ad necem, à Judæis parati in eum lapides, damnata, aut ſpreta ejus doctrina, ipſe tanquam ſcopus omnium opprobriorum, calumniarum, & cruciatuum poſitus. Sed & quoties tu vitæ ejus, & doctrinæ contradixiſti! Sit tibi poſthac ſignum Jeſus, non cui contradicas, ſed cui te conformes, ad quod tua deſideria, tuas actiones conjicias.

FERIA VI.

De iis, quæ Simeon B. Virgini prophetavit.

1. *TUam ipſius animam pertranſibit gladius.* Luc. 2. Vide quomodo jucundis acerba permiſcet Deus. Audiverat ex Simeone B. Virgo laudes, & benedictiones ſui Filii. Quæ hinc gaudia? jam de gladio audit, qui ſibi non corpus, ſed ipſam animam ſit penetraturus. Ut Mater enim, & Filii amantiſſima, non poterit non graviſſime ſentire injurias filii. Nam amati injuria, eſt amantis tormentum. Vis ſignum, an Jeſum ames? explora, quomodo ejus injurias feras, tam à te, quam ab aliis illatas. Doles, deteſtaris, impedis, & hoc quidem ardente zelo? Confide, quod ames; & exardeſce in omnem Dei injuriam.

2. *Tuam ipſius animam pertranſibit gladius.* Conſidera cauſam, ob quam voluerit Deus B. Virgini hunc doloris gladium jam in infantia Chri-

ſti

ſti per prophetiam imprimere. Fortè voluit eam Chriſto magìs conformem : ut ſicut ille ab infantia ſemper habuit ſibi præſentem paſſionem ſuam, ità & illa ſemper ejusdem memoria torqueretur. Vide, quò evadas per aſſiduam crucem, & mortificationem: ad ſimilitudinem Chriſti. Creſcit enim virtus, cùm adverſis probatur: per majorem virtutem Chriſto es ſimilior. Amas hanc ſimilitudinem? ama crucem. Ad hanc te magnô animô reſolve; hanc ampleƈtere.

3. *Tuam ipſius animam pertranſibit gladius.* Conſidera prophetiam hanc, eô ipsô quidem momentô, maximè autem tempore paſſionis Chriſti impletam. Percurre tormenta Chriſti: vide præſentem cruci Virginem. Cogita quis dolor Matris ob tam graves in tantum Filium injurias fuerit. Sed & tu hunc gladium Matri infixiſti, qui Filio tot injurias, tam graves irrogâſti. Dole, & time gladium iræ Dei.

SABBATHO.

De Annæ Prophetiſſæ occurſu.

1. *NOn diſcedebat de templo, jejuniis, & obſecrationibus ſerviens die, ac noƈte.* Luc. 2. Conſidera perſeverantiam hujus ſanƈtæ Matronæ in diƈtis exercitiis, à quibus non remittebat. Non meretur virtutis nomen, quàm non comitatur perſeverantia. Apud Deum hæc ſola coronatur. Quomodo tu ad coronam pertinges? Quàm multa proponis? quàm pauca exequeris? Minima difficultate frangeris, &c. Perrumpe tandem, reddetur ſuave, quod credebas laborioſum.

2. *Non diſcedebat de templo, jejuniis, & obſecrationibus, &c.* Ibid. Conſidera deinde ipſas hujus viduæ

duæ virtutes, virginalem, & vidualem ejus castitatem, exactam Legis Divinæ observantiam, frequentem cum Deo communicationem, rigidam abstinentiam. Atque his merita est Jesum verum Deum agnoscere, hæ enim sunt, quibus se Deus communicat penitus agnoscendum. Vis, ut Deus se tibi exhibeat? habe cor mundum, observa mandata, & regulas: sæpe cum Deo colloquere: retrahe te à sensuum delactamentis.

3. *Et hâc ipsâ horâ superveniens.* Ibid. Considera hanc Annæ felicitatem ad hanc horam esse à Deo dispositam, ita tamen, ut & ipsa hâc eàdem horâ occurrat, cæteroquin eô solatiô non potitura. Ità Deus gratias suas certo tempori, & occasioni alligat, quas nisi eà hora arripias, fortè nunquam obtinebis. Vide ergo, ne hac horâ oblatam gratiam prætereas, perduntur sæpe multæ, dum una negligitur. Nam Deus eas veluti per catenam ducit, uti si uni coopereris, plures promerearis. Si scires ab una hac pendere tuam salutem, quid ageres? Et forte pendet. Ne ergo sis segnis, & incurius.

DOMIN. IV. POST EPIPHANIAM.

De affectibus, & sermone Annæ Prophetissæ.

1. *ET hâc ipsa horâ superveniens.* Luc. 2. Considera, qui fuerint interni affectus Annæ agnoscentis sub velo carnis verum Deum: quæ fides, spes, amor, gaudium, gratulatio, sui resignatio, &c. Suntne iidem tui in Deum velô accidentium panis tectum? Si credis, cur non major est in eum reverentia? Si speras, cur affligeris adversis? Si amas, cur amorem dividis in creaturas?

Si

Si gaudes, cur ſolatia ex cœno mendicas? Si gratularis tibi tantô bonô, cur alia extra Deum æſtimas? Si te reſignas, cur toties te iterum recipis? &c.

2. *Confitebatur Domino.* Ibid. Hoc eſt benedicebat, & glorificabat Dominum. Vehementes enim affectus erumpebant in verba. Sed quæ fuerint, non exprimitur. Credi tamen poteſt, laudâſſe Dei bonitatem, ac miſericordiam, quam fecit cum ſervis ſuis: admiratam fuiſſe ejus humilitatem, & exinanitionem. Unde fit, quòd ſis tam ſterilis in laudes Dei? quia nimirum tepidè, aut parum afficeris. Amanti enim de amato non deſunt verba. Quod loqueris, prodit, quid ames. Examina te ipſum, & verba, ſermonésque tuos, & deprehendes, ubi ſit animus, unde evocandus.

3. *Et loquebatur de illo omnibus.* Ibid. Et quid loquebatur? ſine dubio, hunc eſſe tam diu expectatum Meſſiam! huic ſoli impendendos amores, &c. Nónne hoc profeſſio, & vocatio tua exigit? ut ad cognitionem, amorémque Jeſu erudias, & inflammes *omnes*, qui ejus ſanguine redempti ſunt, nulli, quamvis miſero & egeno te ſubtrahas? Cur ergo vel omnino ſubterfugis? vel rejicis viliores? Nunquid ideo vilis eſt anima, quia vili lacerna tegitur? an pro comptis ſolùm mortuus eſt Dei Filius? vero zelo nulla anima eſt vilis. Accende igitur hunc in te zelum animarum.

FERIA II.

Chriſtus ſecundùm legem redimitur quinque ſiclis.

1. *UT facerent ſecundùm conſuetudinem legis pro eo.* Luc. 2. Etſi nulla fiat ab Evangeliſta men-

mentio, quòd Mater Christum consuetô pretiô à Sacerdote emerit: certum est tamen, eam omnem apicem legis implevisse; ac proinde etiam quinque siclos pro eo deposuisse. Considera ergo 1. Quis eum emat? Nempe B. Virgo, non ut sibi servet, sed ut eum nobis nutriat, seséque postea nobis totum impendat. Debes ergo grates Virgini tantùm de tuo bono sollicitæ. Et quibus affectibus tibi redditum excipies?

2. Considera, à quo eum emat? Ab æterno Patre, cui oblatus erat. Donaverat eum nobis per Incarnationem: redonat, aut vendit illum iterum nobis, novos quærens titulos, quibus suum Filium totum faciat nostrum. Adeò nostræ salutis satagit, ut, quamvis oblatum sibi Redemptorem, iterum nobis reponat. Utinam sic ego cum Deo agerem! offero toties cor meum, voluntatem, & facultates cæteras: sed quod donavi, momentô recipio. Nunc accipe Deus cor meum, voluntatem, corpus, & animam irrevocabili dono, & tu de iis ad libitum dispone.

3. Considera, quô pretiô ematur, nempe secundùm legem quinque siclis. Vide, quam parvô emitur Deus. Quamvis sit infinitum bonum, noluit à te exigere infinitum pretium, tuæ consulens egestati; noluit ingens aliquod, ne ejus emendi excusationem prætenderes; noluit nullum, ut rigidiore titulo tuum faceret. Inexcusabilis ergo, es ô homô! si tantum bonum tam parvô, tam obviô pretiô non emas. Et tamen quoties in vanitates, & sensuum oblectamenta plus pretii, plus inquam laboris effundis.

FE-

FERIA III.

Herodes iratus.

1. TUnc *Herodes videns, quoniam illusus esset à Magis.* Matth. 2. Considera illud: *Videns.* Promiserant quidem Magi, se redituros. Sed intervenit dispositio Dei jubentis per Angelum, eos aliâ viâ redire. Hoc ignorabat Herdes; & tamen tam certum habet, ac si videret Magis fuisse animum illudendi. Vide, quàm turpiter erret suspicio! audet scrutari intentionem, & tanquam certissima habet somnia, quæ sibi fingit. Non videt, sed cæcè graditur: ideò errat, & animum turbat. Detestare hoc malum, & potiùs cæcus sis in aliorum factis, quàm ut suspiciosô oculô videas.

2. *Videns quoniam illusus esset.* Illusor ipse Herodes erat: Magis per simulationem imposuerat. Qualis ipse fuit, tales illos judicavit. Poterat non reditum illorum in melius interpretari, & minùs turbatus fuisset. Disce tu hoc agere, ne fortassis optima in venenum vertas. Nonne tibi id fieri velles? fac ergo aliis. Magna tibi inde quies erit, quia sinistra judicia plurimorum turbant animum. Reflecte, dole, propone,

3. *Iratus est valde.* Considera Herodem in ira cepisse consilium occidendi Christum, quam crudele! quam enorme! ira nihil sanum suadet. Non potest bonum esse consilium, quod dictat passio. Quoties, quæ in passione decrevisti, tibi redditus damnâsti! Disce ergo tuas passiones opprimere, ne te ad pœnitenda consilia deducant. Vide an, & quæ tibi dominetur; statue, quibus modis domes.

FE-

FERIA IV.

Decretum Dei de ſubtrahendo Chriſto Herodis iræ.

1. CONſidera, quàm ſint longè alia conſilia Dei, alia hominum. Periclitatur de vita Chriſtus. Poterat Deus vel Herodem perimere, vel iram exſtinguere, vel Filium inviſibilem reddere. Decernit, ut fugiat. Quale hoc medium? quàm dignitati Filii Dei contrarium? quot incommodis objectum? ita Deus cum iis agit, quos amat: aſpera illis, & difficilia decernit. Eſne tu dignior Filio Dei? ſi dura à te Deus experimenta exigit, quid lamentaris? Agnoſce hæc eſſe ejus in te amoris argumenta, & mitiùs feres, & gaudebis, & gratias ages.

2. Conſidera, voluiſſe Deum, ut hæc fuga fieret, non ad Magos, apud quos Chriſtus fuiſſet in honore, & veneratione, ſed in Ægyptum, ad gentem barbaram, & Judæis infenſam, procul ab amicis, & notis. Ita Filio ſuo toto infantiæ tempore, nec ab amicis ſolatium, nec à notis honorem, aut commoditatem admiſit. Et quid tu quæris agnoſci, æſtimari, honorari, commoditatibus inſtrui? Si te ſervum Chriſti agnoſceres, rejiceres iſta, & gauderes potiùs latere, contemni, affligi. Aude hoc a te exigere, ut Chriſto propior accedas.

3. Conſidera, quod ait auct. oper. imperf. 1. *Recordatum eſſe Dominum, qui non iraſcitur in finem, quanta mala fecerit ſuper Ægyptum, ideo mittit Filium ſuum in eam, & dat illi magnæ reconciliationis ſignum.* Quàm bonus Deus! quibus ex juſtitia ſuſtulit primogenitos, ex miſericordia ſuum primogenitum committit. Diſcat peccator, dum

à Deo

a Deo plectitur, non desperare in finem. Imò ipsum plectere; est quoddam bonitatis documentum. Castigat enim omnem filium, quem diligit? Tu pænam omnem humilis excipe, & bonitati ejus consigna.

FERIA V.

Joseph monetur ab Angelo, ut fugiat in Ægyptum.

1. *ANgelus Domini apparuit in somnis Josepho, dicens: surge, & accipe puerum, & matrem ejus, & fuge in Ægyptum.* Matth. 2. Considera præcepti circumstantias. 1. Monet Angelus Dei nomine, tanquam per superiorem. 2. Non Virginem etsi excellentiorem, sed Josephum tanquam caput familiæ. Per superiores enim regit, quibus, ne errent subditi, assistit. 3. In somno monet. Rumpenda est quies, ubi Deus vocat. 4. Accipere jubet Puerum, Matrem. De cætera supellectile nulla cura. Omnis supellex tua sit, Jesus & Maria. 5. In Ægyptum abeundum, in terram hostilem, ut tutus sit Jesus. Designari tibi locum patere, non elige. Si periculosus tibi videatur, Deus proteget, qui designavit.

2. *Et esto ibi, usque dum dicam tibi.* Moræ tempus non determinat. Occupationis, loci, officii, afflictionis tempus Deo remitte. Ipsi cura est de te, mutabit, cùm expediet. Quantum tu ipse de te disponis, aut ad votum disponi procuras, tantùm te subtrahis Divinæ gubernationi. Quantùm inde turbationis, si non obtineas; si obtineas, quam parùm meriti, quam parùm solatii, quam multùm periculi!

3. *Qui consurgens accepit Puerum, & Matrem ejus*

nocte. En obedientiæ perfectionem. 1. Cum judicii subjectione, etsi multa occurrere potuissent, quæ obtenderet. 2. Cum voluntatis promptitudine, in re ardua, & difficili. 3. Cum executionis celeritate, ipsa nocte, abruptô somnô, relictis omnibus, quæ habebat. 4. Cum hilaritate, quòd sciret hanc esse Dei voluntatem. Expende tuam ad hos numeros obedientiam.

FERIA VI.

De ipso itinere fugientium in Ægyptum.

1. *ET secessit in Ægyptum.* Matth. 2. Considera, qui fuerint animorum sensus Josepho, & Mariæ. Experiebantur molestias itineris, injurias aëris, duritiem hominum, penuriam cibi, &c. Sed in his omnibus una hac cogitatione recreabantur: omnia hæc agimus, & patimur pro Jesu salvando. Hinc quæ solatia? quæ dulcedo? Omne enim amarum hac cogitatione dulcorabatur: Hoc tu principio nitere in adversis: Pro Deo patior.

2. Considera, quis animi sensus infanti fuerit, qui sciebat se ad necem quæri, qui venerat, & ipsi etiam Herodi vitam dare. Putas non vulneraverit animum tanta ingratitudo? Vide, ne parem doloris occasionem sæpius Christo præbeas, dum tot beneficiis, & gratiis non respondes. Sed poterat Omnipotens infans vindictam sumere de Herode, suumque honorem tueri: at noluit. Falsum ergo est principium amoris proprii: non tolerandum id, quo honor periclitatur, &c.

3. Considera, quæ Christus in corpore eo itinere passus sit: Ætas erat tenera, hyems perfrigida, pluviæ, nives, diversoria vilia, quandoque

nulla,

nulla, paupertas parentum summa, barbaries hominum, &c. At non ex necessitate hæc tolerabat; sed voluntate. Et ego pati refugio, & ea quoque, quæ necessitas adfert? ego commoditatibus meis studebo?

SABBATHO.

De iis, quæ Jesus passus est in Ægypto.

1. CONsidera, quæ in animo passus est. Vidit se in medio nationis pravæ, cultum Deo negantis, idolis tribuentis: ardebat interim zelô gloriæ Dei. Hinc quod vulnus ejus animo, qui clare perspiciebat, qui sit Deus: quæ indignitas ejus offensæ? quanto affectu vitam suam ad tollenda peccata offerebat? quam parum in me zeli est, quem non tantùm aliena peccata non vulnerant, sed vix propria! Accende in te zelum hunc & attendes magìs, ut opera tua non displiceant Deo.

2. Considera, quæ Christus in se sit passus. Defectum non superfluorum tantùm, sed etiam necessariorum: contemptum ab hominibus, cùm non alius haberetur, quam fabri filius. Et hæc non ex necessitate patiebatur Rex gloriæ, sed ex voluntate, & cum gaudio, quòd sciret sic placitum esse Deo. Condole cæcitati Ægyptiorum non agnoscentium Jesum. Vide, ne tua sit horum similis. Admirare, & lauda Christi patientiam: sed non pigeat imitari, quod laudare delectat.

3. Considera dolorem, quem habuit Jesus aliis compatiendo. Primò quidem SS. Matri suæ, & Josepho, quos sui causa videbat durum illud exilium tolerare, qui dolor sine dubio fuerit ad men-

ſuram amoris, quô in eos ferebatur. 2. Infantibus innocentibus, qui etiam ſui causâ crudeli carnificina laniabantur. Diſce compati aliorum malis, eorum præſertim, qui in innocentia ſua Herodis, ſeu mali ſocii gladiô occiduntur. Quantùm his depravandis ſtudet iniquitas, tantùm tu reducendis ſtude.

DOM. V. POST EPIPHANIAM.

Cædes Innocentium.

1. *MIttens occidit omnes pueros, qui erant in Bethlehem.* Matth. 2. Conſidera 1. ſanguinariam Herodis crudelitatem. Unum vult morti datum, & omnes occidit. Quô deducit unica ambitionis paſſio! imô quævis, niſi edometur. Lapſus tuos rememora, quos una quandoque paſſio cauſavit; tuô damnô diſce eam opprimere, nè te opprimat. Nec differendum eſt, quia tempore adoleſcit.

2. *A bimatu, & infrà.* Ibid. Conſidera, quam cautelam patrando ſceleri Herodes adhibeat. Nam 1. Non ſua manu eos occidit, ſed mittit miniſtros; ut, ſi arguatur, exceſſum in hos retorqueat. 2. Occidit omnes, ut tantò certius is perimatur, quem volebat. 3. Non tantùm in Bethlehem occidit, ubi acceperat natum Chriſtum, ſed etiam *in omnibus finibus ejus.* 4. Non ſolùm eos, qui à tempore ſtellæ ortæ nati erant, ſed etiam qui antea. Non patere, ut filii tenebrarum ſint cautiores ad malum patrandum, quàm tu ad declinandum. Omnem cautelam adhibe, ne qua te pars boni prætereat, ne qua parte ſubrepat malum.

3. Conſidera admiranda Dei conſilia, qui ipſis homi-

hominum ſceleribus utitur in bonum. Nam, ut obſervat S. Chryſoſt. hom. 9. forte hi pueri non erant futuri boni. Ergo beneficium fuit illis mors accelerata. Deinde crudelitas ipſa divulgata Romæ, ſervivit ad divulgandum Meſſiæ adventum, cultum eidem à Magis delatum. Diſce malis ad bonos, tibíque ſalutares, & Deo glorioſos fines uti. Magna hìc Dei imitatio: magnum tibi lucrum.

FERIA II.

Monetur Joſeph de reditu ex Ægypto.

1. *DEfuncto autem Herode.* Matth. 2. Conſidera Herodem, qui per mortem Chriſti ſuum regnum ſtabilire volebat, per ſuam mortem eo excidiſſe. Juſtus eſt Deus. Diſſimulat peccata ad tempus, ſed tandem plectit, cùm minimè opinamur. Time, dum peccâſti, aut, ne pecces, juſtitiam; qui, dum peccas, non amas bonitatem.

2. *Angelus Domini apparuit in ſomnis Joſeph in Ægypto.* Ibid. Conſidera Dei providentiam, qui ſtatim Herodis mortem Joſepho nunciat. Quàm putas gaviſus ſit Joſeph, quòd ſui tantam curam à Deo geri animadvertit? Quàm fuerit in fiducia erga Deum firmatus. Lauda & tu Divinam providentiam. Projice cogitatum tuum in Dominum; ei te gubernandum committe. Erit illi cura de te, & videbis triſtium etiam rerum lætos eventus.

3, *Surge, & accipe puerum, & Matrem ejus, & vade in terram Iſraël.* Ibid. Terra Iſraël ampla erat. In quem ejus locum concedat Joſeph, non determinat Angelus. Forte ut Joſeph iterum recur-

currat ad Deum, & de loco inquirat. Gaudet enim Deus frequentiore noſtra ſecum communicatione. Ideo non omnia ſimul declarat, quæ à nobis vult fieri: da ergo hoc Deo gaudium: ſæpius ad eum recurre. Hæc via eſt, ſe cum eo magìs uniendi.

Feria III.

De reditu ex Ægypto.

1, *Qui conſurgens accepit puerum, & Matrem ejus, & venit in terram Iſraël.* Matth. 2. Conſidera æquam omnino Joſephi, & B. Virginis promptitudinem ad adeundam, ac ad deſerendam Ægyptum. Nec aliô titulô eſt reditus gratior, quam quòd Deo ita placeat. Nec diſpliceret remanere diutiùs, etiam in ærumnis, ſi ita Deo placeret, ab hujus enim nutu cum omni indifferentia pendebant. Quæ vero tua eſt indifferentia? ad mandata es moroſus: quod potes, recuſas: quod non potes, expetis: de bono, & malo judicas, prout tibi ſapit bene, aut male: fingis te non poſſe, quod non vis; tanquam debitum petis, quod amas; tanquam injuriam accipis, ſi petenti negatur, &c.

2. *Audiens autem, quòd regnaret Archelaus in Judæa pro Herode Patre ſuo, timuit illò ire.* Ibid. Conſidera nihil quidem fuiſſe, quod Joſeph timere poſſet in Judæa. Nam *mortui erant, qui quærebant animam pueri.* Habet tamen Joſeph, quod optimæ conſcientiæ habent: etiam in ſecuritate timent, ne perdant Jeſum. Eſtne & tibi hujus rei ſollicitudo. Quam vero neceſſaria in tot periculis? Hâc ademtâ omnia perdidiſti; imò & te ipſum. Vigila, &c.

3. *Ha-*

3. *Habitavit in civitate, quæ vocatur Nazareth.* Ibid. Non elegit sibi Christus Hierosolymam caput Regni, & populis frequentàtam; sed Nazareth locum vilem, à quo etiam per contemptum vocatus est Nazaræus. Hoc est ingenium Christi, semper sibi humiliora eligere. Quàm diversum est tuum! Ignominiam Christo facis, si alia quæris, quàm ipse. Tantò majorem facis Christum, quantò te minorem.

FERIA IV.

De ascensu Christi cum parentibus in Templum.

1. *IBant parentes ejus per omnes annos in Hierusalem.* Luc. 2. Considera piam, & constantem hanc fuisse Josephi consuetudinem, orandi causâ ad templum ascendere: quod quidem agebat ex lege, quâ omne masculinum obstringebatur. Vide, quàm accuratè legem adimpleat, & quidem constanter ex consuetudine sancta. Utinam ad hanc tu consuetudinem regularis observantiæ pervenires. Pia consuetudo, non est mera consuetudo, sed constantia. Hanc ut obtineas, quidquid agis considerate age, & ad regulam reflecte. Quantus esses, si id a principio vocationis egisses?

2. *Ibant parentes ejus.* Considera non solum Joseph, sed & B. Virginem ascendisse in templum, & hanc quidem nullam habuisse obligationem, quia lex solis masculis data erat. Quia tamen erat opus bonum, quô obsequium præstabatur Deo, suffecit ad illam permovendam. Nimis parcè cum Deo agit, qui nihil agit, nisi ad quod tenetur. Si Deus tecum ita ageret, quàm miser esses! ergo, qui tanta à Deo mere liberaliter ac-

cipis, redde aliqua ſupererogatoria. Feciſtine hactenus? faciésne impoſterum? quæ? quando? quo affectu?

3. Conſidera etiam Chriſtum iviſſe in comitatu parentum, tum ut legi ſatisfaceret, tum ut æternum Patrem veneraretur in domo ſua, præſcripto tempore communis venerationis. Felices parentes tanti filii comitatu! Felix tu! ſi ſemper Jeſum tecum habeas! quid ſolatii deeſſe poſſit cum Jeſu? Vide, cum quanto ſpiritu, & fervore hic puerulus properet! Excita in te ſimilem, cùm ad Divina accedis.

FERIA V.

De eodem aſcenſu in Templum.

1. *AScendentibus illis Hieroſolymam ſecundùm conſuetudinem.* Luc. 2. Conſidera reducem ex Ægypto Joſephum timuiſſe ire Hieroſolymam, quod ibi regnaret Archelaus. At etiamnum regnabat. Cur modò non timet? Quia nempe hìc agitur de cultu Deo exhibendo. Tunc enim exuendus eſt timor, & forti animo, quæ Deo debes, præſtanda. Sic Deum timenti nihil eveniet mali. Dum tu ejus obſequium curabis, præſtabit ille ſecuritatem.

2. Conſidera Chriſtum anno ætatis 12. aſcendiſſe in templum, quando ſcilicet communi hominum opinione ſe primum prodere ſolet judicium; ut prima ſtatim ætate oſtenderet, curas ſuas vergere ad obſequium Dei. O ſi hoc exemplum ſecutus eſſes à juventute? quàm felix tua eſſet conditio! quàm ſecurus animæ ſtatus! Dole te tam ſerò veniſſe. At ſaltem nunc ſeriò, & cum magna reſolutione age, quod eſt ad obſequium Dei, & pone tepiditatem.

3. Con-

3. Contemplare agentium in templo modestiam, reverentiam, affectus, quas gratias reddant pro beneficiis & sibi, & universo mundo collatis: quàm fervidæ sint preces ad impetrandas hominibus gratias congruas! quàm gratæ Deo sint eorum oblationes, &c. Confer tuam orantis compositionem corporis, collectionem animi, fervorem spiritûs, &c. Vide, in quo deficias & emenda.

FERIA VI.

Remanet puer Jesus in templo.

1. C*onsummatis diebus, cùm redirent.* Considera parentes Jesu non ante voluisse, quamquam potuissent, Nazareth in domum suam reverti, quàm solennitas azymorum, quæ septem dies durabat, undique expleretur. Ita ad apicem servare voluerant legem. Sit hoc & tuum studium, in iis præsertim, quæ Divina præscribunt. Noli mutilum Deo sacrificium dare, aut tempori quidquam detrahere. Quod Deo detrahis, cui addis, nisi sensibus? Volésne hoc fecisse, cùm consummati fuerint dies vitæ tuæ?

2. *Remansit puer Jesus in Hierusalem.* Considera affectum, quô Christus ad Divina ferebatur: qui, quantùm de se erat, voluisset semper remanere in domo Patris sui; & ob hunc finem, etiam Matrem, quamquam sibi dilectissimam deserere. Dei enim obsequia omnibus sunt præferenda. Ex quo discam æstimare Divina, quæ Regulis præscripta sunt, affectum ad ea excitare; ac potiùs iis temporis aliquid addere, ubi concessum est, quàm demere.

3. *Et non cognoverunt parentes ejus.* Quamvis Christus non ignoraret absentiam suam magno

dolori parentibus futuram, voluit tamen ſe iis ſubtrahere: *ut oſtenderet* (ait Beda) *ſe etiam Patrem verum habere in cœlis;* cui ſoli in iis, quæ operabatur ut Salvator, erat ſubjectus, ſinè carnis, & ſanguinis reſpectu. Diſce, quando operandum eſt juxta tuam vocationem, exuere amorem parentum, & amicorum. Ignorant hi, quæ ſunt ſpiritûs, & magno ſunt impedimento. Non potes eſſe Diſcipulus Chriſti, ſi in his non oderis patrem, & matrem. Luc. 14.

SABBATHO.

Amiſſum Filium requirunt Parentes.

1. *EXiſtimantes illum eſſe in comitatu venerunt iter diei.* Mirum videri poteſt, quomodo Mater potuerit à filio ſejungi, quem tantopere amabat. Suſtinuit tamen id, quòd crederet alios Divinâ ejus præſentiâ frui, ac ipſum eos morum ſuavitate ad ſe attraxiſſe. Ita, ut ſerviretur aliis, libenter caruit eô, quô ſummè delectabatur. Appende hìc, tuam charitatem. Quàm pauca, quàm illibenter incommoda pateris alterius causâ? At ut ſervias proximo, etiam aliquando Deus eſt relinquendus.

2. *Requirebant eum inter cognatos.* Quâ diligentiâ? quo mœrore? qua ſimul reſignatione, quia non ignorabant eum Deum eſſe, & nihil non bene agere? quibus ad Deum, quibus ad Jeſum ſuſpiriis? Itáne tu perditum Jeſum requiris? Sed tamen non reperiebant inter cognatos. Diſce non inveniri Deum, imò perdi potius inter cognatos, inter affectus ſanguinis, & ſenſuum, inter ſolatia amicorum. Diſſipant iſta, non colligunt affectum in Deum. Huic tantùm detrahis, quantùm illis adjicis.

3. *Et*

3. *Et non invenientes regressi sunt in Hierusalem.* Considera, qui fuerint regredientium sensus; doloris quidem, unionis tamen cum Divina voluntate, quòd non ignorarent hoc altissimô consiliô factum, ut majora sui accenderet desideria, & merendi daret occasionem: spei interim eum iterum reperiendi. Disce, quòd Deus faciem suam subtrahat etiam iis, quos unicè diligit. Si se tibi subduxit, vade in Hierusalem, constitue te in æterna pace: quære eum iisdem affectibus.

DOM. VI. POST EPIPHANIAM.

Invenitur in templo inter Doctores.

1. *INvenerunt illum in templo.* Luc. 2. Credibile est eos nuspiam alibi quæsiisse Hierosolymis Jesum, quàm in templo. Arguebant enim eum ibi esse, ubi sciebant eum affectibus versari. Disce ergo Jesum in templo quærere, hoc est, in oratione. *Non invenitur* enim *in terra suaviter viventium:* non *in lectulo* deliciarum carnis: non *in vicis & plateis* distractionum mundi. Imô hìc potiùs perditur. Ne ergo te in afflictionibus tuis ad creaturas, sed ad orationem, & internam animi recollectionem converte. Ibi Jesum invenies.

2. *Sedentem in medio doctorum, audientem, & interrogantem.* Ibid. En iterum ubi Christus invenitur: Inter Doctores. Nemo sibi in rebus animi satìs est sapiens. Magna sapientia est interrogare, & audire eum, qui spiritum dirigit: interrogare, ut scias; audire, ut facias. Confunditur in sapientia sua, qui vel sic scire negligit, vel de sufficiente sapientia sua præsumit. Securiùs cum Duce graderis per hanc mundi sylvam infestam,

quàm

quàm ſolus. Ergo *audi fili mi*, *diſciplinam Patris tui*, *ut addatur gratia capiti tuo*. Prov. 1.

3. *Stupebant autem omnes*, *qui eum audiebant*, *ſuper prudentia*, & *reſponſis ejus*. Ibid. Videbat omnium admirationem Mater, audiebat applauſum: licèt conſpectò filiò, ingens gaudium conceperit animo, tamen mira illud modeſtiâ temperavit, dum ad tantos plauſus non exultavit leviter, nec ſe ejus Matrem prodidit, unde aliqua gloriæ pars in eandem redundaret. Sicne tu etiam agis? non prodis ea, quæ tibi ſunt laudi apud homines? non jactas quandoque? non libenter de tua familia, de tuis factis loqueris? Mendicas inanem laudem, veram perdis.

FERIA II.

Verba Matris ad Filium repertum.

1. *Fili*, *quid feciſti nobis ſic?* Luc. 2. Prior loquitur Mater; *affectus enim amoris*, ait Sim. Caſſ. *non potuit ampliùs cohiberi.* Vocat *Filium*: hoc erat omnibus notum: non Deum, quod ab aliis ignorabatur. Noluit verbum proferre, quod ſibi in laudem redundaret. *Quid*, *non eſt increpatio*, ait Carthuſ. *ſed pia*, & *amoroſa conqueſtio*. Oſtendit dolorem quem habuit, ejus cauſam non perquirit curiosè. *Quid feciſti nobis*: non ait mihi: quô ſignificet communem Joſephi dolorem: ex quo ſua etiam ſtet laus Joſepho, quod amaverit eum, quem perditum dolebat. *Sic?* magnitudinem doloris exprimit, ſicut magnitudinem amoris illud: *Sic Deus dilexit mundum.* Joan. 3. Vide, quàm paucis, quàm multa imitanda exhibet.

2. *Pater tuus*, & *ego dolentes*. Ibid. Primas occupat Virgo alloquendo Chriſtum: enarrando ſua acta,

acta, primas defert Josepho. Illud amoris fuit, hoc humilitatis, & reverentiæ in eum, qui erat caput familiæ *Humillima* ait S. August. *nec se merito, nec in ordine nominis præferebat.* Hoc conari tutò potes, ut amore in Deum omnes antecellas; sed humilitate, & reverentià omnibus cede, non tam verbis, quàm vili interiùs tui æstimatione.

3. *Dolentes quærebamus te.* Ibid. Significat dolori se remedium quæsivisse. Non enim sistebant in eo, quòd amissum Jesum dolerent; sed ut doloris invenirent lenimen, quærebant. Non sufficit amissum Jesum dolere, si diligentiam non adhibes, ut invenias. Ideo quandoque se subtrahit, ut tu quæras; & delectatur quærentis studiô, & repertus cumulat gaudium. Non ergo desponde animos, si amiseris; sed quære, & invenies.

FERIA III.

Responsum Filii ad Matrem.

1. QUid est, quòd me quærebatis? Luc. 2. Non sunt verba increpationis, quasi dicat: Non opus erat me quærere, qui non casu, sed altissimô consiliô à vobis recessi. Nec inde fuit vanum quærendi studium: quia multa, quæ non sunt necessaria, ex pio tamen affectu laudabiliter fiunt. Quàm suaviter, quàm amanter hæc protulerit? quàm suavitatem parentibus ingesserit? Merebatur id parentum studium. Si amisisti Jesum, gustùmque devotionis, cogita altissimô Dei consiliô factum; remitte te ejus gubernationi cum humilitate: quære tamen studiô, quô potes. Veniet tempus consolationis.

2. Ne-

2. *Nesciebatis, quia in his, quæ Patris mei sunt, oportet me esse?* Ibid. Interrogatio hæc vim habet affirmandi; id est, *sciebatis.* Sciebant utique, & ideo eum ibi quæsiverunt. Indicat tamen eum affectum, quem habuit ad ea, quæ Patris sunt: indicat propter hæc relinquendum Patrem, & Matrem: indicat hoc debitum esse, quod alia superat. Imprime hanc animo veritatem, & ubi causa Dei agitur generosam cape resolutionem abscindendi, quidquid charum est.

3. *Et ipsi non intellexerunt verbum, quod locutus est ad eos.* Ibid. Beatissimæ Virgini non simul omnia de Christo sunt revelata, sed sicut semper crevit in gratia, ita etiam in mysteriorum intelligentia. Non intellexit ergo tunc, quare Christus illa ætate inter Doctores sapientiam suam revelaverit; sed tamen ulteriùs non interrogavit. Cùm enim audivit opus esse paternæ voluntatis, statim acquievit. Disce judicium subjicere. Neque enim necessarium est, ut omnium rationes assequaris, quæ Deus, quæ Superiores de te disponunt. Noli eas investigare, animi quietem turbabis. Satis sit tibi, Deus vult.

FERIA IV.

De descensu ex templo.

1. ET *descendit cum eis.* Luc. 2. Audi narrantem Jesum, quæ sibi eo triduo evenerint. Specta audientem magna aviditate Virginem, & omnia verba corde suo observantem. Disce descendere ad sensum. D. Anton. serm. infra Octav. Epiph. *O rigida superbia! quæ super altitudinem nubium moliris ascendere; descende obsecro, quia Jesus*

sus descendit, non tam corpore ex edito loco templi, quàm animo per humilitatem.

2. *Et erat subditus illis.* Ibid. Quis? cui? Creator creaturæ, Dominus servo, Deus homini. O admiranda obedientia! *Erubesce superbe cinis*, ait Bernard. hom. 1. sup. Missus. *Deus se humiliat, & tu te exaltas? Si hominis, ô homo, imitari dedignaris exemplum, certe non erit tibi indignum, sequi auctorem tuum.* Vilior est tibi præpositus, non tam doctus, quàm tu? Nunquid ab ejus nobilitate, ab ejus sapientia tantò es excelsior, quantò Deus ab hominis? Exemplum tibi dedit; tu eum sequere.

3. *Et erat subditus illis.* In quibus? quô modô? In vilissimis quibusque: Officina fabri non exhibebat splendida. Tu ea quæ fuerint, facile concipies. Agebat autem illa promptè, humiliter, exacte; nec uno tantùm die, sed usque ad trigesimum ætatis annum. Vilia tibi mandantur, & abjecta officia? Nihil est vile, quod Dei imitatione agitur, qui vel vile non agit, vel agendo tollit vilitatem. Sit honor tuus vilia agere, si honorem tuum maximum judicas Christo proximè assimilari. Ne tempus te frangat, in totam vitam te generosè resolve, abjectus esse in domo Dei.

FERIA V.

De profectu Christi in ætate, sapientia, & gratia.

1. *PUer autem Jesus proficiebat ætate.* Luc. 2. Poterat naturam assumere robustam, ac virilis staturæ, ut Adamum creaverat. Voluit infantilem, & per ætates transire; ut omni ætati exemplo esset. Crescebat ætate & viribus, ut ad graviora

viora pro me toleranda robuſtior evaderet. Hoc fine nutriebat corpus. Heu me! quantum abſum! qui corpus nutrio ad delicias, non ad Dei obſequium, non ad difficilia pro Deo agenda, aut toleranda. Parce Domine: emendabo ad tuum exemplum.

2. *Proficiebat ſapientiâ, & gratiâ.* Ibid. Plenus erat ſapientiâ, & gratiâ à primo ſui conceptûs inſtanti, ita ut nihil ei accedere poſſet. Externe tamen creſcere videbatur ad proportionem ætatis, cui accommodabat in oculis hominum ſapientiam, & gratiam. Diſce, quòd dum creſcis ætate, creſcere etiam debeas ſapientiâ, & gratiâ. Annis creviſti, quàm parum virtute? Scientias humanas addidiciſti, gratiæ, & virtutis vix rudimenta attigiſti. Quomodo ſubſiſtes, dum quæretur non quantum, ſed quomodò vixeris? non quid didiceris, ſed quid feceris?

3. *Apud Deum, & homines.* Ibid. Exhibebat enim opera ſemper excellentiora: quibus hominum æſtimationem lucrabatur; & eximia erant ad augendam Dei gratiam, ſi hujus fuiſſet capax. Ita in omnibus Dei placitum, & hominum ædificationem conjungebat. Hoc age & tu, ut per opera tua Deo placeas, &, qui vident ea, *glorificent Patrem, qui in cœlis eſt.* Vanum eſt, ſi ſolos homines ſpectes: ſi ſolum Deum, aliquid: ſi utrumque, optimum.

FERIA VI.

Quid Chriſtus egerit ad annum usque trigeſimum.

1. CONſidera 1. ex plurium auctorum ſententia, Chriſtum tranſegiſſe eos annos in altiſſima con-

contemplatione. Cogita ergo tractâsse eum cum Patre negotium salutis humanæ, disposuisse militantem Ecclesiam, deflevisse peccata hominum, placâsse iram Patris, precatum fuisse veniam, &c. Non dubita te tuáque peccata in illa contemplatione fuisse in præsentia. Non merebaris hoc. Sola fuit illius bonitas, tui meminisse. In hanc debita tua repone. Dole, veniam, per illas lachrymas precare. Vide, ut imposterum sis ei gaudio, non dolori.

2. Considera eum fuisse solatio SS. Matri, & Josepho sua conversatione, quam credibile est fuisse potissimùm de Dei bonitate, misericordia, & opere salutis, ad quod venerat. Cogita, quis fuerit utriusque parentis gustus? qui affectus? Disce, quæ tuæ conversationis materia esse debeat: quâ scilicet aliquod proximo solatium, aut pium affectum imprimas. Aliàs vel in noxia incides, vel tempus perdes. Egistíne hoc hactenus?

3. Considera operatum esse manibus suis. Tractâsse fabrilia credunt probati Authores. Hinc credi potest adjuvisse Josephum ad sustentationem. Tam miseram vitam duxit Jesus. Et tamen non illi, sed tibi dictum est: *In sudore vultús tui vescéris pane.* Et tu amabis otium? Nec pensi habet, quod nondum prædicet, aut miracula patret ad salutem hominum. Statìs se agere judicat, quod agat id, quod scit Deum velle. Disce hoc agere, quod obedientia jubet: etsi tibi nihil agere, aut a Superioribus non satìs pro tuis talentis occupari videaris. Satis agis, si id agis, quod per obedientiam scis Deo placere,

SABBATHO.

Quæ virtutes ex Juventute Christi colligantur.

1. CONsidera, cùm Christi vita disponeretur ad mortem Crucis, voluisse eum duræ potissimùm virtutis specimina edere. Ac. 1. *Humilitatis.* Amavit enim nesciri: occuluit Divinitatem, Sapientiam, vim patrandi miracula. Latuit in Nazareth ignotus omnibus in vili casa: exercuit abjecta ministeria, &c. Examina, qui te in istis habeas. Non jactas ingenium, aut scientiam? non ambis videri? non fugis solitudinem? abhorres à vilibus. Quàm parùm es Christo similis!

2. Secunda virtus *Obedientia.* 1. Erga Deum, semper enim, quæ erant placita ei, faciebat, ut respectu hujus omne illius opus fuerit obedientia. Æstima hanc virtutem, cujus pretium Christus omnibus suis actibus addi voluit. Potes hoc imitari in omni opere, quod ex vocatione tua facis, Scis enim certò Deum, & Superiores velle. 2. Erga homines: erat *subditus illis*, non in honoratis, quæ non suppetebant, sed in vilibus, constanter, promptè, hilariter. Eximium quid esse crede, obedire; quod Christus tam constanter, tot annis egit. Examina, quæ tua sit obedientia, non tantùm operis, sed etiam promptitudinis voluntatis, & abnegationis judicii.

3. Tertia est *continua Patientia* in paupertate, & rerum etiam necessariarum defectu, in ærumnis, in contemptu. Hanc ille vitam meliorem, Deoque gratiorem judicavit, & elegit. O sinistra hominum judicia, quibus hæc vita extremum malorum est! dum pati fugiunt, perdunt animas

suas

ſuas, quæ *ſolâ patientiâ poſſidentur.* Et quid eſt, quod tu pateris? quàm leve? quam nihil, ſi cum eo conferas, quod prior ille paſſus eſt? Ad quid te reſolves?

DOMINICA SEPTUAGESIMÆ.

Decretum SS. Trinitatis, ut Chriſtus moriatur.

1. *QUid facimus?* Joan. 11. Cogita te intereſſe conſilio SS. Trinitatis conſultantis, ſitne perdendus homo, ut meruerat; an morte Dei hominis redimendus. Quid facimus? Cogita adeſſe juſtitiam Divinam, quæ enormitatem delicti exaggerat. 1. Quia homo Deum vilipendit, cujus præceptum transgreſſus eſt. 2. Quia præceptum hoc erat obſervatu facile. 3. Quia hoc ex malitia fecit, cùm eſſet adeò illuminatus, fultus gratiâ, & ſine paſſionum rebellione. 4. Quia nec motus eſt rigore pœnæ transgreſſuro impoſitæ, nec exemplô Angelorum. Igitur non mereri miſericordiam, ſed juſtitiam. Agnoſce hinc gravitatem peccati. Deteſtare. Time juſtitiam.

2. Cogita adeſſe miſericordiam, approbare quidem omnia, quæ allegavit juſtitia; excuſare tamen hominem, quòd fragilis ſit, ex luto compoſitus, tentatus a dæmone, idque in deſpectum, & odium Dei. 2. Agere, ne perdatur, quia totum genus humanum perdendum eſſet: non ita omnes omnino Angelos perditos: triumphaturum dæmonem, ſi homo damnetur: Deum habiturum nomen rigidi, non miſericordis; cum miſericordiæ nullus hactenus fuerit locus, nullus futurus ſit: convenire denique Dei bonitati, ut

placaretur. Exhibe te miserationis egentem hanc invoca, lauda, gratias age, spera.

3. *Expedit, ut unus moriatur homo, ne tota gens pereat.* Ibid. Cogita hanc esse SS. Trinitatis conclusionem, quæ magis in misericordiam inclinat, quàm in justitiam. Quòd justus enim sit, à nostra malitia habet; quòd verò misericors, à sua bonitate. O quàm expedit, & pro Dei gloria manifestanda, & pro hominum salute! Agnosce, adora, lauda, ama, time offendere hanc bonitatem, spera in eam. Sed quæ tua erit in eam obligatio? quàm eam amabis? quàm illi servies?

FERIA II.

Concilium Pharisæorum adversùs Christum.

1. *COllegerunt Pontifices, & Pharisæi Concilium, & dicebant: Quid facimus?* Joan. 11. Qui coëunt? inimici Christi, invidi ejus gloriæ, quòd miracula patret, quòd à plebe honoretur. Quæ sana sententia expectari potest à judicibus odiô, & invidiâ excæcatis? Quo fine coëunt? *ut Jesum dolô teneant, & occidant.* Hócne meritus est Christus, qui pertransivit omnibus benefaciendo? Quid fecisses, si illi concilio adfuisses? quo in iniquos illos zelô exarsisses? In te converte hæc tela. Tu contra eum sæpiùs conspirâsti. Amor proprius convocavit concilium passionum: quibus quoties satisfacis, decernis adversus Dominum. Et hoc meretur per tot tibi impensa beneficia! O ingratitudo!

2. *Hic homo multa signa facit.* Ibid. Nec nominare eum dignantur, adeò vilem æstimant. Hoc initium est ruinæ, Deum non magni æstimare. Confitentur, quòd multa signa faciat, & tamen per-

perditum eunt Jesum; quia timent regno temporali. Pluris hoc regnum æstimant: quam Deum. O insania! sed tua. Quoties tu Deum, si non vilem, certè non pro dignitate magnum æstimâsti? vilia illi tuarum passionum delectamenta anteposuisti? Cape hanc veritatem, unicum tuum bonum esse, Deum amare, & illi soli servire.

3. *Expedit, ut unus moriatur homo.* Ibid. Innocens, Propheta, patrator miraculorum, Messias, non accusatus, non auditus, non convictus: & tamen expedit, ut moriatur, ne regnum pereat? O scelerate! non expedit tuâ, sed Dei sententiâ, qui impiô tuô decretô ad bonum generis humani utitur. Hæc Dei indoles est, ex pessimis optima eruere. Imitari potes, si ex tui contemptu eruas humilitatem, ex afflictionibus patientiam, ex creaturis Dei laudem. Ita *diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum.* Rom. 8.

FERIA III.

Cœna in Bethania à Martha, & Maria Christo exhibita.

1. *FEcerunt autem ei cœnam ibi, & Martha ministrabat.* Joan. 12. Cœna hæc facta est in domo Simonis leprosi post Lazarum resuscitatum, Christo in gratiarum actionem. Martha ergo in domo aliena ministrabat Christo. Qui amat, ubique captat occasionem amato ministrandi. Nullus illi locus, nulla domus, ad hoc peregrina est, etiam sponte famulorum officium suscipit. At quot te prætereunt occasiones? Si amares omnem venareris, ubivis, quovis tempore. Si hoc egisses semper, quàm gravis esses meritis? Non ægrè feras alios sedere in quiete, te autem ministeriô

fatigari. Diversis diversa mandantur merendi studia: istud tibi. Istô Deo places.

2. *Maria accepit libram unguenti nardi pistici pretiosi, & unxit pedes Jesu, & extersit capillis suis.* Ibid. Unxerat jam antea in sua conversione Christi pedes. Ungit hìc in gratiarum actionem de resuscitato Lazaro. Expende ad Christi pedes in aliorum præsentia projectæ humilitatem, sui contemptum, amorem, gratiarum actionem, quâ pretiosissimum, quod habebat, Deo immolat. Attende, quam Christus habeat complacentiam, quam hujus actionis æstimationem? Affer & tu non vilia, non perfunctoria opera, sed pretiosa, pleno, & interno affectu exhibita, qui à Deo tam pretiosa accipis.

3. *Et domus impleta est ex odore unguenti.* Ibid. *Christi bonus odor sumus.* 1. Cor. 2. Aut saltem esse debemus. Odor operum nostrorum est ædificatio proximi. Eximia religiosi virtus totam domum replet hoc odore. Quò major es, eò magìs hoc præsta. Majorum exempla trahunt minores. Vide autem magìs, ne de te queratur Deus: *Fœtere fecisti odorem nostrum.* Exod. 5. Si vel aliis exemplo sis malo, vel bonis illudas.

FERIA IV.

Murmur Discipulorum de profuso Magdalenæ unguento.

1. *VIdentes autem Discipuli indignati sunt, dicentes.* Matth. 26. Murmurabant de prodigalitate, & indiscretione Magdalenæ, qui, quo affectu hoc ageret, non videbant. Nunquam deerunt, qui de justorum virtutibus sinistrè judicent, loquantur, & in malum interpretentur, sive

igno-

ignorantiâ, sive malitiâ. Etiam boni suas formant censuras zelô quandoque indiscretô. Quid si & Superiores? Si vis bonus esse Religiosus, debes ad hæc animum parare. Ad judicia Dei respice, hominum contemne: isti corticem vident; Deus medullam. Cave autem, ne & tu aliorum acta in malum interpreteris, dum potes in bonum.

2. *Dixit unus ex Discipulis ejus Judas Iscariotes.* Joan. 12. Matthæus, & Marcus plures murmurâsse scribunt: Joannes, unicum Judam. Augustinus combinat. *eis Juda dicente persuasum esse.* Ita murmurator unus sæpe circulum integrum ad murmur trahit. Cave tu incipias, cave inicipiente aliô prosequaris. Facies, si assuescas aliorum actiones apud te in bonum interpretari.

3. *Potuit enim unguentum istud venumdari multô, & dari pauperibus.* Matth. 26. Ecce quod pallium obtexit iniquitati: quasi ei cura esset de pauperibus, qui fur erat, & prospiciebat furandi occasionem, si illud unguentum venditum fuisset. Ita vestiuntur plerumque malæ passiones. Irasceris, vis zelum videri: familiaritati peculiari indulges, vis charitatem æstimari: effundis te ad solatia creaturarum, vis dici fructuose conversari. Sed palliô hôc non tegeris apud Deum.

Feria V.

Christus defendit Magdalenam.

1. *Sciens autem Jesus ait; Quid molesti estis huic mulieri? Opus enim bonum operata est in me.* Ibid. Semper Jesus advocatus est Mariæ. Luc. 7. contra Pharisæum peccatricem arguentem. Luc. 10. Contra Martham de otio accusantem. Hîc

contra Judam murmurantem. En quomodo semper virtus Deum habet patronum. Quod solatium hinc fuerit Magdalenæ adhuc novitiæ in via virtutis! Quantùm fuerit animata! Quid te affligunt sinistra hominum judicia, murmura, censuræ? Nunquid propterea virtutem deseres? absit, perge bene agere, confide: Deum habebis defensorem. Erit tempus, in quo aperietur veritas cum tuo solatio majore.

2. *Nam semper pauperes habebitis vobiscum; me autem non semper habebitis. Mittens enim hæc unguentum in corpus meum, ad sepeliendum me fecit.* Ibid. Solvit rationem murmuris de cura pauperum. Non regerit Judæ intentionem furandi, quam noverat Dominus. Ut discas non te defendere per revelationem alienæ culpæ. Infirmum innocentiæ tuæ argumentum est alterius culpa. Laudat deinde intentionem Magdalenæ, quâ *prævenit ungere corpus* suum. Marc. 14. quòd vel ex conversatione cùm Christo, vel afflatu Spiritûs Sancti didicerat se post mortem non esse uncturam. Placent ergo Deo præventa obsequia, quorum post non datur occasio. Sic omnem gratiam æstima, omnem occasionem arripe: quia nescis, an post futura sit.

3. *Ubicunque prædicatum fuerit hoc Evangelium in toto mundo, dicetur, & quod hæc fecit in memoriam ejus.* Ibid. Silebat Magdalena ad murmur Judæ: Ecce Dominus fideles omnes ad ejus præconium excitat. Adeò placet illi silentium humile inter calumnias. Unxerat alias Magdalena Christum. Luc. 7. Non promittitur illi operi memoria sæculorum; quia erat adhuc incipiens in virtute; promittitur isti unctioni, quia progressa est in virtute, & ascendit ad caput usque Christi, quod illô

illô unguentô imbuit; ibi autem solùm ad pedes hæsit: ibi erant purgativi affectus, hìc unitivi. Incipere necessarium est, sed progredi laudabile. Vide ergo, ne sistas, quovis die incrementum adde,

FERIA VI.

Ascendens Hierosolymam prædicit suam passionem.

1. *ERant autem in via ascendentes Hierosolymam, & præcedebat illos Jesus, & stupebant.* Debuit insolita fuisse Christi properatio, quòd stupuerint Discipuli. Quæ verò ejus causæ? 1. Ut ostenderet, quàm prompta voluntate ad patiendum feratur. Ad miracula edenda ordinario ibat passu, ad passionem accelerato. Amor addidit alas. Quàm lentus sum ego, quàm refractarius ad ardua! O trahe me post te! 2. Ut ostenderet se ad labores, & dolores præire. Cur ergo præcedere tu vis ad honores, ad delicias? Quantùm abes à Spiritu Christi! Mirare cum Apostolis præcedentem; sed cum iisdem etiam sequere.

2. *Ecce ascendimus Hierosolymam, & Filius hominis tradetur Principibus Sacerdotum.* Matth. 20. Sæpius aliàs, nunc iterum passionem suam prædicit Apostolis. Cur toties? Quia, quod quis amat, semper habet in memoria, libenter de eo loquitur. Non est tibi in memoria passio Christi, quia pati non amas. Patiendum tamen est necessitate quadam. Noli pati ùt brutum: ut dulciùs patiaris, memento patientis Jesu. 2. Ut ad aliquid patiendum Discipulos animaret exemplô suô, qui simul ascendebant. Qui cum Christo ascendit, seu ad virtutem seu ad cœlestem Hierusalem,

lem, pati debet. Sed non ſolus, habet ſecum Chriſtum, cujus vel memoria cruciatus lenit.

3. *Et ipſi nihil horum intellexerunt.* Luc. 18. Terrena adhuc ſapiebant. & magni faciebant ea, quæ mundus æſtimat, delicias, honores, gloriam, &c. à contemptu autem, contumeliis, & doloribus abhorrebant. Animus, qui terrena ſapit, non percipit, quod Deus æſtimat. Unde tu tam aridus es in meditatione vitæ, & mortis Chriſti? Quia non habes æſtimationem, & amorem contemptûs, & afflictionum; ſed honorum, vanitatum, & delectationum ſensûs. Defle inſipientiam tuam, & diſce ab optimo Magiſtro pati: Quia *non eſt diſcipulus ſupra Magiſtrum.* Matth. 10.

SABBATHO.

Præparatio ad ſolemnem ingreſſum in Hieruſalem.

1. *ET aſcendens Jeſus Hieroſolymam, aſſumpſit duodecim diſcipulos.* Matth. 20. Non ignorabat Chriſtus decreviſſe Judæos, *ut eum dolô tenerent, & occiderent.* Marc. 14. Voluit tamen Hieroſolymam ſolemniter ingredi, & cum ea pompa, quæ à Prophetis de Meſſia prædicta fuit. 1. Ut oſtenderet ſe verum eſſe Meſſiam, & præberet ſe agnoſcendi occaſionem, ut inexcuſabiles eſſent, ſi non ut talem venerarentur. Omnibus enim dat Deus gratias, non omnes accipiunt. Stude, ut oblatas accipias: time, ſi negligas. 2. Ut oſtenderet, non poſſe Judæos exequi decretam mortem, niſi ipſe velit. A Deo pendet, quidquid decreveris. Ejus ergo gubernationi te in omnibus committe.

2. *Ite in Caſtellum, quod contra vos eſt, & ſtatim inve-*

invenietis asinam alligatam, & pullum cum ea, solvite, & adducite mihi. Si quis vobis aliquid dixerit, dicite, quia Dominus his opus habet. Matth. 21. Ostendit Divinitatem suam, significando absentia. Crede non abesse à te, adora eum, ama, time. 2. Exercet dominium, quod habet in omnes res creatas. Et tu huic subjectus es. Patere eum in te dominari, cùm interna te cogitatione monet, ut frangas appetitum, ut subdas voluntatem, ut linguam modereris; cogita has asinas esse, & tibi dici, *Dominus his opus habet.* Negabísne hoc illi?

3. *Euntes autem Discipuli, fecerunt, sicut præcepit illis Jesus, & adduxerunt asinam, & pullum.* Ibid. Obediunt Apostoli perfectè, *sicut præcepit*, nec ullam movent ulteriùs quæstionem. Par fuit promptitudo Domini illorum jumentorum. Auditô enim, quòd *Dominus his opus habet;* nec qui sint, nec à quo missi, nec causam, nec tempus quærit. En bonam in utrisque voluntatem faciendi, quod placet Domino. Examina, quàm bona sit tua, quam prompta ad bonas suggestiones. Dispone eam, ut sit melior.

DOMINICA SEXAGESIMÆ.

Triumphalis ingressus Christi in Hierusalem.

1. *IMposuerunt super eos vestimenta sua, & desuper eum sedere fecerunt. Plurima autem turba straverunt vestimenta, &c.* Matth. 21. Considera obsequia Discipulorum, & turbarum officia in textu enumerata. Quis excitavit turbam, quæ non ignorabat Principes in Christum conjurâsse? nisi, qui corda movet, Deus, & contra timores firmat. Quid sperare poterant à paupere Jesu, &

paupe-

pauperibus Discipulis? imò timere poterant Principum indignationem. Sola æstimatio Christi eos movit, quam conceperant ex ejus miraculis, & recens suscitato Lazaro. O si magnam conciperes Dei æstimationem! quæ obsequia præstares Deo? quàm fortiter adversùs teipsum, & concilia tuarum passionum dimicares?

2. *Clamabant dicentes: Hosanna filio David: Benedictus, qui venit*, &c. Ibid. Considera turbam hanc tria conjunxisse, quibus vera devotio perficitur: Cor, sive affectum, quô Christum prosequebatur: linguam, seu voces, quibus eum laudabat: manùs, seu opera, quibus ramos cædebat. Non est vera devotio, quæ hæc tria non habet; quia nisi hæc Deo reddat, non reddit nos totos. Confer devotionem tuam. Vide, an verba, & opera procedant ex affectu? an, ùt loqueris, ita facias? an vox sit Jacob, manus autem Esau? Totus Dei eris, si illa tria conjungas.

3. *Ecce Rex tuus venit tibi.* Ibid. Cogita te invitari ad hoc spectaculum. *Ecce Rex tuus* omni titulo. Debes ergo ei omnem subjectionem. *Venit tibi*, id est, tuo bono; cui omnes suas cogitationes; studia, vitam, sanguinem est impensurus; ut te egenum ditet, periclitantem protegat, miserum, & vilem ad regnum evehat. Attolle illi portas cordis, ut introëat Rex gloriæ. Agnosce affectum, adora Regem, offer illi intellectum voluntatem, & affectus tuos.

FERIA II.

Invidi Pharisæorum sermones.

1. *Videtis, quia nihil proficimus. Ecce mundus totus post eum abit.* Joan. 12. Considera invidiam

diam Pharisæorum. Qui occisum volebant Christum, quàm ægrè ferunt honoratum? Sed fateri debent, se nihil proficere. Noli animo dejici, si invidiam patiaris. Nihil proficiet. Solum invidum cruciabit. Noli etiam invidere, ne crucieris. 2. Dicunt plus, quàm verum sit, quòd totus mundus eum sequatur, ut magis suam rabiem acuant. Utinam vero id verum esset! sequantur eum Infideles, Hæretici, Judæi. Tu primus sis. Si alius plausum, & accursum habeat, tu non invide.

2. *Quidam autem Pharisæorum dixerunt ad illum: Magister increpa Discipulos tuos.* Luc. 19. Ecce livoris ingenium: vult impeditos Christi plausus: audet ab ipso Christo id petere, ut eos prohibeat. Vocant Magistrum, ut petitioni per blandimenta viam sternant. Quid petunt? ut Discipulos increpet. Quare? éstne malum, quòd applaudant Domino? Sed invidia nihil rectum videt, etiam pia, & sancta improbat. Absit à me hæc, & omnis passio, quæ sensum pervertit, & excœcat.

3. *Quibus ipse ait: Dico vobis, quia, si hi tacuerint, lapides clamabunt.* Ibid. Sensus est, quòd non silebunt hi, qui à Deo moti sunt: si tamen silerent, posse Deum etiam durissimi cordis homines ad dandam sibi gloriam excitare. Ita est. Nullum cor tam durum, quod Deus vel frangere, vel mollire non possit. Potest ergo & meum. Sed hactenus ego obstiti. Quid feci? Quoties voluit ille? Quoties ego restiti? Time, quia *cor durum malè habebit in novissimo.* Eccl. 3.

FE-

Feria III.

Flet ſuper Civitatem Hieruſalem.

1. *VIdens Civitatem flevit ſuper illam.* Luc. 19. Quid lachrymæ in æſtu plauſuum? Videt Hieruſalem, & in ea totum mundum. Videt omnium ſcelera: etiam tua. Videt paſſionem ſuam ceſſuram multis in ruinam, ex propria eorum malitia. Poterat abſolute ſalvare, ſed vult, ut gratiis ſuis cooperentur. Peribimus, ſi non utemur. Expende, an aliquam ſuper te flendi occaſionem dederis. Amorem ejus in te agnoſce. Sed non ſufficit, niſi & tu coopereris.

2. *Si cognoviſſes & tu, & quidem in hac die tua, quæ ad pacem tibi.* Ibid. Indicat fletûs ſui cauſam eſſe cœcitatem populi non agnoſcentis Meſſiam, ex qua odium, invidia, ingratitudo, & omne malum. Hinc laborat Diabolus, ut hanc cordibus noſtris cœcitatem inducat, ut non agnoſcamus, quantum bonum ſit gratia Dei, quantum malum peccatum; non attendamus Dei inſpirationibus, ne ſequamur. Et hoc, *in hac die tua*, vitæ ſcilicet hujus, quæ ſola eſt dies noſtra: quam ſequetur *dies Domini*. Vide ergo, quomodo diem tuum impendas, ne timere debeas diem Domini. Deplora priorem cœcitatem, & tandem aperi oculos, ut agnoſcas, quæ gratiæ tibi dentur ad vitam æternam.

3. *Venient dies in te, & circumdabunt te inimici tui vallô, &c.* Prædicit everſionem urbis per Romanos futuram ob peccata, præſertim in Chriſtum, commiſſa. Peccata enim ſunt omnium miſeriarum cauſæ, & præparant materiam vindictæ Dei. In his exprimitur miſeria hominis in articulo mortis, qui male uſus eſt tempore ſuæ viſita-

visitationis, & gratiæ. Circumdabunt eum inimici Dæmones: coangustiabunt præterita peccata: prosternent in terram omnes grandes, & vanas designationes, &c. Quia non bene usus est tempore visitationis suæ. Vide, quanti referat, uti gratiâ, dum tempus est.

FERIA IV.

Paciscitur Judas cum Principibus de tradendo Jesu.

1. *TUnc abiit unus de duodecim, qui dicebatur Judas Iscariotes, ad Principes Sacerdotum.* Matt. 26. *Tunc*, postquam intravit aviditas pecuniarum occasione effusi unguenti, vel quando scivit congregatos in odium Christi Pontifices. *Unus de duodecim*, in Apostolica dignitate constitutus: *Judas* nominatur, ne suspicio cadat in plures: *Iscariotes*, ne quis cogitet de Thadæo: *ad Principes Sacerdotum* infensissimos Christo, & morti ejus intentos. Vide, quò evadant indomitæ animi passiones. Ardebat avaritiâ Judas; hinc murmurator factus de profuso unguento: tum cœpit odisse Christum, mox eum pretiô vendere; non amico, sed capitalibus inimicis. Time proinde passiones tuas, & ideo applica illis securim mortificationis.

2. *Et ait illis: Quid vultis mihi dare? & ego eum vobis tradam.* Ibid. Quantas, quàm pretiosas merces proponit pessimus mercator? Dei Filium: sed quàm vili æstimat, qui pretii libertatem iniquis emptoribus remittit, qui nec Jesum nominare dignatur. Résne ergo tam vilis est Deus? Ah! quoties tu eum vilioris æstimâsti! At quantô pluris ille te fecit? qui pro te se, vitámque suam dedit.

dedit. O brutum! si non pluris æstimas, si non amas.

3. *At illi constituerunt ei 30. argenteos.* Ibid. Pretium jumenti, aut vilissimi mancipii: Quis iste Dei contemptus? Sed altiore consilio tam parvo est venditus. *Nos ille voluit pretiosos facere in pretii vilitate*, ait D. Paulin. Ep. 4. *Ipse nobis hac vilitate pretiosior, quòd se vili vult æstimari, ut ab omnibus ematur.* Non potes grandia pro Deo dare, da parva, da curam minimorum. His libenter se tibi vendit.

FERIA V.

Cœna Paschalis.

1. *ITe in civitatem ad quendam, & dicite: Magister dicit: apud te facio Pascha.* Matth. 26. Pauperrimus Jesus, nec, ut Pascha celebret, propriam habet commoditatem. Visne tu, non tantùm ad spiritualia, sed etiam ad sensualia, omnem tibi suppetere commoditatem? Patrifamilias tantum innuit, quid placeat: *apud te facio Pascha*: & ille protinus assentitur, & fervet ad obsequium. Sufficitne tibi à Deo, à Superioribus, à regula innui, quid Deo placeat? statìmne assentiris? an quandoque servilibus cogendus es? sic pretium operis, & meritum perdis.

2. *Desideriô desideravi hoc Pascha manducare vobiscum.* Ibid. *Hoc Pascha*, quod est ultimum vitæ suæ, quod mox sequetur, acerba passio, & mors infamis. Ideo omnino, quia post hoc scit secuturam mortem, ad quam tui amore semper aspirabat. Quô vicinior est passioni, eô majus gaudium prodit. Si Christum te amare credis, & pati fugis, tibi mentiris. Probatio amoris est

passio,

passio, præsertim, si sit cum gaudio, aut cum antecedente desiderio. O quam tu delicatus es! Non correspondebis desideriis Christi, nisi similia concipias.

3. Considera Christum hìc servare omnes legis cærimonias, & quid eæ significarent contemplatum. *In agno occiso excoriato, asso*, se ipsum occidendum, flagellis excoriandum, & igne amoris consumendum. *In secto, non fractis ossibus*: se luxatum quidem, ossa tamen sua non fracta. *In festinatione comedentium*, festinationem furoris inimicorum. *In lactucis agrestibus*, sui fellis amaritudinem. *In baculo, quem manibus tenebat*, suam Crucem. Cogita, qui fuerint hìc affectus, se ad omnia hæc offerentis: & conare similes elicere.

Feria VI.

Lotio pedum.

1. *Sciens, quia omnia dedit ei Pater in manus surgit à cœna, & cœpit lavare pedes.* Joan. 3. Quæ connexio ista? Scit omnia sibi data in manus, & cœpit lavare pedes? Ut intelligas, quanta sit humilitas, intellige, quanta sit majestas ejus, qui se abjicit. Potésne majorem cogitare? Attende vilitatem tuam: & tamen humiliari detrectas. *Omnia ei sunt data in manus.* Sed tu surripis aliquid illi: quia pedes illi tuos, id est, affectus non das. Ubi vagantur? nónne post vestigia gregum, seu creaturarum? Collige eos: consigna ei in manus, ut ille lavet à pulveribus, aut sordibus, quæ ex creaturis adhærent, & manu sua eos regat.

2. *Surgit à cœna, ponit vestimenta, accipit linteum, parat aquam, lavat, abstergit.* Ibid. Omnia solus agit.

agit. Cur non Discipulorum aliquis ad juvandum admittitur? Ad honorata, ad filiationem Dei, ad hæreditatem regni, ad potestatem absolvendi, & ejiciendi dæmonia admisit socios; ad ea, quæ sunt humilitatis, prævenit omnes, nec opinantes. Sic agunt veri humiles. Non es vere humilis, si in vili ministerio non certas prævenire. At tu fortè nec sequi contendis, & lentus aspicis alios. Crede mihi, aspicies etiam olim de longè, cùm illi te ad præmium antecedent, & serò dolebis.

3. *Venit ergo ad Simonem Petrum &c.* Ibid. Petrus videt hinc suam vilitatem; inde majestatem Dei, stupet: *Domine, tu mihi lavas pedes?* Pondera singula verba. *Domine* universorum, & meus: *Tu?* cujus est potestas, & imperium: *mihi*, servo vilissimo, & peccatori, &c. Obstupesce verò, quòd idipsum toties in te faciat Jesus, toties te abluat non aquâ, sed sanguine suo, seu gratiâ ex meritis sanguinis. At hujus tanta necessitas est, ut, nisi te laverit, non sis habiturus partem cum illo. Dic ergo cum Petro: *Domine, non tantùm pedes* affectuum, *sed etiam caput* cogitationum, *& manus* operum, ut omnia sint munda in conspectu tuo.

SABBATHO.

Admonitio Discipulis data post pedum ablutionem.

1. SCitis, *quid fecerim vobis? Si ergo ego lavi pedes vestros Dominus, ac Magister vester, & vos debetis alter alterius lavare pedes.* Joan. 13. Per interrogationem revocat eos ad attentionem. Res enim attentu dignissima est humilitas Christi. 2. Verbô

Verbô explicat, quòd priùs exemplô ostendit. Efficacissima sunt docentis verba, quæ ipsius factis animantur. 3. Argumentum nervosum est: Ego lavi; ergo & vos debetis: Ego vobis; ergo & vos alteri. Vide, quàm à minori ad majus bene concludat. 4. Hic vocat se Dominum, ac Magistrum, ut efficaciùs persuadeat. Quid tu ad ista? stipes es, si non convinceris: lapis es, si non moveris.

2. *Exemplum enim dedi vobis, ut, quemadmodum ego feci, ita & vos faciatis.* Ibid. Vide, quo facta Christi tendant, ut sint tibi in exemplum. Quantum est de te, vitam adimis factis Christi, si non imitaris. fraudas enim ea fine suo: quia exempla cessant esse exempla, ubi cessat imitatio. Ne feceris tu hanc illis injuriam. Vide etiam, quàm bonum habeas Dominum, qui non imponit tibi jugum, quod ipse prior non portaverit: quàm bonum Magistrum, qui, ut te blandius trahat, priùs facit, quam verbô doceat. Ut bene ergo opereris, attende in singulis exemplum Christi, ut facias; quemadmodum ille. Hæc compendiosa est, & certa perfectionis norma.

3. *Si hæc scitis, beati eritis, si feceritis ea.* Ibid. Aperta doctrina est, quòd non ille sit beatus, qui multa scit, sed qui facit, quæ scit. *Non enim magnum est virtutem cognoscere, sed studiosè agere*, ait Cyril. Alexand. lib. 9. in Joan. cap. 9. Non ergo satis est, quòd scias exempla Domini. Ipsa scientia est quædam ad imitandum obligatio. Nam Luc. 12. Servus, qui scit voluntatem Domini sui, vapulabit multis, si non faciat secundum eam. Expende, quanta tu lumina habeas, quantam bonorum cognitionem: ô si secundum eam faceres, quàm esses beatus!

DOMINICA QUINQUAGESIMÆ.

Inſtitutio Venerabilis Euchariſtiæ.

1. *ACcipite, & comedite. Hoc eſt corpus meum.* Matth. 20. Credo primùm viva fide carnem, ſanguinem, animam Chriſti, Deitatem, & quidquid eſt Deus, eſſe in SS. Euchariſtia, ſive vi verborum, ſive per concomitantiam. Admirare Dei ſapientiam, quæ invenit novum modum ſè nobis communicandi. Obſtupeſce, & lauda omnipotentiam, quæ unô momentô, ſolô verbô illa omnia ſub ſpeciebus panis, & vini ponit. Agnoſce infinitum amorem, quô hoc facit. Sicut Pater *ſic* dilexit mundum, ut Filium ſuum unigenitum daret: ita & Filius, ut ſeipſum daret, ut ſit nobiſcum usque ad conſummationem ſæculi. O admirabilis, & amabilis Deus! Quod de te cogitaverit, ut incarnaretur, quantum eſt? ſed quantò majus, quòd in te velut denuò in mundum veniat, & omnia ſecum adferat, quæ tunc attulit? quid retribues Domino?

2. *Dominus Jeſus, in qua nocte tradebatur, accipiens panem, &c.* Conſidera tempus hujus inſtitutionis. Erat illud ipſum, quô ejus vitæ ſtruebantur inſidiæ, quô fervebant odia Judæorum in illum. Sic aquæ perſecutionum non potuerunt extinguere charitatem ejus. Sic amat nos etiam, cùm inimici ſumus. Tormenta igitur vicina, crux, infamia, non cauſarunt ſeparationem Chriſti à te, ſed majorem conjunctionem per hoc amoris, & unionis Sacramentum. *Quis ergo ſeparabit à charitate Chriſti? tribulatio? an anguſtia? an fames? an nuditas? an periculum? &c.* Rom. 8. Conclude magno, ardentique amore; *In his omnibus ſuperabo, propter eum, qui dilexit me.*

3. Et

3. *Et manducantibus illis accepit Jesus panem.* Marc. 14. Considera, quos Christus adhibuerit convivas; Apostolos nempe, & inter eos, ùt communior habet sententia, etiam Judam. Sed quanta sumentium diversitas! Illi corpore simul, & spiritu ardentissimæ devotionis; iste solùm corpore, spiritu autem in proditionem Christi intento. Vide belluam illam hoc amoris cibô non mitigatam: & adverte, quomodo scelera in catenam eant, cùm passio, ex qua ortum trahunt, tempestivè non opprimitur.

FERIA II.

Christus super cœna insinuat proditorem.

1. *Jesus turbatus est spiritu, & dixit: Amen dico vobis, quia unus ex vobis me tradet.* Joan. 13. Turbatio hæc fuit vehemens tristitia. Causa hujus est atrocitas criminis à Juda patrandi, ab Apostolo, à domestico. Quid non agit, ut à meditato eum scelere reducat? Ostendit se conscium futuræ proditionis, ut non credat Judas suum scelus latere. Non nominat proditorem, ut parcat famæ; ut non concitentur in eum alii discipuli; ut Judas hac lenitate trahatur; ne manifestè coargutus, fiat impudentior. Dum nihil proficit; dat signum proditoris: *Qui intingit mecum manum &c.* Intentat ei *Væ* æternæ damnationis. O bonitas Dei! O duritia peccatoris! O Domine, non induretur cor meum, ad tot inspirationes, quas & mihi immittis.

2. *Et contristati sunt valde, & cœperunt singuli dicere: Nunquid ego sum Domine?* Matth. 26. *Quòd dixit: unus ex vobis, omnes perturbat.* S. Chrysost. hom. 71. in Joan. Quare? 1. *Non de conscientiæ*

reatu, sed de humanæ mutabilitatis incerto. S. Leo ser. 7. de Passion. Etsi non essent sibi conscii, timebant suæ fragilitati. Noli ergo & tu nimium tibi confidere. Cecidit Petrus, qui nimiùm sibi fidebat. 2. *Timentes, ne minùs verum esset, quod in se quisque noverat.* Idem S. Leo. Etsi enim quis nihil sibi conscius sit, non ex hoc justificatus est. Time & tu, dic: ab occultis meis munda me. Audet & impudentissimus Judas idem quærere. Quid tu facis, ne te suspectum patiaris? Quàm mansuete respondit Christus: *Tu dixisti*: non, tu scelerate, tu perfide, &c. Quid tu respondes ei, à quo offensus es? quibus verbis? quo vultu? qua voce?

3. *Continuò exivit. Erat autem nox. Et cùm exivisset, dixit Jesus: nunc clarificatus est filius hominis.* Joan. 13. Ingressus in eum Sathanas, non permisit, ut orationem expectaret, *timens ne scintillam in ejus animo accenderet, & ad meliora retraheret.* S. Cyril. Vide, quàm studeat dæmon ab oratione avertere eos, quos tentat: & collige, quàm efficax remedium esse debeat oratio. 2. Quando exivit Judas, clarificatus est Christus; *separato inde nequissimo Juda, & secum remanentibus Sanctis.* S. Augustin. tr. 63. in Joan. quasi una iniqui præsentia gloriam Christi obscuraverit. Qui ergo inter Sanctos vivis, stude virtuti, ne tua vita gloriam Christi obfuscet.

FERIA III.

Contentio Discipulorum.

1. *FActa est contentio inter eos, quis eorum videretur esse major.* Luc. 22. *Certiores facti de morte Magistri, inquirebant, quis eorum videretur esse major, ut cæteris fieret Magister.* Euth. Quam citò mutantur

tantur affectus nostri! Paulò antè *contristati sunt valde*, quòd tradendus esset Christus: jam in ambitionem cadunt. Vide tu, ne sis in bono tam inconstans. Infirmæ virtutis sunt affectus desultorii. 2. Qui contendunt? etiam in Christi schola, sub Magistro humilitatis? Quæ materia disceptationis? *Quis videretur*, coram hominibus, non quis re ipsa esset. O vanitas! visne tu videri? an esse?

2. *Qui major est in vobis, fiat sicut minor.* Ibid. Hoc est pharmacum curandæ ambitioni. Nam contraria optime curantur contrariis. Excellentiorem te judicas officio, potestate, scientia, &c. Fias sicut minor. Ita lege à Christo sancitum est. Hoc ejus exemplô firmatum. *Ego autem in medio vestrum, sicut qui ministrat.* Alii solum videntur esse majores: qui se demittunt, re ipsa sunt. Credis hanc veritatem? Et cur non huc tua tendunt studia? cur locum, cathedram, officium, &c. honoratiora ambis.

3. *Et ego dispono vobis, sicut disposuit mihi Pater meus regnum.* Accipe hoc ad domandam ambitionem, ad sectandam humilitatem motivum. Pater disposuit Filio regnum per humilitatem, & Crucem. *Humiliavit semet ipsum; propter quod Deus exaltavit illum, & dedit illi regnum.* Phil. 2. Filius tibi eodem modo disponit regnum. *Disponit*, veluti testamento, & ultima voluntate, quam non licet infringere. Delusoria sunt ergo principia his contraria, quæ hactenus es secutus. Illud certissimum est: *Qui se humiliat, exaltabitur*, Luc. 14.

FERIA IV.

Sermo Christi super Cœna

1. *SIcut dilexit me Pater, & ego dilexi vos. Mane-*

te in delectione mea. Joan. 15. Longus est sermo, & dignissimus, qui sæpius legatur. Tria autem potissimum eô commendavit. 1. quidem amorem Dei, non qualemcunque, sed permanentem, & constantem. At hunc ut inducat, suum in nos amorem proponit. *Dilexi vos* gratis, sinè vestris meritis: *Sicut dilexit Pater*, tam intensò, tam puro amore. Nónne jure amare exigit, qui ita amat? Et quod signum amoris ei dabis? unum petit: *Si diligitis me, mandata mea servate.* quàm facile? *mandata ejus gravia sunt sunt.* Dásne hoc signum in regularum oservantia? Quem fructum feret, qui ita diligit? 1. *Manifestabo ei meipsum* per plura lumina. 2. *Pater meus diliget eum.* 3. *Ad eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus.* Expende hæc omnia.

2. *Mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos.* Ibid. 2. Commendat dilectionem proximi. Si hæc absit, non est dilectio Dei. 1. Joan. 4. *Mandatum novum:* in quo fundatur lex nova, quæ est lex amoris, in qua sub capite Christo *omnes unum corpus sumus singuli autem alter alterius membra.* Rom. 4. *Novum*, non vanitate diligendi, sed diligendi *sicut ipse dilexit*, gratìs, etiam inimicos, cum suo incommodo, per tormenta, usque ad Crucem, ut nos salvaret. O quantùm abes ab hac perfectione! Si vis discipulus ejus esse, accende hunc in te amorem. Hunc pro signo discipulatus exigit. *In hoc cognoscent omnes, quia Discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad invicem.*

3. *Petite, & accipietis.* Commendat orationem. Accendit fiduciam impetrandi: *Quodcunque petieritis, faciam vobis.* 2. Auget fiduciam, quòd petendum sit à Patre. *Si quid petieritis Patrem*, qui bonus est, & potens. 3. Docet, ut id, quod pe-

titur

titur ſit aliquid, id eſt, ut ait Auguſt. tract. 102. in Joan. *quod in beatæ vitæ comparatione non ſit nihil.* 4. Docet petendum *in nomine*, ſeu per merita *ſua*, quæ, ut ait Rupert. lib. 12. in Joan. *neceſſarium ſunt univerſæ orationis vehiculum.* 4. Quod petitur dirigatur ad gloriam Dei; *Ut glorificetur Pater in Filio.* Si has conditiones accurate ſervaveris, quod petes, accipies.

FERIA V.

Chriſtus conſolatur Apoſtolos.

1. *NOn relinquam vos orphanos; veniam ad vos.* Joan. 14. Conſolatur de ſuo abitu triſtes Apoſtolos, pollicendo ſemper præſens ſuum auxilium in omni tribulatione. Si Deus tecum, quis contra te? Non relinquet te, niſi prior tu eum relinquas. Perſeverabit eſſe Pater, ſi non deſinas eſſe filius. Etſi te modicum relinquat in deſolatione, aut afflictione: iterum modicum, & videbis eum, & gaudebit cor tuum. 1. Animat eos ſpe præmii æterni: *In domo Patris mei manſiones multæ ſunt, & ego vado vobis parare locum.* Modicum eſt quodcunque tribulationis, ſed æternum quandoque gloriæ pondus illi promittitur. Illuc reſpice, ne preſſus animo deficias.

2. *Quia de mundo non eſtis, ſed ego elegi vos de mundo, propterea odit vos mundus.* Joan. 16. En aliud ſolatium: quia ſignum eſt Divinæ electionis, ſi habeas, quod patiaris. Quos reprobat, patitur ire poſt veſtigia gregum, ac delectationum ſuarum. Addit: *Ipſe Pater amat vos, quia vos me amaſtis.* Quartum ſolatium, quia afflictiones ſunt pignus amoris Dei in nos. Quam majorem conſolationem petis, quàm ſcire, quòd te Deus amet?

3. *Si me persecuti sunt, & vos persequentur.* Ibid. Quintò exemplum suum in solatium adducit: *Me priorem vobis odio habuit.* Sed *confidite, ego vici mundum*, vos quoque vincetis, quia ego vobiscum pugno. 6. Denique: *Tristitia vestra convertetur in gaudium;* mundi verò gaudium in æterna lamenta. Quantò melius tibi est amplecti viam, cujus terminus est æternum gaudere. Ad spinas ergo, ad crucem aspira.

Feria VI.

Oratio Christi ad Patrem pro Discipulis.

1. *Pater sancte, serva eos in nomine tuo, quos dedisti mihi, ut sint unum, sicut & nos.* Joan. 1. Per unionem charitatis perfectissimam, ut sint unum, sicut personæ Trinitatis, si non natura, saltem intellectu, judicio, voluntate; *idem sapiant; velint.* Vide, ut tua talis sit charitas. 2. *Non rogo, ut tollas eos de mundo*, ex tribulationibus, quia volo eos adhuc pro nomine meo pati: *sed ut serves eos à malo*, id est, peccato. Magìs ergo sollicitus esto, ut peccatum fugias, quam crucem, & afflictionem. 3. *Sanctifica eos in veritate*, per gratiam Spiritûs sancti, ut sint idonei ministri Evangelii. Sed tu etiam, ut talis sis, gratiæ collabora, neque sis ficte sanctus, sed in veritate.

2. *Tui erant, & tu mihi eos dedisti, & sermonem tuum servaverunt.* Hoc primum motivum est, quare pro iis oret. Ex parte quidem Christi, quia illi a Patre commissi erant; ex parte verò Discipulorum, quia sermonem Dei, seu fidem, aut legem servaverunt, & gratia Dei in eis vacua non fuit; ac per hoc se dignos reddiderunt, ut pro iis oraret. Vis advocatum Jesum apud Deum expe-

experiri? Vide, ut cum veritate dicas, *Tuus sum ego:* deinde, ut gratia Dei apud te vacua non sit. 2. Motivum est, *Clarificatus sum in eis:* quia me glorificant coram hominibus. An & tu Deum glorificas affectu, verbo, opere?

3. *Non pro eis autem tantum rogo, sed & pro eis, qui credituri sunt per verbum eorum in me.* Ibid. Crede & pro te orâsse, quem præsentem ùt comprehensor in essentia Divina, ùt viator per scientiam infusam videbat. Effectum habebit oratio, si tu non resistas. Quid verò oravit pro te, & pro omnibus? 1. *Ut omnes sint unum per charitatem interse.* 2. *Sicut tu Pater in me, & ego in te*, ut & ipsi in nobis unum sint, per charitatem ad Deum. Duplicem ergo hunc amorem pro te postulavit. O quàm felix, si hunc habeas! at non habebis, nisi omnem alium sensualem amorem expellas.

SABBATHO.

A Cœnaculo in hortum egreditur, & prædicit scandalum Discipulorum.

1. *ET egressus ibat secundùm consuetudinem in montem Olivarum.* Luc. 22. Ex urbe olim sibi dilecta, tot beneficiis adornata, lachrymis à se deplorata, sed quæ gratiis non est usa, egreditur Jesus. Quis non timeat vel inter ipsa beneficia, ne à Jesu deseratur? Non ex eo securum te reddunt, quia dantur, sed quia cooperaris, quantùm vales. *Ibat secundum consuetudinem*, quà oraturus se à tumultibus subducebat, quam non deseruit, etsi se ibi comprehendendum sciret. Disce non admittere spiritualibus exercitiis impedimenta, multò minus quærere, aut prætexere.

2. *Tunc dicit illis Jesus; omnes vos scandalum patiemi-*

riemini in me in nocte ista. Matth. 16. Timore, ac pusillanimitate, quâ me Pastorem vestrum deseretis, ubi ea videbitis evenire, quæ toties prædixi. Aliud est de vinculis, & morte cogitare, aliud periculum præsens videre. Vix ullum terrent absentia mala, at præsentia etiam fortes frangunt. Etsi mille meditationibus pati ardua proposueris, adhuc sta in timore, & non tibi, sed soli gratiæ innitere.

3. *Respondens autem Petrus, ait illi: Et si omnes scandalizati fuerint in te, ego nunquam scandalizabor.* Ibid. Ex fervore quidem suo solito, sed non cum humilitate conjuncto hæc dixit Petrus. Qui sibi præfidit, multa jactat, pauca præstat, in gravia incidit, Sic Petrus 1. contradicit Christo primæ veritati, idque non semel, sed iteratò. 2. Christo graviùs prædicenti lapsum, pertinaciter resistit. 3. Alios inducit exemplô suô, ut similiter omnes dicerent. *Debuisset dicere: dona mihi gratiam, ut, si omnes scandalum passi fuerint, ego in negationem non cadam.* Origen. hom. 35. in Matth. Neque bonis ergo tuis affectibus nimiùm fide, quia levi vento mutantur; sed eos in gratia Dei funda.

DOM. I. QUADRAGESIMÆ.

Christi in horto tristitia, tædium, pavor.

1. *COepit contristari, & mœstus esse.* Matth. 26. Nec timere, nec tristari potuisset, quia verè beatus erat, nisi his affectibus licentiam dedisset animam occupandi. Excessus hic charitatis fuit, qui sponte voluit illam partem affligi, quam torquere non poterant adversarii. Causæ hujus tristitiæ fuerunt. 1. Viva repræsentatio omnium, & singulorum cruciatuum suorum, ac mortis ignominio-

miniosissimæ. Quæ per partes passurus erat, ea hoc tempore simul sensit in anima. Colligam & ego in unum fascem omnem tuam passionem, ut semper sit in corde meo fasciculus Myrrhæ. 2. Viva repræsentatio omnium peccatorum, & exigui fructus ex sua passione. Et tu ergo tristitiæ hujus causa fuisti. Christus pro te tristabatur, quia tu *exultabas in rebus pessimis.* Quantum tibi voluptatis, tantum Deo dedisti tormenti. Ah! non amplius: ne de te queratur: *Quæ utilitas in sanguine meo?* Psal. 29.

2. *Tunc ait illis: Tristis est anima mea usque ad mortem.* Ibid. Mœroris vis erupit in verba, an, ut solatium quæreret? an, ut etiam id aperiret, quod solùm in animo latebat, & cognosci ab Apostolis non poterat? *Anima mea*, quæ actu visione beatifica fruitur, cum qua naturaliter nullus mœror stare potest, illa tamen tristatur. Obstupesce! Christus, ut patiatur, miracula supra naturam adhibet. O amor! ô patiendi desiderium! At, quibus hunc suum mœrorem aperit? iisdem, quos socios habuit in transfiguratione. Disce hinc, quòd, quibus Deus solatia spiritualia concedit, eos præparet ad magnos dolores. Disce non tantùm esse cum Christo in monte Thabor, sed etiam in agonia in monte Oliveti.

3. *Sustinete hic, & vigilate mecum.* Ibid. Considerare hic potes, quæ Christus tristitiæ remedia adhibuerit. Primô enim aperuit hanc suam afflictionem Discipulis. Videtur dolori lenimen accedere, si reveletur amico. Experieris id ipse, si tentationes tuas animæ directori aperias. Ut hic difficile est occultis vulneribus remedium, sic facile apertis. 2. Confert se ad orationem: *Sedete, donec vadam illuc, & orem.* Non seducit procus

Regis

Regis filiam, quæ fidenter clamat ad Patrem. Fur, si clamore proditur, statim fugit. Tentatus ergo non diverte ad creaturas, sed ad Deum.

FERIA II.

Oratio Christi in horto.

1. *PAter, si possibile est, transeat à me calix iste.* Matth. 26. Hæc prima orationis pars est. Orat ùt homo, horrorem tam acerbæ mortis professus. Fortè etiam ex desiderio citiùs consummandæ passionis: uti S. Catharinæ Senensi est revelatum? Forte non rogat, ut calicem ipse prætereat; sed, ut ait Hilar. cap. 31. in Matth. *Ut illud, quod ad se transit, ad alios accedat; ut, quomodo ab ipso bibitur, ita ab his bibatur.* Existima ergo tibi illud à Christo propinari. Dic fidenter: *Calicem salutaris accipiam.* Et quia licet spiritus promptus sit, caro tamen infirma est, adde: *Et nomen Domini invocabo.* Psal. 115.

2. *Verumtamen non sicut ego volo, sed sicut tu.* Ibid. Altera orationis pars est. Si petivit ùt homo liberari ex morte, inefficaciter petivit: & nunc corrigit naturalem voluntatem, per voluntatem rationalem, se Divinæ subjicientem. Si petivit amore citiùs patiendi, etiam in hoc se resignat. Si denique, ut etiam alii hunc calicem biberent, iis, quâ mensurâ dandus sit, Patri remittit. Disce inclinationem naturalis appetitûs ratione corrigere. Disce te in omnibus Divinæ voluntati committere.

3. *Iterum abiit, & oravit tertiò eundem sermonem, dicens:* Ibid. Interrupit bis orationem Discipulorum gratia, qui in suis periculis dormiebant, ut eos ad orationem, & ad futuræ pusillanimitatis reme-

remedium hortaretur. Alternat ergo studium orationis, & charitatis. Sic agendum & tibi. Ubi inter homines comparueris, ad Deum redi. Aliquando & oratio abrumpenda, ut proximo succurras. Opera charitatis nobiliora sunt, quàm pietatis. *Orat eundem sermonem tertio.* Non est inanis oratio, nec sterilis, in qua sæpiùs eosdem affectus repetis.

FERIA III.

Agonia, & sudor Christi sanguineus.

1. *ET factus in agonia prolixiùs orabat.* Matth. 26. Lucta erat inferioris hominis timentis, & superioris absolutè volentis, & sibi imperantis mortem. Disce hinc ratione, & superiore homine semper luctari cum inferiore, & ea tibi negare, quæ sunt sensus; ea velle, quæ ratio dictat. Neque hoc languide, sed si opus sit, etiam cum agonia. Disce deinde, quò magìs tentaris, magìs orationi insistere, ut Deum ad victoriam habeas adjutorem.

2. *Et factus est sudor ejus sicut guttæ sanguinis decurrentis in terram.* Quò devenit mei causa miser Deus! infirmitas mea est, &, ut curer, medicus sudat. Clamabat vindictam terra animæ meæ ob peccata mea, nec aliud expectare poteram. Aspergit eam Jesus sanguine misericordiæ suæ, ut misericordiam clamet. Rupert. lib 12. de Vict. Verb. Misericordia! Misericordia mi Deus! Plantaverat sibi vineam electam animam meam; sed, quia facta erat sterilis, & inutilis, rigat eam suo sanguine. O quantùm me amâsti Deus meus! Quam parùm tibi reddo? Tu sanguinem fundis, ego sudorem tibi negabo?

3. *Apparuit illi Angelus de cælo confortans eum.* Ibid.

Hic est fructus productæ orationis. Afflictus, persevera in oratione: Deus velut Angelum tibi mittet internam consolationem. Consolabatur autem eum, non instruendo, sed laudando ejus fortitudinem, sapientiam, obedientiam erga Patrem, charitatem erga homines, gloriam, quæ ex passione redundabit in Deum, lætitiam, quæ in Angelos, &c. Et Creator à creatura, quàm humiliter accipit. Disce afflictos animos etiam laude solari. Disce minorum officia non superbe rejicere.

FERIA IV.

Christus ab oratione invisit Discipulos.

1. *Et venit ad Discipulos suos, & invenit eos dormientes, & dicit Petro: Sic non potuistis unâ horâ vigilare mecum?* Matth. 26. Visitat Dominus Apostolos, ut videat, an vigilent, & orent, ut mandaverat. Visitandi sunt subditi. Tu non ægrè feras visitari. *Invenit dormientes.* Ingentia illa Petri promissa in somnum abierunt. Quoties & tua? quoties tibi fastidiosum est unâ orationis horâ cum Domino agere? quoties nec unâ hora vigilas, ut attendas observationi propositorum? Si increparis, tace cum Petro, qui alias ad respondendum promptus, nunc confusus tacet.

2. *Vigilate, & orate, ut non intretis in tentationem.* Ibid. Periculum instabat, ne Judæorum metu Apostoli Christum negarent, aut desererent. Ideo monet Christus vigilare, & orare. En optima contra tentationes munimenta, vigilantia, seu attentio, & oratio. Vigila; attente, reflexe, & cum consideratione operare; in multa impingis, quia inconsiderate agis, & loqueris. Ora: *in tentationem vadit, qui ad orationem non vadit.* D. Chrysol. serm. 43.

3. *Tunc*

3. *Tunc venit ad Discipulos suos, & dicit illis: Dormite jam, & requiescite. Ecce appropinquavit hora, & Filius hominis tradetur in manus peccatorum.* Ibid, Per ironiam *dormire jam* jubentur; quasi dicat: monui vos tempore prævenire pericula: ecce jam *appropinquat hora*, quâ tradar, & vos pro me stare oporteret; quid agetis non præmuniti? Noluistis mecum vigilare, & orare: ergo vos vobis relinquam. O Domine nunquam hoc mihi fiat, ut me mihi relinquas! Certus mihi hinc esset interitus. Volo ergo vigilare tecum, & orare, ut tecum periculis obviare possim.

FERIA V.

Obviat turbis, & satellitibus.

1. SUrgite, *eamus. Ecce appropinquavit, qui me tradet.* Matth. 26. Verba sunt ad vincula, & passionem anhelantis. Unde tam animosus modò ad præsentiam lictorum, qui paulò ante ad solam horum cogitationem, *cœpit tedere, & pavere, & mœstus esse*? Agnosce vim orationis, & perfectæ in voluntatem Dei resignationis. Hôc si utaris medio, obviabis intrepidus iis, quæ metuebas. Deficis enim in tempore tribulationis, quia ad eam te per meditationem non disponis, quia eam non accipis de manu Dei; & ideo, dum appropinquat hora, tu fugis.

2. *Adhuc eo loquente, ecce Judas unus de duodecim venit. &c.* Ibid. Quò evasit indomita Judæ passio? Ex avaritia fur, ex fure osor Christi, ex osore venditor, ex venditore proditor, & antesignanus sicariorum. Infelix homo, cui semel vel una passio dominatur! Non opus est multis, ut in ruinam eas, vel una est nimium potens. Una con-

vocat turbam. Applica securim ad radicem. Etsi Religiosus sis, quod metuas, habes. Judas *unus de* 12. erat.

3. *Qui autem tradidit illum, dedit eis signum dicens: Quemcunque osculatus fuero, ipse est, tenete eum.* Vide industriam malitiæ. Prævidet non facilè dignoscendum, scit eum evasisse aliquando volentibus eum lapidare, aliàs volentibus Regem creare: ne & hic elabatur, monet ducendum cautè. Utinam tu cum tanta cautela, & reflexione operareris bonum! Utinam tu duceres eum cautè, ne ex corde tuo eum perderes.

FERIA VI.

De osculo Judæ.

1. *ET confestim accedens ad eum: dixit: Ave Rabbi: & osculatus est eum.* Matth. 26. Accedit confestim; quàm impudenter, quàm simulate; vultu hilari, animô venenatô. *Cui lethales struebat insidias, illi salutem offerebat:* ait Vict. Antioch. in Marc. Vocat Magistrum, à cujus discipulatu perfide recedebat. Osculatur: *ausus præcipuum dilectionis signum, organum efficere diaboli.* S. Ambr. in cap. 22. Luc. Si vidisses hæc, quid in verbis, in gestibus reprehendisses? Et tamen quantum malum! Non sufficit, ut exhibeas externa solùm signa boni Christiani, aut Religiosi. Vide, ne intus venenum lateat. Non reprehenderis quidem ab homine, sed à Deo judicaberis, cui omnia patent.

2. *Dixitque illi Jesus: Amice, ad quid venisti?* Amicum vocat, ut amicum faciat. Ad quid venerit, rogat, ut in se regressus cogitet, quam grande scelus moliatur. O infinita Dei misericordia, quanta non agis, ut peccatorem reducas?

Non

Non vocat latronem, ſceleratum, ſacrilegum. Non attendit, quid Judæ ſcelus mereatur, ſed quid ſuam deceat bonitatem. Si ita blanditur hoſti, quid faciet fideli ſervo? Quomodo tu cum eo agis, a quo offenſus es.

3. *Juda, oſculô filium hominis tradis?* Ibid. Quam belluam non emollirent hæ votes tam amanter prolatæ? *Vide miſericordiam inenarrabilem* ait Euthym. *ſiquidem donec traditus eſt, fuit illi cura de proditore.* Adhuc tentat illi objicere enormitatem ſceleris, ut cogitet, quid agat. Quid tu feciſſes? ſi Deus viſibilis tibi peccanti dixiſſet: Quid agis? Filium hominis tradis! Reſiliiſſes ſine dubio. Sed etſi non videres oculis, debebas videre mente, quando ſubibat cogitatio: hócne ages? peccatum eſt: Deus offenditur. Et quoties hoc tibi in corde loquebatur? quam veró tu fuiſti obſtinatus?

SABBATHO.

Manifeſtat ſe Chriſtus turbis, & ſatellitibus.

1. *Itaque ſciens omnia, quæ ventura erant ſuper eum, proceſſit.* Joan. 18. Advenerant cum furore turbæ, jam fixerat oſculum Judas: nòn irruunt tamen, ut deſignaverant, ſed ſtant immotæ: *Et Judâs ſtabat cum ipſis.* Non poterant: quia nondum Jeſus permittebat. Ideo proceſſit ad eos. Oſtendit, quidquid eveniet, ſe poſſe quidem declinare, ſponte tamen, & libere paſſurum, imò ſe illa ipſa magnô animô adire. Imitare exemplum. Patientia coacta non eſt filiorum Dei. Ad ardua qui non procedit, etiam venientia fugit.

4. *Et dixit eis: Quem quæritis? Reſponderunt ei: Jeſum Nazarenum. Dixit eis Jeſus: Ego ſum. Ut*

ergo dixit eis: Ego ſum: abiêrunt retrorſum, & ceciderunt in terram. Ibid. Quærit, & quidem iteratò: non, ut ſciat, qui ſcit omnia: ſed, ut reſpondeant: *Jeſum Nazarenum*, & ea dignitate perſonæ agnoſcant immanitatem ſceleris. O bonitas Dei tot artibus nos quærentis! Agnoſce tu perſonæ illius dignitatem, non tantum, ut non offendas, ſed ut impenſius eum quæras. Qui Deum non quærit, ſe ipſum perdit. Ad unam vocem: *Ego ſum* non minacem, non fulmineam, *cadunt retrorſum.* Ita tractantur, qui Deum quærunt, ut perdant. Quid fiet, quando in judicio voce illa tonabit: *Ego ſum*, quem tu tam indigne tractâſti. Stude ergo tu eum quærere amore, & obſequio.

3. *Si ergo me quæritis, ſinite hos abire.* Ibid. Prodit curam, ac ſollicitudinem, quam de ſuis habet, ne perdat ex iis quemquam. Si tantam curam paucorum habuit, crede non minorem habiturum tot millium fidelium. *Quod in paucis factum eſt; quomodo in pluribus negligetur?* ait Cyril. Alex. lib. 11. cap. 34. *& qui tam paucorum in tali tempore curam habuit, quomodo innumerabiles fideles non proteget?* Et tu ergò in protectione ejus es. Confide, quòd te perditum non volet, niſi teipſum perdas. 2. Conſuluit eorum famæ, quos fugâ dilapſuros prævidet, ut honeſte abiiſſe videantur Quomodo tu alterius defectus tegis?

DOM. II. QUADRAGESIMÆ.

Petrus defendit Chriſtum.

1. P*Etrus habens gladium eduxit eum, & percuſſit Pontificis ſervum.* Joan. 18. Factâ licentiâ injiciebant manus in Chriſtum ſatellites. Petrus ex zelo, ſed indiſcreto, defendendi Chriſtum: injuſſus,

jussus, auctoritate propria gladio ferit: quô te, & se, & alios, ac ipsum Christum graviori periculo ex ponebat, unus contra omnes. Quàm bonus est zelus, tam necessaria est discretio. Etiam bonorum affectuum nimia vehementia est temperanda. Zelus charitati est jungendus, ne ira fiat, aut vindicta. Si zelum defendendi honoris Dei profiteris, in te ipso exhibe. Invenies multa; quæ feriat. Rescinde, quod Deo non est honori.

2. *Mitte gladium tuum in vaginam. Calicem, quem dedit Pater, non vis, ut bibam illum?* Ibid. Increpat, & docet Petrum, se calicem passionis, etsi adferatur ab hominibus tanquam ministris, à Patre accipere, tanquam à primo porrigente, cujus providentia gubernantur omnia. Non dicas: hic, aut ille me affligit, deprimit honorem meum vulnerat, &c. Calicem hunc ille tibi porrigit, qui Filio suo longè majorem dedit. Furaris Deo gloriam, si creaturæ tribuis, quod Dei proprium est. Ille est, & nemo alius, *qui deducit ad inferos, & reducit.* Solatio sit illud, quòd, qui dat calicem, Pater sit tui amantissimus, qui per eum nocere non vult, sed prodesse: forte ùt medicus amara potione morbum tollere.

3. *Et cum tetigisset auriculam ejus,* (Malchi) *sanavit eum.* Luc. 22. Dominus quasi quadam teneretur restituendi obligatione, damnum, quod suus minister fecit, resarcit. Sanat vulnera ejus, qui venerat vulnera illaturus. Reddit pro malis bona. Et quoties tibi? *Erudiens nos, quòd in persecutores nostros, beneficos nos esse oporteat:* ait S. Chrysost. hom. 81. in Joan. 2. Sanat auriculam necessarium fidei, ac per consequens aliis illapsibus Divinis instrumentum. O si sanet interiorem tuum auditum, ut eum sanctis illius inspirationibus intendas!

FERIA II.

Comprehensio Christi, & fuga Discipulorum.

1. *DIxit Jesus turbis: tanquam ad latronem existis cum gladiis, & fustibus comprehendere me. Quotidie apud vos sedebam docens in templo, & non me tenuistis.* Matth. 26. Jam jam indignissimè vinciendus, & raptandus nihil non suæ congruum benignitati profert. Sensum gravissimum insinuat, quôd tanquam latro tractetur, qui prædas non egit alias, quam animarum dæmoni ereptarum. Utinam anima mea sit præda tua! en habe illam. 2. Ostendit eorum ingratitudinem, qui hæc reddunt sublimi suæ doctrinæ in templo traditæ, quam & ipsi toties sunt admirati. Quæ tu reddis Deo tibi per inspirationes loquenti. 3. Ostendit se non eorum vi, sed sponte capi, quando vult. Et ideo jam capiendum. quia *hæc est hora vestra*, à Patre decreta, quà me trado in manus vestras. Ita solvit iniquitates meas; quibus ego me in manus dæmonum consignavi.

2. *Tunc accesserunt, & manus injecerunt in Jesum, & tenuerunt eum.* Matth. 26. Irruunt in agnum crudeles lupi. Expende sævitiam. Trudunt, vellunt, verberant, prosternunt, raptant, conculcant: manus, collum, pectus funibus, & catenis stringunt. Vis causam? Thren. 4. Christus Dominus *Spiritus oris nostri captus est in peccatis nostris.* Tu funes texuisti, tu catenas fabricâsti peccatis tuis. De te queritur Psalm. 118. *Funes peccatorum circumplexi sunt me.* Sed time. Erit tempus, quô fortis Samson disrumpet vincula: & *tum Deus ultionum Dominus, Deus ultionem libere aget.* Ergo tu impone vincula manibus tuis, ne eas extendas ad iniquitatem.

3. *Tunc*

3. *Tunc discipuli omnes relictô eô fugerunt.* Silent jam voces illæ: *Eamus & nos, & moriamur cum illo.* Joan. 11. Et illæ: *Etiamsi oportuerit me mori, &c. Omnes:* nullo, nec tam zeloso quidem Petro, aut dilecto Joanne excepto, *relictô eô*, Domino, Magistro suo *fugerunt*, ut suam cutem periculo eriperent. An magis seipsos, an magis Christum amaverint, hinc conjice. Primus ad deserendum Christum stimulus est amare seipsum. Disce tuo ipse fervori, ac propositis non fidere. Sæpe in arena deficis, qui antea tot tibi victorias de te ipso pollicebaris. Resolutiones, quas facis, factis proba.

FERIA III.

Jesus primùm ad Annam deducitur.

1. *ET adduxerunt eum ad Annam.* Quod in hoc itinere factum est, sanctius affectu prosequêris, quàm discursu. Quàm aliud est hodie Hierosolymam ingredientis spectaculum, quàm nuper! Quàm admirabilis est hominum sensus, à lætitia in furorem, à laudibus ad contumelias, ab obsequiis ad opprobria! Et confides in homine? Quidquid molestiarum corpori, quidquid injuriarum honori excogitare poteris, id Domino Majestatis illatum crede. Compatere: te causam agnosce, dole. Et dum ad omnia silentem Jesum contemplaris, disce sanctô silentiô longe minores tibi illatas, aut fortè tantùm apprehensas injurias decoquere.

2. *Pontifex ergo interrogavit Jesum de discipulis suis, & de doctrina ejus.* Joan. 18. Reus, & sceleratus Judicem examinat. Stat modestissimus Judex ante reum. Qua superbia, quibus sannis, & irrisionibus interrogatur? quomodo ejus doctrina eluditur! Deus ab hominibus, justus a pecca-

toribus judicatur. Sit ergo & *mihi pro minimo, si ab hominibus judicer.* 1. Cor. 4. Meretur, ut judicia me meliorum tolerem, qui innocens tulit judicia iniquiorum. *Charitas*, quæ *patiens est, & omnia suffert*, præstabit ut non dejiciar.

3. *Respondens Jesus. Ego palam locutus sum mundo, & in occulto locutus sum nihil. Quid me interrogas? interroga eos, qui me audiêrunt.* Duo interrogatus, de Discipulis, & doctrina; ad primum tacet: quia Discipuli ob suam fugam non erant ei honori: bonum de iis in præsens non potuit dicere; malum non voluit. Disce hinc caute loqui de proximo. Tace, quod non est pro ejus commendatione. Vide, ut non sis confusioni tanto tuo Magistro. Ad doctrinam vero suam exculpandam allegat publicam famam libere, & sine metu: *Ego palam locutus sum.* Hoc audet, qui testimonium habet bonæ conscientiæ. Poteris & tu hoc semper, si ita opereris, tanquam in publica omnium luce.

FERIA IV.

De alapa Christi.

1. *UNus ministrorum dedit alapam Jesu, dicens: Sic respondes Pontifici?* Joan. 18. Considera gravitatem injuriæ. Percutit vilis homo: percutitur Dei Filius alapa immani, &, ut piè creditur, ferrata manu ab ingrato Malcho, cui paulò antè aurem sanaverat, ut habet S. Chrys. hom. 28. in Joan. In faciem, in quam desiderant Angeli prospicere: in consessu Principum, & Sacerdotum; ob responsum mite, verum, & reverens: laudatur percussor, irridetur percussus. Nec ulciscitur tamen Dominus, qui potest. Cogita ter-

renum

renum Regem ſic à mancipio tractari: quod ferrum, qui rogi, quæ rotæ non expedientur? O bonitas! ô patientia Jeſu mei! & ego verbum quodvis, aut minimam confuſionem, longe majores meritus tam faſtidioſe fero?

2. *Reſpondit Jeſus: Si malè locutus ſum: teſtimonium perhibe de malo: ſi autem bene, quid me cædis?* Ibid. Loquitur Dominus ad alapam, qui ad flagella, ad ſpinas, ad clavos ſiluit. Docuit iſtis ſilentiô commendari patientiam: illô verô patientiæ laudi nihil demi, ſi reſponſio ſit mollis, & humilis, qualis erat Chriſti. Alterutrum horum ſerva, ſi injuria afficeris. 2. Bene loquitur Dominus, & cæditur: ſolvit delicta linguæ. Dum male loquor, merito mihi objicit? *quid me cædis?*

3. *Et miſit eum Annas ligatum ad Caipham Pontificem.* Hic cogita, ut ſuperius feria, 3. punct. 1. omnia illa injuriarum genera Chriſto illata in itinere ad Caipham. Vide confuſionem Chriſti, affectus, quibus omnia Patri offert pro ſalute tua. Compatere: tibi indignare, qui cauſa es omnium. Dole, gratias age, &c.

FERIA V.

De falſis teſtimoniis contra Jeſum.

1. *PRincipes autem Sacerdotum, & omne concilium quærebant falſum teſtimonium contra Jeſum. ut eum morti traderent.* Matth. 26. Principalis eorum intentio erat Jeſum occidere: altera verò non incurrere apud populum notam, quòd Jeſus non ſit juſto judiciô occiſus. Igitur quærunt falſa teſtimonia, qui falſa arcere debebant; *inſidias ſuas, tribunalis ſchemate palliantes*, ut ait Vict. Antioch. in cap. 14. Marc. Quàm multa virtutis prætextu

pallianţur ! Non tu idem quandoque facis ? non rerum colore contentus, minus curas de ſubſtantia ? Deponetur aliquando operum tuorum velum, & apparebunt, quid ſint ?

2. *Et non invenerunt, cùm multi falſi teſtes acceſſiſſent.* Ibid. O quàm innocens eſt vita Jeſu mei! Non tantùm crimen non inveniunt malitioſi homines, ſed nec umbram criminis in Chriſto. Bene Orig.: *Adverſus Jeſum nec color inveniebatur, qui poſſet adjuvare mendacia; adeo munda fuit vita Jeſu, & omnino irreprehenſibilis.* O ſi vita tua foret talis, ut falſus accuſator fratrum, nihil in te inveniret, quod peccati ſpeciem haberet: ſi jam migrandum eſſet, putas nihil inveniret?

3. *Et ſurgens Princeps Sacerdotum, ait illi? nihil reſpondes ad ea, quæ iſti adverſum te teſtificantur?* Admirare ſilentium Jeſu, quod ipſe iniquus Judex eſt admiratus! Quære cauſam: Quare ſiles mi Jeſu? 1. Non egent reſponſo teſtimonia: quæ ſe ipſa conficiunt. *Et non erat conveniens teſtimonium illorum.* Marc. 14. Quæ moribus, & vita ſatìs refutantur. Vide, quam vitæ probitas ſit firma defenſio. Et fruſtra excuſas te verbis, ubi te facta accuſant. 2. Chriſtus ſuô ſilentiô ſatisfacit, pro ſtultiloquio Adæ, quo excuſavit pecca tum ſuum. Gen. 3. Ita S. Hier. in 14. cap. Marc. Et tu illi ſilentium indicis, ſi te reum excuſas, ut nocens innocens videaris.

FERIA VI.

Adjuratur Chriſtus à Caipha, & condemnatur blaſphemiæ.

1. *ET Princeps Sacerdotum ait illi: Adjuro te per Deum vivum, ut dicas nobis, ſi tu es Chriſtus*

Filius

Filius Dei. At ille dixit. Tu dixisti: ego sum. Matt. 26. Marc. 14. Amorem veritatis prætexit Sacerdos, reipsa calumniam quærit. Si taceat Christus, arguetur Dei contemptor: si neget, seductor, & impostor populi: si affirmet, blasphemus. Non fuisset difficile Christo hinc evadere. Affirmat tamen se Dei Filium, qui ad alia siluit; etsi sciat se inde damnandum morte. Vide, quanta libertate Deum confiteri oporteat; ejusque periclitantem honorem tueri. Sepone illusionis, & tuorum incommodorum metum, cùm de Deo, aut virtute agitur. Hàc perditâ, quid prodest vivere.

2. *Amodò videbitis Filium hominis sedentem à dextris virtutis Dei, & venientem in nubibus cœli.* Ibid. Duplicem suum adventum insinuat: alterum in carne humilem, dum se *Filium hominis* vocat? alterum in majestate ad judicandum, ut meminerint superbi Sacerdotes, se ab illo judicandos, quem nunc tam impie judicant. Tunc ille sedebit in virtute, hi stabunt in trepidatione. Qui judicas fratrem tuum inique, memineris te olim æquè judicandum. Ne formides in nube Judicem, ama fratrem, qui ejus personam hic sustinet. Ne timeas sedentem à dextris, fratrem tuum ne tracta sinistre.

3. *Tunc Princeps Sacerdotum scidit vestimenta sua dicens: blasphemavit; quid vobis videtur? at illi dixerunt: reus est mortis.* En iterum pietatis specie velatum crimen. Dolorem ostendit Pontifex discissis ex more gentis vestimentis suis ob auditam, ut prætexebat, blasphemiam. Melius scidissent corda sua, quam vestimenta. Unus, quod sanctissimè dictum, blasphemiæ insimulat, omnes sententiam succlamant: *reus est mortis.* Ne tu olim

esses in judicio, Deus pro te factus est reus. Quos æstimas animi sensus Christo fuisse? eos tù imitare, dum dicta, factáque tua suggillantur.

SABBATHO.

De injuriis ea nocte à Christo toleratis.

1. *TUnc exspuerunt in faciem ejus, & colaphis eum ceciderunt.* Matth. 26. Gravissimum contumeliæ genus est, faciem alicujus conspuere. *Respice Domine in faciem Christi tui.* Agnosce figuram substantiæ tuæ. Hic est Filius tuus, quem gloria & honore coronâsti. Mea hæc inventa sunt. Faciem Christi conspui, quoties animam peccàto maculavi. Creata enim hæc est ad imaginem Dei. Sine Domine, abstergam hæc sputa: abstergam minimas maculas animæ meæ. Discam quoque te imitari, si quis in faciem meam conjecerit calumniam. Satis hæc me convincit ratio: tu exemplo præivisti.

2. *Et velaverunt eum, & percutiebant faciem ejus, & interrogabant eum dicentes: Prophetiza nobis, quis est, qui te percussit?* Luc. 22. Ignorantiam appingunt sapientiæ. Quomodo hoc tu ferres? Et quis tu? quis Deus? Videri se non credunt à Deo, qui scrutator est cordium. Sic prætendis nequitiæ velamen coram hominibus, & non coram Deo. Videt ille, & indicare posset percussorem. Quid tu murmuras, si vel tangaris? quin & tu Deum percutis, & tacet. Differt, ut resipiscas. Id nisi facias, dicet aliquando: tu me percussisti illo peccato, illo loco, illo tempore. Quid dices, qui irrisisti? Deus videt, & judicat.

3. *Et alia multa blasphemantes dicebant in eum.* Ibid. Cogita, quidquid excogitare potes injuriarum,

riarum, à petulantiſſima turba, volente Principibus placere, vinô æſtuante, à Dæmone inſtigata, nullius honorati viri præſentiâ coërcita, Chriſto illatum. Non defendis te mi Jeſu? & ita te in manus peccatorum tradis? At ego ne in tuas quidem me reſigno. Tam verò hoc neceſſarium eſt, quàm ſalutem velle. Ab nunc in manibus tuis ero. Si me percuſſeris alienâ linguâ, factóque, non recedam à te.

DOM. III. QUADRAGESIMÆ.

De prima negatione Petri.

1. *PEtrus autem ſequebatur eum à longè.* Matth. 26. *Sequebatur;* hoc amoris erat: *à longe:* hoc timoris. Fervorem jam timor infregerat, & ad languorem ſequendi deduxerat. Hic mali principium. Tantùm accedis ruinæ, quantùm de fervore ſerviendi Deo remittis. Quô lentiùs tu pergis, hôc longiùs à te recedit, quem, ſequeris. Quotidie ergo in novitate ſpiritus ambulandum.

2. *Erat autem cum eis Petrus ſtans, & calefaciens ſe.* Matth. 27. *Petrus ſedebat foris.* Joan. 8. En fructum lentæ ſequelæ. 1. *Stat:* & tandem eò devenit, ut à cœpta virtute deſiſtat. 2. *Sedet*, & quaſi conquieſcit in ſuo torpore. 3. *Calefacit ſe*, quia extremo frigore corripitur, & quaſi gelatur anima relicto Deo. Hæc te non invitant ad fervorem ſpiritus? Sed hunc ut foveas, noli te miſcere turbæ, aut ſociis, qui Deum non ſapiunt; periculum quantum ſit, Petrus doceat. At, *qui amat periculum, peribit in illo.* Eccl. 3.

3. *Et acceſſit ad eum una ancilla dicens: Et tu cum Jeſu Galilæo eras. At ille negavit coram omnibus dicens: Neſcio, quid dicis.* Matth. 26. Adeo nefa-

rius homo eſt Jeſus, ut indignum ducat Apoſtolus, quem profiteatur? inter alios Apoſtolos exiſtens Petrus!, Jeſum Filium Dei vivi profeſſus eſt: inter ſceleratos conſiſtens diſſimulat nôſſe. Ecce diſſolutorum commercium quò deducat? 2. Ad ancillæ vocem cecidit Petrus. Per ancillam delectamenta ſenſuum intellige. Turpiter labitur, qui iſta audit. De hujus veritate te ipſum quære.

Feria II.

De 2. & 3. Negatione Petri.

1. *Vidit eum alia ancilla, & ait: Et hic erat cum Jeſu Nazareno. Et iterum negavit cum juramento; quia non novi hominem.* Matth. 26. Negationi ſecundæ juramentum addit. Ita via per unum peccatum ad gravius ſternitur. Minora cave, ne in graviora incidas. Dictum veritatis eſt: *Qui ſpernit modica paullatim decidet.* Non nôſti hominem Petre, qui te erexit in fluctibus, quem confeſſus es Filium Dei, cujus tot ſpectâſti miracula? &c. Quàm facilè mutamus conſilia! dum fervet ſpiritus, ad mortem pro Chriſto aſpiramus: dum tepet: mollis ancilla, aut levis tentatio nos proſternit; ne nobis fidamus, ſed cum timore & tremore, quisque ſalutem ſuam operetur.

2. *Qui ſtabant, dicebant Petro: Et tu ex illis es. Ille autem cœpit anathematizare, & jurare, quia neſcio hominem iſtum.* Marc. 14. Quam gravi ruina collapſa eſt Eccleſiæ columna? Hæc eſt ſibi præfidentium pœna, ut ſibi relicti, diſcant, quam parùm poſſint. Sta ergo in timore: alias *citò ſubvertetur domus tua.* Eccleſ. 27. Ut modicum dedecus declinaret Petrus, Chriſtum negavit. Quoties tu ob talem metum, ſeu ob reſpectum humanum

manum idem fecisti: si non verbô, certè facto, erubescendo virtutis operationem? Time illud: *Qui me erubuerit, hunc Filius hominis erubescet.* Tam pudor boni est malus, quàm pudor mali est bonus.

3. *Et continuò gallus cantavit: & recordatus est Petrus verbi Jesu, & egressus foras flevit amare.* Matt. 26. O misericordia Dei infinita! Adhuc loquente, & verba negationis proferente Petro, eum respicit. Quasi suarum ærumnarum oblitus, in salutem servi intendit; qui ipse eum vel maxime affligebat. Quoties Domine, cum mihi irasci poteras, es misericordiæ recordatus! suggessisti ad resurgendum media, dum laberer! Et te non amem! O bone Jesu! sed non satis amo, nisi injurias tuas doleam, nisi defleam. Incipiam ergo cum Petro flere, & nunquam desinam.

FERIA III.

Christus deducitur ad Pilatum.

1. *MAne autem factô consilium inierunt Principes Sacerdotum, & Seniores populi adversum Jesum, ut eum morti traderent.* Matth. 27. Tertium hoc est consilium pejus prioribus. In primo non omnes consensere. In 2. dubitatum est. In 3. in unam mortis sententiam conspirant omnes. Sic eunt per gradus etiam scelera. Tu primum si caveas, in secundum non ibis. Consentit impiis, qui cum illis in consilium vadit. Passiones suas qui consulit, facile assentitur, & quidem contra Jesum. De mane fit hoc consilium. Filii tenebrarum confundunt filios lucis, qui minùs vigilant, ut Jesum servent, quàm illi, ut perdant. Tu mane consilium ini cum potentiis tuis, quomodo Jesu servias; vel perdas passiones, quæ Jesum perdunt.

2. *Et*

2. *Et surgens omnis multitudo eorum, duxerunt illum ad Pilatum.* Luc. 33. Parùm, aut nihil dormivit turba illa, quæ totam noctem impendit illusionibus Christi: odio tamen Christi, & amore placendi Principibus, digerit incommodum vigiliarum. Tantáne tibi est promptitudo ad serviendum, ac placendum Christo? *Surgit omnis multitudo*: cur tu cum omnes de mane vigilant ad fores sapientiæ æternæ, indulges superfluo somno? mane exit Christus ad opus suum, quod ei Pater imposuit, exi & tu ad tuum.

3. *Et ipsi non introiêrunt in prætorium, ne contaminarentur.* Joan. 18. O scelesta Religio? *Duces cæci, excolantes culicem, camelum autem glutientes!* Matth. 23. Legalem, & externam magis puritatem curant, quàm internam: quasi scelus sit intrare prætorium ethnici, quod lex vetabat; & nullum sit scelus Christum occidere. Rupertus hic: *Contaminari exterius cavetis introëundo in prætorium, & intùs horribiliter pollui non timetis tractando homicidium?* Talis est Christianus, qui solûm curat exterius videri bonus, non intus esse. *Quid faciet, cùm inspicere cœperit Dominus.* Eccl. 2.

F E R I A IV.

Desperatio Judæ.

1. *TUnc videns Judas, quòd damnatus esset, pœnitentiâ ductus, retulit 30. argenteos, dicens: Peccavi tradens sanguinem justum.* Matth. 27. Tradens Christum non credebat damnandum, sed evasurum per miraculum. Secus evenit. Nunc demùm gravitatem sui delicti agnoscit. Imaginem habes hominis, qui scelus, antequam committat, leve quid æstimat; postquam commisit, videt

videt suam miseriam. Ita diabolus excœcat, ut pecces; oculos aperit, ut desperes. Non peccâsset Judas, si ad illud attendisset: *Amice, ad quid venisti?* Matth. 26. Non peccares, si priùs conscientiam, aut Dei inspirationes audires.

2. *At illi dixerunt: Quid ad nos? tu videris.* D. Paschas. lib. 12. in Matth. ait: *hæc irridentes, & insultantes* dixisse. Hæc est merces eorum, qui, ut hominis gratiam ineant, Deum offendunt; ut ab ipsismet, quorum causa peccârunt, irrideantur, & despiciantur. Tu pluris æstima gratiam Dei, etsi perdenda sit hominum. Si hominibus placere velis, Dei servus non eris. 2. Sacerdos anxium pœnitentem non ita rejice, ut desperet.

3. *Et Judas projectis argenteis in templo recessit & abiens laqueô se suspendit.* Ecce, quò recidit Christi Apostolus? quis credidisset modici pretii avaritiam hunc exitum sortituram? ita invalescit omnis passio, nisi in principio suffocetur. Ideo vigila, & time teipsum. Omnis mali tenue est principium.

FERIA V.

Adducitur Christus ad Pilatum.

1. *EXivit ergo Pilatus ad eos foras, & dixit: Quam accusationem adfertis adversus hominem hunc? Responderunt ei: Si non esset hic malefactor, non tibi tradidissemus eum.* Orditur consilium bene ab interrogatione. Sed quia cum turba luctatur, vix eluctabitur. Quæ Christi sunt, non sunt tractanda cum turba nostrarum affectionum. His adversus virtutem nunquam deerit querela. 2. *Bene omnia fecit.* Marc. 7. & *malefactor* dicitur. O ingratitudo! Carperis, si bene feceris? Inspice tui Jesu patientiam, & humilitatem. Nihil regere;

nec quære, ut de te dicatur: *Bene omnia fecit*, nisi olim à Deo. 3. *Malefactor* non unum sceleris genus, sed omne complectitur. Et hoc Dei Filius? ô injuria inaudita! adora ejus innocentiam. Gaude, si bona, quæ feceris, improbentur. Sic propior Christum imitaberis.

2. *Dixit ergo eis Pilatus: Accipite eum vos, & secundùm legem vestram judicate.* Joan. 18. Quæ ista iniquitas, inimici, & accusatoris libidini accusatum relinquere? Quis Christi despectus? Quasi is ille sit, cujus nemo dignetur esse Judex? Compatere despecto Jesu. *Dixerunt ergo ei Judæi: nobis non licet interficere quemquam.* Et tamen interficitis odio, & lingua, quâ cædem ejus poscitis. Quæ ista sanctitas vestra? Deus non irridetur: videt, quid lateat in corde, etsi opere non patretur. Dicam ego, quoties passio suggerit factum Deo injuriosum: mihi non licet interficere Jesum: amabo eum, & reverebor.

2. *Cœperunt autem illum accusare dicentes.* 1. *Hunc invenimus subvertentem gentem nostram.* Luc. 23. Qui venit de stercore erigere, qui mundavit leprosos, sanavit ægros, obedire Superioribus docuit. Est hoc subvertere? an componere? 2. *Prohibentem tributa dare Cæsari*, qui aperte jusserat *dare Cæsari, quæ Cæsaris sunt.* 3. *Dicentem se Regem esse:* qui, ne Rex crearetur, fugerat. En quàm falsa crimina proferuntur! audit Christus: non interrumpit, non excusat, non regerit iniquæ turbæ. Itáne tu agis cum oggerente defectum? Itáne cum optimo Superiore te commonente. Da te Jesu convertendum: præbe illi tributum cordis tui, adora, & venerare Regem tuum.

FE-

FERIA VI.

Chriſtus à Pilato examinatur.

1. *JEſus autem ſtetit ante Præſidem.* Joan. 18. Quis? univerſorum conditor Deus, Judex vivorum, & mortuorum. Coram quo? coram ſcelerato judice. Cujus rei cauſa? quæſtioni ſubjectus, quaſi reus ſententiam expectans. Huc ergo ſe demiſit ſumma ſanctitas, & innocentia! Et quouſque tuam non deprimis ſuperbiam? Stat Jeſus: qua confuſione? qua tamen animi conſtantia? qua modeſtia? qua ſubmiſſione? qua in judicem licet improbum reverentia? Diſce, quid te agere oporteat, dum confunderis, dum ſtas ante Superiorem te corripientem.

2. *Et interrogavit eum Præſes dicens: Tu es Rex Judæorum? Dicit illi Jeſus: Tu dicis.* Matth. 27. Jocô, & per ludibrium quæſivit Præſes: ſerio, & ex veritate reſpondit Chriſtus. Crede hunc tu & univerſi, & animæ tuæ Regem: huic te, huic obſequia perpetua devove. Et auſus es tu perduellis alium Regem animæ tuæ admittere, aut dicere: *Nolo hunc regnare ſuper me*? auſus es tanquam regibus, tuis affectibus depravatis ſervire? heu quàm ſævè dominati ſunt! Nunc iis renuncia: dic fidenter illis: *Non ſerviam: Diſrumpam vincula eorum, & projiciam à me jugum ipſorum.*

3. *Reſpondit Pilatus: gens tua, & Pontifices tradiderunt te mihi. Quid feciſti?* Joan. 18. Reſpondebo ego pro te mi Jeſu! fecit omnia, & nihil. Quæ bona ſunt, & ſancta, ab ipſo facta ſunt. Circumſpice omnia. Quæ mala ſunt, & perverſa, nec ab ipſo, nec in ipſo ſunt. Pro te ſcio reſpondere. Sed ſi tu ex me quæras, *quid feciſti?* hic hæreo, & confundor. Video enim, quàm abuſus ſim talen-

tis à te mihi datis! quàm per meam negligentiam inanis in me fuerit gratia tua! ne mihi olim dura accidat illa quæstio: *quid fecisti?* antequam quidquam faciam, ex me sollicite quæram? quid facis?

SABBATHO.

Continuatur idem examen.

1. *RESpondens Jesus: Regnum meum non est de hoc mundo.* Non negat se Regem mundi, sed negat se eo modo, pompa, & armorum apparatu regnare, Quo Reges mundi. Quæ ergo illius regnandi ratio? paupertate, contemptu, obedientia, humilitate, cruce. His fecit, ut omne sibi genu flecteretur. Flecto & ego. Agnosco te Regem meum in vilitate tua. Hanc pro te amplector. Non potest esse vilis, qui similis tibi est.

2. *Dixit ei Pilatus: ergo Rex es tu? Respondit Jesus: Tu dicis: quia Rex sum ego.* Iterum se Regem confitetur quæsitus. Constantia, & veritas semper idem loquitur. Et ego te Regem credo, & confiteor, & dicam semper: *Rex meus, & Deus meus es tu.* Si invadat animæ dominatum passio; dicam: *Rex meus es tu.* In hoc natus sum & ego, ut factis perhibeam testimonium huic veritati; & constanter præbeo.

3. *Dicit ei Pilatus: quid est veritas? Et, cum hoc dixisset, exivit.* Joan. 18. Salutaris est quæstio. Utinam expectaret responsum. Et tu frequenter quære: *Quid est veritas?* sed & responsum attende. Multa tibi movet amor proprius animorum magus; multa Deus de abnegatione, de contemptu tui, &c. Quære, *quid est veritas?* depone larvam rebus, attende veritatibus practicis. 2. Cave *transitorium fervorem, qui bona desiderare incipit,* sed

mox

mox iterum exit, *& in mentis proposito non persistit.* Hugo Victor.

DOM. IV. QUADRAGESIMÆ.

Ultimò accusatus ad Herodem mittitur.

1. *EXivit ad Judæos, & dixit: Ego nullam in eo causam invenio.* Hoc innocentiæ debebatur testimonium. Quid enim reatus inveniret in eo, qui peccatum non fecit, nec facere potuit? At ego multam in eo moriendi causam invenio: quia scio, quòd *posuit Dominus in eo iniquitatem omnium nostrum.* Isai. 53. Video in eo delicta mea, quæ mortem merentur. In me culpa est: in illo amor, & pœna. Detestor, quod ego feci: amo, quod ille fecit, gratias ago. Non addam posthac causæ, quam imposui, sed demam.

2. *Et accusabant eum summi Sacerdotes in multis. Jesus autem ampliùs nihil respondit; ita, ut miraretur Præses.* In multis? fidem auctoritate faciunt, non probatione. Et tacet Jesus, non ex necessitate, sed ex virtute. Gravissima innocentiæ defensio est, silentium, cum vita loquitur. Sic vive, ut, etsi dici possint multa, probari nihil possit. Te silente peroret vita.

3. *Ut cognovit, quòd de Herodis potestate esset, remisit eum ad Herodem.* Nec damnare voluit, quem non poterat; nec absolvere, quem debebat. Timebat Dominum liberare: voluit seipsum à causæ cognitione liberare, parùm sollicitus, quid Domino fieret. Amor proprius est iste, qui relinquit causam Dei, ut suam agat. Quis vilior, tu aut Deus? si alterutrius agenda sit causa, quem postpones? agenda est autem pene quotidie.

Feria II.

Christus ab Herode illuditur.

1. *Herodes viso Jesu gavisus est valde. Erat enim cupiens ex multo tempore videre eum, & sperabat signum aliquod videre ab eo.* Luc. 23. Quare nullum miraculum edis Jesu illi, qui tantô tui tenetur desideriô? non est desiderium pii affectus, sed curiositatis. S. Greg. in cap. 31. Job. *Non quærebat profectum, sed signa, vel scientiam mirari.* Vide, ne per meditationes, aut pios libros magis quæras scientiam, quàm affectum. 2. Non edit miraculum Dominus, quia, ùt ait Ambr. lib. 10. in Luc. *jactantiam declinabat.* Qui multa te scire putas, hoc quoque disce, te non jactare. Argumentum parvitatis est, velle magnum videri.

2. *Interrogabat cum multis sermonibus; at ipse nihil respondebat.* Ibid. Miraculum petitur; editur, & non agnoscitur. Inter calumnias, & criminationes tacet Jesus. Hoc magnum miraculum est, quod mundus non vidit. 2. Unô signô editô potest lucrari Regis, ac totius aulæ gratiam; non edit. Hoc alterum miraculum est. Potes & tu talia patrare prodigia. Contemptus tace, inter irrisiones tace, ama Christi amore confundi, ac deprimi, & rem stupendam patrâsti. Fuge magnorum gratiam, & miraculum edidisti.

3. *Sprevit autem illum Herodes cum exercitu suo: & illusit indutum veste alba.* Usque ad stultitiæ nomen, & insignia humiliatur æterna Dei Sapientia, ut mea curetur superbia, qui nimis sollicite æstimari quæro. Agnosco tuum in me amorem, quô fatuus videri voluisti. Fac, ut ego tuâ stultitiâ infatuer, qui stulta mundi elegisti. 2. Vestis alba innocentiæ tuæ testis est. Hæc ipsa est, quam

quam ego in Paradiso perdidi. Tu eam reperisti, ut mihi restituas per gratiam. Gratias tibi Domine. Conservabo eam in puritate, ut decenter indutus admittar ad nuptias Agni.

FERIA III.

Barrabæ postponitur.

1. *Quem vultis dimittam vobis, Barrabam, an Jesum?* Matth. 27. Confertur impietas Sanctitati, scelus Innocentiæ, Sanctus latroni, Deus peccatori, quem Seraphino contulisse grandis foret injuria. Exæquationem aliquam habet omnis comparatio. Unde tantum dicitur Christus non esse pejor deterrimo. Semel à Pilato hanc injuriam tulit Jesus, à te toties, quoties amorem creaturæ, illius amori opposuisti, quoties non minùs pensi habuisti, cupiditatibus tuis obsequi, quàm legi Dei. Quid egisti?

2. *Principes autem Sacerdotum, & Seniores persuaserunt populis, ut peterent Barrabam.* Ibid. Barrabas patronos habet; Jesus neminem. Tu patronum age illius, quem advocatum habebis apud Patrem. Tu defende virtutem in omni occasione. Persequere Barrabam. Dic animæ tuæ: Crucifigatur Barrabas, passio mea pessima, mortificetur, pereat. Vivat Jesus in anima mea!

3. *Exclamavit autem universa turba dicens: Tolle hunc, & dimitte nobis Barrabam.* Luc. 23. Si conferre Christum Barrabæ grandis fuit injuria, quanta erit huic eum nebuloni posthabere. Summus Deus patitur se infimo loco haberi; & indignabitur pulvis, si humiliori officio applicetur? Indignaris insanæ turbæ: & cur idem facis? quoties præponis ea, quæ sunt carnis, iis, quæ sunt spi-

ritûs? mundi honorem, honori Dèi; judicium tuum, judicio Superiorum? non eſt hæc palmaris injuria?

FERIA IV.

Pilatus cedit furori plebis.

1. *Dicit illis Pilatus: quid igitur faciam de Jeſu? dicunt omnes: crucifigatur.* Matth. 27. Qui nimium turbæ ceſſit, jam dominatum perdidit. Ex plebis inſolentia evaſit timidus Præſes? ex timore Præſidis plebs audacior? ut jam timeret ille innocentem abſolvere, & ſententiam rogaret à furente. Compatere Jeſu tuo in tanta ignominia. Diſce turbæ ſenſualitatum ne in minimo cedere, alias fiet inſolentior, voluntas ad bonum debilior, Quære ex te, quid ergo faciam de Jeſu? reſponde: Eripiam eum tot injuriis, impediendo, ubi potero, omne peccatum; amabo illum, quantùm iſti oderunt; honorabo, quantùm dehonorârunt.

2. *Videns autem, quia magis tumultus fieret, lavit manus dicens: innocens ego ſum à ſanguine Juſti hujus, vos videritis.* Ibid. Multa tentavit Pilatus, ut Jeſum furori plebis eriperet: ſed in omnibus ſimul ſeipſum quæſivit: & ſuperavit cauſa propria cauſam Chriſti. Fruſtra jam lavat manus, qui cor inquinavit. Et quomodo ſit cœdis innocens, qui, ut avertat tumultum, occidit innocentem? diſce 1. Depurare amorem Dei, & amore proprio non miſcere. In eo, quod pro Deo agis, non reſpice tua commoda, alias huc omnino deflectes. 2. Non eſto meticuloſus in cauſa Dei contra turbam paſſionum, alias tibi ſæpe imperabit. 3. Non rejice in alium culpam, quam tu patrâſti.

3. *Et reſpondens univerſus populus, dixit: Sanguis ejus*

ejus super nos, & super filios nostros. Ibid. O Divine sanguis! quàm contemptim haberis! quasi nemo te sit unquam requisiturus! quasi non sis clamaturus in cœlum melius, quàm sanguis Abel! Sed habent, quàm sibi sollicitârunt, pœnam Judæi. Dicam ego suavius: *Sanguis ejus super me*, in quo dealbem animam meam, & *super opera mea*, quæ semper uniam sanguini, & meritis Christi.

F E R I A V.

Christus flagellis cæditur.

1. *TUnc ergo apprehendit Pilatus Jesum, & flagellavit.* Joan. 19. Diritatem supplicii ex delicati corporis complexione, ex instrumentorum pondere, & aculeis, ex tortorum immanitate, ex plagarum numero argue. Sed omnia tormenta superabat confusio ex nuditate castissimi Jesu. compatere dilaniato Christo. Agnosce te horum causam. *Nam supra dorsum ejus fabricaverunt peccatores.* Psal. 128. Disce te libenter submittere percutienti manui Dei, qui pro te se libenter submisit manibus lictorum: & dic cum eo: *Ego in flagella paratus sum.* Psal. 37.

2. *Apprehendit Pilatus Jesum, & flagellavit.* Expende virtutes præcipuas à Christo in flagellatione exhibitas. 1. Amorem nostri eximium: *quia multa flagella peccatoris.* Psal 31. quæ merueramus, in se suscepit. Duris amorem proba. 2. Humilitatem ex vilitate supplicii, quod erat solùm mancipiorum. Hinc Isai. 53. *Vidimus eum despectum, & novissimum virorum.* Mensura tuam humilitatem, an usque ad novissimum descendat. 3. Invictam fortitudinem, & patientiam. Lauren. Justin. *Tanquam Gigas imperterritus stetit.* Quomodo

tu ſtas in adverſis? Tert. l. de pat. c. 3. *Patientiam hujusmodi nemo hominum perpetraret.* Quid tu ad ictum vel unius verbi agis? Ambr. ſer. 17. in Pſal. 118. *Calumniis appetitus ſilentium detulit triumphale.* Potésne & tu ſilere? 4. Lætam ſuæ voluntatis cum Divina conformationem. *Conſcidiſti ſaccum meum, & circumdediſti me lætitiâ.* Pſal. 29.

3. *Et flagellavit eum.* Conſidera, quod refert S. Auguſt. ſer. de Paſſ. Motum diritate ſupplicii lictorum quendam aliis inclamâſſe: *Nuncquid interficitis eum non judicatum?* & vincula, quibus ad columnam ſtringebatur præſecuiſſe; Jeſum verò prolapſum in ſuo ſanguine volutatum. Accede & tu, collige ſinu ejus ſanguinem, ut nec tuis, nec alienis pedibus amplius proculcetur. Et dum pro te flagellatum cogitas Jeſum, noli corpus tuum molliter, ac delicate tractare.

FERIA VI.

Jeſus ſpinis coronatur.

1. ET *exuentes eum, chlamydem coccineam circumdederunt ei.* Matth. 27. Rex Regum, & Dominus dominantium, ut Rex jocularis, habetur. Purpura primum, quæ erat regni inſigne, induitur. Sed ad hoc duxerunt eum, detrahendo cum violentia veſtes, quæ toti corpori adhærebant, non ſine ingenti dolore. Et quæ confuſio iterum nudo Jeſu in conſpectu impurorum militum! Induitur deinde purpura ad ignominiam. Ita eſt; Chriſto eſt ignominiæ, quidquid mundo eſt honori, quidquid mundo eſt ignominiæ Chriſto eſt honori. Elige prudenter, tene conſtanter.

2. *Et plectentes coronam de ſpinis, impoſuerunt ſuper caput ejus.* Ibid. Siccine gloria, & honore coronâſti

nâsti eum Domine: ita est. In Regno Christi non alienæ sunt coronæ, quàm quæ pungunt. 2. Exi, & vide Regem tuum in diademate, quô tu eum coronâsti. Tu coronâsti te rosis; Jesu tuo solas spinas reliquisti. 3. Tu pupugisti ejus caput cogitationibus, ac judiciis tuis. Agnosce, deplora: compatere Jesu tuo, & audi dicentem tibi: Non agnosco sub spinoso capite membrum delicatum.

3. *Et arundinem in dextera ejus.* (Matth.) 27. prò joculari sceptro. *Et genu flexo ante eum illudebant ei dicentes: Ave Rex Judæorum. Et dabant ei alapas. Et exspuentes in eum, acceperunt arundinem, & percutiebant caput ejus.* Joau. 19. Expende hæc ludibria. Inspice affectus Christi. Compatere amantissimo Regi. Dica ei opera tua, & obsequia. Da te tanquam arundinem in manu ejus. Genu flectens adora eum: Ave Rex meus. Deterge sputa. Excipe aut ejus loco, aut pro eo, si non alapas, alias occurrentes injurias.

SABBATHO.

Ecce homo.

1. *ECce adduco eum vobis foras, ut agnoscatis, quia nullam invenio in eo causam.* Joan. 19. Accede & tu ad hoc spectaculum: Cognosce, quòd nulla sit in eo causa, sed in te; ille verò causam tuam ex amore in se susceperit. Vide, si illa est facies, quæ in monte Thabor refulsit. In externis est *opprobrium hominum, & abjectio plebis.* Psal. 12. In internis *speciosus formâ præ filiis hominum.* Psal. 44. Cogita hanc tibi imaginem proponi, ut vitam tuam ad eam conformes.

2. *Et dicit eis: ecce homo.* Ibid. Pilatus Judæis, ut misericordia moti, desistant ejus mortem postulare.

ſtulare. Cogita tibi ab æterno Patre dici : *ecce homo ;* qui hactenus jacebas paralyticus, & hominem non habebas, hic hominem vides, qui omnes tuas infirmitates curabit. Huic tu illas humiliter expone. In hoc homine confide : cæterum in nullo : ne tibi aliquando exprobret : *Ecce homo, qui non poſuit Deum adjutorem ſuum.* Pſal. 51. *Ecce homo*, qui in te ; ut in *latronem incidit, & deſpoliâſti eum, & plagis impoſitis abiiſti, & ſemivivum reliquiſti.* Luc. 10. *Ecce homo*, quem unum, & ſemper aſpicere debes in omnibus operibus tuis.

3. *Cum ergo vidiſſent eum Pontifices, & miniſtri, clamabant dicentes : Crucifige, crucifige eum.* Ibid. Nondum ſatiata eſt crudelitas. Addunt clamoribus rationes : *ſecundùm legem debet mori.* Quare ? *quia filium Dei ſe fecit.* Ergo ſi filius Dei eſſe vis, debes mori ? ita omnino. Vetus homo mori debet, ut vivat novus. Inclama ergo tibi : crucifige veterem hominem cum concupiſcentiis ſuis.

DOM. V. QUADRAGESIMÆ.

Iterum Pilatus pro tribunali ſedet.

1. *CUm audiviſſet Pilatus hunc ſermonem, magis timuit : & ingreſſus eſt prætorium iterum, & dicit ad Jeſum : unde es tu ! Jeſus autem reſponſum non dedit ei.* Joan. 19. Conſidera 1. timorem Pilati. Deſiderabat Chriſtum dimittere, quem innocentem agnoſcebat, ſed timebat tumultum populi. Nunc, quia audivit, quòd ſe filium Dei fecit, & vidit opera ejus à dicto non diſſonare, magis timet, fortè Filium Dei condemnare. Ideo quærit ? *Unde es tu ?* ſi primò ſtatim reſcidiſſet hunc timorem, non tam periculoſe luctaretur. Qui ſemel cedit paſſioni, ſemper fortiorem experitur.

ritur. Tu principiis obſta. Quære & tu: unde es? ut bene Deum noveris. 2. Nihil reſpondit ei, ne dimitteretur liber. Tantum te amavit! tantum opus ſalutis noſtræ, quod ſuſceperat, perficere deſiderabat.

2. *Dicit ergo ei Pilatus; mihi non loqueris? Neſcis, quia poteſtatem habeo crucifigere te, & dimittere te? Reſpondit Jeſus: Non haberes poteſtatem adverſus me ullam, niſi tibi datum eſſet deſuper.* Ibid. Ecce iterum ſuperbia opprimit lumen, quod habebat de Chriſto dimittendo. Ita de una paſſione in aliam fit ſaltus, & una alteram juvat in ruinam. 2. Expende reſponſum Chriſti. Applica illud tibi in omni adverſitate. Verum enim eſt, quod nulla in te poſſit quidquam, niſi datum ſit illi deſuper. Agnoſce proinde omnes ex alto venire; quamvis Deus ad eas inferendas creatis inſtrumentis utatur.

3. *Pilatus quærebat dimittere eum. Judæi autem clamabant dicentes: Si hunc dimittis, non es amicus Cæſaris.* Ibid. Violentia hæc eſt maxima. Ne perdat amicitiam Cæſaris, Deum perdit. Quàm inique? quàm præpoſtere? Timuit, ubi non erat timor. Quotidianum hoc eſt; forte & tuum. Deum contemnimus, ut hominem amicum conſervemus. Expende, quàm hoc iniquum ſit.

FERIA II.

Pilati in Chriſtum ſententia.

1. ET *dicit Pilatus Judæis: Ecce Rex veſter. Illi autem clamabant: tolle, tolle. crucifige eum.* Joan. 19. Agonizat frigida defenſio, quia adhuc clamores turbarum admittit, & auſcultat. Non ſatis bene à paſſione te tueris, ſi ei auſcultas. Semper illa clamabit, ne meliori aſſentiaris, ſed commodio-

modiori. Agnoſce tu Regem, quem tollendum illi clamant. Exhibe illi ſolium, cor tuum. Roga, ut hic imperet.

2. *Dicit eis Pilatus: Regem veſtrum crucifigam? Reſponderunt Pontifices: non habemus Regem, niſi Cæſarem.* Ibid. O cæcitas! Cæſarem agnoſcunt Regem, à quo ſpoliabantur ſua libertate: Chriſtum, qui venerat, ut eos in libertatem aſſereret, rejiciunt. Quoties tu Tyrannum animi colis, Chriſtum deſpicis? illius ſuggeſtiones, velut imperia, audis? hujus contemnis? Dic potius: Non habeo Regem, niſi Jeſum Chriſtum.

3. *Tunc ergo tradidit eis illum, ut crucifigeretur.* Ibid. Conſidera 1. injuſtam ſententiam: quia judex toties innocentiam agnovit, & tamen condemnat. 2. Crudelem, quia, ut ait Luc. 23. *tradidit eum voluntati eorum*, furentium ſcilicet, & capitalium inimicorum. 3. Cogita Jeſum hanc ſententiam non tam à præſide, quàm ab æterno ſuo Patre decretam in mundi ſalutem accepiſſe. Diſcam me libenter tradere voluntati Dei, qui ſe tam prompte *tradidit voluntati eorum.*

F E R I A III.

Crucis bajulatio.

1. *ET bajulans crucem exivit.* Joan. 19. Conſidera 1. quàm ſuavi affectu diu deſideratam Crucem ſit amplexus; ſane majore, quàm Andreas ſuam; cupiens in ea delicta noſtra portare. Quàm gravem tu eam tuis reddidiſti! admirare ejus affectum, & gratias age: deteſtare tuum, qui injuncta officia quereris eſſe ſupra tuas vires. 2. Non abſterret eum infamia Crucis, quæ erat ſupplicium latronum: non pondus debilitato corpori admodum

dum grave. Hæc sunt, quæ te plerumque terrent. At non est infamia sequi Jesum. Defectum virium supplebit ipse: vel etiam succubuisse erit gloriosum.

2. *Exeuntes invenerunt hominem, nomine Simonem. Hunc angariaverunt, ut tolleret crucem ejus.* Matth. 27. Etsi violenter particeps factus infamiæ Simon, accepit gratiam illuminationis, & deinde gloriæ. Si angariato hoc dedit Jesus, quid dabit volenti? Associa te, aut subi vices Simonis. Non deterreat te pondus, non hominum judicia, non confusio. Si compateris, & corregnabis.

3. *Sequebatur autem illum multa turba populi, & mulierum.* 1. Quam diversis affectibus! aut ut crucifigant, aut ut irrideant, aut ex curiositate, aut ex humana familiaritate! nemo, *ut tollat crucem suam, & sequatur eum.* Vide, ut tu hoc eum affectu sequaris. 2. Semel susceptam Crucem constanter tulit usque ad montem Calvariæ. Et licet tot per viam difficultates, ob pondus, debilitatas vires, confusionem, irrisiones, &c. occurrerent, non dimisit. Disce non ad horam portandam tibi esse crucem, sed tota vita.

FERIA IV.

Crucifixus Jesus.

1. *ET dederunt ei vinum bibere cum felle mistum, & cum gustâsset, noluit bibere.* Matth. 27. Dulcedo cordium potatur felle. Gustavit, ut suum etiam palato daretur tormentum. Noluit bibere, ne amaricarentur viscera, quæ sunt misericordiæ. Vinum dat mundus, sed nunquam purum. Id, quô delectat, permiscet felle. Ah noli bibere; quia *in novissimo mordebit ut coluber.* Prov. 23. 2. Vinum non bibitur, quia felle mixtum, Displicent opti-

optima, quia mixta pessimis. Intentio mala, optima opera depravat. Sic ista age, ut nihil tædii, nihil simulationis, nihil commodi, aut amoris admisceas.

2. *Ibi crucifixerunt eum.* Luc. 23. 1. S. Ambr. in c. 24. Luc. ait: *Nullus crucem ascendit: talis ergo ascendat, qui sæculum vincere parat, ut sæculi adjumenta non quærat.* Nihil in mundum attulit, nihil aufert pauperrimus Jesus. Non amat Crucem, qui non amat paupertatem, quia in ea nemo, nisi nudus digne pendet. 2. Cogita violentiam, quà manus, pedesque trahuntur, dolorem ex tractatione clavorum; & patere te per obedientiam trahi, loco, & muneri etiam arduo, ac difficili applicari. 3. Cogita Christum egisse æterno Patri gratias pro illa hora, quâ consummaturus erat opus: obtulisse se in sacrificium pro mundi, ac nominatim tuis peccatis. Quid verò tanto amori rependes, quo dilexit te, & tradidit semetipsum pro te?

3. *Et cum eo alios duos, hinc & hinc, medium autem Jesum.* Joan. 19. Hoc ad majorem ignominiam spectabat, ut pejor pessimis latronibus crederetur. Cogita tria genera crucifixorum: pessimus unus, alter conversus, tertius ipsa innocentia, & Dei Filius. Quandoquidem sua justis, & injustis crux est, noli crucifigi ut latro, aut sceleribus ansam dare cruci; noli violenter, ac proinde sine merito. Crucifigere cum Christo sponte, cum gaudio, & ex obedientia.

FERIA V.

Sortes in vestes, titulus, & blasphemiæ.

1. *ERat autem tunica inconsutilis, desuper contexta per totum. Dixerunt ergo ad invicem: Non scindamus eam, sed sortiamur de illa.* Joan. 19. Divisa primùm est exterior Christi vestis in quatuor partes.

tes. Interior, & inconsutilis servatur integra. Vestes Christi Fideles sunt. Scinduntur, qui corpori Christi non penitus adjacent. In quo non est fundamentum amoris Dei, non est etiam amor proximi: qui adhæret Deo, adhæret & proximo per charitatem. Quoties, quod non ausi sunt Judæi, ausus es tu, & vestem hanc charitatis Christianæ discidisti? dic: imposterum non scindam eam.

2. *Jesus Nazarenus, Rex Judæorum.* Ibid. Morienti titulus datur ab ipsis hostibus, qui datus est nascenti a tribus Magis. Sic potestas ejus, & imperium firmatur. Sed heu! non agnoscitur Rex ab iis, qui erasum hoc nomen volunt, erit tamen mihi Jesus, & Salvator. Erit mihi Nazarenus, & floridus, ac in ipsis tormentis amabilis. Erit mihi Rex, cui me devoveo? nec alium anima mea Dominum admittet. Ut nunquam discedam, Christo configar Cruci, clavis timoris, amoris, & mortificationis.

3. *Blasphemabant eum*, exprobrantes impotentiam salvandi seipsum, præsumptam Regis dignitatem, fiduciam vanam in Deum, inanem Dei filiationem. Hæ omnes calumniæ extinguentur, si descendat de Cruce. Ita enim ajunt: *Descendat nunc de Cruce, & credimus ei.* Sed frustra: Imò, quia Filius Dei est, non descendit de cruce; filiorum Dei est, in cruce suscepta constanter perseverare, ac mori, tum continua sui ipsius mortificatione, tum quotidiana vocationis suæ confirmatione.

FERIA IV.

Primum, & secundum Christi Verbum in Cruce.

1. *JEsus autem dicebat: Pater, dimitte illis: non enim sciunt, quid faciunt.* Luc. 23. Loquitur

in causa aliena, qui semper tacuit in sua. Et prima causa non est amantissimæ Matris, sed crucifigentium. Expende verba: *Patris* nomen usurpat, ut ad pietatem moveat, moneatque esse Patrem non tantùm bonorum, sed etiam malorum; & te omnium fratrem. *Illis* non definit præsentes crucifixores, sed etiam futuros, scilicet omnes peccatores. Quid non speres, qui te non excludi vides? *Non sciunt, quid faciunt.* Excusat quoad potest, per ignorantiam: quia vere *omnis peccator ignorans est*, nec æstimat peccati gravitatem. Offensus quid tu agis? Ora pro præsentibus. Ignosce illis. Excusa & tu, quoad potes.

2. *Domine, memento mei, dum veneris in regnum tuum.* Ibid. Latro bonus reprehendit socium blasphemantem, confitetur peccatum suum, dat testimonium innocentiæ Christi, credit Christum esse Deum, & plenus spe eum orat: *Domine, memento mei, dum veneris in regnum tuum.* 1. Quid non potest unô pene momento Dei gratia acceptata? 2. Non petit latro liberationem à cruce, sed sui memoriam. Satis illi provisum est, cujus Deus meminisse dignatur. 3. Duo sunt ad latus Christi, unus convertitur, quis non speret? unus damnatur, quis non timeat, etiamsi sit apud Jesum?

3. *Amen dico tibi: hodie mecum eris in Paradiso.* Ibid. Quæ benignitas Jesu? plus exhibet, quam petatur. 1. Quod promittit, non differt. *Hodie.* 2. *Mecum:* quod solatium esse cum Jesu? in paradiso cum illo esse & tu desideras? Sed esto priùs in cruce. *Ad magna præmia perveniri non potest, nisi per magnos labores.* S. Greg. hom. 37. in Evang. Si compassus fueris, corregnabis.

SAB-

SABBATHO.

Tertium Verbum ad Matrem, & Joannem.

1. S*Tabat juxta Crucem Jesu Mater ejus.* Luc. 23. Quis, putas, fuerit dolor SS. Matris, quæ unicè diligebat Filium Jesum, quem non ignorabat Deum, & hominem? *juxta*, quam oculis suis inspiciebat, *Crucem*, tormenta, & infamiam supremam. Et tamen *stabat*, & ipsa animo Filium pro mundi salute offerebat. *Stantem lego flentem non lego*, ait D. Ambr. in c. 23. Luc. *Stare namque* (addit Amadeus hom. 5. de Mart. Virg.) *in illa cordis amaritudine, magnæ adscribitur constántiæ.* Disce 1. stare in adversis mente, & ratione. 2. Voluntate constante. 3. Etiam continuo exercitio. Disce 4. nihil creatarum rerum, etiam spiritualia solatia, ita amare, quin, si Deus velit, si expediat pro aliorum salute, perdere velis.

2. *Cùm vidisset Jesus Matrem, & Discipulum stantem, dicit Matri suæ: Mulier, ecce filius tuus.* Ibid. Sui loco relinquit Matri Joannem. Sed quæ comparatio utriusque, quale solatium? locô Dei purus homo. Non est dubium Beatissimam Virginem in Joanne semper speculatam esse Christum. Disce & tu in proximis agnoscere Christum, firmior inde erit charitas; præsertim vero in Superioribus, exactior erit obedientia. Sed cur Joannes Matri? 1. Privilegio virginitatis hoc tribuit Theophilactus; Virgo Virgini, Virginem commendavit. 2. Quia ipse quoque ad Crucem stetit: *Usque adeò bonum est*, inquit ille, *stare apud patientem Christum. Nam in fraternitatem ejus ducit.* En quibus frater Christi, quibus Virginis filius evadas. Pulchri tituli hôc constant pretiô.

3. *Deinde dicit Discipulo: Ecce Mater tua.* Joan. 19.

S. Ambr. in exhort. ad Virg. *Vocatus à Christo reliquit patrem. Huic traditur Virgo, qui suos nescit.* Quòd tibi solatium esset, si ea tibi in Matrem daretur? at fieri potest, si amore Jesu tuos nescias, & carnalem ad eos affectum exuas. 2. Fieri potes frater Jesu, & hinc Mariæ filius, si exactè te voluntati Dei accomodes: *Qui fecerit voluntatem Patris mei, ipse meus frater est.* Matth. 12. Accipe ergo illam in tua, & dic: *Monstra te esse Matrem:* sed vicissim tu monstra te esse filium.

DOMINICA PALMARUM.

Quartum, & quintum Verbum Christi.

1. *Circa horam nonam clamavit Jesus voce magna: Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me?* Matth. 27. S. Leo. *Vox ista non querela, sed doctrina est:* erudiens nos, eousque devenisse Christi dolores, ut noluerit eos etiam interna Dei assistentia mitigare. Et tu quot solatia, non tantùm à Deo, sed à creaturis mendicas? *Magnum est, & valde magnum*, ait Thom. Kemp. lib. 2. c. 9. *tam humano, quàm Divino posse carere solatio; & pro honore Dei libenter exilium cordis velle sustinere, & in nullo seipsum quærere.*

2. *Ut consummaretur Scriptura, dixit: Sitio.* Joan. 19. Sciebat omnia se implevisse, quæ de eo erant in Scriptura; hoc unum deesse: *In siti mea potaverunt me aceto.* Psal. 68. Hoc ergo implere voluit. Vide, quàm ad omnem obedientiæ apicem attendat Christus. 2. Magna evacuatio sanguinis magnam sitim creabat; sed major erat sitis plura patiendi. Blos. in explic. Pass. c. 18. *Habuit aliam sitim, puta, amplius patiendi, atque evidentius suum nobis amorem demonstrandi.* O si dares animam tuam,

quàm

quàm eum reficeres! Examina tuum in Deum, & ſalutem proximorum amorem. Quid pro iis tolerare deſideras.

3. *Vas ergo erat poſitum aceto plenum. Illi autem ſpongiam plenam aceto, hyſſopo circumponentes, obtulerunt ori ejus.* Ibid. Aceto modico, & hyſſopo reficitur exhauſtus, & moriens Deus. Habes in mediis etiam laboribus frangendi appetitus exemplum. Non æſtima lautiora tibi deberi; in ſchola Chriſti minus illi debetur in hoc mundo, qui plura præſtat. Servus Chriſti nunquam vult indulgentius haberi. 2. Acetum dant ſilenti Deo, qui optimos dies tranſigunt in mundanis, & carnalibus; ſenium vero, tanquam fæces ætatis, Deo dare volunt. 3. Vas aceto plenum ſunt corda amaricata, & plena rancoris, aut impatientiæ. Evacua hoc vas, & imple ſuavi vino charitatis.

FERIA II.

Sextum, & ſeptimum Chriſti Verbum.

1. *Conſummatum eſt.* Joan. 19. Quod Pater mandavit, quod ego ſuſcepi peragendum. Divinum eſt cæpta perficere. Modica laus eſt incepiſſe, maxima perfeciſſe. Non qui cœpit, ſed qui perficit, prœmium capit. Quàm multa tu ordiris? quàm pauca ad finem deducis? Imitare Dei tui conſtantiam, ut & tu dicere poſſis hora ſuprema: Conſummatum eſt, quod Deus juſſit per præcepta, quod ſuſcepi per conſilia, quod jubent regulæ, quod monuit gratia. Quàm felix tunc eris! ſed quàm longe adhuc abes!

2. *Pater, in manus tuas commendo ſpiritum meum.* Luc. 24. Expende verba. *Pater:* fiduciæ, & amoris verbum eſt. Non bene id uſurpas, niſi vivas ut

ut filius amans, reverens, obſequens. *In manus tuas*, in quibus una eſt quies, & ſecuritas. Ut in illis ſis æternum, conjice te in illas, dum vivis, perfecta tuæ voluntatis in Divinam reſignatione. *Commendo ſpiritum:* non corpus, quod in lectulo crucis jam quieſcit. Diſce ſpiritus majorem habere curam, quam corporis. Ut autem ſpiritus ſecure tranſeat in manus Dei, vide, ut corpus ſemper ſit in Cruce. Hic ſolus tutus eſt tranſitus, alius omnis periculoſus.

2. *Et inclinato capite tradidit ſpiritum.* O ſublime myſterium! Deus moritur. Hoc aſſequi non potes, niſi prius diſcas, quid amor poſſit. Et pro te moritur. Vide homo, quanti ſis pretii apud Deum. Vere dixit Apoſtolus 2. Cor. 7. *Empti eſtis pretiô magnô*, morte Chriſti. Quid rependes, ne ſis ingratus? & tu ſpiritum tuum ſuperbum inclinato per humilitatem capite trade. 2. Inclina caput tuum per obedientiam usque ad migrationem ſpiritus. 3. *Inclina cor tuum ad cuſtodiendas juſtificationes tuas.* Pſal. 118.

FERIA III.

Prodigia in morte Chriſti.

1. *ECce velum templi ſciſſum eſt in duas partes, à ſummo usque deorſum.* Matth. 27. Ut ſignificaret morte Chriſti antiquam legem eſſe reſciſſam. Operetur in te hoc ipſum mors Chriſti, ut vetus lex, quæ eſt lex membrorum, in te reſcindatur. Efficaciſſimum argumentum occidendi veterem hominem eſt Jeſus occiſus. 2. *Sciſſum eſt:* ne ſancta amplius obumbrarentur. Frivolæ rationes ſunt vela quædam, quibus Divina obvelamus: Scindantur illæ, ut iſta melius perſpicias. Nonne iis ſæpius tui animi oculus fuit impeditus?

2. *Ter-*

2. *Terra mota est, & petræ scissæ sunt.* Ibid. Hæc sunt signa condolentis naturæ. Pudeat hominem non tantùm dolere mortem Christi, quantùm elementa senserunt. *Terra es*, jam pridem tibi dictum; quia terram amas. Deus mortuus est. Hic succuti debes, & quidquid terrenum excutere. Condolere non potes, nisi ames: amare autem Jesum non potes, si præter Jesum aliud amas. *Petra es*, vel gravis pondere peccatorum, vel dura tui judicii, ac voluntatis obstinatione. Si mortem Christi penetras, discindere contritione.

3. *Et monumenta aperta sunt.* Ibid. Ostenditur, quòd Christus mortem nostram moriendo destruxerit, dum per eum juri mortis ipsi mortui eripiuntur. Hoc quoque operetur in te mors Christi. Aperiatur, & denudetur penitùs sepulchrum tuæ conscientiæ ei, cui debet. 2. Aperiatur sepulchrum dealbatum simulationis, ut appareas, quod es, non quod te fingis. 3. Aperiatur sepulchrum malarum consuetudinum, easque omnes emittat, ut posthac *ambules in novitate vitæ.*

FERIA IV.

Varii diversorum affectus in morte Christi.

1. *VIdens autem Centurio, qui ex diverso stabat, quia sic clamans expirâsset, ait: Verè hic homo filius Dei erat.* Marc. 15. Ex elementorum trepidatione subortus in Centurione timor, ex timore altior ad horum auctorem cogitatio: hinc cognitio, & tam nobilis confessio. Quot alii spectarunt idem, sed immoti? Mirabilis Deus inflectendis cordibus. Tu interim disce ex iis, quæ fieri vides in natura, cogitationem ad omnium auctorem erigere, eum confiteri, & magnificare. 2. In ipsa vilitate passionis,

Deum confitetur, quid iſtic Divinum vidit? Certum eſt, ſi quid in te Divinum ſit, id in adverſitate, in contemptu potiſſimùm elucere, & probari.

2. *Et omnis turba eorum, qui ſimul aderant ad ſpectaculum iſtud, & videbant, quæ fiebant, percutientes pectora ſua revertebantur.* Luc. 23. Plebs aliquem animi motum prodidit, non Principes Sacerdotum. In ſuperbos, & obſtinatos vix cadit, aut rarò bonus affectus. Ex illa tamen plebe nemo confeſſus eſt Deum. 1. Quia *aderant* ſolùm tanquam *ad ſpectaculum.* Unde tam rarus tibi, aut tepidus ad paſſionem motus? fortè, quia eam ût ſpectaculum meditaris, non ùt bonitatis, amoris, ac miſericordiæ argumentum. 2. *Revertebantur.* Vidiſſe, & abiiſſe quid juvat? perſeverandum eſt ad Crucifixum, & ſæpius hôc objectô paſcendus animus.

3. *Stabant autem omnes noti ejus à longè & mulieres hæc videntes.* Ibid. Hæ teneris lachrymis mortem Jeſu deplorabant. Non probo, quòd à longe. Cominus ſpectanda eſt Chriſti mors. Petrus, quòd à longè ſecutus ſit, cecidit. Nolim à Jeſu procul abeſſe. Etſi verò non propè, *ſtabant* tamen, ut & viderent Jeſum, & à vivo adhuc viderentur. *Stabant* conſtantia, videbant contemplatione: accedebat animus, quò non penetrabant corpora. Perſevera in aſſidua tibi repræſentatione vitæ, & mortis Chriſti.

FERIA V.

Lancea latus ejus aperitur.

1. *AD Jeſum autem cùm veniſſent, ùt viderunt eum jam mortuum, non fregerunt ejus crura.* Joan. 19. Opinioni Judæorum præmortuus eſt Jeſus: forte indignati illi, quòd ampliùs ſævire non poſ-

ſint

ſint ad ſenſum. Dei in nos amor acceleravit mortem, ut opus redemptionis noſtræ citiùs perficeret. Quam felix tu! ſi, cùm dæmon, aut malignus homo te quærit affligere, jam tibi, mundo, & concupiſcentiis tuis per ſolidam abnegationem mortuus inveniaris! Hic modus eſt conſervandi oſſa integra, hoc eſt, ſoliditatem virtutum. Alias ſinè mortificatione nulla virtus eſt ſolida.

2. *Unus militum lanceâ latus ejus aperuit.* Patet amoris oſtium, omnium dolorum ſcaturigo. Vide, quantis tu cor illud doloribus affeceris, quam illud peccatorum tuorum venenô infeceris: quantùm ille te amaverit: vide, quantis amoris characteribus ille te in libro filiorum Dei deſcripſerit. Pedes dedit peccatoribus, ùt Magdalenæ. Luc. 7. Manus amicis, ùt Petro, Act. 3. Cor dat filiis Dei, quibus dicit, Iſai. 66. *Ad ubera portabimini.* Hic memento ingratitudinis tuæ, amoris ſui. Aſpice eum nunc cum amore, nè olim videas cum tremore, *in quem transfixiſti.*

3. *Et continuò exivit ſanguis, & aqua.* Ibid. Opportuna ſalutis noſtræ remedia, SS. Sacramenta, quibus & ablueremur à peccatis, & adornaremur gratia. An & hoc parvum amoris ſignum eſt? quantum verò illud, usque ad ultimam guttam ſanguinem pro te dediſſe? *Tam copioſo munere ipſa redemptio agitur, ut homo Deum valere videatur.* Euſeb. Gal. hom. 6. de Paſch. Quam liberalis in te eſt Deus! quam tu parcus in illum, ut pro tanto ſanguine nec lacrymam ſtilles!

FERIA VI. PARASCEVES.

Contemplatio Crucifixi Jeſu.

1. *O Vos omnes, qui tranſitis per viam, attendite, &*

 videte,

videte, si est dolor, sicut dolor meus. Thren. 1. Considera tormenta Christi. 1. in corpore, Psal. 21. *Foderunt manus meas, & pedes meos; dinumeraverunt omnia ossa mea.* Isai. 1. *A planta pedis usque ad verticem capitis non est in eo sanitas.* 2. In animo ex contemptu sui. Psal. 34. *Subsannaverunt me subsannatione.* Thren. 3. *Factus sum in derisum omni populo meo, & canticum eorum tota die.* Ex infamia crucis cum latronibus. Isai. 53. *Et cum sceleratis reputatus est.* Ex defectu compatientis, aut consolantis. Thren. 1. *Non est, qui consoletur eum ex omnibus charis ejus. Omnes amici ejus spreverunt eum, & facti sunt inimici.* Psal. 68. *Sustinui, qui simul contristaretur, & non fuit; & qui consolaretur, & non inveni.* Ex ingratitudine hominum, & parvo fructu suæ passionis. Psal. 29. *Quæ utilitas in sanguine meo?* Isai. 5. *Quid est, quod ultra debui facere vineæ meæ, & non feci? Expectavi, ut faceret uvas, fecit autem labruscas.*

2. *Quid sunt plagæ istæ in medio manuum tuarum?* Zachar. 13. Quære ita ex Jesu tuo, & respondentem audi; *His plagatus sum in domo eorum, qui diligebant me.* Agnosce infinitum amorem. S. Aug. lib. de Virgin. *Inspice caput hoc inclinatum ad osculandum, cor apertum ad diligendum, brachia extensa ad amplectendum, totum corpus expositum ad redimendum. Hæc, quanta sint, cogita, hæc in statera vestri cordis appendite: ut totus vobis figatur in corde, qui totus pro vobis fuit affixus in cruce. Verè dilexit nos, & tradidit semetipsum pro nobis.* Ephes. 5. Illud â te quæri existima. *Petre amas me?* Et repone toto affectu: *Domine, tu scis, quia amo te.*

3. *Pro omnibus mortuus est Christus, ut, qui vivunt, jam non sibi vivant, sed ei, qui pro ipsis mortuus est.* 2. Cor. 5. Hunc ex Christi morte fructum trahe: non tibi, non commoditati, non delectationi, non honori

nori vive, aut actum ullum impende. Te, & tua illi debes. *Non estis vestri, empti enim estis pretiô magnô.* 1. Cor. 6. *Quid ergo retribuam Domino*, ait Bernard. tract. de dilig. Deo, *pro omnibus, quæ retribuit mihi? in primo opere me mihi dedit; in secundo se: &, ubi se dedit, me mihi reddidit. Datus ergo, & redditus, me pro me debeo, & bis debeo. Quid Deo tribuam pro se!*

SABBATHO SANCTO

Depositio Corporis Christi de Cruce, & sepultura.

1. *JOseph, qui & ipse Discipulus erat Jesu, occultus tamen propter metum Judæorum, audacter introivit ad Pilatum, & petiit corpus Jesu.* Matth. 27. Joan. 19. Marc. 15. Patibulatum corpus Jesu unus tantùm petit, quàm pauci amant Jesum Crucifixum! 2. Antè ob metum latebat, jam pendentis Jesu se declarat Discipulum. Hic fructus passionis est. In te vacuam non credam, si in confusione, & vilitate Deum agnoscas, & sequaris, idque audacter, nulla veritus pericula, præstes.

2. *Venit autem & Nicodemus ferens mixturam Myrrhæ, &c.* Joan. 19. Duo ergo ex omnibus Discipulis sunt, qui in crucifixum Jesum testantur affectum. Aude tu tertius esse. 2. Expende officia, quæ Christo exhibent: deponunt corpus de cruce, aromatibus condiunt, involvunt sindone, & suis humeris viri nobiles, eum, qui tam infamis habitus fuit, deportant. En quàm contempto Christo nobilitatem suam subjiciant, ut tu eidem contempto non neges tuam vilitatem. Exhibe eadem officia in Christi membra, seu proximos, depone de cruce afflictos solatio spirituali, condi aromatibus,

sive

ſive cura illorum famæ, involve ſindone ſilentii eorum defectus.

3. *Et poſuit illud in monumento ſuo novo, quod exciderat in petra, & advolvit ſaxum magnum ad oſtium monumenti.* Matth. 27. Sepelis in corde Chriſtum, quoties ſumis: hæc ergo obſerva; ſit ſepulchrum novum, in quo non ſit ullus alius poſitus ſiniſter affectus: ſit in lapide immobilitatis, & conſtantiæ: advolve ſaxum efficacium propoſitorum: circumda cuſtodiam ſanctarum cogitationum, &c.

DOMIN. RESURRECTIONIS.

1. *REſurrexit tertia die ſecundùm Scripturas.* 1. Cor. 15. Succedunt læta triſtibus. Deus ita conſtituiſſe videtur, ut per aſpera eatur ad amœna. Chriſtus gloriæ reſurrectionis præmiſit 33. annos duræ vitæ, tres dies acerbiſſimæ paſſionis. Sic ergo & tibi eundum ad gloriam. Si commortuus fueris, & convives.

2. *Ego dormivi, & ſoporatus ſum, & exſurrexi.* Pſal. 3. Anìma Chriſti reunitur corpori, ut, quod ſocium fuit, paſſionum, eſſet & reſurrectionis. In momento recedunt livor, & vulnera; accedunt decor, & gratia: quô tam corporis, quàm animæ illius gaudio? quibus Patrum è limbo eductorum affectibus fidei, ſpei, charitatis, gratulationis, &c, Accede ad Chriſtum paribus: &, ut gaudium tuum ſit plenum, unire & tu tanquam membrum corporis Chriſti illius animæ per amorem.

3. *Quomodo Chriſtus ſurrexit à mortuis per gloriam Patris, ita & nos in novitate vitæ ambulemus.* Rom. 6. Recipis fructum reſurrectionis Chriſti, ſi ambules in novitate vitæ; ſed non ambulas in novitate vitæ, niſi occidas veterem hominem. Sicut non eſt ingreſſus ad vitam æternam, niſi per mortem natu-

naturalem; ita nec ad novam, perfectámque vitam ingredieris, nisi *spiritu facta carnis mortifices.*

FERIA II.

De dotibus Corporis gloriosi.

1. *SEminatur in corruptione surget in incorruptione.* 1. Cor. 15. Prima corporis gloriosi dos est, quâ & mortis, & morborum, ac vulnerum immune redditur. *Mors illi ultrà non dominabitur.* Rom. 6. Quibus mediis ad hanc evasit Christus? Patiendo, & moriendo. Huc tu evadere debes, ut nec in prosperis, nec in adversis ullo pravo affectu corrumparis. Ad hoc verò, expende, quàm necessarium sit mortificationis studium, juxta regulam Summarii duodecimam.

2. *Seminatur corpus animale, surget corpus spirituale.* Ibid. Secunda dos est subtilitas, quâ corpora dura, & aliis corporibus resistentia penetravit. Tu penetra omnes difficultates, & impedimenta in via virtutis. *Omnia potes in eo, qui te confortat.* Sed ad hoc quoque opus est, ut seminetur animale, & proprii commodi studiosum.

3. *Seminatur in infirmitate, surget in virtute.* Ibid. Tertia dos est agilitas, qua se, ubi volebat, momento præsentem sistebat. An ita tu agilis ad inspirationes divinas? an ad nutus Superiorum? an ad progressum in via virtutis? an ad seminandum in infirmitatis tuæ cognitione, & abjectione tui?

4. *Seminatur in ignobilitate, surget in gloria. Ibid.* Quarta dos claritas, qua longe supra solem resplenduit. *Sic luceat lux tua coram hominibus, ut videant opera tua bona.* At non erit, nisi semines in ignobilitate, & abnegatione tui.

FERIA III.

De vulnerum cicatricibus in glorioso Corpore reservatis.

2. QUid sunt plagæ istæ in medio manuum tuarum? Zach. 3. Euseb. Emiss. hom. 10. de Pasch. ait: Ideo in glorioso Corpore retenta vulnera, *ne causam ipsam gloriæ obscuraret lux gloriæ.* Voluit in æternum constare, se per vulnera emisse gloriam. Si hoc est gloriæ pretium, quid ego olim ostendam, qui pati detrecto? *Christum oportuit pati, & ita intrare.* Ergóne mihi alia via pingetur.

2. *Non obliviscar tui: ecce in manibus meis descripsi te.* Isai. 49. Altera retentarum cicatricum causa est, ut sint Christo memoriale sui in nos amoris, pro quibus ea pati voluit; & ut in iis legat pretium nostræ salutis, pergatque adhuc nos amare, qui tanto illi constamus. Ergo tui memoriam in æternum vult habere Jesus. Recordare, & tu Salvatoris tui. At non sæpe recordaberis, nisi obliviscaris creaturarum, quæ memoriā Dei impediunt.

3. *Et videbit eum omnis oculus, & qui eum pupugerunt.* Apoc. 1. v. 7. Tertia causa est, ut olim damnandis ea ostendat, exprobret sævitiam iis, qui eum peccatis suis crucifixerunt; ingratitudinem, qui tanto amori non corresponderunt: Item, ut ostendat Beatis in æternum, & gaudeant de amore tanto, qui per cicatrices elucet. Quomodo tu eas aspicies? an cum confusione? an cum gaudio?

FERIA IV.

Apparet Sanctissimæ Matri suæ.

1. *QUi diligit me, diligetur à Patre meo; & ego diligam eum, & manifestabo ei meipsum.* Joan. 14.

Mani-

Manifestasse se Christum Matri, non tradunt Evangelistæ, at certum creditur; quia eam præ cæteris dilexit, & præ cæteris ab ea diligebatur. Amans, ut ad centrum, properat ad amatum. Nondum sentis tibi per sancta lumina manifestari Jesum? forte non satis amas, Amantibus se manifestat Jesus.

2. *Secundùm multitudinem dolorum meorum consolationes tuæ lætificaverunt animam meam.* Psal. 63. Cogita, quæ fuerit Virginis viso filio consolatio. Ut eam assequaris, magnitudinem doloris in passione habiti expende. Ad mensuram doloris datur consolatio. Quantam tu sperare possis, ex mortificationis, & tolcratæ afflictionis magnitudine collige.

3. *Anima mea liquefacta est, ùt dilectus locutus est.* Cant. 5. Cogita, quod fuerit expectantis Virginis desiderium; qui jam Christum aspicientis affectus demissionis, devotionis, adorationis, gratulationis de exantlato tanto opere, gaudii de triumpho resurrectionis, amoris, &c. qui omnes ex ferventi in Jesum desiderio nascuntur. Non experiris hos in te? Excita fervens videndi, & agnoscendi Dei desiderium, sequentur reliqui.

FERIA V.

Sanctæ Mulieres tendunt ad sepulchrum Domini.

1. *UNa autem Sabbathi valde diluculo venerunt ad monumentum, portantes, quæ paraverant, aromata.* Luc. 24. Cogita harum studia. 1. Emunt aromata. Jam non habebant ampliùs, quod posset vanitati servire. 2. Conficiunt unguentum, etsi scirent jam à Josepho, & Nicodemo unctum, spectantes, non quid ab aliis factum sit, sed quid à se

ſe fieri deceat. 3. Valde manè exeunt, non citra incommodum tenebrarum, & fortè inſomnem noctem transegere ob dolorem. 4. Veniunt ad monumentum ſinè metu cuſtodum. Amor enim eas urgebat. Vere amas Jeſum, ſi hæc ei obſequia præſtas.

2. *Et dicebant ad invicem: Quis revolvet nobis lapidem?* Marc. 16. Expendunt difficultatem, quæ obviat ſuſcepto operi: agnoſcunt vires ſibi ei ſuperandæ non ſuppetere. Non cedunt tamen, ſed pergunt. En conſtantiam in bono, fiduciam in Deo natam ex amore. Uſurpa tu hanc ſæpe reflexionem: quis revolvet mihi lapidem hujus tentationis, difficultatis, impedimenti? ne imparatus retundaris. Fide Deo, ubi tu deficis, & ſuſceptum opus conſtanter urge.

3. *Et ecce terræ motus factus eſt magnus, & reſpicientes viderunt revolutum lapidem.* Matth. 28. Marc. 16. En, ut Divina providentia conſtantiam, & fiduciam juvat! Terræ motu revolvitur lapis, fugantur cuſtodes, qui opus meditatum impedire potuiſſent. Ita ſeriò Deus ad ſe tendentibus adeſt: tollit impedimenta externa aliorum hominum, aut circumſtantiarum, interna malorum habituum, & conſuetudinum, fugat dæmones inimicos. Expende, quoties id ſis expertus; & perſevera in bono, confide in Deo.

FERIA VI.

Sanctæ Mulieres de reſurrectione Chriſti ab Angelo informantur.

1. *RESpondens autem Angelus dixit mulieribus: Nolite timere vos, ſcio enim, quod Jeſum, qui crucifixus eſt, quæritis.* Matth. 28. En alterum timenti-

mentibus, sollicite tamen Deum quærentibus solatium! sed cur non timent terræ motum, Angelum aspectu fulguris? quia Jesum quærunt crucifixum. His sua Deus mittit solatia. At carebis illis, dum teipsum, dum creaturas, dum aliud præter Jesum, & hunc Crucifixum quæres.

2. *Non est hic: surrexit enim, sicut dixit.* Ibid. Quærunt Jesum in tumulo. Dolere poterant, quod hic non esset; sed si suum Jesu bonum amabant, gaudere debebant, quod gloriosus surrexerit. Ubi tu Jesum quæris? in tuis commoditatibus in creaturis, in sensuum oblectamentis: Quoties respondent tibi Divina lumina: *Non est hic?* quoties frustra, & damno tuo quæsivisti? & nondum desistis?

3. *Venite, videte locum, ubi positus erat Dominus. Et ingressæ non invenerunt corpus Domini Jesu.* Ibid. & Luc. 24. Amor erat, quo Jesum quærebant, sed adhuc sensualis, ut eum viderent, tangerent. Ideo non invenerunt. Puro quærendus amore est. Examina intentiones tuas, an puræ sint, an soli Jesu intentæ, an nihil amoris proprii admixtum? mixta non invenies eum, qui solùm pura intentione invenitur.

SABBATHO.

Reprehenduntur mulieres, & mittuntur nuntiæ ad Apostolos.

1. *CUm timerent autem, & declinarent vultum in terram, dixerunt: Quid quæritis viventem cum mortuis?* Luc. 24. Reprehendi merentur, quia Angelis clare monstrantibus non credunt. Has imitantur, qui in rebus etiam sanctis non sequuntur ductum Patris spiritualis, & suo sensui inhærent. Quærunt Jesum, cui se dedant; sed inter

mortuos cum judicio, amore proprio. Ibi eſt Jeſus, ubi nihil tui eſt.

2. *Non eſt hic, ſed ſurrexit.* Ibid. Infallibile reſurrectionis ſignum exhibent, quia *non eſt hic.* Hoc argumento probatur noſtra ſpiritualis reſurrectio: ſi à verace Angelo, non à blandiente ſenſu dici poſſit, non eſt in hac imperfectione, in hoc pravo affectu, in hac paſſione, in priore tepiditate ſpiritus. Gaude, ſi ſic ſit: ſi non eſt, cura, ut ſit.

3. *Citò euntes dicite Diſcipulis ejus, quia ſurrexit.* Matth. 28. Nomine Chriſti hoc mandant Angeli mulieribus. At non merebantur tam læta nuntia Apoſtoli, qui eum tam fœde deſeruerant. Spectavit Chriſtus, quid ſuus amor poſtulet, non quid eorum merita. Amat etiam immerentes. Hoc me indignum amore mei Domini ſolatur. Non intres in judicium cum ſervo tuo Domine, ſed fac ſecundum miſericordiam tuam.

DOMINICA IN ALBIS.

Mulieres referunt Apoſtolis nuntium reſurrectionis.

1. *Dicite Diſcipulis ejus, & Petro, quia ſurrexit.* Marc. 16. Exprimi nominatim Petrum, tenerioris affectus eſt argumentum. Erat cæterorum caput: hoc honorat Chriſtus. Amaverat plùs cæteris Jeſum, inde plùs cæteris dolebat: affectum affectu rependit. Non ceſſabat ſuum peccatum deflere. Erigit mœſtum amoris demonſtratione. Agnoſce bonitatem, ama, in ea ſpem tuam repone; non dimittet te, etiam cum ex fragilitate peccaveris.

2. *Et viſa ſunt ante illos deliramentum verba iſta, & non crediderunt illis.* Luc. 24. Quæ nuntiant mulieres,

res, sunt ea ipsa, quæ Christus Apostolis prædixerat: concordant omnino Magistri verbis nec tamen credunt. Imitaris Apostolorum incredulitatem, qui inspirationes Divinas, ut vanas, rejicis; Superiorum monita, scrupulos, conscientiæ remorsum deliria arbitraris. Attende illis: quia per illa Deus ducit. Aberras, si non sequeris.

3. *Maria Magdalenæ venit ad Simonem Petrum, & ad alium Discipulum, quem amabat Jesus, & dicit illis: Tulerunt Dominum de monumento, & nescimus, ubi posuerunt eum.* Joan. 20. Non dixerat Angelus *tulerunt:* sed *surrexit.* Impetus forte amoris, aut doloris fecit, ut non accurate attenderet. Etiam bonis affectibus non secus, ac ventis, ponendum, est pondus, cum rationem turbando, in errorem trahant.

FERIA II.

Petrus, & Joannes currunt ad sepulchrum.

1. *EXiit ergo Petrus, & ille alius Discipulus, & venerunt ad monumentum.* Joan. 20. Nuntii à mulieribus accepti veritatem experiri volunt. Non retinentur aliorum non credentium exemplo. Attendunt; non quid agant alii, sed quid prudenter agendum sit. Cape hujus regulæ necessitatem, & sequere.

2. *Currebant autem simul.* Ibid. Amor eos incitabat ad cursum. Hic nescit tarda molimina. Parum distant, lente velle obsequia Dei, & diu nolle. Qui amat Divina, volat ad illa. Curristne tu, an serpis? Vis progredi? ama; tantum procedes, quantum amabis.

3. *Ille alius præcucurrit citiùs Petro, & venit prius ad monumentum; Non tamen introivit.* 1. S. Hier. in c. 56. Isai. *Joannes alatus Virginitatis alis præcucur-*

cucurrit. Quia plurimùm hæc virtus recedit à carne, plurimum accedit ad Deum. 2. Joannes non intrat prior. Honorat in Petro dignitatem capitis, nec conſiderat in eo, quôd Chriſtum negaverit, ipſe autem ad Crucem conſtiterit. Diſce, quid debeas Superiori, licet imperfecto. Idem præſtabis proximo, ſi in eo Chriſtum agnoſcas.

FERIA III.

Chriſtus apparet Petro.

1. *ABiit Petrus ſecum mirans, quod factum fuerat.* Luc. 24. Viderat Petrus ſepulchrum vacuum. Diſcedit à Joanne; ſolus ſecum meditatur, quæ vidit. Optima diſpoſitio ad videndum Deum, Divináque cognoſcenda, recedere etiam corpore, multò magis affectu à creaturis. Solitudinem animæ amat Deus. *Ducam eam in ſolitudinem, & loquar ad cor ejus.* Oſeæ. 2.

2. *Surrexit Dominus verè, & apparuit Simoni.* Ib. Apparet Dominus non Joanni, qui conſtans ad Crucem permanſit; ſed Petro, qui & fugerat, & negaverat. Ita animat Deus peccatores pœnitentes, ut non dejiciantur. Oſtendit, quantùm æſtimet lachrymas pœnitentis. Qui hic affectus Petri? quæ confuſio ob ſcelus admiſſum? quis dolor? quæ lachrymæ? Excita in te eosdem ad pedes Jeſu.

3. *Viſus eſt Cæphæ.* 1. Cor. 15. Chriſtus non exprobrat Petro ſcelus admiſſum, ſed blandiſſime ſolatur. Diſce, qua benignitate peccatorem contritum excipias: qua charitate obliviſcaris injuriarum à proximo acceptarum. Quod facis proximo, expecta a Deo. *Si non dimiſeritis hominibus, nec Pater veſter dimittet vobis.* Matth. 6.

FE-

FERIA IV.

Magdalena ad monumentum.

1. *MAria autem stabat ad monumentum foris plorans. Dum ergo fleret, inclinavit se, & prospexit in monumentum.* Joan. 20. Considera amoris signa: stat ad monumentum, flet, sæpius inspicit videndi Jesum desiderio. Repeti de illa potest: *Dilexit multùm.* Expende curam, qua tu Deum quæris. Stásne in propositis? dolésne amissum? considerásne ubi, quomodo reperias?

2. *Et vidit duos Angelos in albis sedentes.* Ibid. S. Cyril. Alex. lib. 12. in Joan. cap. 46. *Cùm circa monumentum perseverat plorans, voce Angelorum ad cognoscendum Christum juvatur.* Ut Angelos seu spiritualia lumina assequaris, non obiter exigenda est meditationis hora: sed perseverandum, & attentione, & affectu; etiam sua deploranda est cæcitas.

3. *Dicunt ei illi: Mulier, quid ploras? Dicit eis: Quia tulerunt Dominum meum; & nescio, ubi posuerunt eum.* Ibid. Causa fletus est amissus Jesus: optima, & una lachrymis digna. Sed, si flet illa, quôd *tulerunt* invitæ, & ignoranti, quid te agere decet, cui scienti, & volenti tuæ passiones, & mali affectus toties Jesum tulerunt?

FERIA V.

Christus apparet Magdalenæ ignotus.

1. *COnversa est retrorsum, & vidit Jesum stantem; & non sciebat, quia Jesus est.* Joan. 20. Dum quæritur Jesus, adstat à tergo Magdalenæ. Vide, quàm non procul est ab iis, qui eum quærunt in toto corde. Sed dissimulat quandoque præsentiam suam, ut non apprehendamus hic Jesum esse, sed

nos desertos cogitemus. At respiciamus post tergum, sive ad exitum nostrarum afflictionum, videbimus ibi Deum.

2. *Dicit ei Jesus: Mulier, quid ploras? quem quæris?* Ibid. Drogo Host. de Sacram. Psal. *Occultat se, ut ardentius requiratur, & requisitus cum gaudio inveniatur; inventus cum sollicitudine teneatur.* 2. Interrogat non ignorans, sed quia delectatur, nos quandoque affligi sui ipsius desiderio. Si videaris tibi a Deo desertus, ardentius Deum require; iste est inveniendi modus.

3. *Dicit ei* (Maria) *Domine, si tu sustulisti eum, dicito mihi, ubi posuisti eum, & ego eum tollam.* Ibid. Vide amoris vim, qui solum Christo intentus, quid loquatur, vix advertit. *Dominum* vocat hominem vili hortulani veste indutum: addit, si sustulisti *eum;* quem? non exprimit, quasi obvius quisque ejus affectus intelligat. Novit, quis fuerit Judæorum furor, & ait, *se eum ablaturam*, ubi ubi sit, sine omni periculorum metu. Ita amor animosam reddidit, ac resolutam. Quantùm tu ab his resolutionibus distas? quia plurimum distas ab amore.

FERIA VI.

Christus manifestat se Magdalenæ, & mittit eam ad Discipulos.

1. *Dicit ei Jesus: Maria. Conversa illa dicit ei: Rabboni.* Joan. 20. Unô Christi verbo *Maria*, alterô Mariæ *Rabboni*, magni affectus clauduntur; in Christo benignitatis, suavitatis, affabilitatis, familiaritatis: in Maria verò reverentiæ, humilitatis, adorationis, amoris, gaudii. Ille ex uno verbo noscitur: illa unô verbô se eum nôsse significat. Ita Deus paucis verbis multa homini; ita homo

homo paucis verbis multa Deo loquitur. Plura de Deo cogita, quam loquaris.

2. *Dicit ei Jesus: Noli me tangere.* Ibid. Expende causam, cur eam tactu prohibeat, fuisse, ut nimium fervorem, quô illa se ad pedes Jesu projecerat, non nihil temperaret. Amor enim pene reverentiam exuerat. Amari vult Deus; sed & reverenter coli. Ut Deo ergo familiaris esse debes per intimam cum eo communicationem; ita debes esse & reverens, tam externo corporis situ, quàm interna animi compositione.

3. *Vade ad fratres meos, & dic eis: ascendo ad Patrem meum, & Patrem vestrum.* Ad pedes Christi suos exerere affectus Maria desiderabat; Christus verò quantocyus suos consolari. Ideò accessu eam prohibet, & ad discipulos ablegat, quos, ad exprimendum amorem, fratres vocat. Vide, quàm Deo placeat, ut tu à spirituali consolatione abstineas, ut alium mœstum consoleris. Curat eis significari ascensum suum *ad Patrem vestrum*: ut incipiant de Christi recessu cogitare, se ad illum tolerandum disponere, & confidere in Deum, quem sciant affectu Patrem esse.

SABBATHO.

Apparet aliis mulieribus.

1. *ECce Jesus occurrit illis, dicens: avete.* Assecuta fuerat illas Magdalena. significaverat se vidisse Dominum: dolebant se ad sepulchrum non expectâsse, desiderabant & ipsæ videre Dominum. Ita dispositas primus salutat: *avete.* Ita benignus est Deus iis, qui eum desiderant, & obsequia deferunt. Non diu differet te consolari, si serium ejus desiderium concipias. Omnis perfectionis initium est desiderium.

2. *Illæ autem accesserunt, & tenuerunt pedes ejus, & adoraverunt eum.* Ibid. Expende gaudium, reverentiam, & dulcissimos affectus ad Christi pedes. Arcuerat paulò ante Magdalenam à pedibus suis; jam eam cum reliquis ad eorum osculum admittit. Non omne simul solatium præbet, differt quandoque: exhibet autem perseverantibus: sed horâ, quâ sibi placet. Tuum est insistere bono, de tempore consolationis curam Deo remitte. Non aberit a se desiderantibus.

3. *Tunc ait illis Jesus: Nolite timere: ite, nuntiate fratribus meis, ut eant in Galilæam, ibi me videbunt.* Ibid. Expende verborum suavitatem tum ad mulieres, tum de Apostolis sui nuper desertoribus. Sed suaviorem crede fuisse animum; neque enim aversionem ab iis, quamquam graviter offensus, concepit. Eum, qui te offendit, fratrem cogita, suavi alloquio, & affectu dignare. Galilæam illis designat, ubi videatur, locum scilicet quietum, & a tumultibus submotum. Ut gustes Deum, recede a strepitu mundi, vanitatum, passionum tuarum.

DOM. II. POST PASCHA.

Jungit se Christus duobus Discipulis euntibus in Emmaus.

1. *Ecce duo ex illis ibant in castellum nomine Emmaus.* Luc. 24. Tristes de Christi morte, dubitantes de resurrectione, solatium quærunt à villa. Convertuntur ad sensualia, qui expectare debuerant Divina. Promissus tertius dies aderat, accesserat mulierum, Petri, ac Joannis testimonium: isti tamen adhuc dubitabant. Quam parum sustinemus Dominum, qui nos tot annis sustinet! quam

quàm facilè ad sensualia convertimur! Immodicam tristitiam cave; si aliqua te tangat, noli à creaturis remedium quærere. Expecta Dominum, & intendet tibi.

2. *Et ipsi loquebantur ad invicem de iis omnibus, quæ acciderant. Et factum est, dum fabularentur, & secum quærerent, & ipse Jesus appropinquans ibat cum illis.* Ibid. Errabant oves, adest Pastoris charitas, ne perdantur. Dissimulat habitum, ut prius eos ad Divinum solatium recipiendum disponat. Vult enim ad suas gratias nos præparari. Dum fabulantur de passione, se illis miscet. Tantum Domino placet, suam à nobis mortem commemorari. Assuesce non inania, sed Divina loqui, ut Jesum habeas itineris tui socium.

3. *Oculi autem illorum tenebantur, ne eum agnoscerent.* Ibid. Hoc exhibebatur foris, quod agebatur in mente. Nec enim eum fidei oculo agnoscebant, nec corporis. Quâ causâ tenebantur oculi? credibile est, nimia tristitia, quæ animumq; plerumque confundit. Adest Deus iis, qui afflicto sunt corde; & tamen, dum tangimur, abesse credimus; tunc fide firmandus est animus: sapiens est Deus, scit; Omnipotens, potest; Bonus, vult adesse. Expecta ergo, viriliter age, & confortetur cor tuum.

FERIA II.

Qui sint eorum sermones, exquirit Christus.

1. *AIt Jesus ad illos. Qui sunt hi sermones, quos confertis ad invicem, & estis tristes? Et respondens unus dixit ei: Tu solus peregrinus es in Jerusalem, & non cognovisti, quæ facta sunt in illa:* Luc. 24. Quærit, quod sciebat, *ut ulcus suum detegerent, ac pharmacum susciperent*, ait Theophil. En benignitatem

tatem Christi! 2. Quia gaudet rememorari suam passionem, præbet narrandi occasionem. Narra ergo tu Deo per gratiarum actionem, quanta pro te passus sit. Qui sunt tui sermones? de iis rebus, quæ sunt in corde. Expende, quæ sint, an Divina? an humana? Denique ulcera animi non cela, ut medicinam capias.

2. *Quibus ille dixit: quæ? & dixerunt de Jesu Nazareno, &c.* Ibid. Quærit tanquam ignorans, aut quasi jam oblitus injuriarum suarum tam immanium. An tu sic minutarum oblivisceris? 2. Quærit, *Quæ?* tanquam tota illa passio res esset adeò minuta, ut ei memoria exciderit. Amor tam ingens tui parva illi repræsentat ea, quæ pro te fecit. Parvus ergo est meus in Jesum amor, qui me pro eo egisse multa existimo. Conabor præstare plura, sed ero tamen servus inutilis.

3. *Nos autem sperabamus, quia ipse esset redempturus Israël.* Ibid. Aperiunt ulcus modicæ fidei. Non credebant enim illam ipsam Christi mortem esse redemptionis medium. Si consilia Dei in humanis eventibus assequi non potes, acquiesce illis. Optimum est, quidquid decernit ipse: per media à nobis judicata contraria fini, ad finem pervenit.

FERIA III.

Christus reprehendit duos Discipulos incredulos.

1. *ET ipse dixit ad eos: O stulti, & tardi corde ad credendum!* Ibid. Acerba reprehensio, sed nulla indignatio. *Stultos* vocat, non pro convicio, sed pro officio charitatis. Si corripis, sic age; si corriperis, sic suscipe. Et tu tardus es corde ad credendum practice, quæ passus est Christus.

Nam

Nam etsi credas mente, at non opere & imitatione.

2. *Nonne hæc oportuit pati Christum, & ita intrare in gloriam suam?* Ibid. Causa reprehensionis allegatur, quòd hanc veritatem non satis credant. Tu eam crede. Oportuit ob necessitatem satisfactionis, ob utilitatem redemptionis, ob vim sui in nos amoris, ob exemplum imitationis. Christum pati oportuit; & tu te à mortificatione eximes? & quidem, ut in *suam* ille gloriam intraret, & tu sinè cruce intrabis in alienam?

3. *Et incipiens à Moyse, & omnibus Prophetis, interpretabatur eis in omnibus scripturis, quæ de ipso erant.* Ibid. Vide modos, quibus se iis insinuavit. 1. Blande alloquendo. 2. Corripiendo. 3. Instruendo. His & tu utere, si cum iis agis, qui duro sunt corde. Ausculta tantum Doctorem interpretantem. Confer id, quod docet declarando, cum eo, quod fecit opere: &, quod ipse doces, opere confirma.

FERIA IV.

Longius ire se fingens Christus, invitatur à Discipulis.

1. *ET appropinquaverunt castello, quò ibant, & ipse se finxit longiùs ire.* Luc. 24. Decreverat apud illos manere: fingit se abire: *non quia hoc volebat*, ait Bern. serm. 74. in Cant. *sed quia volebat audire: Mane nobiscum Domine.* Vult Deus tibi gratias conferre; sed vult desideriis rogari. Non queraris gratiarum inopiam, si aut nulla sint tua, aut lenta desideria. 2. Fingit Deus se à te recedere; sed non abit. *Cum ipso sum in tribulatione.* Psal. 90.

2. *Et coëgerunt illum dicentes: Mane nobiscum Domine,*

mine, quoniam advesperascit. Ibid. Invitant ignotum, tu nec notum serio rogas: imò forte plures ansas præbes ad recedendum. Cogunt illi sanctis desideriis, quæ vim quasi quandam in ipsum Deum habent. Rationem addunt, *quia advesperascit.* Imò diescebat apud illos, quia interpretatio scripturæ jam eos illuminabat. Sed apud te advesperascit, quia hunc ipsum diem cum nocte dividis. Coge ergo Dominum, vim tibi inferendo, ut is apud te maneat hodie, tanquam si ultimus esset vitæ dies.

3. *Et intravit cum illis.* Ibid. Quæ felicitas habere hospitem Dominum! Quàm, putas tu, eum honorifice exceperint, & quidem adhuc ignotum, si non rerum copia, saltem affectuum! Credere licet, eum prima sede locatum, eidem sollicite ministratum. Quis primum apud te locum tenet in æstimatione, in amore! tu ipse: an Deus? Inspice opera, cogitationes &c.

FERIA V.

Agnoscitur Christus in fractione panis.

1. *ACcepit panem, & porrigebat illis. Et aperti sunt oculi eorum, & cognoverunt eum.* Luc. 24. Credunt SS. August. serm. 140. de temp. Chrys. serm. 17. Imperf. Christum panem isthic consecrâsse, & porrexisse, & ex eo agnitum esse. Hic est SS. Eucharistiæ effectus, mentes illuminare ad percipienda Divina. At cum hanc toties sumas, unde tam hebes ad Divina, tam vivax es ad sensualia? causa effectum poneret, nisi impedires. Tolle ergo impedimenta.

2. *Et ipse evanuit ex oculis eorum.* Ibid. Cur non expectabat ab illis ea, quæ cognitionem sequi solent, adorationem, gratiarum actionem, obsequia? &c.

&c. Monstrat se, & mox se eripit. Disce etiam Divina solatia in hac vita non esse diuturna; imò à Deo eripi, ut te patientia, humilitate, longanimitate exerceat. Sed nec expedit ea esse diuturna.

3. *Et dixerunt ad invicem: nónne cor nostrum ardens erat in nobis, dum loqueretur in via.* Ibid. *Christi sermones*, ait Orig. *accendebant corda ad amorem Divinum.* Legis pios libros, meditaris documenta Christi, audis adhortationes; Deus tibi loquitur: accenderis, nisi resistas. Sed quando dicunt se exarsisse? non in fractione panis, dum eum agnoscerent; sed in via, dum adhuc lateret. Etiam desolationes (cum Deus à te absconditur) ad hoc tibi serviant, ut inflammeris desideriis, amore, affectibus adhærendo Deo, &c.

FERIA VI.

Apparet Discipulis congregatis.

1. *Cum serò esset, & fores essent clausæ, ubi erant Discipuli congregati, venit Jesus.* Luc. 24. Ubi non est dispositio, tardat Deus. Nondum credebant: varia ad eos resurrectionis nuntia miserat, ut disponeret, per quæ & desiderium accenderet. Ideo sero venit, quia sero disposuerunt. Ut visiteris à Deo, pone congruam dispositionem. 2. *Cum fores essent clausæ.* Deus non intrat in cor, si portæ sensuum non sint obseratæ. Dissipatus est spiritus, ubi sensus non sunt custoditi, ubi creaturarum affectus ultro citroque meant. Inspice portas tui cordis.

2. *Venit Jesus, & stetit in medio;* Ibid. Ut æque omnibus esset conspicuus Dux, Magister, Pastor, Protector suorum. Ubi duo, vel tres congregantur in nomine ejus, adest ipse. Congrega ergo poten-

potentias animæ tuæ in oratione, claude portas ſenſuum, mox tibi aderit, Dux ad animoſa propoſita, Magiſter ad ſolidas veritates, Paſtor ad ſolatia, Protector contra tuos hoſtes. Quia verò medium amat, etiam tu eum in medio cordis repone, ut nihil præ illo æſtimes, ames, timeas.

3. *Et dixit eis: Pax vobis, Ego ſum, nolite timere.* Joan. 20. Luc. 24. Omnia ſingularis ſolatii verba. *Pax vobis*, quam olim ſpopondit, quam paſſione ſua comparavit. Pacis Deus eſt. Pax ergo tibi ſit cum Deo, per tuæ cum illius voluntate conformationem? cum proximo per charitatem patientem, benignam, non inflatam, &c. tecum per affectuum pravorum mortificationem. *Ego ſum:* addit Chryſol, ſerm. 81. *Qui vos per gratiam vocavi, elegi per veniam, pietate ſuſtinui, portavi charitate, & modo vos ſola benignitate ſuſcipio.* Dic etiam animæ meæ: *Ego ſum: &, ſi conſurgant adverſum me prælia, non timebit cor meum.* Pſal. 26.

SABBATHO.

Conturbatis, & conterritis cicatrices vulnerum exhibet.

1. *Conturbati vero, & conterriti exiſtimabant ſe ſpiritum videre.* Luc. 24. *Diſcipuli rudes adhuc, & imperfecti non credunt*, ait Beda, *tertia die potuiſſe reſurgere. Putant ergo ſe videre ſpiritum ſeu phantaſma; tametſi jam audierint: Ego ſum.* Quoties nos ſancta dictamina, & veritates practicas aut putamus, aut nobis mentimur eſſe illuſiones? quia timemus ſcilicet agendi difficultatem; & magis nobis illudimus. Nunquam tu ita timuiſti? an poſthac timebis?

2. *Et dixit eis: quid turbati eſtis, & cogitationes aſcen-*

ascendunt in corda vestra. Ibid. Christus in repentinis eos timere, ac turbari non probat. Ideo amice corripit. Repentina probant animum constantem, Deoque nixum. Ut nihil tibi repentinum eveniat, quo sternaris, assuesce prævidere omnia, ac te præmunire. Id si fecisses, quantas difficultates gloriose superasses, quibus turpiter succubuisti? id ut obtineas, expugnandus omnino est amor proprius.

3. *Videte manus meas, & pedes meos, quia ego ipse sum.* Ibid. Ad pellendum timorem, ad firmandam fidem hoc fecit. O benignitas Christi! venerare sanctum latus, manus, ac pedes transfossa. Inhære huic spectaculo, quamdiu potes. Si vero te terreat difficultas aliqua, aut munus grave suscipiendum, inspice illa vulnera, nuper acerba, nunc illustria, & spera tua quoque vulnera, & adversitates tibi cessuras in gloriam.

DOM. III. POST PASCHA.

Christus manducat cum Discipulis.

1. *ADbuc illis non credentibus & mirantibus præ gaudio, dixit: Habetis hic aliquid, quod manducetur?* Luc. 24. Vide, quot modis se Jesus suis insinuet, ut ipse esse credatur. Mittit, per quos nuncietur; ipse se videndum, audiendum, tangendum præbet: hic etiam, licet in glorioso corpore, ad manducandum petit, ut incredulos reducat. Animarum salus, non uno remedio peragitur: tentanda sunt plura, etiam ut tuam emendes. Non elanguesce, si uno non proficias. Zelus tuæ, & alienæ salutis id efficiet, & plura suggeret.

2. *At illi obtulerunt ei partem piscis assi, & favum mellis.* Ibid. Tenuitati Discipulorum aliud non

sup-

ſuppetebat. Optimum, quod habebant, porrexerunt. Fac Jeſum à te petere, quod manducet: quid porriges? da optimum, quod habes te ipſum; ſed aſſum, tum interna, tum externa mortificatione; aliter placere Deo non potes. Sed adde mel promptæ ad ejus obſequia voluntatis, puræque intentionis: quo condimento ſi careant opera diſſipiunt Deo.

3. *Gaviſi ſunt Diſcipuli viſo Domino.* Joan. 20. Viderant utique ſtatim ingredientem, at primum poſt longiorem converſationem gaudent. Forte quòd non exprobret turpem fugam. Unde ex hac benignitate ſubit ſpes omnium olim promiſſorum bonorum. Quam hic Diſcipulis, tibi ſæpius fugitivo exhibuit benignitatem. Gaudere potes, & à tam benigno Deo plura bona ſperare.

F E R I A II.

Aperit illis ſenſum ſcripturarum.

1. *HÆc ſunt verba, quæ locutus ſum vobis: quoniam neceſſe eſt impleri omnia, quæ ſcripta ſunt.* Luc. 24. Agit ſuæ paſſionis & mortis memoriam; oſtendendo hæc non caſu acta, ſed ex Dei decreto. Quæ autem decrevit Deus, neceſſe eſt impleri omnia. Diſce, ſi quid patiaris, ex Dei decreto venire. Non ergo te oppone, quia neceſſe eſt impleri. Utinam id ſemper egiſſes!

2. *Tunc aperuit illis ſenſum, ut intelligerent ſcripturas.* Ibid. Non tantùm, ut ipſi intelligerent, ſed ut eundem etiam nobis ſenſum, tanquam Magiſtri, traderent. Sed quid eſt, quod a tam bono Magiſtro ſenſum ſcripturarum, & doctrinæ Chriſti nondum capimus? Amor proprius, & affectus inordinati excœcant nos. Iſti ergo tollendi ſunt. Nónne te hactenus hi obfuſcarunt?

3. *Et*

3. *Et dixit eis: quoniam sic scriptum est, & sic oportebat Christum pati.* Ibid. Expende illud *Sic*, ex amore erga homines, ex obedientia erga Patrem, ex necessitate satisfactionis *pati oportebat;* quia decretum fuit, quia elegi, & suscepi. Quid tu ad ista? Vis pro tuis peccatis satisfacere? oportet pati: amas salutem hominum? oportet pati: vis obedire Patri? oportet pati.

FERIA III.

Dat illis Spiritum sanctum, & potestatem absolvendi.

1. *Dixit ergo eis iterum: pax vobis. Sicut misit me Pater, & ego mitto vos.* Joan. 20. Creat Apostolos, & Legatos suos. Mittit eos eodem fine, quo à Patre missus est, ad salutem hominum. Vult eos illam operari eodem amore, quo ipse egit, usque ad effusionem sanguinis. Quantum est cooperari Filio Dei in salutem animarum! hæc vocatio tantum à te zelum exigit, quantum Christus habuit. Quam procul abes? Exigit, ut hoc zelo complura patiaris. Meretur id Deus, meretur unius animæ pretium.

2. *Hæc cum dixisset, insufflavit, & dixit eis: accipite Spiritum sanctum.* Ibid. insufflavit: ut sciremus, quemadmodum unus Dei afflatus Adamo dedit vitam, vigoremque naturalem, ita per Spiritum sanctum dedit vitam, vigoremque supernaturalem. An tu hanc vitam habes? Certe dare toties ille voluit, quoties menti sancta inspiravit. Quis evades, si hos afflatus accipias?

3. *Quorum remiseritis peccata, remittuntur eis.* Ibid. Agnosce Christi in nos amorem. Offenditur à nobis Deus, & dat hominibus potestatem reconciliandi.

Quàm facilem nobis veniam reddit: poterat post passionem naufragantes deserere: suggerit secundam tabulam. Æstima hoc beneficium Ecclesiæ factum, &, si te peccatis obstrictum vides, magna spe veniæ hoc remedio utere.

FERIA IV.

Thomæ Apostoli incredulitas.

1. *Thomas unus ex duodecim non erat cum eis, quando venit Jesus.* Joan. 20. Audierat Discipulos, qui ex Emmaus reduces narrabant se vidisse Christum, &, quia non credebat, recessit. Caruit igitur hoc solatio præsentiæ Christi. Duo autem commisit, judicium suum illorum asserentium judicio antepofuit, & à communitate recessit. Cave tu utrumque. Prima ad errorem via est judicium proprium. Adest Christus charitate conjunctis, subtrahit se iis, qui cum charitatis læsione sunt singulares. Expende, qui te in his habeas.

2. *Dixerunt ergo ei alii Discipuli: Vidimus Dominum.* Ibid, Sed Thomas prius duobus nunc omnibus, forte & Beatissimæ Virgini asserentibus non credit, sui tenax judicii. Sic de malo, quod semel cœpimus, in pejus ruimus. Cave ergo malorum principia, & eorum radices tolle. O si pridem hoc fecisses?

3. *Ille autem dixit eis: nisi videro in manibus ejus fixuram clavorum, & mittam digitum meum in locum clavorum, & manum meam in latus ejus, non credam.* Ibid. Ita protestatur, ut suum sustineat judicium. Et quanta hinc mala? incredulitas pertinax, superbia suum omnium judicio præferentis, præsumptio modum suæ conversionis Deo præscribentis. Apostolus huc recidit: quantus quantus sis, time, & cum humilitate judicium submitte, cui debes.

FE-

FERIA V.

Christus apparet Discipulis præsente Thoma.

1. *POst dies octo iterum erant Discipuli ejus intus, & Thomas cum eis: venit Jesus januis clausis.* Joan. 20. Dies octo in sua incredulitate duravit Thomas; perstitisset diutius, si Christus non occurrisset. Ita labi, & in malo perseverare possumus, resurgere non possumus, nisi per Dei misericordiam. Quoties id es expertus? ama hanc bonitatem. 2. Unum quærebat, ad omnes venit: ut, qui coram omnibus peccaverat, coram omnibus resipisceret: qui omnes contristaverat, omnes exhilararet. Nam iis debes exemplum bonum, quibus malum exhibuisti.

2. *Venit Jesus januis clausis.* Ibid. Agendum erat de gravi culpa Thomæ, de eaque iste corripiendus. Noluit Jesus ad hoc patere portas, sed totum clausis peragi. Bonus Pater in latebris domesticis increpat filium malum, ne ejus famam lædat. Sit tibi etiam cura famæ alienæ: & noli aperire januam oris tui, ut quandoque lædas.

3. *Stetit in medio, & dixit: Pax vobis.* Ibid. Quasi dicat, quando sum in medio, est pax, alias nulla. Thoma, non eras cum iis, in quorum medio fui: ideo tibi nulla pax. Disce, quod, nisi Jesus sit in medio, & solus omnium tuarum actionum centrum, non habebis pacem. Noli ergo te centrum tuarum actionum ponere.

FERIA VI.

Verba Christi ad Thomam, & Thomæ ad Christum.

1. *DEinde dicit Thomæ.* Joan. 20. Cur ad unum

convertitur? adſunt digniores, Petrus, Joannes, &, ut creditur, Beatiſſima Virgo; unum Thomam alloquitur, ut ejus ſe cauſa veniſſe oſtendat: non attendit ad plurium dignitatem, ſed ad unius neceſſitatem. Quam amans, quam benignus Deus! tu avertiſſes te ab eo, à quo recenter offenſus eſſes: diſce, non rogatus benigne alloqui, à quo offenſam acceperis. Hæc nota filiorum Dei eſt.

2. *Infer digitum tuum huc, & vide manus meas, &c.* Oſtendit ſe Deum, & præſentem fuiſſe, cùm Thomas proteſtaretur, Id ſi animo cogitaſſet Thomas, cautius locutus fuiſſet. Hoc tu præſentiæ Divinæ remedium adhibe, ut caute agas, & loquaris, 2. Condeſcendit Thomæ in omnibus, quæ dixerat Thomas; addit tamen admonitionem: *& noli eſſe incredulus.* Sic ſuaviter tractandus delinquens, ut tamen increpatione erudiatur.

3. *Reſpondit Thomas, & dixit ei: Dominus meus, & Deus meus.* Ibid. Magnos affectus paucis verbis concluſit. Nec dolor, nec amor plura eum loqui patiebantur: dolor ex delicto ſuo; amor ex benignitate Chriſti, cùm meritus ipſe eſſet indignationem. *Dominum* vocat, quem timeat: *Deum*, quem amet. Agnoſcis tu quidem Chriſtum eſſe Dominum tuum, Deum tuum; ſed necdum ùt Dominum, aut ut Deum habes. Si Dominus eſt; cur non times offendere? Si Deus eſt; cur non amas ſuper omnia.

SABBATHO.

Apparet Diſcipulis ad mare Tiberiadis.

1. *Dicit eis Simon Petrus: Vado piſcari. Dicunt ei: Venimus & nos tecum.* Joan. 21. Mirus charitatis conſenſus. Unus voluntatem indicat, omnes con-

consentiunt. Noli tu esse charitatis dissipator, ubi actio est licita, & honesta. Mira exempli vis, præsertim à Superiore! subditi enim ad illius exemplum rapiuntur. Si subditus es, habes majorum exempla, quæ sequaris: si præes, habes, quos exemplo trahas.

2. *Et ascenderunt in navim, & illa nocte nihil prendiderunt.* Ibid. Deo disponente factum est, ut nihil caperent ea nocte, ut discerent se sine Jesu nihil posse, quantumcunque laborent: & in nocte peccati, pravæ intentionis, aut præsumptionis inaniter laborari, & sine merito. Ut ergo fructum e laboribus feras, ambula in luce gratiæ, & uni te Deo cogitatione, affectu, fine, & oratione.

3. *Mane autem facto stetit Jesus in littore: non tamen cognoverunt Discipuli, quia Jesus est. Dicit ergo eis Jesus: pueri, nunquid pulmentarium habetis? dicunt ei: non.* Ibid. In mari versamur, & in nocte, dum sumus in hac vita. Qui piscantur honores, delectationes, vanitates, fatebuntur olim se nihil cepisse, sed non sine dolore. Sic ergo laborem impende, ut rogatus olim à Deo. *nunquid pulmentarium habes?* respondere possis: per gratiam tuam hoc, illudve cepi. Interrogat autem Christus, non ut discat, sed ut ipsi paulò post advertant, quam sit inanis se absente, quàm fructuosus præsente labor. Sine te nihil possum, Domine.

DOM. IV. POST PASCHA.

Christus detegit se Discipulis.

1. *Dicit eis: mittite in dexteram navigii rete. Miserunt, & jam non valebant illud trahere præ multitudine piscium.* Joan. 21. Dominus jussit, licet nondum notus. Prompta fuit Discipulorum obe-

dientia: hinc tam copiosa captura. Quæ ex obedientia facis, Dominus benedicet. Dominus potentia sua collegit ad dextrum latus pisces, ut obedituris in promptu essent. Ut capias animas, a Deo præparandæ sunt. Non artis illud fuit, sed pietatis Domini. Nil fide tibi, sed Domino. Ad dexteram jaci rete jussit, ut discas sancta, non sinistra intentione operari. Sic laborans non fraudaberis fructu.

2. *Dixit ergo Discipulus ille, quem diligebat Jesus, Petro: Dominus.* Ibid. Cur primus Joannes Dominum videt? S. Hier. lib. 1. contr. Jovin. *Jesus stabat in littore, nec sciebant Apostoli, quem viderent; solus virgo virginem agnoscit.* Virginitas ad Deum, Divinaque cognoscenda conducit plurimum. *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt.* 2. S. Chrys. ser. 78. *Primus, qui diligitur, videt; quia semper vivacius, qui diligitur, intuetur.* Redde ergo te dignum, ut ameris a Deo, per amorem; & diliget te, & manifestabit se tibi. 3. Joannes Dominum esse Petro significat. Quæ de Deo capis, sine invidia communica.

3. *Simon Petrus, cùm audisset, quia Dominus est, tunica succinxit se, & misit se in mare.* S. Hier. in cap. 24. Luc. *Non contentus vidisse, impatiens desiderii, negligens captionis, immemor periculi, ubi Dominum vidit in littore, serum æstimat, si cum cæteris navigio perveniret.* Ita fervor nec patitur moras, nec timet pericula. Confer tuam tepiditatem. Quam lente, aut quam parum operaris, etsi multa cognoscas! abrumpe moras, & impedimenta. Petrus non est mersus: nec tu frangaris.

FE-

FERIA II.

Christus in littore parat cibum, & invitat Discipulos.

1. *UT ergo descenderunt in terram, viderunt prunas positas, & piscem superpositum, & panem.* Joan. 21. Dum piscantur, Christus eis cibum parat. Etiam in glorioso corpore non dedignatur vile ministerium. Et dedignaberis tu in mortali carne officium humile? 2. Ignorabant Apostoli, unde pisces illi assi (nam plures erant) unde panes, ac formatum prandium. Indicare voluit Christus sibi omnia parere, ac illam ipsam tot piscium capturam suum esse beneficium. Agnosce, si quid boni habes, à Deo venire. Redde ergo illi, & ad ejus gloriam impende.

2. *Dicit ei Jesus: afferte de piscibus, quos prendidistis nunc.* Ibid. Petrus illico traxit in terram 153. magnos pisces. Voluit Christus, ut ex multitudine, & magnitudine piscium, post irritum noctis laborem, uno tractu captorum cognoscerent id se ejus beneficio habere: unde ad impensius amandum moverentur. Adverte ergo quæ ab eo accipis beneficia, & illis ad amandum moveare, ejusque gloriæ impende.

3. *Dicit eis Jesus: venite, prandete.* Ibid. En quanta suavitas, & affabilitas Christi invitantis, & comprandentis. Ama hanc bonitatem. Hunc autem cibum paravit Dominus, *ut benevole Discipulos à labore per cibum refocillet*, ait Euthym. Piscare & tu sedulo animas in hoc mundi mari natantes. Confidê, quod Dominus in littore patriæ invitabit te, *ut edas, & bibas super mensam suam in regno suo.* Luc. 22.

FERIA III.

Christus committit Petro suas oves.

1. *Cum ergo prandissent, dicit Simoni Petro Jesus: Simon Joannis, diligis me plus his: dicit ei: etiam Domine, & tu scis, quia amo te. Dicit ei: pasce agnos meos.* Joan. 21. Destinatur Petrus supremus Pastor. Hunc multus labor manet; qui, nisi sit amor, non toleratur. Hinc Aug. tract. 124. in Joan. *Interrogatur amor, imperatur labor.* Major ergo apud Christum est, qui plus amat. Pro hac tu magnitudine contende, cæteras ride. Petrus respondet: *Tu scis*: jam doctus sibi non credere. Nec addit: *Plus his:* memor suæ præsumptionis confusæ. Noli te aliis præferre. Deficit enim fervor, & confunditur præsumptio.

2. *Dicit iterum: Simon Joannis diligis me? Dicit illi, &c.* Ibid. Repetit quæstionem ad exigendam amoris constantiam in Pastore animarum. Sine hac neque tu animas bene gubernabis. Felix Petrus! qui respondere potuit: amo te. Infelix ego! respondere deberem: amo me, amo mea commoda, amo creaturas: &, si te quandoque amo, quàm cito deficio, & tepesco? at non ita posthac.

3. *Dicit ei tertiò: Simon Joannis amas me.* Ibid. Quare tertiò quærit? Optat. Milevit. cont. Parmen. *Ne Apostoli severe contemnerent eum, qui negaverat Christum.* Ita consulit Superiorum auctoritati. S. Ambr. in c. 82. Luc. *Quia tertiò negaverat, tertiò confitetur.* Quoties peccasti, negasti? an toties confessus es per veros vivæ fidei, & amoris actus? assuesce ad frequentes fidei actus, quia sunt origo omnis boni. *Contristatus Petrus*, quod tertio quæreret: quia vel rediit antiqui sceleris memoria,

ria, & dolor; vel subiit timor suiipsius, etsi nihil sibi conscius esset. Time & tu, quia in hoc probatus non es, quod non sis tibi conscius.

FERIA IV.

Christus prædicit Petro martyrium.

1. *CUm esses junior, cingebas te, & ambulabas, ubi volebas: cum autem senueris, extendes manus tuas, & alius tè cinget, & ducet, quo tu non vis.* Joan. 21. Post trinum amoris examen timuit Petrus, ne, sicut post protestationem moriendi Christum negaverat, ita post amoris potestationem laberetur. Christus ergo eum certum reddit, quod pro suo amore sit manus extensurus in cruce. Dum non possum esse certus, quod pro amore Jesu me alius crucifiget, *crucifigam carnem meam cum concupiscentiis.* Sed &, si ab aliis aliqua afflictio veniat, *extendam manus meas in amplexum.*

2. *Et cum hoc dixisset, dicit ei: sequere me. Conversus Petrus vidit alium Discipulum.* Ibid. Prædixit Petro Crucem: qui ferenda sit, docet: *sequere me:* exemplum meum sit tibi præ oculis. Ex hoc nos capite sub Cruce deficimus, quod non respiciamus in Jesum. *Respiciam* ergo *in authorem, & consummatorem Jesum.* 2. Petrus vocatur; sequitur & Joannes. Qui amat, non expectat mandata, sed sponte sequitur Jesum. Unde tu lente sequeris, nisi quia tepide amas?

3. *Hunc ergo* (Joannem) *cum vidisset Petrus, dixit Jesu: hic autem quid? dicit ei Jesus: sic eum volo manere, donec veniam: quid ad te? tu me sequere.* Ibid. Redarguitur Petri curiositas: quam melius tua? investigas aliena, quæ domi, quæ foris accidunt: *quid ad te?* observas, quid, cum quibus, quam diu

agant alii : *quid ad te?* immiſces te negotiis alienis : *quid ad te?* tuum eſt Jeſum ſequi. Ad hoc unum attende, reliqua Deo committe.

FERIA V.

Chriſtus apparet in monte Galilææ, plus quam quingentis Diſcipulis.

1. *UNdecim autem Diſcipuli abierunt in Galilæam in montem.* Matth. 28. Memorat Paulus 1. Cor. 15. Fuiſſe plures quingentis Diſcipulos. Excitatos fuiſſe credo relatione fœminarum, & aliorum dicentium, quod ſpoponderit ſe in Galilæa videndum. Chriſtus charitatem ſuam non reſtrinxit ad paucos, ſed in omnes extendit. Communica affectum omnibus, non uni particulari, in quo multus eſt ſenſualitati locus. 2. Apoſtoli, qui Chriſtum viderant, commonent alios, ut & ipſi tanti boni participes fiant. Quod tibi datum eſt, ſine invidia communica. 3. Conſidera expectantium affectus, & deſideria.

2. *Ubi conſtituerat illis Jeſus.* Ibid. Obſervat condictum locum, & tempus ſuæ apparitionis Jeſus, ut fideliter adimpleat, quod promiſit. Quam fidelis Deus in promiſſis! quam tu parum ei fidelis! quanta proponis, quam pauca agis! quam infidelis eſt mundus, & quam accurate ei ſervis!

3. *Et videntes eum, adoraverunt. Quidam autem dubitaverunt.* Ibid. Ex iis nempe, qui eum antea non viderant, licet ex aliis omnia anteacta intellexerint. Hæc cordis noſtri eſt durities ad Divinas inſpirationes. O tolle à me, Domine, cor lapideum! Principio dubium fuit paucorum, in fine tamen communis omnium adoratio: cum qua reverentia, humilitate, amore, & gaudio? aſcende

de & tu montem altioris virtutis, ut talem consolationem merearis.

FERIA VI.

Destinat Discipulos ad conversionem mundi.

1. *ET accedens Jesus locutus est eis: data est mihi omnis potestas in cœlo, & in terra.* Matth. 28. Quam hæreditario jure habebat, vi unionis hypostaticæ ut naturalis Dei Filius, potestatem, eam sibi datam ait per Crucem, & merita passionis. Vim feriæ mortificationis agnosce, per quam datur tibi potestas in cœlo, seu in parte rationali, & in terra, seu in parte animali, in qua sunt pravæ affectiones. Agnosce hunc Dominum omnis potestatis, adora eum, subjice te ejus potestati: roga, ut eam exerceat per Superiores tuos, prout est ad gloriam suam.

2. *Euntes ergo docete omnes gentes.* Ibid. Expende illud: *ergo.* Quia data est mihi potestas; ergo vos docete. Quomodo hoc sequitur? ostendit se summæ potestati conjungere optimam voluntatem, & potestate hac uti ad benefaciendum. Ama hanc bonitatem, quam non semel expertus es. 2. *Docete omnes:* etiam in te respexit, neminem exclusit. Si doces, *doce omnes;* non sperne pauperem. Assiste tam miseris, quam felicibus: imò illis potius, quia de illis habes: *quod fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis.* Matth. 25.

3. *Baptizantes eos in nomine Patris. &c.* Ibid. Abrogatur rigida lex circumcisionis in remedium peccati originalis, & instituitur Baptismus suavior. Age gratias Deo, quod per legem Evangelicam jugum suave, & onus leve reddiderit. Accepisti & tu hoc Baptismi beneficium. quo carent tot paga-

pagani. Quid debes Domino? factus es de familia Christi, Christianus. Sed nomen pulchrum est grande convitium, si facta desint. Vives ergo, ut statum tuum decet, ut decet filium tanti Patris.

SABBATHO.

Continuatio instructionis Apostolis datæ.

1. *DOcentes eos servare omnia, quæcunque mandavi vobis.* Ibid. S. Hier. hic: *Jussit, ut primum docerent, deinde fidei tingerent sacramento, post, quæ essent observanda, præciperent.* Servare dixit, non *scire*: quia finis legis Evangelicæ est, ejus observatio. *Omnia*, non *aliqua. Qui enim offendit in uno, fit omnium reus.* Jacob. 2. Observa ergo: ab hoc pendet salus tua. *Et mandata ejus gravia non sunt.* Imposuit enim ille, qui te amat.

2. *Qui crediderit, & baptizatus fuerit, salvus erit: qui vero non crediderit, condemnabitur.* Marc. 6. Intellige, quid sit damnari, quid salvari? utrumque à tua voluntate pendere. Vis salvari? Ad hoc Fide, & Baptismo opus est: Fide autem non mortua, quæ est sine operibus; sed viva, & operibus probata. Age gratias pro Baptismo, & Fide; sed expende, quomodo eam operibus probes. Compatere, & ora pro iis, qui in tenebris sedent.

3. *Signa autem eos, qui crediderint, hæc sequentur.* Ibid. Miraculis probanda fides prædicitur, quibus post probata est. Tu hæc spiritualiter operare: Dœmonia ejiciunt; S. Bern. serm. 1. de Ascens. *Cum eradicantur è corde peccata.* 2. Linguis loquuntur novis: Idem, *cum recedunt vetera de ore eorum.* 3. Serpentes tollunt: Idem, *cum venenatas suggestiones exstinguunt.* Mortiferum sine noxa bibunt, *cum tentationes sentiunt, non consentiunt.* 4. Super ægros

manus

manus imponunt, & bene habent: Id est, *cum ægras affectiones bonis operibus operiunt.*

DOM. V. POST PASCHA.

Spondet nobiscum esse usque ad consummationem sæculi.

1. *ECce ego vobiscum sum omnibus diebus, usque ad consummationem sæculi.* Matth. 28. Mittebat Discipulos tanquam oves inter lupos. Quantæ ergo illos manebant adversitates? en solatium: *Ecce vobiscum sum.* Hoc tibi quoque sit solatio: *Ne timeas, quia ego tecum sum.* Hier 1. *Non, ut nihil patiaris*, ait Prosp. lib. 2. de Voc. gent. c. 1. *sed, quod multo magis est, ut nulla sævientium crudelitate supereris.*

2. *Ego vobiscum sum*: & qua Deus, & qua Homo-Deus. Deus per immensitatem. Etsi non videar à vobis, video vos, & observo, quæ agitis. En stimulum ad bene agendum. Fervor accedet, si oculum Domini semper præsentem cogites. Qua Homo-Deus, per præsentiam in Eucharistia. Expende, & ama tantum beneficium.

3. *Ego vobiscum sum.* 1. Per gratiam habitualem, quæ nos Deo conjungit. Quanta cura hujus vinculi est habenda. 2. Per gratias actuales, dando vires ad operandum supernaturaliter. Sed per me stat, ut sint efficaces. O si eas semper acceptassem! quanto alius essem! Per specialem providentiam regendo quemque ad finem suæ vocationis. Tot modis mecum es Domine: ero & ego tecum semper corde.

FERIA

Feria II.

Apparet ultimo recumbentibus in cœnaculo.

1. *NOvissime recumbentibus illis undecim apparuit, & exprobravit incredulitatem eorum.* Marc. 16. Specta humanitatem Christi, qui, etsi in corpore glorioso, & jam jam ascensurus, cum Discipulis tamen recumbere non dedignatur. In quocunque sis honore, par cæteris esto. Exprobratio illa amoris est, volentis suos magis purificare. Nemo se isthic excusat. Quando tu sic accipies correctionem, & amorem æstimabis?

2. *Vado ad eum, qui misit me.* Joan. 16. Etsi hic, quid ulterius locutus sit, non prodatur, credi tamen potest, manifestasse illis jam tempus esse, ut vadat ad Patrem, & quædam ex ultima cœna repetivisse. Considera, quo doloris sensu id acceperint, quod privandi essent Christi præsentia. Tu magis dole, si abeat à te per gratiam, quia magis est perniciosum. Non quære sensibilem devotionem, sed in hoc te Deo remitte: veram autem, & solidam ne dimitte.

3. *Vado ad eum.* Ut Christus suos repentino nuncio sui abitus non prosterneret, sensim eos disposuit, raro illis, ad breve tempus in gloriosa carne comparendo. Ægrius separamur ab iis, quibus sæpius, & familiarius utimur. Hoc tu modo à creaturis, à tuis commodis te remove. Raro, & non nisi in transitu iis utere primum, postea facile carebis.

Feria III.

Christus abiturus suos Apostolos consolatur.

1. *EXpedit vobis, ut ego vadam.* Joan. 16. Etiam hoc repetivisse crediderim mœstis. Non dicit:

cit: *Expedit mihi*: quamquam & ipsi expediret quam plurimum, ut post passionem frueretur gloria, & sederet ad dexteram Patris: sed, *Expedit vobis*. Ut intelligant eum in humana carne tam passibili, quam gloriosa, non sibi, sed suis intentum fuisse, & etiamnum, quod agit, eorum bono se agere. Nónne decet, ut & tu non te constituas centrum tuarum operationum? nónne, ut quidquid agis, pro Deo agas, qui omnia pro te agit.

2. *Si enim non abiero, Paracletus non veniet ad vos.* Ibid. Amabant Apostoli Christum adhuc carnaliter: & in hoc amabant se ipsos. Expediebat, ut hoc, quod in sensu est, totum converteretur in spiritum, & perficeretur eorum fides, spes, & charitas. Vult ergo Christus, ut amore ita puro, & spirituali diligatur, ne affectus erga illum mixtus amore proprio impediat Spiritum sanctum: & quomodo eum non impedient tot inordinati affectus? *Spiritualis gratiæ plenitudinem occupata mens non admittit.* S. Bern. ser. 6. de Asc.

3. *Si autem abiero, mittam eum ad vos.* Ibid. Spiritus sancti adventus pendebat à Christi in cœlum ascensu; quia ita decretum fuit à Deo; ut consolatio una adhuc carnalis tolleretur; mitteretur alia omnino spiritualis. Et credo hoc etiamnum esse statutum à Deo, ut non gustet quis cum suavitate cœlestia, & spiritualia, nisi terrena, & carnalia sibi eripiat. Vide, ubi hæreas? in quibus terræ, & carnis affectibus? inde tibi non sapiunt spiritualia. Sapient hæc, si illa tollas.

FERIA IV.

Educit Discipulos ad montem Olivarum.

1. SEdete *in civitate, quoadusque induamini virtute* ex

ex alto. Luc. 24. Expende verba, cape myſteria, vide, quæ à te exigatur ad Spiritum ſanctum promiſſum præparatio. 1. Monet *ſedere*, indicans quietem maxime animi a creaturis, à ſuis paſſionibus non inquietari. 2. *In civitate*, etiam inter negotiis intentos quietem habendam. 3. *Donec:* non inſinuat tempus, ut accendat deſiderium, & Divinæ diſpoſitioni acquieſcant. 4. *Induamini virtute.* Ut nos cognoſcamus eſſe omnino nudos, ſine Spiritu ſancto, & poſſe nihil: ab hoc ſolo eſſe omnem noſtram virtutem. Hac etiam hodie reſiſte adverſariis tuis.

2. *Eduxit autem eos foras in Bethaniam.* Ibid. Vadit in Bethaniam, ut credere licet, valefacturus Marthæ, & Magdalenæ, & eas ad ſuum triumphum deducturus. Adverte, quantum eas āmaverit. At meruerunt amari: altera per hoſpitalitatem erga Jeſum, altera per contemplationem. Quam non obliviſcitur Deus officiorum, quæ ei præſtas! quam tu obliviſceris gratiarum, quas accipis!

3. *In montem, qui dicitur Oliveti.* Act. 1. Cogita, qui fuerint Apoſtolorum Chriſtum comitantium affectus, gaudii dolore mixti: quæ valedicentium lachrymæ? quæ, & quam ſuavia vulnerum oſcula? quæ preces, &c. 2. Montem Oliveti ſubit, ad cœlos inde aſcenſurus. Recogita, quod ibidem ſuam paſſionem ſit auſpicatus: & intellige adverſitates eſſe principium gloriæ. Non ibis ergo ad gloriam per mundi delicias, & ſenſuum oblectamenta. Aut pati ergo, aut mori, dic cum S. Thereſia.

F E R I A V.

De Aſcenſione Domini.

1. *ELevatis manibus benedixit eis.* Luc. 24. Quibus ver-

verbis benedixerit, non constat. Cogitare licet, eam fuisse, quam in cœna dedit. Joan. 17. *Pater sancte, serva eos in nomine tuo, quos dedisti mihi, ut sint unum, sicut & nos.* Benedictio autem Christi efficax est, dans gratias, quas precatur. O Pater mi! benedic etiam mihi benedictione cœlesti, non terrena, quia nec satiat, nec amplius sapit.

2. *Videntibus illis elevatus est.* Actor. 1. Non mere videntibus, sed, quod rem adeo insolitam, gloriosam, & amabilem spectantibus accidere solet, comitantibus affectu admirationis, gaudii, ac desiderii. Unde singulos dixisse credas: *trahe me post te.* Comitare tu iisdem. *Elevatus est*, non momento abreptus, ut diutius illi suis affectibus inhærerent. Momentanei non agunt radices. Quos tu in meditatione excitaveris, saltem in eum diem foveas, & proferas.

3. *Humiliavit semetipsum*, &c. *propter quod & Deus exaltavit illum.* Philip. 2. Ibi ascendere incipis in cœlum, ubi te deprimis. *Quod enim ascendit, quid est, nisi quia & descendit.* Ephes. 4. Humilitati hoc promisit Christus: *Qui se humiliat, exaltabitur.* Tanto altior erit ascensus, quanto profundior humilitas. Potesne tibi cœlum polliceri, si pergas eâ viâ, quâ hactenus? inspice vias Domini, & sequere.

FERIA VI.

Adstant duo Angeli, prædicunt secundum Christi adventum.

1. *ET nubes suscepit eum ab oculis eorum.* Actor. 1. Gratissimum oculis objectum, & unicam lætitiæ materiam nubes involvens eripit oculis. A Deo productam cogitare licet, non aliunde advocatam. Deus aliquando est, qui nubem ponit intel-

intellectui noſtro, ut non penetremus Divina; ne contemplationi intenti prætereamus opera charitatis in proximos; aut ut in ipſa deſolatione humiliter tolerata plus illi placeamus. At vide, ne aliæ ſint in te nubes exhalantium paſſionum; ac pravorum affectuum, quæ tollunt aſpectum Dei. Veni cœleſtis Auſter, & diſſipa has nubes.

2. *Cùm intuerentur in cœlum euntem illum, ecce duo viri adſtiterunt, qui & dixerunt: Viri Galilæi, quid ſtatis aſpicientes in cœlum?* Ibid. Poſtquam abſconditus ab oculis Diſcipulorum eſt Jeſus, reprehenduntur. 1. Quòd *ſtent.* In hac vita ſumus in via, ergo non eſt ſtandum, ſed de virtute in virtutem procedendum. 2. Quòd *aſpiciant in cœlum.* Non ſolum aſpiciendo, aut deſiderando eo pertingitur: laborandum eſt pro eo regno, quia *vim patitur.* Sed forte tu hanc correptionem non mereris, qui intentione tua raro cœlum aſpicis? *Poſthac oculi mei ſemper ad Dominum:* Pſal. 24.

3. *Hic Jeſus, qui aſſumptus eſt à vobis in cœlum, ſic veniet.* Ibid. Ingerunt ſecundi ad judicandum adventus memoriam: *Sic veniet*, quoad majeſtatem quidem, non tamen quoad finem; qui jam vadit in cœlum, ut advocatus ſit noſter: tunc veniet, ut judicet. Volunt ergo hujus adventus memoriam abeunte Jeſu, apud nos remanere, qua timeamus offendere eum, quem habituri ſumus Judicem. Sic ergo ſequere aſcendentem, ut non debeas timere judicantem.

SABBATHO.

De triumphali Chriſti in cœlum comitatu.

1. *ASCendens in altum captivam duxit captivitatem.* Pſal. 67. Comitantur aſcendentem ſanctæ è lim-

è limbo animæ, amoris vinculis captivæ, & augustum reddunt triumphum. Meminerunt angustiarum suarum; vident, & gaudent se liberas. Adjunge te illi comitatui. Aspice, quàm dilecta tabernacula Domini virtutum, & sordebit tibi tellus. Aspira ad libertatem filiorum Dei, qui vinctus teneris tuarum cupiditatum catenis. Denique disce Apostolicum virum non debere solum, & sine comitatu cœlum ascendere, sed secum prædas animarum orco ereptarum deducere.

2. *Currus Dei decem millibus multiplex, millia lætantium.* Ibid. Occurrunt triumphanti Angeli. Gratulantur Christo, ut Victori debellatum infernum; ut Pastori, repertam ovem, quæ perierat; ut Parenti hominum, recuperatum filium prodigum, &c. Gratulare cum illis Christo. Recogita, quanti steterit hic triumphus. Agnosce & te ereptum inferis, te esse ovem illam, quæ abieras in errores concupiscentiarum; filium prodigum, qui dissipaveras omnem substantiam. Gaude, gratias age, propone.

3. *Ascendit Deus in jubilatione.* Psal. 47. Cogita, quæ fuerint jubilantium voces. Dixerint animæ, quo nihil audit libentius Triumphator: *Redemisti nos Domine Deus in sanguine tuo, &c.* Cecinerint Angeli: *Dignus est agnus, qui occisus est accipere coronam, &c.* Tu cum his, & illis applaude Christo. Cum illis agnosce te sanguine Christi redemptum: agnosce tuam inde nobilitatem, ne degeneres. Ab his vero disce, coronam dari occiso, ut & tu veterem hominem occidas.

DOM. VI. POST PASCHA.

Triumphalis Christi in cœlum ingressus.

1. *PAter, opus consummavi, quod dedisti mihi, ut faci-*

faciam: & nunc clarifica me tu Pater, &c. Joan. 17. Ubi Filius ante Patrem constitit, hæc, aut similia dixisse puta. Repræsentat expletam obedientiam, ostendit vulnera, offert animarum spolia: & ideo gloriam petit. Fac te ante eundem Patrem consistere: potesne cum veritate dicere: *Opus consummavi?* quam imperfecta est tua obedientia! quam pauca pro Christo sustines! quam frigidus es ad salutem proximi! age, ut? cum hora venerit, ita dicere possis æterno Patri.

2. *Dixit Dominus Domino meo: Sede à dextris meis.* Psal. 109. Crede humanitatem Filii ad dexteram Patris invitatam: ab Angelis, & Beatis latriæ cultu adoratam: *sedere* jussam ad majestatem, potentiam, & super omnes creaturas excellentiam indicandam. At, qui hic gloria & honore coronatur, est frater tuus; ille ipse est, qui *humiliavit semetipsum factus obediens usque ad mortem.* Sed *propterea exaltavit illum Deus*, ut discas humilitatem certam esse viam ad gloriam.

3. *Sedet à dextris Dei.* Marc. 16. Ad imperandum, & judicandum. At nihil imperabit, nisi quod ipse fecit. Ut suaviora nobis sua redderet imperia, ea exemplo condivit. Quam durus est servus, qui ad illa opera se applicare detrectat, quæ Dominus non dedignatur! sed quoties tu detrectasti? Judicabit autem abscondita cordium. Si non amas Patrem, fratrem, ac Dominum; time Judicem. Si hominem fallis, hunc fallere non potes.

FERIA II.

Fructus Ascensionis Christi.

1. *ATtollite portas Principes vestras, & elevamini portæ æternales.* Psal. 3. Primus fructus est, quod

quod portas cœli per peccatum nobis clausas, Christus sua Ascensione reseraverit, ut intrare nobis liceat ad gloriam, modo velimus. Cogita, quæ fuerint Patrum lamenta, dum eæ essent clausæ; quæ gaudia, dum apertas viderunt. Gaude & tu de hoc tibi beneficio facto. Sed quale monstrum est peccatum, quod unum tibi iterum eas portas claudere potest? declina ab hoc, & abhorre, ne, dum pulsaveris, audias: *clausa est janua.*

2. *Vado parare vobis locum.* Joan. 14. Alter fructus Ascensionis Christi est, ut nobis locum paret. Ita, qui passionem suam, & mortem voluit nobis servire, vult etiam gloriam suam nobis prodesse; ut, ubi est caput nostrum, ibi & nos simus ejus membra. Quam bonus est Deus, qui totus est meus! visne & tu totus esse Dei? visne per infamiam, & bonam famam, per gloriam, & ignobilitatem? hoc certe meretur Deus, qui tantum de te est meritus.

3. *Advocatum habemus apud Patrem, Jesum Christum justum.* 1. Joan. 2. Tertius hic fructus est. Toties rei, toties recidivi, habemus advocatum, qui interpellat pro nobis, & vulnera sua Patri ostendit, ut eorum objectu mitiget iram, quàm promeremur. Redde te dignum, & committe te totum, ut pro te interpellet. Sed scito, quod *non pro mundo roget.* Joan. 17. Ideo non mundi, sed Christi legibus vive.

FERIA III.

De nostra Ascensione.

1. *AScensiones in corde suo disposuit in valle lachrymarum.* Psal. 83. Ascensio Christi nostram invitat. Hæc non una est: 1. est in *valle lachryma-*

rum, ſive in animæ purgatione. *Hic aſcende ſuper equos* indomitarum tuarum paſſionum. *Elevabunt nos, ſi fuerint infra nos.* S. Aug. ſer. 176. Per ea aſcendis, quæ calcas. Calca ergo & mundum, & te ipſum generoſo contemptu.

2 *Ibunt de virtute in virtutem.* Ibid. Altera aſcenſio eſt per profectum in virtute. Nullus eſt terminus præſcriptus: quia, quibus dicitur: *Eſtote perfecti, ſicut Pater veſter cœleſtis*, ſemper habent, quo progrediantur. Quotidie ergo hic adhibendus conatus eſt, omnis captanda occaſio. Et quot tu prætermittis nunquam amplius redituras? excita novum fervorem.

3. *Donec videatur Deus Deorum in Sion.* Ibid. Tertia aſcenſio eſt per unionem: quando eo pervenies, ut Deus ſit tibi omnia, extra Deum nihil velis, ames, timeas. O quando aſcendam in hunc montem Domini? O quam adhuc amo terrena! quam me ipſum! quam facile humano reſpectu à bono avocor! O Deus meus, & omnia!

FERIA IV.

De regreſſu Diſcipulorum in Hieruſalem.

1. *ET ipſi adorantes regreſſi ſunt in Hieruſalem.* Luc. 24. Obſequuntur monentibus Angelis, relinqunt locum, in quo cum magno ſuo ſolatio diutius hæſiſſent. Si jubearis mutare locum, ſi aliud, etiam cum tuo incommodo, & privatione ſolatii ſpiritualis, attende pretium obedientiæ. 2. *Adorantes* oſculis veſtigia relicta. Adora veſtigia virtutum Chriſti, cum deſiderio iis inſiſtendi.

2. *Cum gaudio magno.* Ibid. Quod viderint gloriam Domini: quod acceperint benedictionem ad labores, quos ſperant a Domino proſperandos? quod,

quod, cum parandi sibi loci promissionem accepe-rint, sperent etiam se aliquando eo ascensuros: in his gaudent servi Dei: in vanis, & noxiis mundus.

3. *Intraverunt cœnaculum, & manebant ibi.* Act. 1. 1. Mandato Christi obedientes, qui eos jussit redire in Hierusalem. 2. Ex cognitione suæ imbecillitatis; ne, si prodirent non induti virtute ex alto, deficerent. Cognosce & tu, quam parum possis sine eo, qui solus potest omnia: &, ut possis aliquid, imbecillitatem tuam illius omnipotentiæ junge.

FERIA V.

De electione S. Matthiæ.

1. *Oportet impleri scripturam: Episcopatum ejus accipiat alter.* Act. 1. Ut loco Judæ alius substituatur. Vide providentiam Dei, quæ nec in Ecclesia aptos ministros, nec in Religionibus servos suos deesse patitur; &, cum unus deficit, de alio providet. Accepisti & tu in Religione alicujus defuncti locum. Sta in timore, & humilitate, cum vides Apostolum defecisse.

2. *Et statuerunt duos, Joseph & Matthiam, & orantes dixerunt: Tu Domine ostende, quem elegeris.* Ibid. En medium bonæ electionis oratio, & indifferentia ad Dei nutum. Sine his quam male elegisti multa! quanto melius elegisses, si hæc adhibuisses! sæpe tuo damno.

3. *Et dederunt sortes eis, & cecidit sors super Matthiam.* Præfertur Matthias Barsabæ, nec ille effertur, nec iste murmurat, tametsi forte præferendus videretur, quod & prior nominetur, & elogio Justi honoretur. A Deo dictatum uterque accipit. Si alteri præponaris, esto Matthias; si postponaris, esto Barsabas.

FERIA VI.

De expectatione Spiritus sancti.

1. SEdete in civitate. Luc. 24. Ad hoc Christi mandatum subducunt se Apostoli à conversatione, & forensi tumultu, expectaturi, quem promiserat Deus, Spiritum sanctum. Itaque vivebant illo tempore abstracti à rebus sæculi, & hominum commercio. Spiritus sanctus lingua est Dei; sed *non auditur in compitis, non percipitur in foris.* Secedendum est ab extraneis ad interna, ut percipiatur. Discede ergo à distractionibus, & te intra te collige. Anima dissipata non est cum Deo. Si id fecerunt, quibus Christus revelavit adventum Spiritus sancti, quanto magis te decet id præstare.

2. *Donec induamini virtute.* Ibid. In illa recollectione spirituali expectabant illud *Donec.* Cum enim venturum certo crederent Spiritum sanctum, horam autem ignorarent, ita agebant, ut semper parati reperirentur. In dilatione erat longanimitas, & patientia cum ardente desiderio, æquanimitas, & indifferentia, ut tum veniret, cum Deo placeret. Debes etiam ad consolationes spirituales habendas, aut non habendas, indifferens esse: & id unum spectare, ut Dei voluntas fiat, tui alias desiderii nulla ratio habeatur.

3. *Erant perseverantes in oratione.* Non ignorabant, quod *dabit Spiritum bonum petentibus eum*, ideo in illo secessu orationi vacabant. Crede petivisse eos illum variis titulis: ut *lumen cordium*, tum ad sua, tum ad aliena corda illuminanda, ut flammam ad accendenda sua, & aliena corda ad amorem Dei, & ad omnia, quæ sunt Apostolicæ vocationis. Oratione trahis Spiritum sanctum. Esto certus, si petieris ut debes, accipies.

SAB-

SABBATHO.

Peculiaris Apostolorum ad accipiendum Spiritum sanctum præparatio.

1. *ERant omnes perseverantes.* Act. 1. Hinc neque Thomas abest, jam semel expertus, quanto se bono privet, qui à communitate se separat. Magnus Sanctus evadit, qui, quæ sunt Religioni communia, observat. Ab his neque majoris spiritualis commodi causa est recedendum. Nam communes gratias perdis per singularitatem, & hoc defectu mereris, ut particulares non accipias. Esto ibi, ubi filii Dei sunt *omnes.*

2. *Erant perseverantes unanimiter.* Ibid. In summa concordia, & animorum consensu, qui apparuit in electione Matthiæ. Quod charitatis vinculum nec solvit numerosa congregatorum multitudo, nec nationum diversitas, nec discrepantia naturalis genii. Sed *erat cor unum, & anima una.* Spiritus sanctus est amor essentialis, & vinculum charitatis. Quomodo eum præstolari potes, si solvis vinculum? si cum plurium offensa adhæres uni? si diversos genio, aut natione fugis? &c.

3. *Cum mulieribus, & Maria Matre Jesu.* Ibid. Maria, ut docent Theologi, merita est accelerationem Incarnationis; cogitare licet, impetrasse etiam Spiritus sancti adventus accelerationem. Efficacissima est ejus oratio apud Filium. Credibile est Apostolos suas cum illius orationibus conjunxisse. Concipe magnam Beatissimæ Virginis æstimationem, ex æstimatione amorem, ex amore fiduciam; preces tuas illi committe, Deo offerendas, & reddendas dignas, ut in conspectu Dei appareant.

DOM. PENTECOSTES.

De adventu Spiritus ſancti in vento.

1. *CUm complerentur dies Pentecoſtes, erant omnes pariter in eodem loco.* Act. 2. Tempus non vacat myſterio. Dies erat idem, quo olim data fuit lex timoris; cui hodie ſufficitur lex amoris, quam venit Spiritus ſanctus ſcribere in cordibus fidelium, ut efficiatur per illam jugum Chriſti ſuave, & onus leve. Vere enim amanti nihil difficile. O ſi & hodie ad me veniat, & ſcribat *legem ſuam in medio cordis mei*: ut non ex neceſſitate ſervili, ſed ex amore filiali Deo ſerviam!

2. *Factus eſt repente de cœlo ſonus, tanquam advenientis Spiritus vehementis.* Expende verba: *Factus eſt ſonus*: qui omnes occupet, ut, ſi quis eſſet incurius, percelleretur, Quam altum ego dormio, qui necdum hoc ſono excitor! *Repente*: quia viſitatio Spiritus ſancti non habet definitam horam, ſed, ut expectanda eſt ſemper, ita ſemper eſt expetenda. *De cœlo*: unde eſt *omne donum*, id eſt Filius Dei. & *datum perfectum*, id eſt Spiritus ſanctus. *Tanquam ſpiritus*, id eſt, venti, cujus diverſas proprietates, ut Spiritui ſancto convenientes conſiderare potes: *Vehementis*: ad notandum impetum, quo corda noſtra ad actus virtutum impellit. O quam vehemente mihi ſpiritu opus eſt, qui tantum torpeo! Veni ſancte Spiritus, perfla hortum, aut cor meum.

3. *Replevit totam domum, ubi erant ſedentes.* Ibid. Abundantia donorum oſtenditur, quibus Eccleſia à Deo repletur; à quibus nemo, qui in cœnaculo, ſeu in Eccleſia eſt excluditur. Ora ut domum animæ tuæ totam impleat. Aperi angulos, & latebras,

bras, ut penetrare possit. At non replebit, nisi & tu sedeas per quietem internam, & animi compositionem. Non enim implet animam vagam, & ad exteriora effusam.

FERIA II.

De ejusdem adventu in igne, & linguis.

1. *APparuerunt illis dispertitæ linguæ.* Non dabatur Spiritus sanctus Apostolis, ut res otiosa; sed ut formarentur Prædicatores legis novæ; & ut loquerentur magnalia Dei: ideo in linguæ figura illis datus est. Ex lingua tua argue, an habeas Spiritum sanctum in corde tuo. Ex abundantia cordis os loquitur: sensus, quos promis, præhabes in corde. Si reperis eos ibi te non habere, linguam emenda.

2. *Tanquam ignis.* Alias sub aliis figuris apparuit, nubis, columbæ, fluvii, &c. hic sub ignis specie, quo Apostoli & illuminarentur, & alios illuminarent; accenderentur ipsi, & alios accenderent, ac mentes peccatorum purificarent: quæ sunt potissimæ dotes Evangelici prædicatoris. O quam tibi opus est hoc igne, ut illuminentur tuæ tenebræ ad declinandos consuetos errores! ut accendaris amore tam in Deum, quàm in proximum. Veni sancte Spiritus, accende lumen sensibus, infunde amorem cordibus.

3. *Seditque supra singulos eorum.* S. Greg. Nazian. orat. 44. de Pentec. *Sessio hæc*, ait *regiæ in Spiritu sancto dignitatis excellentiam significat*, quà cordium illorum dominatum accepit. *Sedit*; non discessurus, quia Apostoli in gratia confirmabantur. O si Spiritus iste regiam in corde tuo dignitatem obtineret! ô si te tam varium, & mutabilem confirma-

maret! dominabitur, si velis; si carnis dominatum non admittas, si pareas ejus inspirationibus. Confirmabit, si velis firmiter, & constanter. Totum ergo hoc à tua pendet voluntate.

FERIA III.

De fine, quo missus est Spiritus sanctus.

1. *EGo rogabo Patrem, & alium Paracletum dabit vobis, spiritum veritatis, quem mundus non potest accipere.* Joan. 14. Finis primus est: ut sit *Paracletus*, seu consolator. Consolatur autem quia *Spiritus veritatis* est, discernens falsa à veris. Quæ nos affligunt, plerumque falsa sunt imaginationis figmenta. Detege tibi veritatem: consolatio erit in promptu: quia videbis inanes umbras fuisse.

2. *Cum autem venerit ille Spiritus veritatis, docebit vos omnem veritatem.* Joan. 16. Secundus finis est, ut conferat Apostolis intelligentiam eorum, quæ Christus sive aperte, sive occulte docuit, toti Ecclesiæ tradendam. En quanta cura, & providentia Dei, ut errores ex suorum mentibus eximantur. Intellectus est, qui ducit, aut seducit voluntatem. Quantum interest, ut hic fallacias detegat, & altis veritatis principiis imbuatur, ne principiis carnis, aut mundi voluntatem seducat! Quæ sunt autem principia tua? quàm conformia veritati?

3. *Cum venerit ille, arguet mundum de peccato, de justitia, & de judicio.* Ibid. Tertius finis est, ut per Apostolos arguat mundum, ut corrigatur. Cur arguendi munus tribuitur Spiritui sancto, qui est Spiritus amoris? ut omnis increpatio fiat in Spiritu amoris, ac lenitatis. Nota autem tria, de quibus arguet: de peccato incredulitatis: de justitia, quod mundus se justum putet; de judicio, quod

Prin-

Principem hujus mundi Diabolum faciat. Vide, quæ tua sit fides? quam firmetur operibus? anne falsa æstimatione sis justus? an audias suggestiones Dœmonis?

FERIA IV.

Quid Spiritus sanctus in Apostolis operatus sit.

1. *VOs autem baptizabimini Spiritu sancto.* Act. 1. Collationem Spiritus sancti Baptismum vocat, significans per illum datos esse Apostolis principales effectus Baptismi, purgationem à peccatis, remissionem pœnæ, gratiam, perfectam charitatem, & unionem cum Deo, & omnes habitus virtutum supernaturalium. O felix Apostolorum sors! infelix tua! quantum tibi horum deest! Veni sancte Spiritus! imple superna gratia, quæ tu creasti pectora.

2. *Charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum.* Rom. 5. Charitas ista zelus est, quem Apostoli, qui antea ad vocem ancillæ exhorruerant, aut metu mortis fugerant, conceperunt ad totius mundi conversionem pro gloria Dei, sine metu periculorum, tormentorum, & mortis. Estne zelus iste gloriæ Dei in te? quæris salvandas animas? quæris tuam? sed quas pro illa difficultates superas? quas umbras non times?

3. *Cœperunt loqui variis linguis.* Act. 2. Ut prædicare omnibus gentibus possent Evangelium, collatum est illis per Spiritum sanctum donum omnium linguarum. Gratias itaque dedit congruas ad finem vocationis eorum. Ita Deus cum omnibus agit. Quos vocat, vocationi aptat. Nec tibi deerit, dummodo utaris mediis, quæ tibi suggerit.

In

In hoc plerumque defectus est noster. Quantus evades, si utaris.

FERIA V.

Quid Apostoli per Spiritum sanctum egerint.

1. *Coeperunt loqui variis linguis, prout Spiritus sanctus dabat eloqui illis.* Act. 2. Accepto Spiritu sancto prosiliunt Apostoli; prædicant magnalia Crucifixi Jesu, antea idiotæ, nunc sapientia pleni; antea timidi, & pusillanimes, nunc tormentorum, & mortis contemptores. Quem movet Spiritus, nihil timet, cum moventi obsequitur. Noli tardare, cum motum senseris: noli metuere. Ille finem dabit optatum, qui jussit.

2. *Stupebant autem omnes, & mirabantur. Alii autem irridentes dicebant: quia musto pleni sunt.* Ibid. Res sane digna fuit admiratione, illa sapientia, linguarum notitia, facundia in explicandis mysteriis, zelus & fortitudo. Sed à malis linguis nihil intactum. Irridentur, ut *musto pleni.* Cum optime feceris, etiam de te pessime loquentur alii. Sed, ut per hoc non desistebant Apostoli inceptum prosequi, tu pariter non desiste. Propter sermones hominum non cœpisti, propter eosdem non desine.

3. *Stans autem Petrus levavit vocem suam, &c.* Ibid. Occasionem ex imputata ebrietate nactus Petrus, negat ebrios esse vino, affirmat plenos esse Spiritu sancto. Exprobrat Judæis, quod Christum crucifixerint. Quibus illi *auditis compuncti sunt corde.* Disce primo apprehendere omnem occasionem boni. O quot tibi elapsæ sunt! 2. Inebriari Spiritu sancto, qui inducit rerum terrenarum oblivionem. 3. Sermones tuos eò dirigere, ut compungantur corde, qui te audiunt. Ad hoc autem zelo, & solida, non ficta, & apparente virtute opus est.

FE-

FERIA VI.

Fructus Spiritus sancti in primis Christianis.

1. *ERant perseverantes in doctrina Apostolorum, & communicatione fractionis panis, & orationibus.* Actor. 2. Ter mille baptizati fuerunt. Hi statim 1. sequuntur doctrinam Apostolorum, sensui arduam, & contrariam. 2. Eucharistiam frequentant, qua dispositione, qua fame, quo fructu? orant: qua fide, qua humilitate, qua constantia? confer te cum illis. Vide, in quo deficias. His stude; quia sunt primum vitæ spiritualis nutrimentum.

2. *Erant pariter, & habebant omnia communia.* Ibid. *Non erat meum, ac tuum, frigidum illud verbum.* Qui Spiritum Dei concipit, facile ab amore terrenorum avellitur. Evacua te ad perfectam paupertatem. Quò minus habueris rerum, plus Spiritus habebis. Non intrat Spiritus cor, quod aliarum rerum amore plenum est.

3. *Multitudinis credentium erat cor unum, & anima una.* Actor. 4. In tanta diversitate nationum, conditionum, talentorum, summa concordia, nulla alterius de altero querela, de nullo sinistra existimatio, minus sermo sinister. O felix societas, in qua multi vivunt una anima, & consensu. *Quam bonum, & quam jucundum est habitare fratres in unum.* Psal. 132. Vis Spiritum Dei, & tuæ vocationis? cura unionem, hac læsa semper lædis pupillam oculi.

SABBATHO.

De iis, qui non accipiunt Spiritum sanctum.

1. *NOn permanebit spiritus meus in homine in æternum, quia caro est.* Gen. 6. Qui addictus est sensualitati, & delectationibus, non speret in se

ſe Spiritum ſanctum. Quia caro concupiſcit adverſus Spiritum, & Spiritus adverſus carnem. Vide ergo & hinc neceſſitatem ſenſus tuos, & concupiſcentias occidendi.

2. *Spiritus ſanctus diſciplinæ effugiet fictum.* Sapient. 1. *Fictum*, intellige ſimulatorem, qui vult videri bonus, non ſtudet eſſe; qui ſuis ſenſuum delectamentis apud ſuperiores prætexit bonum aliquem finem; qui malis ſuis intentionibus colorem ſanctitatis appingit. Hunc effugiet Spiritus ſanctus: quia eſt Spiritus veritatis, quæ alium colorem non admittit. Tolle ergo fictionem, & omnem humanum reſpectum, peſtem animæ: age candide, ſimpliciter, & ſincere.

3. *Spiritus veritatis, quem mundus non poteſt accipere.* Quia mundus falſis principiis nititur; divitias, honores, oblectamenta ſenſuum eſſe quærenda; fugiendam paupertatem, contemptum, & crucem. Veritas autem prorſus habet contraria principia: non poteſt ergo mundus Spiritum veritatis accipere. Examina utrius tu principiis innitaris. Agnoſce illorum falſitatem; iſtorum firmitatem, & te exemplo Chriſti ad iſta converte.

DOMINICA SS. TRINITATIS.

De myſterio SS. Trinitatis.

1. *DOminus Deus noſter, Dominus unus eſt.* Deus eſt una quædam ſimpliciſſima entitas, in omni genere perfectionis infinita; primum rerum omnium principium, & finis ultimus; unicum ſummum bonum: ideo unicus Deus: extra quem non eſt alius. Non capio te, ſed credo te, adoro, laudo, glorifico, timeo, amo, & tibi ſoli ſervio; tu centrum omnium meorum affectuum. Ah ſero te

te agnovi, *sero te amavi pulchritudo mea!* qui multiplicavi mihi Deos, quoties me, vel creaturam aliquam plus, quam te, colui, & amavi, aut illi impensius servivi. Ex hoc tu unus eris mihi in Deum, cui omnia ossa mea dicent gloriam.

2. *In nomine Patris, & Filii, & spiritus sancti.* Ita Deus est in essentia unus, ut tamen sit trinus in personis. Pater sui intellectione generat Verbum; Pater, & Verbum mutua dilectione producunt Spiritum sanctum. Neque hic capio cum perfecta unitate perfectissimam distinctionem: sed credo, odoro, laudo, &c. Applicabo animum ad vivam Dei cognitionem, ut quoad potest in hac umbra, aliqua ejus imago in mente mea generetur; quam summi æstimem, ex æstimatione amem, & ita etiam Spiritus sanctus aliqua ratione in me producatur.

3. *Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus.* Apoc. 4. In hac personarum Trinitate summa est perfectionum æqualitas, eadem bonitas, gloria, immensitás, æternitas, omnipotentia, justitia, &c. quas omnes affectiones una sanctitas comprehendit, & ideo præcipue memoratur. Cum omnis creatura sit quædam imitatio Dei, ut omnes Dei perfectiones nos imitemur, sanctitas sola imitanda proponitur: *sancti, eritis quia ego sanctus sum:* non potentia, altitudo, scientia, quam ambierunt Angelus, & primus homo, & male perierunt. Hoc ergo age, ut Dei sanctitatem imiteris. Sed quantum abes!

FERIA II.

De persona Patris æterni.

1. *Nunquid ego, qui alios parere facio, ipse non pariam?* Isai. 66. Pater est fons, & origo

divinarum processionum, & perfectionum, qui à nullo procedit, à quo procedunt reliquæ personæ; qui cognoscendo se ipsum producit Filium, cui totam essentiam, & omnes perfectiones absolutas communicat. Hoc non intelligis: captiva intellectum in obsequium fidei: humiliter adora, lauda, glorifica, ama cum omnibus Angelis. 2. Ita generat Filium, ut tamen & in Patre sit Filius, & in Filio Pater: imo sunt unum Pater, & Filius. O Pater! da nobis, ut simus unum, sicut tu, & Filius tuus.

2. *A quo omnis Paternitas in cœlo, & in terra nominatur.* Ephes. 3. Unicum ad intra, & ex necessitate generat Filium sibi consubstantialem, sed multis ad extra dat, ut sint, & nominentur filii Dei adoptivi per gratiam. Vide, quanta majestas est, quæ adoptat! quanta vilitas hominis, qui adoptatur! habes, quo cunfundaris, quod alios titulos tanti feceris, hanc filiationem Dei tam parvi æstimaveris: quo gaudeas, quod possis esse filius, & hæres Dei: quod timeas, & omni studio imposterum caveas amittere.

3. *In manu tua est fortitudo, & potentia.* 2. Paral. 20. Etsi & perfectiones absolutæ, & actiones ad extra sint communes Trinitati, Patri tamen, quia fons omnium, & origo est, attribuitur potentia, per quam est, quidquid extra Deum est. Et tu de nihilo ab illo es, quidquid es: illi ergo te redde, cujus es. Hoc tua natura, hoc omnis creatura clamabat toties: *Ipse fecit nos, & non ipsi nos:* & tu surdus quoties magis creaturas coluisti? non pudet? & quid ages?

FE-

FERIA III.

De Persona Filii.

1. *UNigenitus Filius, qui est in sinu Patris.* Joan. 1. Filius intellectione Patris productus, est substantialis imago Patris, cujus habet eandem individuam naturam, easdem omnes perfectiones absolutas. *Unigenitus*, cui totum communicatur, quidquid potest Pater communicare. *In sinu Patris*, cum Patre, & intelligit, & amat, & beatus est, & Spiritum sanctum producit. Crede, lauda, glorifica, ama, &c. Cujus es tu imago? nónne Dei? ad hanc quidem creatus es: sed quam defœdasti eam!

2. *Quos præscivit, & prædestinavit conformes fieri imagini Filii sui, ut sit ipse primogenitus in multis fratribus.* Rom. 8. Unicus filius, & hæres, multos fratres adoptivos, & cohæredes admittit; imo adsciscit per assumptionem humanitatis, & gratiam adoptionis suo sanguine fundat. Habes ergo fratrem Filium Dei, quæ gratia? quæ gloria? sed quam parvi eam æstimasti? inspice hanc imaginem denuò, ut, quid tibi desit, advertas, & repares.

3. *Omnia in sapientia fecisti.* Psal. 103. Filius est sapientia Patris. Huic supernaturalia lumina, & cognitiones referuntur in acceptis; quia *illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum.* Ab hoc veram sapientiam pete, quæ est cognitio, & æstimatio rerum, prout sunt: ut terrena terrena æstimes, divina divina, transitoria transitoria, æterna æterna; ut transeas solum per ea, quæ transeunt, hæreas in illis, quæ permanent.

Feria IV.

De perſona Spiritus Sanɛti.

1. *Mittam vobis à Patre Spiritum veritatis, qui à Patre procedit.* Joan. 15. Pater videns in Filio ſuam eſſentiam, & perfeɛtiones, neceſſario amat Filium. Filius videns easdem ſibi à Patre communicatas, neceſſario amat Patrem. Reciprocus hic amor ſubſtantialis eſt Spiritus Sanɛtus. Crede, lauda, adora, glorifica, &c. O ſi & ego conjungerer Deo in eodem Spiritu!

2. *Accepiſtis Spiritum adoptionis filiorum.* Rom. 8. Quos adoptat Pater in filios, filius in fratres, hos indies perficit Spiritus ſanɛtus communicando ſeipſum, dona ſupernaturalia, & gratiam habitualem, quæ eſt quædam participatio naturæ Divinæ. Sed quoties tu *reſtitiſti Spiritui ſanɛto.* Aɛt, 7. ne in te hanc filiationem perficeret? *Noli* impoſterum *contriſtare Spiritum Sanɛtum Dei* Epheſ. 4. Quod te extra Deum magis lætificat, hoc certo Spiritum ſanɛtum magis contriſtat.

3. *O quam bonus, & ſuavis eſt Domine Spiritus tuus.* Bonitas, ſuavitas, miſericordia, etſi æque ſint communes Trinitati, ſpecialiter Spiritui ſanɛto tribuuntur. Huic debes, quod ſis deduɛtus in terram bonam, quod fecerit tecum Deus miſericordiam ſuam, quod lachrymis laveris peccata tua, &c. Et quid reddis? vide, ne, ſi ingratus eſſe pergas, ipſe quoque à te abſtrahat miſericordiam ſuam, & ceſſet poſtulare pro te gemitibus inenarrabilibus.

Feria V.

De amore Chriſti erga nos in Sanɛtiſſimo Sacramento.

1. *Hoc eſt Corpus meum: Hic eſt ſanguis meus.* Mat. 26.

26. Idem in Euchariſtia eſt corpus, quod in Incarnatione aſſumptum fuit: idem ſanguis, qui in Cruce effuſus. Quanti amoris opus eſt Incarnatio, & mors Chriſti, tanti eſt ſuiipſius exhibitio in Euchariſtia. Tantum ergo debes Chriſto per hanc ad te venienti, quantum totus mundus incarnato & mortuo. O Domine, quis tu es, & quis ego ſum? & tamen quam parum tibi obſequii reddo! quam multum mihi ipſi, & vanitati?

2. *Qui manducat meam carnem, & bibit meum ſanguinem, in me manet, & ego in eo.* Joan. 6. Sub ſpeciebus panis & vini ſe abdidit, ut nobis incorporaretur, ut noſtrum alimentum tranſiret in ſubſtantiam. Vides amorem erga te, quo Jeſus vult tecum unum fieri? quam ergo debet purum eſſe & immaculatum cor tuum, quam ab omni re creata avulſum, & uni Deo adhærens? qui enim amat alia præter Deum, non amat, ut debet, Deum.

3. *Caro mea vere eſt cibus, & ſanguis meus vere eſt potus.* Ibid. Ut vitam viveremus divinam, divinum exhibuit alimentum. Noluit in Sacramento hoc permanere ſubſtantias, ut ipſe ſubſtantia ſui corporis, & ſaguinis nos ſatiaret. Non eſt hoc amoris vere divini argumentum? non deberet hic cibus omnem meum appetitum ſatiare: toties hoc paſcor, & tamen ad cæpas Ægypti, ad delectamenta ſenſuum, ad creata ſuſpiro? O pudor!

FERIA VI.

SS. Euchariſtia eſt memoriale paſſionis Chriſti.

1. *HOc ſacramentum inſtituit tanquam Paſſionis ſuæ memoriale perenne.* S. Thom. op. 3. Cruenti ſacrificii ut perennis extaret memoria, incruentum inſtituit quotidie peragendum. Semel pro

nobis immolatus, invenit modum, quo ſæpius immoletur. Ergóne putandum eſt Chriſtum toties pro me mori? agnoſce amorem. Sed nihil reddis, niſi & tu quotidie immoleris. *Qui enim ſunt Chriſti, carnem ſuam crucifixerunt cum vitiis, & concupiſcentiis ſuis.* Galat. 4.

2. *Hoc facite in meam commemorationem.* Luc. 22. Quanti ipſe ſuam paſſionem fecerit, hinc æſtima, quia voluit ipſe ſeipſo ejus eſſe memoriale. Obligat hoc te ad continuam tanti beneficii memoriam; non quæ in ſola cogitatione ſiſtat, ſed quæ in affectum, & opus tranſeat. *Qui enim Paſſionis Dominicæ myſteria celebramus, debemus imitari, quod agimus.* S. Gregor. 4. Dialog. 59.

3. *Quotiescunque manducabitis panem hunc, & calicem Domini bibetis, mortem Domini annuntiabitis.* Quoties Euchariſtiam ſumis, cogita te mortui Chriſti ſepulchrum eſſe. Non eris dignum, niſi ſis novum, voluit enim poni in *monumento novo.* Non eris novus, niſi veterem hominem occidas. *Neceſſe eſt, ut, dum hæc agimus, noſmetipſos Deo in cordis contritione mactemus.* S. Gregor. Ibid. Quid ad hoc ais? expedi arma, & te hoſtiam ei exhibe, qui ſe dedit hoſtiam pro te.

S A B B A T H O.

De dignitate ſumentis Euchariſtiam.

1. *AD eum veniemus, & manſiones apud eum faciemus.* Joan. 14. Qui ſumit Euchariſtiam, fit Dei habitaculum. Ut advertas, quanta ſit hæc dignitas, cogita uterum Beatiſſimæ Virginis, in quo primum homo factus habitavit. Quantis illam gratiis cumulavit. At is ipſe eſt, qui in Euchariſtia ad te divertit. Quanta eſt hujus habitaculi

culi dignitas! Ah noli permittere, ut in eo divertant fœda animalia effrænium passionum.

2. *Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, in me manet, & ego in eo.* Joan. 6. Non solum fit habitaculum Dei, qui Euchariſtiam sumit, sed admirabili quadam unione fit unum cum eo. Assequere, si potes, quanta hæc dignitas, uniri humanitati Christi, & veluti ea mediante ipsi personæ Verbi, & toti Trinitati, quæ concomitanter in Eucharistia sumitur. Considera, ad quid te obliget hæc dignitas: ut, qui uniris Deo, avellaris à luto creatarum rerum: ut dicta, facta, cogitata tua sint talia, quæ non dedeceant membrum Christi.

3. *Ego vivo propter Patrem, & qui manducat me, & ipse vivet propter me.* Excellentiam unitionis cum Christo adverte. Sicut Filius accipit à Patre essentiam, vitam, & omnes perfectiones, ut sit unus Deus cum Patre, & in eo vivat, easdemque cum illo perfectiones habeat; idem intelligere, idem velle, & operari; ita per Eucharistiæ sumptionem fis particeps vitæ, & perfectionum Christi. Debes ergo idem cum illo sentire, velle, agere, pati. Efficiet id unitus tibi Christus, nisi tu obsistas.

DOM. II. POST PENTECOSTEN.

SS. Eucharistia est Cœna magna.

1. *HOmo quidam fecit cœnam magnam, & vocavit multos.* Luc. 24. Eucharistia *cœna* est parata vespere, seu in fine sæculorum, sumenda in nocte obscura ad fidei lumen. *Magna* ab Editore Deo, à ferculis humanitatis, ac Divinitatis Christi; à convivis omnibus fidelibus; à ministris Angelis.

gelis. Omnia magna ſunt; tu ſolus parvus es, & indignus: & tamen te quoque Homo-Deus ad illam invitat. Huc totam famem, ſitimque applica; *ut ne deſideres de cibis ejus* (mundi & carnis) *in quo eſt panis mendacii.* Prov. 23.

2. *Et cæperunt ſimul omnes excuſare*, ſeu recuſare. Domini bonitas eſt omnes admittentis; ſua cujusque malitia eſt, ſeipſum excludentis. Tria excuſationum genera inducuntur: *In empta villa dominatio, & ſuperbia notatur.* S. Aug. Ser. 33. de Verb. Dom. In emptis bobus avaritia, aut quinque ſenſus, qui nos ad terrena trahunt. In ducta uxore, carnis voluptates. Priores rogant ſe excuſari: venire tamen contemnunt. *Humilitas ſonat in voce, ſuperbia in actione.* Greg. hom. 13. Tertius ſolus ait: *Non poſſum venire:* quia *animus ad voluptates propenſus, infirmus eſt, & invalidus ad exequenda, quæ Dei ſunt.* Cyril. Alex. lib. 2. de Adorat. Hæc tria plerumque ſunt, quæ, ſi te non abſtrahunt à cæna, fructum imminuunt Vide, ne recuſes.

3. *Tunc iratus Paterfamilias, dixit ſervo ſuo: Exi cito in plateas, & vicos civitatis: & pauperes, ac debiles, & cæcos, & claudos introduc huc.* Ibid. Meritò iraſcitur Dominus, cujus tanta humanitas, tantum beneficium reſpuitur. *Pauperes, & debiles dicuntur*, ait S. Greg. hom. 36. *qui judicio ſuo apud ſemetipſos infirmi ſunt.* Quam ille ardet habere convivas! quam tu languide accedis! ille undequaque conquirit, nec aveſatur *infirma mundi.* Non avertaris infirmitate tua; *quia, quem vocaverit, dignum facit, ſi ſequatur.* S. Ambroſ. lib. 1. de pœnit. cap. 6. *& ſanat omnes infirmitates tuas.*

F 2-

FERIA II.

De dispositione ad SS. Eucharistiam sumendam.

1. *IN sole posuit tabernaculum suum.* Psal. 18. Curanda summe puritas animæ, in quam venturus est Eucharisticus Deus. Exigit hoc summa puritas, & Majestas hospitis. Expende enim quis, ad quem ingreditur? Si Matrem, quæ conceptura erat Filium Dei, *decebat tanta puritate nitere, qua major infra Deum excogitari non potest*, te idem decet, qui eundem excipis. At puritas non est sola ab omni peccato immunitas, sed etiam affectuum purgatio, & virtutum ornatus. Potésne sic te mundum dicere? quanto labore adhuc opus est, ut huc pervenias? pervenies, si serio voles. Dic cum leproso Matth. 8. *Domine, si vis, potes me mundare.* Confide, extendet manum suam, & dicet: *Volo mundare.*

2. *Vincenti dabo edere de ligno vitæ, quod est in Paradiso.* Apoc. 2. Id est, ut ait Richard. à S. Laur. de laud. B. V. lib. 12. quod est *in Ecclesia militante per præsentiam corporalem in Sacramento Altaris.* Ut hoc fruaris mysterio, necesse est, ut te vincas, & appetitum rationi, rationem Deo subjicias. Non satis ergo digne accedis, si te non vincis. Quantus tibi in teipso victoriarum campus! superbia, ambitio, tui æstimatio, vanæ gloriæ cupiditas, ira, impatientia, languor in spiritu, tepiditas, & alia, quæ tu nosti. Hæc devince, & dabitur tibi *de ligno vitæ.* Quam alius esses, si quoties ad hanc escam accessisti, vel unum ex his hostibus subjugasses!

3. *Ecce ego pluam vobis panem de cœlo; egrediatur populus, & colligat.* Exod. 16. Promittitur hic

manna, figura Euchariſtiæ, & quidem ad inſtar pluviæ ſuper juſtos, & injuſtos cadentis. Quæ bonitas Dei ſe tam prodige largientis! ſed, ut eo potiaris, neceſſe eſt te *egredi*. Unde, aut quo? reſpondet Rupertus lib. 3. cap. 11. in Exod. *De priſtina converſatione, de vetuſtate vitæ. Nondum enim depoſito vetere homine, non eſt nobis hoc manna colligere.* Expende, quam vivat in te vetus homo, quanta in eo occidere debeas, ut induas novitatem vitæ.

FERIA III.

Item de diſpoſitione ad SS. Euchariſtiam ſumendam.

1. *PAuperes ejus ſaturabo panibus.* Pſal. 131. Felix paupertas, quæ ſola, ut ait Rupert. in cap. 6. Joan. *Edit magnam eleemoſynam Regis Regum, quam dat ipſe; non aliam, quam ſeipſum.* Datur ergo ille panis ut eleemoſyna magni Dei. Exinanire, exinanire, ut pauper fias illa dignus. Ejice amorem ſæculi, & vanitatem ejus. Indigne eleemoſynam accipit, qui dives eſt; indigne Euchariſtiam, qui ſæculo afficitur. Scito, *qui eſurientes*, ſeu pauperes, *implet bonis*, ille *divites dimittit inanes.* Et hæc eſt forte cauſa tam parvi fructus à te relati, ex tam frequente hujus myſterii ſumptione.

2. *Si quis ſitit, veniat ad me, & bibat.* Joan. 7. Sitis quædam & fames, ac vehemens deſiderium afferendum eſt ad hunc cibum. Fons ille Sacramentalium gratiarum non patet, niſi ſitienti: *ſitienti dabo de fonte vitæ.* Apoc. 6. *Oportet namque*, ait Bern. ſer. 31. in Cant. *ut ſancti deſiderii ardor præcedat faciem ejus ad omnem animam, ad quam eſt ipſe venturus.* O tepida anima! nónne ſacrilegium crederes nauſeare cibum iſtum pretioſiſſimum? certe pro-

proximus nauseæ es, si non desideras. Excita ergo, quoties accessura es, fervens desiderium; quod nascetur ex actuali fide dignitatis hujus cibi, amoris in te Dei, fructuum ex Eucharistia emanantium, &c.

3. *Cum invitatus fueris ad nuptias recumbe in novissimo loco.* Luc. 14. Ad nuptiale convivium Dei se tibi desponsantis accessurus es. Quis tu? quis ille? agnoscis in ejus majestate, tuam indignitatem? sed dignus fieri potes, si corde sincero sis humilis. *Respexit humilitatem ancillæ suæ.* Luc. 2. ut ejus sacratissimum uterum subiret: non despiciet pariter tuam humilitatem. Et quanta te deprimendi materia, si bene expendas, quis tu? quis ille?

FERIA IV.

De effectibus SS. Eucharistiæ sumptæ.

1. *ACcedite ad eum, & illuminamini.* Psal. 33. Accedentium ad Christum fructus est, quod intellectu illuminentur ad cognoscenda altissima mysteria. Ipse lux est, *quæ illuminat omnem hominem.* Joan. 1. Expende tenebras tuas. Heu quantum ad Divina cœcutis! scisne, quod in fractione panis aperti sunt oculi Discipulorum? Luc. 24. Ecce idem cœcitatis tuæ medicus est. Idem, quod ex cœco olim Hierichuntino, ex te quærit: *quid tibi: vis, faciam?* Luc. 18. O benignitas prævenientis! dic fidenter cum eodem: *Domine, ut videam te*, videam me.

2. *Qui replet in bonis desiderium tuum, renovabitur, ut aquilæ, juventus tua.* Psal. 102. Senescit, cum viget: Senio hoc frequenter & tu occuparis: sed in novitate vitæ ambulandum est. Ut renovetur autem juventus tua, aptissimum remedium est,

ut Deus *repleat in bonis desiderium tuum.* Si ergo per S. Hier. in cap. 3. Ezech. *hoc solum habemus in præsenti sæculo bonum, si vescamur carne Domini*, ex hac digne sumpta juvenesces. Æstima, lauda, ama, anhela; & quoties accedis, aliquid veteris hominis depone.

3. *Exurgens Maria abiit in montana cum festinatione.* Luc. 1. Effectus hic fuit concepti Dei. *Quo enim jam Deo plena*. ait Ambr. lib. 2. in Luc. *nisi ad superiora cum festinatione contenderet?* eundem accipis in Eucharistia, quem Virgo concepit. Idem in te, nisi tu obsistas, operabitur: ut ardente voluntate ad ardua virtutum contendas, & quidem magna festinatione ad apicem perfectionis pervenias. Cooperare id desideranti Deo, ne te semper per tuum languorem in imo reperiat. Elevabit te Deus, sed non sine te.

F E R I A V.

De aliis effectibus SS. Eucharistiæ sumptæ.

1. *PAnem Angelorum manducavit homo.* Psal. 17. Dicitur SS. Eucharistia *panis Angelorum*, non quod Angeli ea vescantur; sed quod homines sumentes veluti Angelos efficiat. Ita Hugo Card. in cap. 31. Prov. *Datus est hominibus, ut fiant Angeli.* Quæ tua est felicitas, si fias veluti corporis expers, totus spiritualis, tentationum immunis, expers passionum: certe si nondum factus es talis, tu impedivisti: & quæ hæc tua insania, cum possis, nolle ad Angelicam perfectionem evadere?

2. *Quotquot autem receperunt eum, dedit eis potestatem filios Dei fieri.* Joan. 1, Effectus sanctissimæ Eucharistiæ est, ut te faciat filium Dei, non quidem naturalem, sed adoptivum. Per quod simul intras in

in jus hæreditatis. *Si enim filii Dei*, sumus *& hæredes*. Rom. 8. O mira dignatio! expende, quem Patrem habeas: quem fratrem? quo affectu, reverentia, fiducia in eum ferri debeas? sed quam degener tu fuisti hactenus filius, & frater! non te pudet! sed quid eris imposterum, ut digne Patrem voces Deum, Fratrem Jesum.

3. *Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, in me manet, & ego in eo.* Joan. 6. Altius ascendit dignitas, quam per Eucharistiam obtines. Non tantum fis filius Dei: sed unum cum Deo, ut is in te maneat, tu in illo. Sed necesse est ad hoc, ut moriatur in te, quidquid tu es; vivat solum, quod Deus est. O quando erit illud tempus, quo cum veritate dicere poteris: *Vivo ego, jam non ego; vivit vero in me Christus!*

FERIA VI.

De infinita Dei perfectione.

1. EX *ipso, & per ipsum, & in ipso sunt omnia.* Rom. 12. Quidquid concipere potes perfectionis, bonitatis, sanctitatis, pulchritudinis, sapientiæ, potentiæ, felicitatis, &c. Hoc in Deo est infinite perfectiore modo, quam tu concipias. Ex hoc, & per hunc sunt omnia, quæ aliquid perfectionis habere videntur. O Deus meus & omnia! tu es esse necessarium à te ipso: omnis creatura nihilum necessarium ex seipsâ. Quid ergo amorem ad nihilum converto, a te averto? tu es Deus meus, & solus dignus amore meo. Felix ego, si tantæ majestati digne possim servire.

2. *In ipso sunt omnia*, non tantùm eminentiali modo essendi, sed etiam ut in idea, seu exemplari omnis perfectionis: præsertim vero intellectualium

lium creaturarum, quas ad imaginem, & ſimilitudinem ſuam creavit, & uſque modo per conſervationem ad eandem ſimilitudinem efformat. Quàm eximium tibi propoſitum eſt exemplar, quod imiteris? lauda, gratias age, ama. Sed confer vultum animæ tuæ cum illo: proh quantum abludis! adnitere ergo Deum aſſidue intueri: exue, quod modo refers; refer eum, quem debes.

3. *In ipſo ſunt omnia.* Perfectiones illæ omnes innumeræ per creaturas diſperſæ, in Deo ſunt unica eademque res, quæ eſt ſapientia, bonitas, miſericordia, &c. ſine omni compoſitione, ſine omni diſtinctione: unde quæ unum ſunt, & in eadem unitate multa, magis Deum referunt. Eſne tu unus, unitate intentionis? unam forte habes, ſed non eadem unitate multiplicem? ſed diverſas, & pugnantes; placendi Deo, & hominibus; ſerviendi ſenſibus, & Deo. Unam habe, qua Deum reſpicias, ſed idem opus ex pluribus virtutum motivis age; erit unum opus, multiplex perfectio.

SABBATHO.

De ſapientia Dei, & ſuiipſius contemplatione.

1. *Omnia nuda, & aperta ſunt oculis ejus.* Hebr. 4. Scit enim, quidquid ſciri poteſt; quidquid in Deo eſt, quidquid extra Deum conditum eſt, aut condi poteſt, & ipſa cordium ſecreta; ſapientia inventrix omnium, quæ in mundo fiunt, diſponens omnia in numero, pondere, & menſura: in cujus comparatione omnis Angelorum ſcientia eſt mera ignorantia. Crede, æſtima, lauda, ama, ſpera in omni caſu adinventuram tibi remedium; conſigna te illius ſapientiſſimæ diſpoſitioni. Imitare nihil agendo temere, ſed adhibita conſideratione. Attende, quid agas, quia Deus videt.

2. *Non*

2. *Non est ulla creatura invisibilis in conspectu ejus.* Ibid. Non tantum quæ fuerunt, sunt, aut erunt; sed etiam quæ non erunt quidem, sed essent tamen, si conditio aliqua poneretur. Hac scientia composuit v. g. te, cum omni tempore, loco, & circumstantia possibili, & vidit, quid in quavis circumstantia acturus esses. Quid non debes ergo Deo, quod te non produxerit ex parente Idololatra, in tempore & loco infidelitatis, non conjunxerit iis circumstantiis, in quibus certo eras periturus, &c.? lauda, magnifica, ama, time, si forte aliquam circumstantiam viderit, qua esses cum derelicturus, quæ forte à teipso, à tua gratiam acceptandi negligentia dependeat.

3. Considera primum essentiale, & necessarium objectum Divinæ cognitionis esse Deum ipsum, quoad essentiam, attributa, perfectiones omnes tam absolutas, quam personales. Ex hac cognitione oritur suiipsius infinita æstimatio, amor, gaudium, & beatitudo. Hæc cognitio immutabilis est, & æterna; & cum tanta eodem temporis momento moliatur, a sui contemplatione nunquam avocatur. Lauda, adora, &c. Hoc quoque sit tuum primum objectum. Vide, ut ab ejus contemplatione non quavis musca avoceris. Per ejus contemplationem eo tende, ut magnam de eo æstimationem concipias.

DOM. III. POST PENTEC.

De potentia, & Dominio Dei.

1. *Mirabilis potentia ipsius.* Eccl. 43. Quia infinita est, & potest, quidquid de se est possibile, mundum hunc, & infinitos alios de nihilo condere, destruere, annihilare: à qua omnis vis est

est causarum secundarum, in cujus comparatione omnis alia potentia, est mera infirmitas. Admirare, adora, benedic, æstima, implora hanc in tuis necessitatibus. Junge te humili confidentia huic omnipotentiæ: etsi ex te nihil possis; omnia poteris ea te corroborante.

2. *Tu Domine universorum, quia nullius indiges.* 2. Mach. 14. Supremus, absolutus, necessarius, æternus omnium Dominus est, tam dominio jurisdictionis, quam proprietatis. Primo quidem titulo creationis ex nihilo; à quo proinde res omnes essentialiter dependent, secundum omnia, quæ sunt, & possunt. Agnosce te opus manuum ejus. Offer illi, quidquid es, quidquid potes. Sive te deprimat, sive elevet, sive affligat, sive soletur; Dominus est, faciat, quod ei placitum est.

3. *Dominus omnium es.* Esther. 3. Alter absoluti & supremi Dominii titulus est (ut infinitos alios taceam) conservatio continua illius esse, quod per creationem dedit; qua nos continuo producit, & esse communicat, ac suspensas tenet creaturas, ne rursum in abyssum nihili sui ruant. Hinc omnes tuæ actiones Dei sunt; nec licet tibi potentiis tuis abuti. Injuriam ergo ei facis, si his ad tuam gloriam, ad tuum commodum magis utaris, quam ad illius. At quoties id fecisti? hinc ulterius omnes tuos affectus debes illius affectibus, ac voluntati conformare.

FERIA II.

De Sanctitate, & Immutabilitate Dei.

1. *SAnctus Dominus Deus noster.* Psal. 98. Sanctitas ex S. Dionysio, *est munditia ab omni immunditia libera, perfecta, & omnino immaculata.* Cogita san-

sanctitatem ejus *ad intra* in infinita cognitione suiipsius, quæ est generatio Verbi: in amore infinito sui, qui est productio Spiritus sancti: in gaudio, quo in se, de se fruitur: quid hic non infinite distat ab omni macula? Exclama viva fide, gratulatione, adoratione, tui confusione: *Sanctus*, *Sanctus*, *Sanctus*. Apoc. 4. Imitare Dei sanctitatem, ama puritatem, execrare immunditiam in cogitationibus, in affectibus tuis.

2. *Sanctus in omnibus operibus suis*. Psal. 144. Cogita sanctitatem ejus *ad extra*, quæ relucet in operibus ejus: quæ sive consideres in se ipsis, sive ex fine, quo à Deo fiunt, sancta omnino sunt, pura, & immaculata, ita ut nulla possit imperfectio intervenire, hoc ipso, quod à Deo fiant. Imò non potest non omne malum, quod sanctitati contrariatur, immutabili, & æterno odio prosequi. Lauda, glorifica, ama, detestare omnes animi tui maculas, opera tua redde immaculata.

3. *Ego Dominus, & non mutor*. Malach. 3. Amat, odit, operatur libere, nec tamen mutatur: gubernat universum, eodem momento se omnium rerum motibus impendit, producit, ac destruit infinita, & tamen est semper idem. Blasphematur, injuriis afficitur infinitis, & non turbatur. Admirare, lauda, pete hanc perfectionem, qui minimo moveris. Ut imiteris, tolle ex animo immoderatos motus, extermina præcipites gestus, alterationem vocis, asperitatem vultus, &c.

FERIA III.

De amore Dei, quo se, & nos diligit.

1. DEus *Charitas est*. Joan. 4. Quia se comprehensive cognoscit esse summum bonum sine omni

omni admixtione mali, ſe quoque infinitè amat per Spiritum ſanctum, qui eſt amor ſubſtantialis. Hinc ſe æternum laudat, & quidquid operatur, ad unicam ſuam gloriam refert. Huc etiam me, meaque omnia dirigit. Quàm alte me evehit Deus? ſed quantum ego ejus intentioni ſum reluctatus, operationes meas ad meum honorem, meaque commoda detorquendo?

2. *Ipſe enim Pater amat vos.* Joan. 16. Quia omnia, quæ fecit, cognoſcit eſſe bona: hinc *nihil odit eorum, quæ fecit.* Quia ergo amat, & amor eſt quædam effuſio ſui in amatum, ſe quoque nobis communicat, conferendo eſſe naturale, facultates corporis, & animi, gratiam, & dona ſupernaturalia, eſſe ſuum perſonale naturæ humanæ, ſeipſum mihi in Euchariſtia. Admirare, lauda, gratias age, ama, ob eos fines, ob quos te Deus amat: impende dona ad eos uſus, ad quos dedit.

3. *Omnia, quæcunque voluit, fecit.* Pſal. 144. Cùm ſe tot modis communicat, non facit id ex neceſſitate, aut coacte, ſed libere ex ſola ſua bonitate, ac amore. Deinde nihil inde ſui emolumenti quærit, quia nullius eſt capax. Admirare, lauda hanc benefaciendi propenſionem, gratias age. Confundere, quod, niſi coactus, vix reddas obſequia; quod tua in omnibus quæras commoda. Dic cum David, Pſal. 53. *Voluntarie ſacrificabo tibi.* Et Pſal. 113. *Non nobis Domine, non nobis, ſed nomini tuo da gloriam.*

FERIA IV.

De Suavitate, Miſericordia, & Juſtitia Dei.

1. *SUavis Dominus univerſis.* Pſal. 144. Leges nobis imponit, ſed viribus commenſurat; ad

ad observationem earum gratia sua juvat : & nobiscum cooperatur; non necessitate, sed gratia inducit : non exigit à nobis omnia, quæ possumus, quod utique ut supremus Dominus posset : errantes amanter revocat, &c. lauda, adora, ama, confundere, quod in proximum sis asperior: quod plura ab illo exigas, quam Deus. Imitare verborum lenitate, suavitate morum religiosa, non affectata.

2. *Et miserationes ejus super omnia opera ejus.* Ibid. Etsi in Deo perfectiones omnes sint æquales, quia sunt ipse Deus, quoad nos tamen, & in ordine ad effectus, supereminet misericordia, qua sublevat omnes miserias nostras corporis, animæque necessitates, vel præveniendo, vel eruendo, vel coadjuvando, & consolando. Quantam in peccatores exhibet quotidie, qui *dissimulat peccata hominum.* Sap. 11. & expectat pœnitentiam! quantam in te? quid ei debes? lauda, adora, fiduciam concipe exemplo filii prodigi.

3. *Ulciscens in omnes adinventiones eorum.* Psal. 98. Ut ut misericors sit Deus, est tamen etiam justus vindex. Infinite Sanctus peccato læditur: ideo punitione injuriam reparat. Nullum est seu in justis, sive in reprobis, seu grave, seu leve peccatum, ne otiosum quidem verbum, cujus pœnam non exigat. Quia non decet ejus majestatem impune lædi. Hinc morbi, mors, bella, pestis, &c. sunt pæna peccati. A Deo ergo accipiendæ ad expiationem scelerum, quia eo fine à Deo decernuntur. Admirare, lauda, time, justitiam, quæ nulli parcit. Imitare, sumendo de te ipso pœnas; acceptando humili, & hilari animo, quas Deus de te sumit, &c.

FERIA V.

De Providentia Dei.

1. *DOminus regit me, & nihil mihi deerit.* Psal. 22. Providentia est ordinatio, & applicatio mediorum, quibus Deus quamlibet creaturam ad suos fines vult deducere. Ab hac nullam excludit creaturam, *cui æqualiter cura est de omnibus.* Sap. 6. Non muscam, non vermiculum, non improbos, non atheos, &c. à quibus gravissime offenditur. Quamvis creaturam ita curat, quasi ea unicà extaret in universo. Recogita per quæ media te duxerit: quàm suaviter, quam efficaciter. Ubi potes esse securior, quàm si te totum Divinæ Providentiæ committas, quoad corpus, animam, locum, &c. Quam spem potes concipere, si ejus dispositioni non obsistas?

2. *Vos cogitastis de me malum, sed Deus vertit illud in bonum.* Genes. 50. Providentia sua Deus immittit res adversas, famem, pestem, bellum, tentationes dæmonis, persecutiones, morbos corporis, afflictiones animæ: sed facit, ut *diligentibus Deum omnia cooperentur in bonum.* Josephi venditi recordare. Utitur enim illis ut mediis ad suos fines. Æstima ejus omnes dispositiones. Nec fallitur Sapientia, nec fallit Bonitas. Nihil tibi accidet, quod tuo non sit emolumento. Afflictionem ergo accipe à Deo, læto, hilarique animo. Et dic cum Filio Dei: *Calicem, quem dedit mihi Pater, bibam illum.* Joan. 18. & posthac: *In manibus tuis sortes meæ.* Psal. 30.

3. *In pace in idipsum dormiam: quoniam tu Domine singulariter in spe constituisti me.* Psal. 4. Qui omnem spem suam fundat in Dei providentia, ideoque se totum illi committit; vere dormit, & quiescit in sum-

summa animi tranquillitate, in cordis jucunditate, quæ nullo rerum eventu turbatur. Et quanta hæc voluptas? hæc propria est libertas filiorum Dei. *Omnem ergo sollicitudinem tuam projice in eum, quoniam ipsi cura est de te.* 1. Pet. 5.

FERIA VI.

De Immensitate, & Præsentia Dei.

1. *Coelum, & terram ego impleo.* Jerem. 22. Ubi spatium quodcunque est, imò, ubi quodcunque fingi potest, ibi Deus est. Nusquam ergo tibi tutæ sunt latebræ à facie ejus. Quò fugis, Deus est: ubi lates, Deo pates: ubique pariter Deo frui potes. Si Deum quæris, invenies eum in omni loco, ad quem te destinat obedientia. Nullus illi tam vilis est locus, in quo non sit: & cur tu fugis?

2. *Cœlum, & terram ego impleo.* Cogita modos, quibus Deus est ubique. 1. Per essentiam secundùm suam totam Divinitatem. Hic ergo, ubi ego sum, est Pater, generatur Filius, spiratur Spiritus Sanctus. Ergo nunquam sum solus: ergo semper habeo, cum quo amicè versari possum: ergo ubique Deum revereri debeo; ergo ubique timere. 2. Per præsentiam, non veluti mortuam, sed advertens, & cognoscens omnia. Adest oranti, tentato, afflicto, bonum operanti. Crede, ama, confide, illius solius oculis placere stude. 3. Per potentiam, ubique enim operatur, conservando, coagendo, &c. Non despondebo ergo animum in adversis, *quoniam tu mecum es:* tu adjuvas infirmitatem meam.

3. *Non est procul ab unoquoque nostrum.* Actor. 17. Cogita etiam tibi Deum esse præsentem, longe intimius, quàm sit ipsa tua anima. Intra te est Pater, Filius, Spiritus Sanctus, ac tota Divinitas,

per essentiam, præsentiam, & potentiam. Ejus Bonitas dat tibi esse, Sapientia intelligere, omnipotentia agere, &c. Gaude, admirare, confide, ama, Deum intra te ipsum quære, stude, ut sis dignum ejus Majestati habitaculum; ne ei displiceas, quem semper tecum habes.

SABBATHO.

Jesus baptizatur à Joanne.

1. *Tunc venit Jesus à Galilæa in Jordanem ad Joannem, ut baptizaretur ab eo.* Matth. 13. Considera Christi humilitatem. Qui formam peccatoris assumpserat, induit etiam pœnitentis. Non est, nec esse potest peccator, & haberi nihil pensi habet. Vitam activam ab humilitate auspicatur. Admirare, lauda, gratias age pro exemplo imitare, cura, quis sis, non, quis habearis. Quæ cum proximo agis, in humilitate funda. At *Joannes prohibebat eum, dicens: Ego à te debeo baptizari; & tu venis ad me.* Ibid. Agnoscit eo momento Christum, quem nondum viderat. Hinc reverentia, admiratio venientis ad se; humilitas se baptismo indigere profitentis. Tantum est semel nosse Deum. Si nitereris bene Deum nosse, quantos illa cognitio excitaret affectus?

2. *Respondens autem Jesus dixit ei: sine modo; sic enim decet nos implere omnem justitiam.* Ibid. Ut tu baptizes, ego baptizer: ego me demittam, tu obedias. Ergo omnis justitia, seu sanctitas continetur humilitate, & obedientia. Nondum bene hanc veritatem es assecutus. Nunc igitur subjicere non tantum majori, aut æquali, sed etiam minori exemplo Christi.

3 *Baptizatus autem Jesus, confestim ascendit de aqua:*

aqua: & ecce aperti sunt cœli. Matth. 3. Tria post Christi baptismum evenere. 1. Cœli aperti sunt. En clavim, quæ tibi cœlum reserat, humilitatem: quia humilibus datur gratia, gratia est semen gloriæ. Aspira ad cœlum; sed scito, quòd vim patitur, quam tibi inferas te deprimendo. 2. *Vidit Spiritum Dei descendentem sicut columbam.* Ibid. Ita humiliantem se Spiritus Dei honorat. Non nega ei gustum, quem dare potes per tuam humilitatem. At venit super humilem in specie columbæ puræ, & innocentis: quia humilitas conservat innocentiam. 3. *Audita est vox de cœlis dicens: hic est Filius meus dilectus, in quo mihi complacuit.* Ibid. Qui se inter peccatores abjicit, declaratur Filius Dei. Testatur Pater, sibi Christum placere in hac humilitate. O si tibi diceret Deus: Tu es Filius meus dilectus, quantûm exultares, amares, &c. At dicet, si te cum Christo humiliaveris: *quia humilia respicit, & alta à longe cognoscit.*

DOM. IV. POST PENTEC.

Christus in desertum secedit, & tentatur.

1. *TUnc Jesus ductus est in desertum à Spiritu;* Mat. 3. utique sancto; non vano, non mundano. Filius, & Filii Dei Spiritu Dei aguntur. *Ductus est in desertum*, non in frequentem civitatem; ut fugiat plausum, quem forte dedisset populus motus reseratione cœli, descensu Spiritus, & voce audita. Quo tu spiritu duceris, aut potius rapta- ris? & quorsum? confundere, & sine te à Spiritu Dei agi, ab hominum frequentia, ad fugam laudum & plausuum. *Ut tentaretur à diabolo.* S. Ambr. in Luc. *Ut diabolum provocaret.* Hic finis illius secessus

cessus fuit. At cur tentari voluit Dei filius? ut discas tentationes etiam in filios Dei cadere, ne in tentationibus pusillanimis fias. 2. Ut habeas vincendi Magistrum. Assume animos; &, ut vincas, exemplo Christi pugna.

2. *Et tentabatur à sathana.* Audet diabolus, quia Deus permisit, qui prohibere poterat. Quanto plus audebit in te, qui prohibere non potes. Sta in timore. Ex occasione famis arripit statim occasionem eum gula tentandi. Ita vigilat in omnem occasionem nocendi. Disce vel ab ipso diabolo vigilare in id, quod tuæ est professionis: vigilare in omnem occasionem mali, ne tibi noceatur.

3. *Accedens tentator dixit ei: Si Filius Dei es, &c.* In tribus his Christi tentationibus adverte, quibus potissimum argumentis, seu fraudibus uti soleat. In prima, quia famet Christus, persuadere vult necessitatem cibi. In secunda, ad præcipitium sollicitat *sub specie boni*, quòd Deus per Angelos assistet. In tertia regna mundi tantum ostendit, cum dare non possit, & *Imaginationi* tanquam quid magnum *objicit*. Reflecte te, an non sub specie necessitatis, aut boni, te tua passio seduxerit? an non æstimaveris magni, quæ apud Deum nihil sunt, &c. *Qui respondens dixit: scriptum est.* Considera, quid Christus egerit. 1. Statim resistit tentatori. Noli cum tentatione tricari. Facile vincitur, qui principio non resistit. 2. Rejicit uno verbo: *scriptum est;* non objiciendo id, quod Deus mandat. Dic & tibi in tentatione prohibet Deus: plectit Deus æternum. Tunc accedent ad te Angeli, seu veræ consolationes spirituales.

FERIA

FERIA II.

De tribus tentationibus, & victoria Christi.

1. *SI filius Dei es, dic, ut lapides isti panes fiant.* Matth. 4. Incitat Christum ad inordinatum affectum cibi per miraculum quærendi. Christus huic tentationi obviat per generosum contemptum. *Non in solo pane vivit homo:* quasi dicat, se hoc medium contemnere, cum alia supersint plura. Ita obviandum est tentationibus sensus. Facilius contemnes, quàm positivè lucteris. Aliæ sunt voluptates homine dignæ; sensuum dedignare.

2. *Si filius Dei es, mitte te deorsum, &c.* Ibid. Est tentatio vanitatis specie boni, seu confidentiæ in Deum tecta: huic obviat: *non tentabis Dominum Deum tuum.* Larvam detegit, & ostendit esse tentationem, quod ut bonum objiciatur, ut confidat Deo, se præcipitando. Ita obviandum est tentationibus specie bonitatis. Non statim sanctum æstima, quod speciem boni habet: sed examina fines, intentionem, circumstantias. Quoties sic aberrasti?

3. *Hæc omnia tibi dabo, si cadens adoraveris me.* Ibid. Impudentissima hæc est ambitionis tentatio, per quam cultus Deo debitus, creaturæ tribuitur. Hanc cum indignatione repellit. *Vade sathana.* Ita indignare tentationibus, quæ Dei honorem violant, quæ affectum ad creaturas rapiunt: dic magno animo: *Dominum Deum meum adorabo, & illi soli serviam.* Vide etiam, quanti æstimet dœmon peccatum mortale, ut omnia regna pro uno proponat. Tu tanti fac salutem tuam.

FERIA III.

Testimonium Joannis de Christo.

1. *MIserunt Judæi Sacerdotes, & Levitas, ut interrogarent eum, tu quis es?* Joan. 1. Vitæ austeritas, sanctitas, & zelus, magnum nomen Joanni fecerant. Hinc ortà quæstio, an ipse Christus sit. Magnum nomen quo plus quæris, minus obtines; sanctitatem vitæ sequitur sponte. Ad hanc obtinendam multum proderit sæpe quærere: tu quis es? & respondere sibi: *non sum ego Christus:* agnoscere suam vilitatem, abjecte de se sentire, & loqui. Humilitas enim est fundamentum sanctitatis.

2. *Quid ergo? Elias es tu? & dixit; non sum.* Ibid. Poterat Joannes & Eliæ, & Prophetæ nomen acceptare, qui à Christo dictus fuerat *spiritu Elias, & plus quàm Propheta:* quia tamen id etiam negare poterat, responsum illud elegit, quod ad sui contemptum magis facit. Hæc veræ humilitatis est regula. Quomodo tu eam observas? Quid Joannes de se? *Ego vox.* Quid tu de te? nihilum te fortè dicis, sed non sentis: & idipsum quod dicis, vis non credi; & sub pallio humilitatis tegis superbiam: confundere, & posthac *non veniat tibi pes superbiæ.* Unum enim tantum habet pedem superbia; hinc facili impulsu prosternitur.

3. *Quid ergo baptizas, si tu non es Christus, &c. Ipse est, qui post me venturus est, qui ante me factus est, cujus ego non sum dignus, ut solvam ejus corrigiam calceamenti.* Ibid. Effunditur in laudem Christi, & per sui honoris dispendium, honorem Christo asserit. Confer te cum Joanne. Quam tu parcus in aliorum laudes; quasi tibi decedat, quod alterius meritis tribuis? quam ambitiosus tuarum, quas etiam non mereris? quam facile, ut tuum cures, honorem Dei negligis?

FE-

Feria IV.

Alterum Joannis testimonium de Christo.

1 *ALtera die vidit Joannes Jesum venientem ad se, & ait: Ecce Agnus Dei; ecce, qui tollit peccata mundi.* Joan. 1. Cyril. lib. 1. in Joan. cap. 1. *Propheta simul, & Apostolus, quem venturum prædixerat, jam demonstrat præsentem.* Præcursor constitutus primam oblatam prædicandi Christum occasionem arripit. O si & tu nullam sineres elabi occasionem Christum tibi, & aliis manifestandi, laudandi, &c. & verbo & opere! spera id futurum, si veniat Jesus ad te per gratiam, sine qua nihil potes: *si videas tu Jesum*, & cum reflexione advertas ad occasionem. Hoc ora Jesum.

2. *Ecce agnus Dei; ecce, qui tollit peccata mundi.* Ibid. Expende ipsa verba testimonii. 1. Agnum vocat, ut reducat in memoriam illud: *Ego quasi agnus, qui portatur ad victimam.* Jer. 21. 2. Agnum Dei: quo ipsius divinitatem manifestat. 3. *Qui tollit peccata mundi*: finem, ob quem venerit, ostendit. Cogita hujus Agni mansuetudinem, patientiam, obedientiam. Vide, qui possis imitari, & te quoque illi victimam facere. Gratulare mundo, & tibi, quod tollat peccata. Spem tuam solum in eum pone. *Ecce.* Sæpius illum menti tuæ objice; sæpius illum, ubi occasio est, aliis demonstra.

3. *Et ego vidi, & testimonium perhibui: quia hic est Filius Dei.* Ibid. Joannes *venit in testimonium*: ut testimonium perhiberet, *vidit*, testatur: *Hic est Filius Dei.* Disce testimonium dare de proximo. 1. *Vide*, & observa ejus virtutes, non defectus. 2. Ubi occasio est, lauda eum, non te: sed dic: *ego nesciebam* hanc virtutem: ego sum longe illo infir-

infirmior: *hic est Filius Dei*, quia habet spiritum Dei, ergo vero spiritum mundi, & vanitatis, &c.

F E R I A V.

Tertium Joannis testimonium cum fructu Discipulorum.

1. *ALtera die iterum stabat Joannes, & ex Discipulis ejus duo. Et respiciens Jesum ambulantem dicit: Ecce agnus Dei. Et audierunt eum duo Discipuli loquentem, & secuti sunt Jesum.* Ex destinato Christus se exhibet, ut Joannes ansam habeat de Christo testandi, discipuli sequendi. Ita prævenit nos gratia: sed quoties non audimus! Joannes ansam arripit, tu nullam boni neglige. Plures cum Joanne fuerunt, duo tantum ad sequendum Christum moventur. Dei est cor tangere. E quot millibus te Deus respexit? agnosce beneficium vocationis: gratias age, time, nisi satisfacias.

2. *Conversus Jesus, & vidèns eos sequentes se dicit: Quid quæritis? Qui dixerunt ei: Rabbi; ubi habitas; Dicit eis: Venite, & videte.* Ibid. Intellige 1. Christi respicientis gratiam. Sine hac ubi esses? à te petit Jesus, *quid quæris?* ut te invitet ad se quærendum. At tu mundum, te ipsum, tua commoda quæris? 2. Discipuli compellando Jesum, *Magistrum*, ostendunt desiderium, quod habent ab eo discendi. Quem tu Magistrum habes? mundum, tuas pravas affectiones. Transi ad scholam Christi. Ita vive, ut in morte à Christo invitante audias, *veni*, & *vide* me in æternum.

3. *Venerunt, & viderunt, ubi maneret, & apud eum manserunt die illo.* Ibid. Vide, ut statim obsequuntur invitanti. Quid viderint nisi meram paupertatem, & incommoda! non quære Jesum in

in affluentia commodorum. Cogita ſuavem illius noctis converſationem, & diſcipulorum attentionem, & guſtum, Confundere, quod tam facile te divinorum tædeat, ut etiam horulæ ſpacium cum Deo agendi tibi ſit moleſtum. Etſi guſtum quærere non debeas ſenſibilem; habebis ſolidum, ſi permaneas cum Jeſu. Qui citò ſatiatur, tepide cum Deo verſatur.

FERIA VI.

Andreas Petrum ad Chriſtum ducit, vocatur Philippus.

1. *INvenit hic* (Andreas) *primùm fratrem ſuum Simonem, & dicit ei, invenimus Meſſiam.* Joan. 1. En fructus habitæ cum Chriſto converſationis: cognoſcit Meſſiam; gaudet de invento; zelum concipit fratrem ſuum ad eam cognitionem deducendi. Si contraria in te experiris, cogita, quod non ſolidè cum Chriſto per ſpiritualia verſeris, & emenda. Quanta erit tua felicitas, ſi tandem *inveniäs Meſſiam!* quia in eo habes omnia. Ut invenias ergo, danda ſunt omnia.

2. *Et adduxit eum ad Jeſum. Intuitus autem eum Jeſus dixit: tu es Simon filius Jonæ: tu vocaberis Cephas.* Andreæ zelus Petrum adducentis ad Chriſtum: Petri promptitudo ad accedendum, quantum te confundunt? Tergiverſatio ad divina eſt ſemper noxia. Aſpectus Jeſu cor Petri movet. O Jeſu! & me aſpice tua gratia. Imponit nomen Petri, ut ſolidus ſit, & conſtans. Et tibi nomen impoſuit ſocii Jeſu. Vide, ut nomini facta reſpondeant.

3. *Invenit Philippum, & dicit ei Jeſus: ſequere me.* Quæſiturus diſcipulos in Galilæam abit, quæ inter

ter Judææ terras erat maximè rudis, & ignobilis, *ut non crederetur sermo ejus esse in sapientia mundi, sed in doctrina Spiritus sancti*, ait S. Chrysost. Ubique ad magna humiles elegit. Attende vocationis verba: *sequere me.* Quis? quem? quæ dignitas Christum sequi? quo fervore id agendum? quo tepore id agis? &c.

SABBATHO.

Nathanaël à Philippo ad Christum ducitur.

1. *INvenit Philippus Nathanaël, & dicit ei: Invenimus Jesum Filium Joseph à Nazareth. A Nazareth potest aliquid boni esse? dicit ei Philippus; Veni, & vide.* Joan. 1. Philippus agnitum Jesum vult & ab aliis agnosci. Deum non satis amat, qui ut ametur ab aliis, non laborat. Dubitat Nathanaël; quia putat à vili Nazareth nihil esse boni. Jesus tamen elegit Nazareth in patriam. Ita amavit undequaque vilitatem. Nihil tam humile, ubi Jesum non invenias. *Veni, & vide*, ad experimentum provocat. Qui Deum gustant, sciunt, quid sit.

2. *Vidit Jesus Nathanaël, & dicit: ecce verè Israëlita, in quo dolus non est. Dicit ei Nathanaël: Unde me nosti? dixit ei Jesus: cum esses sub ficu, vidi te.* Offendi poterat Christus Nathanaëlis dicto, quod nihil boni esset à Nazareth? excusat hoc à sinceritate, *sine dolo.* Qui Jesum sequuntur, aliena dicta in bonum sensum accipiunt. Inde quietem non perdunt. Laudat Jesus Nathanaëlem à candore animi: *Vere Israëlita.* Poteſtne de te dici: *Vere sine dolo?* Vere Religiosus, & non tantum apparens? Denique absentem vidit Jesus, qui ubique te videt.

3. Re-

3. *Respondit ei Nathanaël: Rabbi, tu es Filius Dei, tu es Rex Israël.* Ibid. Egregia confessio. Unde agnoscit Filium Dei? quia audit se visum sub ficu, quod videat eum scire, quæ putantur occulta. Crede hoc de Deo, & in oculis ejus ambula, quia omnia videt. Tria de Christo profitetur. 1. Quod sit Magister. Estne etiam tuus? audis, & sequeris doctrinam ejus? 2. Quod sit Filius Dei: ergo & Frater tuus. 3. Quod sit Rex Israël, seu filiorum Dei. Audisne ejus mandata?

DOM. V. POST PENTEC.

Nuptiæ in Cana Galilææ.

1. *NUptiæ factæ sunt in Cana Galilææ, & erat Mater Jesu ibi. Vocatus est autem & Jesus.* Joan. 2. Regulas mensæ hinc desume. 1. Contentus esto tenui mensa, qualis fuit hìc pauperum sponsorum. 2. Tolera defectum cibi, aut potus: nam & hic vinum defecerat. 3. Sit tecum Jesus, & Maria, exemplar modestiæ, sobrietatis, &c. Deinde adverte, quid Mater egerit: *Et deficiente vino, dicit Mater Jesu ad eum: vinum non habent.* Ad necessitates sponsi advertit, & Filio insinuat. Quid non speres à magna Matre? revela illi necessitates animæ tuæ. Illa proponet Filio: *vinum non habes* fervoris, zeli, charitatis, consolationis, &c. Roga, ut tibi impetret. *Dicit ei Jesus: quid mihi, & tibi est mulier? nondum venit hora mea.* 1. Dat Matri occasionem humilitatis, mulierem nuncupando, qua sciebat eam delectari. 2. Docet se ad horam à Deo præscriptam magis attendere, quam ad preces parentis, nec ante his obsequendum. Noli Deo præscribere tempus auxilii; sed confide, aderit, cùm venerit hora ejus. Multum lenit

lenit sua mala, qui cum spe, & longanimitate sustinet.

2. *Quodcunque dixerit vobis, facite.* Ibid. Beatissima Virgo à Filio non matris, sed *mulieris* nomine compellata, petitionis, ut videri poterat, repulsam passa tacet, in confusionem tui amaroris, quem concipis è quovis duriore verbo. Constanti fiducia decet te repulsam passum non desperare. Tuum erit *facere, quodcunque dixerit.* Sola illa spes non confunditur, quæ operibus fulcitur.

3. *Dicit eis Jesus: implete hydrias aqua.* Ibid. Voluit dare indigentibus vinum: noluit prius, quàm data ab ipsis aqua. Vult tibi benefacere, sed vult, ut conferas de tuo. Usque ad *summum*, ex parte tua agendum est, quidquid potes. Unde tam parum habes? nisi quia tam parum contulisti. Parum est in te vini consolationis, quia non implevisti cor aqua compunctionis. Dilaudatum fuit hoc vinum. *Omnis homo primum bonum vinum ponit: Tu autem servasti bonum vinum usque adhuc.* Mores Christi contrarii sunt moribus mundi, & carnis. Hi post momentaneas delectationes offerunt vinum acerbum anxietatis: Christus præmittit acerbitates, & postea dat veras animi consolationes. Elige, utrum velis: sed cogita, quod postremum est, æternum fore.

FERIA II.

De ejectis è Templo negotiatoribus.

1. *INvenit in Templo vendentes boves, & oves, & columbas, & nummularios sedentes.* Joan. 2. Sub prætextu habendi in promptu res sacrificiis necessarias, avaritia Sacerdotum induxit in templum mercaturam. Cura divini cultus videtur,

& est

& est lucri. Atque ita locus Deo destinatus fit stabulum. *Templum Dei es tu.* 1. Cor. 13. Quomodo se habet? nunquam prætextû boni tegis amorem proprium? cave! hinc incipit anima tua fieri stabulum suarum passionum; ubi amori proprio nimiùm concedis. Si quæ illic reperis animalia, examina, an non hâc viâ intraverint, & fortè jam sedeant.

2. *Et, cùm fecisset quasi flagellum de funiculis, omnes ejecit de templo.* Ibid. Ostendit dominium, exercet potentiam: unus, & contemptibilis reputatus omnes percellit. Nemo se opponit, quia sub flagello agnoscunt Dominum. Agnosce & tu Dominum, cùm te flagellat in anima, in corpore, in fama. Prædica ejus potentiam sancto silentio, & humili subjectione. Gaude, quia hôc flagellô ejicit ex templo animæ tuæ terrena desideria, &c. Cogita etiam zelum, quem ostendit, gloriæ Dei. Quem tu habes honoris tui zelum, converte in zelum gloriæ Dei.

3. *Et his, qui columbas vendebant, dixit: auferte ista hinc, & nolite facere domum Patris mei domum negotiationis.* Ibid. Habuerunt hæc verba suam in Judæos vim, omnes enim sublatis rebus suis diffugerunt. Quoties dictum tibi: tolle hanc passionem, hanc vanitatem, illum affectum: & adhuc sedes in eo. Vide indignitatem. Si non times hìc, *quasi flagellum*, time ibi verum flagellum.

FERIA III.

Colloquium Christi cum Nicodemo.

1. *ERat homo ex Pharisæis Nicodemus nomine; hic venit ad Jesum nocte.* Joan. 3. Motus ea authoritate, & zelo Christi, quem in mercatores ex-

ercuit, credidit Jesum plus esse, quàm hominem; *Nemo enim*, inquit, *potest hæc signa facere, nisi Deus fuerit cum illo.* Vide, quàm zelus habeat admirandam vim animos attrahendi, etiam fastuosos. *Venit nocte*, ob timorem, & respectum Judæorum, quod quidem tolerari potest in eo, qui Christum nondum noverat. Sed quomodo tolerabuntur humani respectus in te, qui te ejus sectatorem profiteris? qui homines præ Deo respicit, despicietur à Deo.

2. *Et dixit ei: scimus, quia à Deo venisti Magister.* Ibid. Credísne & tu Christum venisse Magistrum? si credis, unde tam parùm proficis? quia docentem non quiete audis: garris enim cum vanitatibus & terrenis desideriis. Auditis non credis serio, viva, & actuali fide. Credita non exerces, semper languidus, ubi operandum est. Si vis proficere: hæc emenda.

3. *Respondet ei Jesus: nisi quis renatus fuerit, &c.* Ibid. Attende capita, quæ Christus docet. 1. Baptismum in *aqua, & Spiritu Sancto*, ob ejus necessitatem. 2. Incarnationem: *sic Deus dilexit mundum, &c.* & Passionem: *sic Moyses exaltavit serpentem, &c.* quia ista sunt præcipua motiva amandi Deum; amorem imitandi. His etiam te accende. Adverte ad docilitatem Nicodemi, qui exinde se professus est palàm discipulum Jesu, constans perseveravit; & Apostolis fugâ dilapsis corpus Domini de cruce deposuit. Si amares, palam te profitereris posthabito omni humano respectu: non attenderes doctrinæ mundi, &c.

FE-

FERIA IV.

Doctrina Trinitatis Nicodemo à Christo tradita.

1. *SIc Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret.* Joan. 3. Docet Personam Patris, & ejus in te amorem, quô major esse non poterat, etsi Pater seipsum pro nobis dedisset. Adora Patrem, agnosce amorem, gratias age. Redde amorem; da illi quidquid sensui charum est, imò quidquid animæ elevatæ. Illi potentias tuas omnes vicissim impende. Meretur, quia Pater est, etiam tuus, licet sis filius degener.

2. *Lux venit in mundum, & dilexerunt homines magìs tenebras, quàm lucem.* Ibid. Docet Personam Filii sub nomine *lucis:* quæ scilicet *illuminat omnem hominem* doctrina cœlesti, & exemplis. Vis esse *filius lucis;* sed tenebræ tuæ hanc lucem non comprehenderunt cogitatione, viva fide, & imitatione. Fortè magìs tenebras mundi, quàm exempla, & doctrinam Christi.

3. *Spiritus, ubi vult, spirat, & vocem ejus audis; sed nescis, unde veniat, aut quò vadat.* Ibid. Docet Personam Spiritûs Sancti. Crede, confitere, & adora eum: audi vocem ejus, quia loquitur tibi per scripturas, per creaturas, per inspirationes. *Ingrati est, nescire, unde veniat,* seu non attendere principiis inspirationum, & gratiæ; *aut quò vadat,* seu non ad finem respicere, ad quem dirigit, ut coopereris. Quàm profunde tu huic miseriæ es immersus!

FERIA V.

Quartum Joannis de Christo testimonium.

1. *VEnerunt* (discipuli Joannis) *ad Joannem, & dixe-*

dixerunt: cui tu testimonium perhibuisti, ecce hic baptizat, & omnes veniunt ad eum. Joan. 2. Tanguntur invidiâ discipuli Joannis. Hic affectus etiam Sanctos quandoque invadit. Videntur in modo loquendi Joannem Christo præferre, quia secundùm sensum amabant. Præfers tacitè Deo, quidquid extra ipsum amas. Addunt: omnes venire ad Christum, cùm tamen actu multi venirent ad Joannem. Invido aliena felicitas est grandis, sua est nulla. Absit à te invidia, sed æmulare charismata meliora.

2. *Qui habet sponsam, sponsus est: amicus autem sponsi, qui audit eum, gaudio gaudet propter vocem sponsi.* Ibid. Non movetur dictis Discipulorum ad indignationem, minùs ad invidiam; non approbat eorum sensum; sed Christum Messiam, & Sponsum Ecclesiæ profitetur; se amicum illius ait, & ideo gaudere de ejus gloria. Quis tuus est sensus in gloria alterius: probásne, si crescat? juvásne, ut exaltetur: facies, si amicus sis amore verè Christiano.

3. *Illum oportet crescere, me autem minui.* Ibid. Multa ibi elogia attribuit Christo: sed omnia huc confert, ut exaltetur gloria Christi, ipse verò deprimatur. Vide duas bases, in quibus te stare oportet; in zelo gloriæ Dei, & humiliatione tui.

FERIA VI.

Joannes incarceratur.

1. *HErodes misit, ac tenuit Joannem, & vinxit eum in carcere.* Marc. 6. An indignatus, an questus est Joannes, nuper ùt Messias cultus jam reus & confusus? tu hæc agis: at Joannes sui similis, imperturbatus, cum humilitate & gaudio afflictio-

ctionem suscepit. Frangis afflictionem, si ad sensum non admittis: huc non pertinges, nisi tibi sis mortuus.

2. *Dicebat enim Joannes Herodi: non licet tibi habere uxorem fratris tui.* Ibid. Hæc vinculorum causa fuit. Quia sanctum opus fecit, ex zelo adadmonendo Regem, in vincula trahitur. Hæc sæpe est merces justorum, malum pro bono recipiunt. Utinam tu nullà alià causâ, nullâ tuà culpà patiaris! patienti ipsa erit innocentia solatium. Adverte cum libertate modestiam admonentis: sine improperio veritatem, non ex se, sed ex lege proponit.

3. *Herodes metuebat Joannem, sciens eum virum justum, & sanctum; & custodiebat eum, & auditô eô multa faciebat, & libenter eum audiebat.* Ibid. Virtus etiam hosti est amabilis, ac venerabilis. Sed, si amat Joannem, cur incarcerat? Judæorum importunitati, Herodiadis precibus id tribuendum est. Ut hominibus satisfaciat, ab æquo discedit. Respectus hominum generat despectum Dei; respectus Dei despectum favoris humani. Elige, quem recipias.

SABBATHO.

Colloquium Christi cum Samaritana.

1. *JESUS fatigatus de itinere, sedebat sic supra fontem.* Joan. 4. Zelô unius animæ, & peccatricis fatigatur, sistit, & expectat eo loco, quò scit certò venturam. Nulla Christo est vilis anima. Etiam viliorum salutem quære: quia animas Deus æstimat, non divitias, non dignitates. S. Ambr. lib. 2. de Spiritu Sancto. *Fatigatus est etiam in te, quia diu te quæsivit*, per omnes suos labores,

& cruciatus. Sedet, & expectat: quid moraris accedere: imò cur longiùs recedis?

2. *Venit mulier de Samaria, & dicit ei Jesus: da mihi bibere.* Ibid. Felix mulier! quia venit eà horâ, quâ expectabatur. Una quandoque neglecta occasio, infelicitatis est origo. O si sæpe hoc cogitares, quàm attentus esses gratiis tibi datis! petit ab ea parum, ut det multum, aquam scilicet salientem in vitam æternam. Hæc indoles Dei est: ubi parum das, dat tibi multum. Da ergo etiam minima. Minimorum cura generat maxima: minimorum neglectus ad gravia præcipitat.

3. *Dicit ei mulier: quomodo tu, Judæus cùm sis, bibere à me poscis, quæ sum mulier Samaritana?* Ibid. Ecce mulieris, & nostram erga Christum rusticitatem! Quod inimico negare est nefas: Christo negamus. Quoties sitit, & petit ea, quæ sunt ad salutem tuam, & tu ei negas? & quanta est Christo sitis salutis tuæ: quia magìs te amat, quàm dœmon oderit. Et tanto amori, tantæ siti poteris aliquid negare? cujus demum fructus est? tuus.

DOMINICA VI. POST PENTEC.

Convertitur mulier, & nunciat Christum Samaritanis.

1. *RESpondit Jesus, & dixit ei: si scires donum Dei, & quis est, qui dicit tibi: da mihi bibere; tu forsitan petiisses ab eo.* Joan. 4. Mulier nescit donum Dei præsentis, nescit, quid ipse petat. Hinc nondum petit ipsa *aquam vivam.* A præsentia Dei omne bonum salutis pendet. Si præsentem cogitares, nónne ferventior esses in ejus obsequio? nónne affectus tuos magìs reprimeres? Per hoc inducit illam ad plenam instructionem de Messia,

de

de adorando Deo in ſpiritu, & veritate, & movet ad deteſtationem vitæ prioris. Ita Deus prævenit nos, & invitat. Sed, *qui fecit te ſinè te, non ſalvabit te ſinè te.* S. Auguſt.

2. *Domine, da mihi hanc aquam, ut non ſitiam, neque veniam huc haurire.* Ibid. Effectus colloquii cum Chriſto. Accenditur in ea deſiderium aquæ cœleſtis; ex manifeſtatione occultorum ſuorum criminum agnoſcit Meſſiam; de peccatrice fit Apoſtola, relinquit hydriam, currit ad civitatem, invitat omnes ad Chriſtum: *Venite: & videte.* Vide, & imitare progreſſum animæ. Excita deſiderium aquæ gratiæ: pete eam reverenter: relinque hydriam veterum conſuetudinum: gaude te inveniſſe Jeſum; cura, ut alios ad illum trahas.

3. *Interrogabant eum Diſcipuli, dicentes: Rabbi manduca. Ille autem dixit eis: meus cibus eſt, ut faciam voluntatem ejus, qui miſit me, ut perficiam opus ejus.* Ibid. S. Chryſoſt. hom. 33. *Hominum ſalutem*, inquit, *hoc in loco cibum appellat, ut, quantâ ſalutis noſtræ curâ, & deſideriô teneatur, oſtendat.* Hanc enim curando implebat voluntatem Patris. Et tu illi cibus es, quia te ſalvum petit. O quæ gratia! imitare: ſit cibus tuus obedientia. *Quid ita in omni neceſſitate confortat, & ſuſtentat, ùt divinæ voluntatis executio?* ait S. Bern. Sit cibus tuus zelus animarum; tot perdis animas, teſte Auguſtino, quot, cùm potes, non rapis.

FERIA II.

Chriſtus ſanat filium Reguli.

1. HIc (Regulus) *cùm audiſſet, quia Jeſus adveniret, abiit ad eum, & rogabat eum, ut deſcenderet, & ſanaret filium ejus: incipiebat enim mori.* Joan. 4. Ad Chriſtum accurrimus, cùm nos pre-

mit adversitas, & ideo eas Deus immittit. Ergo mitiùs tolerandæ sunt. Quæ cura est Patris pro salute corporis, hæc sit tua pro salute animæ. *Nonne anima plùs est, quàm corpus?* Imperfecta est Reguli fides; sit tua perfectior: pete ab eo, cætera ejus dispositioni committe. In tentatione non differ recursum, donec *incipias mori;* sed præveni. Dilata remedia dant malo vires.

2. *Dicit ad eum Jesus: nisi signa & prodigia videritis, non creditis.* Ibid. Arguit modicam fidem, ut ad majorem disponat, & sanet ejus animam. Hæc Christi est bonitas, quæ vult plùs dare, quàm petamus, modò nos ipsi non impediamus. Perseverat precando Regulus. *Descende, priusquam moriatur.* Sed errat, quod putet auxilium Domini posse esse serum. Solatur eum Jesus: *Filius tuus vivit.* Non sunt verba narrativa tantùm, sed etiam effectiva. O si dicat mihi: *Anima tua vivit!* Regulus *credidit.* Huc tendebat Christus dilatione. Si differt, quod petis, tuo bonô id facit.

3. *Credidit ipse, & domus ejus tota.* Ibid. Audivit ab occurrentibus servis, vivere filium ab ea ipsa hora, qua Christus dixit: *& credidit ipse.* Venit in domum, vidit, narravit, quæ dixit Jesus: *credidit domus ejus tota.* Qualis est paterfamilias, tales sunt servi, & domestici. Qualis est paterfamilias animæ intellectus circa veritates practicas, talis est voluntas, appetitus, affectus. Avertendus ergo est à falsis mundi, & carnis principiis; excolendus divinis, non, ut scias, sed ut facias.

FERIA III.

Piscatur Petrus ad stagnum Genesareth.

1. *AScendens unam navem, quæ erat Simonis, rogavit eum à terra reducere pusillùm, & sedens docebat*

bat de navicula turbas. Luc. 5. Primò à turba, quæ *irruebat* in Jesum, disce desiderium percipiendi Divina. 2. Si Christum habes in navicula cordis, reducere debes à terra, seu terrenis affectibus. Non possunt enim misceri amor Dei, & amor mundi. Tunc *sedebit* tanquam imperans cordi, & affectibus; & docebit te solidas veritates, quas capere non potes, dum terrenis adhæres.

2. *Ut cessavit autem loqui, dixit ad Simonem: duc in altum, & laxate retia vestra in capturam.* Ibid. Non contentus Jesus, ut pusillùm te subducas à terrenis, dicit tibi: *duc in altum*, ad majorem perfectionem procede, semper plùs restat, quàm assecutus sis. Duc in altum per intentionis elevationem. 2. Respondit Petrus: *Tota nocte laborantes nihil cepimus.* Hic fructus est laborum sæculi circa dignitates, &c. *nihil.* Et quantùm pro hoc nihilo laboratur? & pro eo, qui solus est omnia, quàm parùm?

3. *In verbo autem tuo laxabo rete, & concluserunt piscium multitudinem copiosam.* Ibid. Dum antea in eo ipso loco nihil cepissent. Quare modò? quia in nomine Jesu, & ex obedientia jactum est rete. Quæ hac intentione facis, apud Deum nunquàm sunt irrita. 2. Sic respondit Christus Petro, quòd se in navim receperit, quòd à terra submoverit, Minimum, quod Deo præstas, magnô remunerat. 3. Ut doceret, sequentibus eum non defutura necessaria ad victum. Depone has corporis curas, & de hoc esto sollicitus, ut JESUM sequaris.

FERIA IV.

Vocatio Petri & Andreæ, Jacobi, & Joannis.

1. *JESUS vidit duos fratres Simonem & Andream, & ait illis: venite post me, faciam vos fieri piscatores hominum.* Matth. 4. Quos vocat? unde? quò? vocat rudes & simplices: quoniam semper illi placet humilitas, & est optima ad gratias dispositio. Vocat fratres: ubi Pelusiota lib. 1. epist. 9. *Indicavit, se Discipulos omnes suos fraterno amore copulari velle.* Tales esse debent, qui captant animas. Quomodo te hìc habes? Vocat à mari, & vili labore. Et te ex mari mundi vocavit, ubi jaciebas retia cupiditatum ad capienda terrena. Agnosce gratiam, &c. Vocat *post se*, ut eum sequens semper habeas in oculis, ut videas, & premas vestigia ejus, ut pari zelo pisceris homines. Vide dignitatem muneris, indignitatem tuam. At quomodo id agis?

2. *Illi autem continuò relictis retibus secuti sunt eum.* Ibid. Hæc obedientiæ promptitudo tuam arguit tergiversationem. *Relinquunt retia.* Retia tua, quæ sequelam Jesu impediunt, sunt familiaritates sæculi, negotia extranea vocationi, pravæ affectiones. Si vis Jesum sequi, debes relinquere, quæ sunt aliena à Jesu.

3. *Vidit alios duos fratres, Jacobum & Joannem in navi reficientes retia, & vocavit eos: illi autem statim relictis retibus, & patre, secuti sunt eum.* Ibid. Et hìc ait Gloss. *Unitatem fraternæ dilectionis probavit.* S. Bern. Serm. 2. de S. Andr. *Nihil dijudicantes, aut hæsitantes, non solliciti, unde viverent, sinè mora sequuntur.* Hæc magìs cæca, quam priorum videtur obedientia; quia non additur, ad quod

munus

munus vocentur. Insuper carnalem erga patrem affectum superant. Vide, an tu sic obedias cæcè, statim, omni alio amore seposito.

FERIA V.

Curatur dœmoniacus à spiritu immundo.

1. *ERat in Synagoga homo in spiritu immundo.* Marc. 1. O infelicitas hominis à dœmone possessi! si talem haberes in corpore, quid non ageres, ut liberareris? habes in animo, in pravis affectibus. & minimùm curas. *Exclamavit: Quid nobis & tibi, Jesu Nazarene?* O impudentia! negat jus Christo in creaturam suam. Ita statim ex peccato hominis sibi jus arrogat. Sed non sinit Jesus, qui venit *dissolvere opera diaboli. Venisti perdere nos.* S. Hier. in Matth. 8. *Præsentia Christi tormentum est dœmonum.* Tormentum est illi, si debeat à te exire. O afflige diabolum, ùt affligeres, si posses, apertum?

2. *Scio, quòd sis Sanctus Dei.* Ibid. laudat, & adulatur Christo dœmon, vel ut non pellatur, vel ut Christum vanâ gloriâ afflet. *Si te lactaverint peccatores, non acquiescas eis.* Prov. 1. *Comminatus est ei Jesus: obmutesce, & exi ab homine.* Non placuit Christo laus *ex ore peccatoris.* Vide, quale est os, & cor tuum, ut dignè laudes?

3. *Discerpens eum spiritus immundus, & exclamans voce magna exiit ab eo.* Ibid. Ad unum Christi verbum: *Exi*: migrat dœmon: quare non à te post tot inspirationes? tuâ culpâ: quia ei blandiris in tuis passionibus. S. Gregor. hom. 12. in Ezech. *Quem possessum non discerpserat deserens discerpit, quia plerumque, dum de corde expellitur, acriores in eo tentationes generat, quàm priùs excitaverat.* Non dejice ergo animum, si tentationes vehementiores sentis: signum est dœmonem exire.

FERIA VI.

Socrus Simonis curatur à febri.

1. *SOcrus autem Simonis tenebatur magnis febribus.* Luc. 4. Ita depoſitam invenit Jeſus. Qualem te invenit, cùm ad te venit? non una forte, ſed multiplex tua eſt febris. S. Ambr. *Non minorem febrim amoris* erga res creatas *eſſe dixerim, quàm caloris; febris noſtra, avaritia, libido, ambitio, iracundia eſt.* Agnoſce morbos tuos, & pericula. Admitte Jeſum in domum cordis tui, quem hactenus repuliſti, ut gratia, & dictaminibus divinis medeatur.

2. *Et accedens elevavit eam apprehenſa manu ejus, & continuò dimiſit eam febris.* Marc. 1. Actum eſt de tua ſanitate, niſi Deus extendat manum gratiæ. Sed quoties extendit, & non apprehendis? *imperavit febri, & dimiſit illam.* Luc. 4. Intelligis voluntatem, & mandatum Dei circa tuas febres, & te nondum dimittunt: quia tu illas amas, qui odiſti febres corporis. Time illud: *Curavimus Babylonem, & non eſt ſanata; derelinquamus eam.* Iſai. 51. *O! derelinquamus eam.*

3. *Et continuò ſurgens miniſtrabat illis.* Luc. 4. Cum Deus ſolus ſanat, momentô res agitur ad perfectionem. At hoc rerum ordine ſucceſſive id agitur, juxta menſuram noſtræ cooperationis. Velles domitas habere paſſiones, ſed velles nullo labore tibi conſtare. Inania ſunt deſideria, ubi manus operi non adhibetur. 2. Reſtitutam ſanitatem ſtatim obſequio Chriſti impendit, *& miniſtrat.* Hoc gratitudo poſtulabat. Cui tu ſanitatem impendis?

SAB-

SABBATHO.

Tres, qui volunt Christum sequi, sed non, ut oportet.

1. *Dixit quidam ad illum : sequar te, quocunque ieris.* Luc. 9. Verba optima, si par fuisset intentio. Ob lucra sequi voluit. Ideo non acceptat Dominus, qui non habet, ubi reclinet caput suum : quasi dicat, ut ait S. Hieron. *Quid me propter divitias, & sæculi lucra sequi vis, cùm nec hospitiolum habeam?* Primò ergo obsequia Deo reddenda, non detorque ad tam abjectos fines gloriæ tuæ, vel commodorum. 2. Pauperem Christum imitare superfluorum rescissione. 3. Non habenti, ubi reclinet caput, cor tuum exhibe, sed mundum, & molle.

2. *Ait ad alterum : sequere me. Ille autem dixit : Domine, permitte mihi primùm ire, & sepelire patrem meum.* Ibid. Non acceptat Dominus, sed ait : *sine, ut mortui sepeliant mortuos suos.* Pietatis erat sepelire patrem : sed cùm Deus aliud mandat, vel obedientia, etiam pia sunt relinquenda : imò Deus propter Deum : quia mensura perfectionis est voluntas Dei.

3. *Et ait alter : sequar te Domine ; sed permitte mihi primùm renunciare iis, qui domi sunt.* Ibidem. Neque hunc acceptat Dominus, ait enim : *nemo mittens manum suam ad aratrum, & respiciens retrò, aptus est regno Dei.* Ubi de suo servitio agitur, non vult Deus consilia agi cum domesticis, cum affectibus nostris : quia & periculosum est, & mora trahitur. 2. Qui vult sequi Christum, antrorsum aspiciat affectu, & desiderio, non retrorsum ad terrena, quia simul non consistunt.

DO-

DOMINICA VII. POST PENTEC.

Sedatur tempeſtas maris.

1. *AScendente Jeſu in naviculam, ſecuti ſunt eum Diſcipuli ejus.* Matth. 8. Diſcipulus bonus etiam in arduis à Magiſtro non diſcedit. *Et ecce motus magnus factus eſt in mari.* Etiam ubi Chriſtus eſt, eſt tentationi, & afflictioni locus. Ideo, etſi ſis in gratia, eſto vigilans: ſed non concide animo, quia Dominus non eſt tecum. *Ipſe verò dormiebat.* Qualis animus, qui in tempeſtate eſt quietus!

2. *Et acceſſerunt ad eum Diſcipuli.* Ibid. Huc recurrendum, cùm premeris. *Et ſuſcitaverunt eum dicentes: Domine, ſalva nos, perimus.* Duo peccant. 1. Defectu fidei: quòd credunt dormientem non poſſe ſalvare. 2. Perturbatione animi ex timore: ideo arguuntur: *quid timidi eſtis?* Tu contrà in omni tentatione confide in Dei providentia: animum ſerenum retine, quia omnis turbatio non profutura, aut noxia media arripit.

3. *Tunc ſurgens imperavit ventis, & mari.* Ibid. Priùs ventis, tanquam cauſæ commotionis, deinde mari. Si vis malum aliquod extirpare, à cauſa, & radice illud aggredere. *Et dixit mari: tace, obmuteſce.* Marc. 4. Dum commoveris animo, *tace, obmuteſce*, ne in querelas, in murmura, in indignationem erumpas. Sæpiùs hoc tibi dixit Deus, raròes obſecutus. *Et facta eſt tranquillitas magna.* Confundunt te inſenſibiles creaturæ, quæ tam promptæ obſequuntur Deo.

FERIA II.

Legio dœmonum expulſa.

1. *OCcurrerunt ei duo habentes dæmonia, de monumentis exeuntes, ſævi nimis.* Matth. 8. Miſeriam

seriam horum fusiùs describit Marc. cap. 5. *Neque catenis quisquam poterat eum ligare; in montibus erat clamans, & concidens se lapidibus: & vestimenta non induebatur.* Ita dœmon tractat hominem; & tamen amatur, cùm amatur peccatum. Minimum pejus est omni excogitabili pœna, & licet pœnam minimam fugias, peccatum non horres. Rumpis catenas legum divinarum: laceras vestem gratiæ, &c.

2. *Videns autem Jesum à longè, cucurrit, & adoravit eum.* Marc. 5. Confundunt te dœmones, qui Jesum præsentem timent, quem præsentem tu offendere non vereris. Adorat cum timore: tu amore id præsta. Addunt: *adjuro te per Deum vivum, ne me torqueas*, expellendo me: quia inexplicabili odio tentare homines desiderant. Quanta igitur opus circumspectione? *Interrogatus, quod tibi nomen est? respondit: Legio.* Ubi unus intrat, plures trahit. Una passio non domita, multas excitat. Unum peccatum patratum, ad multa trahit.

3. *Dœmones autem rogabant eum, dicentes: Si ejicis nos hinc; mitte nos in gregem porcorum.* Ibidem. Vide, quàm parùm possint: ne quidem porcum occupare: quantò minùs in te poterunt, nisi tu assentiaris? ex petitione collige, ad quam vilitatem per peccatum venerint nobiles spiritus. Concessit, quod petiverunt, Jesus, ut doceret tanti esse animam, ut pro ea à jugo dœmonis liberanda, omnis jactura temporalis sit postponenda: ergo & tu honoris & commodi, &c.

FERIA III.

Christus rogatus à Gerasenis discessit.

1. *ET veniunt ad Jesum, & vident illum, qui à dœmonio vexabatur, sedentem, vestitum, & sanæ mentis.*

mentis. Marc. 5. Hic ſtatus eſt hominis à peccato liberati. *Sedet*, mira animi quiete; *ad pedes Jeſu*, affectibus humilitatis. *Veſtitus* gratia, & donis ſupernaturalibus. *Sanæ mentis*, ſuarum dominus paſſionum, quæ eum exerrare fecerunt. Quantò felicior hic ſtatus priore? hunc tibi precare; &, ut conſerves, à pedibus Jeſu non diſcede.

2. *Et rogare cæperunt eum, ut diſcederet de finibus eorum.* Ibid. Cajet. hìc: *damnum porcorum, timorem majoris damni excitavit:* ne patiantur temporalium jacturam, præeligunt carere Chriſto, quod ſummum eſt malorum. O inſania! tu eum tene, & non dimitte. Ut ſerves Jeſum, etiam vitæ, & ſanguinis jactura eſt ingens lucrum.

3. *Cúmque aſcenderet navim, cæpit illum deprecari, qui à dæmonio vexatus fuerat, ut eſſet cum illo.* Ibid. Accepta gratia hoc deſiderium excitavit. Quoties eandem accepi, & necdum habeo deſiderium Deo adhærendi! *Jeſus non admiſit eum, ſed ait: vade ad tuos, & annuncia illis, quanta tibi dominus fecerit, & miſertus ſit tui.* Non rejicit illum, ſed prædicatorem facit illum beneficii. Quibus? illis ipſis, qui rogabant, ut diſcederet. Quare? ut vel ſic agnoſcerent Jeſum, & in illum crederent. O bonitas! quærit eos, à quibus rejicitur. O quoties te ſic quæſivit! Quid debes tantæ bonitati!

FERIA IV.

Offertur Chriſto Paralyticus.

1. *ET veniunt ad eum ferentes Paralyticum, qui à quatuor portabatur.* Marc. 2. Miſerabilis hujus hominis ſtatus, ſed miſerabilior animæ tepidæ, quæ nec manus ad operandum, nec pedes affectuum ad ſe movendam firmos habet. Expertus es id aliquando in te ipſo? utinam non etiam nunc!

vis

vis ſanari? quatuor bajulos adhibe: cognitionem tuæ miſeriæ, cognitionem bonitatis Dei; & hinc ſpem ſalutis, & amorem Dei. Certa eſt ſalus hæc conjungenti.

2. *Et quærebant eum inferre, & ponere ante eum; non invenientes, qua parte eum inferrent præ turba.* Luc. 5. in domum non dabatur acceſſus præ turba: Paralyticus tamen per illos quatuor ab omni parte quærit aditum. Agit, quod poteſt, ne occaſio elabatur. Hoc & tu age in negotio animæ. Quod hodie potes, non differ in craſtinum, etſi impedimentum quandoque ſufficiens videatur, rationabilius eſt, ut tentes perrumpere.

3. *Nudaverunt tectum, ubi erat, & patefacientes ſubmiſerunt grabatum, in quo Paralyticus jacebat.* Marc. 2. In bajulis conſtantem in ægrum charitatem adverte, & imitare. Eandem cogitare potes in domino domûs, qui non prohibet tabulatum cubiculi perrumpi, in quo Chriſtus prædicabat. Paralyticus verò non timet nomen inurbani, aut importuni, nec confunditur comparere æger. Tantum facit amor ſanitatis. Et non faciet in te plùs amor ſanctitatis? Generoſa utere reſolutione.

FERIA V.

Sanatur à Chriſto idem Paralyticus.

1. *ET videns Jeſus fidem illorum, dixit Paralytico: confide fili.* Matth. 9. O verba amoris, quæ ſaxeum cor emolliant! *remittuntur tibi peccata omnia.* Non hoc petivit æger, ſed ſanitatem corporis. Sed majus eſſe malum animæ docet, quod priùs curat. Quàm cæcus es, qui hoc non agnoſcis! Hinc major tibi cura ſanitatis corporis, quam animæ. 2. Peccatum eſt morborum, & afflictionum cauſa; ut

curet ergo morbum, tollit causam. Non bene mederis morbis animæ, nisi radicem evellas passionis.

2. *Erant autem illic quidam de Scribis sedentes, & cogitantes in cordibus suis: quid hic loquitur! blasphemat* Marc. 2. Nunquam deerunt, qui, quod sancte feceris, perverse accipiant. Non deerunt, qui prætextu zeli, tegant invidiam. Si talis es, cogita te cum Scribis illis redargui: *Ut quid cogitatis mala in cordibus vestris?* confundere, & ne similia posthac judices, cogita, quod, sicut Jesus vidit cogitationes eorum, ita videat tuas omnes, seu bonas, seu malas.

3. *Tunc ait Paralytico: surge, & tolle lectulum tuum, & vade in domum tuam.* A paralysi animæ liber tria age, ne iterum relabaris. 1. Surge per generosas, & sæpius repetitas resolutiones. 2. Tolle lectum, id est, ut ait Glossa, *Carnem* à carnalibus desideriis, ad voluntatem spiritûs attolle. 3. Vade in domum conscientiæ tuæ, & illic habita.

FERIA VI.

Acta post sanatum Paralyticum.

1. *PRopterea sequebantur Judæi Jesum, quia hæc faciebat in Sabbatho.* Joan. 5. Sub prætextu religionis malitiam exerunt. Bonum opus Jesus præstitit, & persecutione rependitur. Persecutio certa mihi est, si bonus sum inter dyscolos. O si tueri, aut solari me possim cum Christo: *Pater meus usque modò* (hoc ipso Sabbatho) *operatur, & ego operor:* id est, operor opera Patris mei. At infelicem me! non potero. Opera mea sapiunt mundum & sensum. At non amplius! operabor cum, & in Patre, ad, per, & propter Patrem meum.

2. *Pro-*

2. *Propterea magìs quærebant Judæi eum interficere, quia Patrem suum dicebat Deum.* Ibid. Quò devenimus? per ipsam regularum observantiam, per opera, quibus merentur esse filii Dei, incurrimus odia dyscolorum. O quam felix ego, qui ideo tantùm sim exosus, quia Deus est Pater meus; quia operor, quæ Patri placent. Patiar mi Deus odia; sed non aliâ causâ, quam, quòd sim filius tuus, tu Pater meus.

3. *Opera, quæ ego facio, testimonium perhibent de me.* Ibid. Probat Christus Divinitatem suam, allegando testimonium Joannis; sed eô non nititur: majus & firmius addit, opera sua, *quæ nemo alius potest facere.* Probare aliquando ad tribunal Dei debebo, me esse filium Dei, si gloriâ potiri velim. Quid allegabo? nihil proderunt elogia hominum, ubi solùm pensantur opera singulorum. Quid fiet, *si non inveniantur opera tuà plena?* Apoc. 3. Quid agendum nunc, ut tunc te *laudent in portis opera tua?* Prov. 31.

SABBATHO.

Matthæi vocatio.

1. *Cum transiret inde Jesus, vidit hominem.* Matth. 9. Chrysol. serm. 30. *Vidit illum Deus, ut ille videret Deum.* Ita nec cognoscere Deum potes, nisi ille per gratiam se exhibeat. O vide me Jesu, ut videam te! *in telonio sedentem*: tanquam in lucris temporalibus quiescentem. O falsa quies! *Matthæum nomine*: exprimit ipse nomen, ut sciatur sua indignitas, & dignatio Dei. *Et ait illi.* Etiam dum sedes in peccato, dum actu peccas, tibi Deus ad cor loquitur: sed quoties dissimulas audire! *Et secutus est eum*, statim, quia Jesus transibat. Gratia

venit, & vadit; pertransit, nisi occupes. *Relictis omnibus.* Cognoscenti Deum vilescunt omnia.

2. *Et fecit ei convivium magnum Levi.* Luc. 5. Ut gratus esset, ut gaudium testaretur, ut alios hac occasione ad Christum pertraheret. Aderat enim *turba multa publicanorum, & aliorum, qui cum illis erant discumbentes.* Esne tu tam gratus Deo? quærisne occasiones boni? non dedignatur hanc mensam Christus, etiamsi posset inde vilior æstimari, quòd cum peccatoribus ageret; quia erat occasio plures convertendi. Curásne ita salutem proximi? etiam ubi crederes te viliorem habendum?

3. *Et Pharisæi dicebant Discipulis: quare cum Publicanis, & peccatoribus manducat Magister vester?* Lauda tu Jesum, quòd cum peccatoribus versetur: aliàs ubi tu esses? lauda, quòd non tantùm manducet cum peccatoribus, sed etiam ab iis manducari velit. Tanta tui est dignatio, ô vilis homo! noli murmurare, aut aliena facta sequiùs interpretari; quia intentionem ignoras.

DOMIN. VIII. POST PENTEC.

Mulier à sanguinis fluxu curatur.

1. *MUlier, quæ erat in profluvio sanguinis annis duodecim, & erogaverat omnia sua, nec quidquam profecerat.* Marc. 5. Calamitas corporis, melioris statûs accendit desiderium: æstimat sanitatem, dum eâ caret, erogat omnes suas facultates, ut eam recuperet; plus daret, si plus haberet. Quantò melior est sanitas animæ! æstima hanc: si habes, cura, ne perdas, huc animi facultates, intellectum, memoriam, voluntatem impende. Si non habes, desiderium accende; sed non satìs: facultates impende.

2. Cùm

2. *Cùm audisset de Jesu, venit in turba retrò, & tetigit vestimentum ejus.* Ibid. Cum humilitate, reverentia, & viva fide reparandæ sanitatis. Ita ad Eucharistiam eundum. Nec te impediat turba tuorum affectuum pravorum. Semove illam, ut accedas. Quærit: *quis est, qui me tetigit?* non ut sciat, qui nihil ignorat; sed ut se prodat fides mulieris, & illuminentur alii, & mulier ipsa à fide ad alias virtutes progrediatur. Disce semper proficere, & desiderio Christi in hoc satisfacere.

3. *Mulier verò timens, ac tremens.* Ibid. Ne increparetur, quòd immunda mundum tetigisset: & tu non times tot passionibus immundus non tangere fimbriam, sed ipsam Divinitatem sumere? *venit, & procidit ante eum, & dixit ei omnem veritatem,* de morbo suo, coram omni populo humilis, & confusa. Vide profectum à fide ad confessionem suorum defectuum, & publicam confusionem. Tu nondum huc es progressus? at ille dixit: *confide filia.* Statim ubi se humiliat, vocatur *filia.* Digna est hæc gloria, ut per humiliationem à te ematur. *Fides tua te salvam fecit.* Si deficis, certe defectu fidei deficis. Assuesce actualem fidem sæpius exercere, maxime circa Deum, & ejus attributa.

FERIA II.

Jairi filia resuscitatur.

1. *ECce princeps unus accessit, & adorabat eum, dicens: Domine, filia mea modò defuncta est: sed veni, impone manum tuam super eam, & vivet.* Luc. 8. Filia unica, nobilis, tenera moritur. Ne crede ætati. Ubique mors est, forte hic dies est ultimus. Domine tu scis insipientiam meam. Si scis me peccaturum aliquando, potiùs hôc momentô, etiam fulmine, me tolle. 2. Si cadas, *modò,*

modò, in momento recurre ad Deum. Differre velle pœnitentiam, eſt velle ſæpius cadere.

2. *Et cùm veniſſet, & vidiſſet turbam tumultuantem, dicebat: recedite.* Ibid. Ubi Chriſtus accedit, debet recedere, quidquid eſt mundi. Non ſanatur in ſolidum anima, niſi turbam paſſionum ejicias. Dic ergo tuis reſolute in omni occaſione: *recedite.* Addit: *Non eſt mortua puella, ſed vivit.* Forte reſpicit ad eos, qui adoleſcentes ſe Deo dedicant. Moriuntur civiliter, ſed mors hæc ſomnus eſt ſuavis, & quies; dum vere mundum deſerunt cum concupiſcentiis ſuis. Si ergo adhuc in te vivunt concupiſcentiæ, nondum es mundo mortuus, ſed dormis ad tempus, ſicut ignis ſub cinere.

3. *Ipſe autem tenens manus ejus, clamavit, dicens: puella ſurge.* Ibid. Qui per te cadis, ſine manu & auxilio Dei non ſurges. Agnoſce tuam infirmitatem: apprehende robur gratiæ. *Et reverſus eſt ſpiritus ejus.* Quoties tibi dixit; *Surge:* & non eſt in te reverſus ſpiritus? anima ſeparata obedit Deo, cur non etiam unita corpori? ratio utrumque poſtulat. Quia *ſive vivimus, ſive morimur, Domini ſumus.* Rom. 14. Ah non queratur de te Deus! *uſquequò non vis ſubjici mihi?* Exodi 10.

F E R I A III.

Duo cæci à Chriſto illuminantur.

1. *ET tranſeunte Jeſu ſecuti ſunt eum duo cæci, clamantes: miſerere noſtri fili David.* Matth. 9. *Cæci* oculis corporis, non animæ, qui fide agnoſcunt Meſſiam, credunt potentiam, ſperant miſericordiam. Forte tu animo magis cæcus es, dum nebulas offundunt pravæ affectiones, ut non videas viam veritatis, nec intelligas ſublimem Chriſti do-

sti doctrinam. *Animalis homo non percipit ea, quæ sunt spiritûs.* 1. Cor. 2. *Et nescis, quàm sis cæcus, & miser.* Apoc. 3.

2. *Dicit eis Jesus: creditis, quia hoc possum facere vobis? dicunt ei: utique Domine.* Toto processu nec respondit eis Jesus; perseverârunt tamen eum sequi, & clamare. Sequere Jesum, etiamsi te non soletur. Sustine Deum cum patientia, & longanimitate. Tandem, quòd quærit, non est sciendi causâ, sed vult grandem de sua potentia opinionem haberi. Sublimis de Deo sensus, est magnarum actionum origo.

3. *Tunc tetigit oculos eorum, dicens; secundùm fidem vestram fiat vobis.* Ibid. Ecce ad mensuram dispositionis mensuratur gratia. Hinc intellige, quare sis tam egenus gratiarum; quia valde modica tua est dispositio; & conare te posthac ad ampliores disponere. Sanatis *comminatus est, dicens: videte, ne quis sciat.* Non fuit mandatum, sed mysterium docentis, si quæ egerimus apud populum plausibilia, occulta optemus. Non vult laudari Christus, & cur tu, qui sine eo nihil potes?

FERIA IV.

Dœmonium mutum ejicitur.

1. *OBtulerunt ei hominem mutum, dæmonium habentem, & ejectô dæmoniô locutus est mutus.* Matth. 9. Magna est offerentium charitas, major Dei benignitas. Hanc admirare, illam imitare. Agnosce te mutum, si te loqui vetat de Deo affectus vanitatis, pro Deo respectus humanus, cum Deo mentis ad creaturas evagatio.

2. *Miratæ sunt turbæ, dicentes: nunquam apparuit sic in Israël.* Ibid. Candidi, & simplices animi

laudant, quæ vident bona. *Pharisæi autem dicebant: in Principe dæmoniorum ejicit dæmonia.* Invidus animus pessimum dat alienis rebus colorem. Tanti refert, quô animô sis, ut bene loquaris. Magus pronunciatur Jesus, & tacet, ac tolerat: & quomodo hæc cogitans indignaberis, si quid de te sinistrum proferatur?

3. *Et circuibat civitates, & castella, docens in Synagogis, & curans omnem languorem.* Ibid. En, quid rependit tantæ injuriæ? cumulabat in eos beneficia, miracula. Non propterea desiste à bono, quia de factis tuis sinistre loquuntur homines. Si propter eos non cœpisti, propter eos non desistas. Respice, cui servias, & decerne non curare, si hominibus non placeas.

FERIA V.

Ad piscinam invenit Paralyticum.

1. *JAcebat multitudo magna languentium, cæcorum, claudorum, aridorum, expectantium motum aquæ.* Joan. 5. Typum habes morborum animæ. Languidi sunt, quos progredi tædet in via virtutis: cœci, qui non erigunt se ad æterna, sed in caligine periturorum hærent: claudi, qui in utramque partem jam ad Deum, jam ad mundum inclinant: aridi, qui suâ culpâ succum devotionis non gustant. Vide, an non te reperias in hac multitudine. Cum quanta longanimitate, & attentione expectant motum aquæ desideriô sanitatis corporalis! utinam tantum tibi esset desiderium sanitatis animæ, tanta attentio ad remedia!

2. *Qui primus descendisset in piscinam post motionem aquæ, sanus fiebat.* Ibid. Quanta fuerit, quam continua singulorum attentio ad Angelum descen-

ſcendentem, quanta concurrentium lucta? at primus ſolùm ſanabatur, non magìs æger, non diutiùs expectans; ſed primus, & maximè diligens. Vide, quid à te requiratur, ut in anima ſaneris: attentio ad Angeli inſpirationes, ad motum aquæ, ſeu cordis tui affectus, & diligentiam operandi. Vide, an, & quantùm in his deficias.

3. *Erat quidam homo ibi triginta octo annos habens in infirmitate ſua. Hunc cùm vidiſſet, dicit ei: vis ſanus fieri?* Ibid. Non dubitabat de ejus voluntate Chriſtus, ſed ad infirmitates tuæ animæ reſpiciebat, quæ curari non poſſunt, niſi tu velis. Ideo ex te quærit, an revera velis: quia hæc voluntas eſt primum movens. *Visne?* forte ſolùm velles. Nam ſi vis, cur repellis media? ſi vis curari ſuperbiam, cur fugis humilitatem? &c.

FERIA VI.

Chriſtus ſanat eundem Paralyticum.

1. *REſpondit ei languidus: Domine, hominem non habeo, ut, cùm turbata fuerit aqua, mittat me in piſcinam.* Joan. 5. An murmurans hoc dicit, & tacite incuſans miniſtros aquæ, quòd ad ditiores accurrant, ſe miſerum deſerant? an nudè miſeriam ſuam exponens? fac, ut neutro modo tuâ causâ de te dicatur à Superiore, à ſubdito, à diſcipulo, à pœnitente: *hominem non habeo.* In miſeriis animæ tuæ id queri non potes. Nam *Ecce Homo*, Jeſus tuus, qui mittit te in piſcinam ſui ſanguinis.

2. *Dicit ei Jeſus: ſurge, tolle grabatum tuum, & ambula.* Ibid. Tria hìc habes adversùs languorem ſpiritualem remedia. 1. *Surge:* non expecta, ut ſola gratia te erigat, ſed tu quoque cooperare. Nec tu ſolus potes quidquam, nec illa

ſola: tu cum illa potes omnia. 2. *Tolle grabatum* cupiditatum, ac paſſionum. Tolle, tolle, crucifige. Tolle eas, rationis, ac voluntatis manibus regendo, in quibus antea & ratio, & voluntas requieſcebat. 3. *Ambula* de virtute in virtutem, ſtudiô ac deſideriô proficiendi.

3. *Poſtea invenit eum Jeſus in templo, & dixit illi: Ecce ſanus factus es; jam noli peccare, ne deterius tibi aliquid contingat.* Ibid. Commemorat beneficium, prohibet peccatum, minatur ſupplicium. Ab imperfectionibus te cohibeant hæc, & ad fervorem ſpiritûs moveant: amor, quo tibi benefacit Deus: mandatum illius, ac, niſi feceris, ſecuturum ſupplicium.

SABBATHO.

Chriſtus excuſat Diſcipulos vellentes ſpicas.

1. *ABiit Jeſus per ſata Sabbatho: Diſcipuli autem ejus eſurientes cœperunt vellere ſpicas, & manducare.* Matth. 12. Cogita auſteram Chriſti, & Diſcipulorum ejus vitam ad eam uſque famem deductam. Non ſunt eis, ut tibi, præparata fercula; nec panis quidem. *Admirare*, ait Chryſoſt. hom. 60. in Matth. *quomodo nullam corporis curam habebant: neque tamen à Chriſto abſcedant.* Præſentia Chriſti eis ſupplebat defectum, & condiebat inſipida. Si hanc ſeriò cogitares, ſolicitam, quam habes, corporis curam converteres in animam, nec defectus cibi, aut commoditatum te à Chriſto avelleret per impatientiam, & murmurationem.

2. *Phariſæi autem videntes dixerunt ei: ecce Diſcipuli tui faciunt, quod non licet facere Sabbathis.* Ibid. Ecce quomodo obſervant eum, ut criminentur, & famæ demant per miracula acquiſitæ: & invidia veſti-

vestitur zelô violatæ legis. Graviora à se patrata Sabbatho invenirent, si se inspicerent. Sed talpæ in se, lynces in aliis, minima taxant. Vides, quàm turpe sit observare alios, & se ignorare? ubi se objicit festuca in oculo fratris, converte tu cogitationem ad trabem, quæ est in oculo tuo.

3. *At ille dixit eis: non legistis, quid fecerit David, quando esuriit? quomodo intravit in domum Dei, & panes propositionis comedit?* Ibid. Tacuerunt Discipuli ad redargutionem etiam sibi factam, ùt est apud Sanctum Lucam: ideo Dominus eorum defensionem suscipit. Si vis omnibus injuriis, & calumniis respondere, multa incurres, unde plura patiaris. Si taceas, verbum Dei pro te loquetur. Est enim ei suorum cura: etsi premi eos patiatur, non sinit opprimi. Reposita est hæc spes mea in sinu meo.

DOMINICA IX. POST PENTEC.

Sanatur manus arida.

1. *ECce homo manum habens aridam: & interrogabant eum: si licet Sabbatho curare?* Matth. 12. Ut, si affirmaret, *accusarent eum* apud Principes; si negaret, immisericordem apud plebem proclamarent. Utrinque imminebat periculum, ut errorem tamen confutet, eligit Sabbatho curare. Quid tu faceres pro veritate, ubi prævideres aliquid te passurum? ne timeas à facie hominum. Age, quod æquum, & justum est, discretô zelô: & sine cœlum ruere. In manu verò *dextera arida*, considera arida tua opera virtutis. Exarescat tibi sinistra, & vivat dextera.

2. *Et ait homini habenti manum aridam: surge in medium.* Marc. 3. Ut miseria visâ moveat affe-

ctum se opponentium. *Et ait eis : licet Sabbathis benefacere, an malè?* id est, an omittere beneficium. Christo ergo idem est : non benefacere indigenti, cùm potes, ac eidem nocere. Examina, quo affectu demandata charitatis opera suscipias. Forte & tu ibi curris, ubi extrahenda est ovis ex fovea, ubi proprium aliquod commodum affulget: & langues, ubi proximo est succurrendum.

3. *Et contristatus est super cæcitate cordis eorum.* Ibid. Quod nec eum Messiam agnoscerent, nec doctrinam de juvando proximo etiam in Sabbatho probarent. At quantò major est cæcitas tua, quàm nebulæ passionum inducunt! ah noli contristare Christum Domini. *Et dicit homini : extende manum tuam, & extendit, & restituta est.* Tibi dici puta: extende manum ad opera virtutis. Quid juvat proponere, aut desiderare, si nunquam ad opus progrediaris. *Exeuntes autem consilium faciebant, quomodo eum perderent.* Unde meliores fieri debebant, inde pejores effecti sunt. Hæc & tu reddis Deo, quoties beneficiis ad malum abuteris.

FERIA II.

Eliguntur duodecim Apostoli.

1. *FActum est autem in illis diebus, exiit in montem orare.* Luc. 6. Cogitabant Judæi, quomodo eum perderent; Christus, quomodo eos salvaret per Apostolos, ut instrumenta. Quantùm distant consilia Dei à consiliis hominum. 2. Subducit se, ut cedat eorundem iræ, & docet, incendio non suggerendum pabulum. 3. Docet interpolanda contemplatione opera vitæ activæ, ut colligatur spiritus ad majora. 4. Docet, ut rectè ores, secedendum a strepitu tam externo negotiorum, quam interno passionum.

2. *Et*

2. *Et erat pernoctans in oratione Dei.* Ibid. Totam noctem orat, antequam Apostolos deligat; ut doceat, quæ in negotio salutis sunt statuenda, esse cum Deo conferenda: ídque non obiter, sed aliquanti temporis deliberatione, humana prudentia deficit ad ea, quæ sunt Dei. Errâsti sæpè, cùm Deum non consuluisti; forte nunquam, ubi consuluisti.

3. *Et, cùm dies factus esset, vocavit discipulos suos, & elegit duodecim ex ipsis, quos & Apostolos nominavit.* Ibid. Et te vocavit Deus, ad Apostolicam vitam, & gratìs. Quanta vocationis dignitas? quanta tua indignitas? ne præsume de vocationis gratia; si eam non firmes operibus: etiam Judas fuit inter illos, & tunc temporis te sanctior; & tamen defecit. Quod & tibi evenire potest, sapienter cave.

FERIA III.

Sermo Christi in monte habitus.

1. *ET, cùm sedisset, accesserunt ad eum discipuli ejus: & aperiens os suum docebat eos.* Matth. 5. Ubi sedet ad docendum Magister, accedunt Discipuli, & audiunt doctrinam. Insidet Deus Magister cordi tuo, aperit os suum per inspirationes: accede, si vis esse Discipulus; & ubi *vocem ejus audieris, noli obdurare cor tuum.* Æstima doctrinam, quam tantus Magister tradit. Statue te illi conformare potiùs, quam doctrinæ mundi, & carnis. Beatos pronuntiat eos, quos mundus & caro miseros. Deus non fallitur, ergo mundus. Intelligis hoc? & tamen hujus principia sequeris?

2. *Bea-*

2. *Beati pauperes spiritu.* Ibid. Qui amore Dei abrenunciant caducis omnibus, & animo eorum cupiditatem evellunt, ut nudi nudum Jesum sequantur. Expende, num terrena fastidias, num æstimes, spernas, aut iis adhæreas. Quid de iis tibi statuendum sit, ex Christi exemplo disce. At quomodo eum imitaris? *Quoniam ipsorum est regnum cœlorum.* Est convincens beatitudinis probatio. Qui habet regnum cœlorum, beatus est: quis neget: *pauperum est regnum cœlorum:* veritas æterna hoc dixit: ergo beati sunt pauperes, non quidem possessione illius regni, sed jure ad illud. Quanta bona lucraris, si caduca penitùs animo extirpes? 2. Beati sunt beatitudine hujus vitæ, quia nihil desiderant. 3. *Possident regnum Dei.* De quo Paulus; *intra vos est*, quia possident animam suam.

3. *Væ vobis divitibus, quia habetis consolationem vestram.* Luc. 6. De iis est sermo, qui affectu immoderato ad caduca feruntur. Ut pauperibus certitudo cœli promittitur, ita his væ æternum intonatur. Cor enim illorum ligatum est, ut non valeant ad Deum illud constanter, & integre erigere. Nam, *incidunt in tentationes, & laqueos Diaboli.* 1. Timoth. 5. *Habent consolationem*, non Dei, non solidam, sed *suam* & apparentem. Non es in horum numero? gratulare tibi, Deo gratias age: & cura, ut animam magis, ac magis à caducis abstrahas, ut sit unicus thesaurus tuus is, qui est omnia.

Fe-

FERIA IV.

Secunda, & tertia Beatitudo.

1. *BEati mites.* Matth. 5. Non tantùm qui cohibent turbulentos, & vel minimos iracundiæ motus, sed etiam, ùt ait Clemens Alexandr. lib. 4. Strom. *Qui insidam, quæ est in anima, pugnam iræ, & cupiditatis, & eorum, quæ sub ipsas cadunt, sedant.* Hìc tibi de te cogitandi tam latus est campus, quàm late se explicat irascibilis, & concupiscibilis appetitus. Confer te cum exemplo Christi in tractandis peccatoribus, in ferendis injuriis, &c. Cogita tibi ab eo dici: *discite à me, quia mitis sum.* Matth. 11.

2. *Quoniam ipsi possidebunt terram.* Ibid. Quam? olim *terram viventium*: nunc autem terram sui cordis. Hanc non possident iracundi, quia æstu quasi extra se rapiuntur: at, *qui acquiescit increpationibus, possessor est cordis.* Prov. 15. Id est, qui non irascitur, non commovetur. Quanta est felicitas, hac interna pace, & tranquillitate frui! *sicut miserabilis est civitas, quæ, licèt bene sit munita, intus tamen fovet proditores.* Ait S. Chrysost. hom. 34. in Joan. *Ita nihil beatius, quàm intestinô liberari bellô.* Hanc beatitudinem ipse tibi dare potes: & quid vetat?

3. *Beati, qui lugent.* Ibid. Ex compunctione sua; ex compassione aliena peccata; ex devotione, miserias hujus vitæ exulantis a patria; ex desiderio vitæ æternæ dilationem. Vide, quid tu lugeas, an Deum perditum, an carnis commoda? an mala corporis, an animæ? *Quoniam ipsi consolabuntur.* A quo? à *Deo totius consolationis.* Ubi? non tantùm in cœlo, ubi *absterget Deus omnem lacrymam,* sed etiam in hac vita, ubi

luctum

luctum compunctionis, & devotionis, vel comitatur, vel ſequitur incomparabilis conſolatio. At *væ vobis, qui ridetis* cum mundo, & ducitis in bonis dies veſtros, quia in æternum *lugebitis & flebitis.* Luc. 6.

FERIA V.

Quarta, & quinta Beatitudo.

1. *BEati, qui eſuriunt & ſitiunt.* Matth. 5. Ardente deſiderio *Juſtitiam*, ſeu omnem Deo ſerviendi, & placendi rationem, qui deſiderio quodam ardente feruntur in actus virtutum, non tantùm eos, qui aliquid honoris habent adjunctum, ſed etiam qui videntur abjecti, & viles vel difficiles, & ardui. O quantùm ab hoc ardore deficis! ſitis, ſed *ciſternas diſſipatas* mundi, *quæ continere non valent aquas* ſalutis. Jerem. 2. Quàm facilè tibi deſipit virtus, cujus exercitium eſt amarum. Víſne ſervire, & placere Deo? in hoc conſiſtit ſalus tua æterna. Excita ergo hanc ſitim, ſinè qua languet omnis virtus.

2. *Quoniam ipſi ſaturabuntur.* Ibid. Olim, *cùm apparuerit gloria Dei.* Pſal. 16. In hac verò vita, quia nihil ultra deſiderabunt. Per ipſum enim deſiderium habent, quod deſiderant, quia ſic Deo ſerviunt, & placent. Item ſemper habent, unde ſaturentur, quia ſemper habent, ubi juſtitiam operentur, ubi Deo ſerviant: *ſive manducent, ſive bibant, ſive aliud quid faciant.* 1. Cor. 10. Nónne hoc ita vis? Nónne ſaltem velle, concupiſcis? ô utinam à primo momento vitæ! *Deus det nobis cor omnibus, ut colamus eum, & faciamus ejus voluntatem, corde magno & animo volente.* 2. Machab. 1.

3. *Bea-*

3. *Beati misericordes.* Ibid. Tum corporali, tum spirituali misericordia, intentione pura, motivo virtutis, affectu amplo, etiam ad minimos se extendente. *Quoniam ipsi misericordiam consequentur:* olim quidem, quando *te coronabit in misericordia.* Psalm. 102. In hac vita verò per remissionem peccatorum, & abundantiam gratiarum. Quid diceres, si ante horam ivisses ad æterna supplicia, & revocareris ad vitam, vestireris gratiâ, ducereris ad cœlum? nónne magna esset misericordia? Hanc Deus toties exhibuit tibi, quoties peccatum remisit. Vide ergo, unde hanc misericordiam tibi certam facere possis.

FERIA VI.

Sexta, & septima Beatitudo.

1. *BEati mundo corde.* Matth. 5. Ii dicuntur, qui, tametsi suas habent imperfectiones, procul tamen sunt ab omni gravi peccato, ac proinde vestiti gratiâ, qui ipsos affectus habent purgatos, & à creaturarum amore avulsos, & ad Deum conversos; qui minimas etiam imperfectiones, quantô possunt, studiô devitant, & toti, Deo adhærere connituntur. Inspice in hoc puncto statum animæ tuæ: quam es à creaturis avulsus? quàm Deo unitus? quô studiô declinas imperfectiones? &c.

2. *Quoniam ipsi Deum videbunt.* Ibid. Olim quidem *facie ad faciem*, nunc autem *per speculum in ænigmate*, sive in creaturis. Videbunt illum memoriâ præsentiæ ipsius, hinc delectatio etiam in adversitatibus: *memor fui Dei, & delectatus sum,* Videbunt contemplatione, & cognitione sublimium veritatum, & videndo amabunt, & aman-

do inhærebunt. Maxima hæc beatitudo hujus vitæ: sed quemadmodum ad claram Dei visionem nihil coinquinatum pervenit, ita neque ad istam pertingit anima immunda. Ut illam obtineas, velles in agone Angelo purior inveniri. Sic ergo quotidie vive, mundus esto, quia fortè hic dies est ultimus.

3. *Beati pacifici.* Ibid. Qui carnem spiritui, passiones rationi subjecerunt; qui cum proximo in pace vivunt, & charitate; qui alios componunt ad pacem, & conciliant. Quære hæc in te ipso. Si invenis, Deum lauda: sin minùs, ab hodie illa cura tantô studiô, quantô cupis esse filius Dei. Nam isti *vocabuntur filii Dei*: qui est Deus totus spiritus sinè carne, totus ratio sinè passione, Deus pacis, & non offensionis, quò magìs ad hanc similitudinem te credis accedere, tantò certiùs habes te esse filium Dei.

SABBATHO.

Octava Beatitudo.

1. *Beati, qui persecutionem patiuntur propter justitiam.* Matth. 5. Non autem propter sua delicta. Certum est, quòd *omnes, qui volunt piè vivere in Christo Jesu, persecutionem patientur.* 2. Tim. 3. Ergo, si non vis recedere à justitia, debes *paratus esse mori magìs, quàm patrias Dei leges prævaricari.* 2. Mach. 3. Sed quis tibi tunc animus, cùm vel sustinendum aliquid, vel virtus aliqua, aut regula est violanda? Prætendis te Jesum sequi, & hunc crucifixum, sed clavos non vis tolerare: ne quid patiaris, & virtutem, & regulam deseris. Aut fatere, te non imitari Jesum, aut patere.

2. *Quo-*

2. *Quoniam ipsorum est regnum cœlorum.* Ibid. Tam consummatum in patria, quàm inchoatum in via: quod est *justitia, pax, & gaudium in Spiritu Sancto.* Rom. 14. Nam justitiam non potest perdere, qui mavult mala quæque tolerare, quàm vel unam regulam violare. Compara tibi hoc regnum, in quo est certitudo futuri. *Nihil horum timeas, quæ passurus es.* Apoc. 2. à mundo contradicente, à dœmone affligente, à carne adversùs spiritum concupiscente.

3. *Beati estis, cùm maledixerint vobis homines, & dixerint omne malum adversùs vos, mentientes propter me.* Ibid. Quis neget beatum, cui Deus benedicit? nam *benedictio Domini divites facit, non sociabitur eis afflictio.* Prov. 10. At Deus benedicit iis, quibus propter justitiam mundus maledicit: *Benedictio Domini super caput justi.* Prov. 10. *Maledicent illi, & tu benedices.* Malach. 2. Et tamen nónne amas, laudes, & benedictiones hominum; ergo eligis vituperari à Deo? an ignoras illud: *Væ, cùm benedixerint vobis homines!* Luc. 6.

DOMIN. X. POST PENTEC.

De triplici qualitate Virorum Apostolicorum.

1. *VOs estis sal terræ.* Matth. 5. Natura salis, ait Plin. lib. 31. cap. 7. *est mordens, adurens, repurgans, extenuans, exsiccans.* Debet ergo homo Apostolicæ professionis quoad se esse in via purgativa perfectus, & alios priùs per hanc viam ducere, quàm per illuminativam, & unitivam. Quid dicis de te ipso? quantùm in hac via profecisti: nónne plus superest?

2. *Vos estis lux mundi.* Ibid. Secundus gradus viæ Apostolicæ nomine *lucis* exprimitur, & intelligitur via illuminativa, in qua perfectus esse debet, quoad se in praxi virtutum desumptarum ex vita, & doctrina Christi. Non sufficit enim purgatum esse, nisi & ornatus sit quoad se, & plenus virtutibus, ut aliis communicare possit, illuminando, errores dissipando, movendo animos. Habésne tu vel unicam virtutem in gradu perfecto? quot tibi desunt? quomodo iis studes, ut aliis apteris? quomodo talenta excolis? an ponis lucernam sub modio?

3. *Non potest civitas abscondi supra montem posita.* Ibidem. Unitiva hìc exprimitur. Ut *civitas est multitudo civium per se sufficiens ad vivendum.* Arist. 3. Polit. ita perfecti, dum uni Deo inhærent, sibi, & aliis abunde sufficiunt ad perfectè vivendum. Vide, an tua sufficientia sit unice in Deo? an soli illi, nihil creaturis adhæreas? an omnia in illum referas? an nihil extra illum quæras?

FERIA II.

De bono exemplo dando ad gloriam Dei.

1. *Sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona.* Matth. 5. Non omnia agi possunt in occulto, non omnia debent in aperto: at, quæ agis in aperto, sint bona, non apparenter, sed vere, ut *unusquisque proximo suo placeat in bonum ad ædificationem.* Rom. 15. Examina verba tua in communi conversatione, maxime coram minoribus, qui facile à majore discunt, an vana, jactabunda, &c. mores, quam compositi? facta, quam regulis consentientia?

2. *Et glorificent Patrem vestrum, qui in cælis est.* Ibid. Habes hìc præscriptam intentionem cordis, quâ operandum est bene in aperto: primum quidem,

quidem, ut tu placeas Deo, deinde verò, ut Deus ab aliis glorificetur, quatenus agnoscitur auctor boni. Potes ergo & mutus gloriam Dei promovere. Detrahis gloriæ Dei, si quo hominum respectu non agis bonum in aperto, quod congruenter potes, aut debes. Examina ergo intentiones tuas, an huc tendant: & statue imposterum: *Ego autem ad Dominum aspiciam.* Mich. 7.

3. *Attendite, ne justitiam vestram faciatis coram hominibus, ut videamini ab eis.* Ibid. Prohibet quærere gloriam inanem. Maximam injustitiam facit, qui facit justitiam, ut videatur; qui usurpat sibi, quod Dei est, ipso invito, & prohibente. Est enim solus Deus *Rex & Dominus gloriæ.* Psal. 23. *Soli Deo honor & gloria.* 1. Tim. 1. Tu sine gratia nihil potes: Dei gratia est, *quæ operatur velle, & perficere.* Quod ex opere resultat, est gloria. Tu, qui nihil fecisti, voles omnem surripere Deo, qui totum fecit?

FERIA III.

De exacta legis observantia.

1. *NOn veni solvere legem, sed adimplere.* Matth. 5. Lex ante Christum non erat impleta, seu perfecta, venit, ut impleret, seu ad perfectiora deduceret: jussit enim illi addi animam, seu affectum internum; adjecit consilia, &c. Nobis verò adjecit merita sua, ex quibus est gratia ad faciliùs observandam legem. Vide, quid debeas Legislatori. Observa non esse satis, legem *non solvere,* sed oportet insuper *implere*, hoc est, cum perfectione opera regulæ exercere.

2. *Amen dico vobis, jota unum, aut unus apex non præteribit à lege, donec omnia fiant.* Ibid. Exemplum

plum suum proponit, qui legem omnem, & ea, quæ de ipso scripta erant in Prophetis, exactissime usque ad minimum servare voluit; ita ut potius cœlum, & terra sint peritura, quam ipse non impleat minimum. Esne tu ita ad legem Dei? ad regulas Religionis affectus? Conare omni modo, ut unus apex à te non prætereatur. Rem maximam procuras, si curas minima.

3. *Qui ergo solverit unum de mandatis istis minimis, minimus vocabitur in regno cœlorum.* Ibid. Post propositum suum exemplum, quid à te exigat, insinuat, ut etiam minima mandata, & regulas serves. Nullum tam parvum malum, quod non inclinet ad pejus. Nota vocem: *Solverit:* insinuare, omnia mandata esse colligata: si solvis unum, venis facile ad dissolutionem plurium. Vocat *minima*, ut facilitatem observandi doceat. Hæc te moveant, ut attendas minimis: &, *si spernis modica, time, ne paulatim decidas.*

FERIA IV.

De studio legis observandæ.

1. *NIsi abundaverit justitia vestra plusquàm Scribarum, & Pharisæorum, non intrabitis in regnum cœlorum.* Matth. 5. Plura à Christianis exigit Deus, & sublimiora, quàm exegerit à Judæis. Illis sufficiebat cortex legis, opus imperatum ponere, vel non ponere prohibitum: a nobis operis anima, seu affectus desideratur; quia majores gratias dat. Hinc colliges etiam majora exigere à Religioso, quàm à Sæculari, ob eandem causam. Pudeat te, quod a tot Sæcularibus in virtute supereris. Time, ne Deus gratias subtrahat non cooperanti. Æmulare charismata meliora.

2. *Au-*

2. *Audistis, quia dictum est antiquis, &c. Ego autem dico vobis.* Ibid. Expende, quantò in omnibus excellentior sit lex gratiæ lege antiqua. Nam 1. rudioribus data, solùm crassiora prohibebat: hæc etiam minuta. 2. Illa in exterioribus hærebat, hæc medullas animæ petit. 3. Illius observationi prœmium temporale dabatur: hujus æternum. Gratias age, quòd te Deus ad hanc legem reservaverit. Non siste in cortice legis, sed medullam observa.

3. *Estote ergo vos perfecti, sicut Pater vester cœlestis perfectus est.* Ibid. Ita est ille perfectus, ut omnis sit in illo perfectio, nulla autem, sed nec minutissima imperfectio. Si cures, ut nulla sit in te imperfectio, curabis, ut sit maxima perfectio. Curabis enim, ut summè diligas Deum, in quo est summa perfectio; & diligaris ab eo, in quo est summa felicitas. Nam quò minus de proprio, aut imperfectione admisces operi, tantò purior est charitas, ex qua operaris. Habes ergo in manu tua & perfectionem, & felicitatem tuam. Sed quàm multa tibi tollenda est imperfectio.

FERIA V.

De tollendo scandalo.

1. SI *oculus tuus dexter scandalizat te, crue eum, & projice abs te.* Matth. 5. Per *oculum* Superiores, qui sunt majoris auctoritatis, intelligit S. Chrysost. Hi scandalo tibi esse possunt, si humano eorum ducaris respectu, si, quod agunt illi contra regulam, sumas in exemplum, si ex eorum affectu regulam transgrediaris. Perpende, qualis sis in eo genere. *Erue* hunc oculum, mortifica hunc affectum. Regulam attende potiùs, quæ à Deo est,

quàm exemplum, quod ab homine. Si non sufficis tollendo, manifesta, cui debes, habebis auxilium.

2. *Si dextera manus tua scandalizat te, abscinde eam, & projice abs te.* Ibid. Per manum propinqui, & æquales intelliguntur, in quos plerumque affectus solet esse major, quia amor est inter æquales ùt plurimùm. Scandalo tibi esse possunt familiaritate nimia, aut particulari, frequente visitatione, colloquio, blanditiis, ex quibus animus tuus sensim emollitur, & tepet in amore Dei. *Abscinde* conversationem, colloquia, &c. Et plùs cum Deo versare.

3. *Si pes tuus scandalizat te, amputa eum.* Ibid. Per pedem inferiores intellige, filios spirituales, discipulos, subditos. Scandalo tibi sunt, si ex nimio affectu plus æquo indulges, eorum culpas dissimules, aliis præferas cum illorum offensa, inutiliter cum iis verseris, &c. Agnosce, quàm periculosus sit hic affectus, quia ùt plurimùm specie pietatis tegitur, ut vix agnoscatur, donec pereas. Adde, quòd sic causa esse possis, ut alter pereat, & anima ejus de manibus tuis requiratur.

FERIA VI.

De dilectione inimicorum.

1. *Ego autem dico vobis: diligite inimicos vestros.* Matth. 5. Quis? *qui prior dilexit nos.* 1. Joan. 4. *Et cùm inimici essemus, reconciliavit nos Deo per mortem suam.* Rom. 5. Cogita, quòd inimicus, sit creatura Dei, ùt tu; quòd, si Deum Patrem habes, ille sit frater tuus: quòd sit ad eundem tecum finem ordinatus, eodem sanguine redemptus. Dilige eum propter te, quia tibi utilis est, quia te exercet ad gloriam, quia si dimittis illi, dimittet & tibi Deus. Et cui noces, si ode-

si oderis, nisi animæ tuæ? quia majus est tibi malum ipsum odium, quàm quòd ab illo tibi infertur. Dilige, & diligeris à Deo.

2. *Benefacite his, qui oderunt vos, & orate pro calumniantibus vos*, Ibid. Ad cordis affectum, adjicienda est oris, & operis dilectio. Non satìs est non odisse, sed mandat *diligere*. Dilectio autem non est otiosus affectus; sed opere demonstratur. Quid facis ei, qui te oderit, qui calumniatus fuerit? Non reddis pro malo malum? quid loqueris de eo? sequerisne Paulum, *maledicimur, & benedicimus?* Sequerisne Christum, qui orabat pro crucifixoribus?

3. *Ut sitis filii Patris vestri, qui in cœlis est.* Ibid. En quid lucraris inimicorum dilectione? Vis filius Dei esse? habes expeditam ad hoc viam; *Dilige inimicum*. In quo scies, quòd sis filius Dei, nisi fueris similis Deo, ait S. Chrysost. in imperf. hom. 31. *Hic nonne solem suum oriri facit super bonos, & malos?* Non te conservat, dum tu eum offendis? non dimittit toties tua peccata?

SABBATHO,

Dispositio ad orandum, & prima petitio.

1. *TU autem, cùm oraveris, intra in cubiculum tuum, & clausô ostiô ora Patrem tuum.* Matth. 6. Ut rectè ores, secedendum est à strepitu, & corpore, & animo. Objecta movent sensus, sensus sunt fenestræ animæ; si patent, omnis aura ingreditur. In solitudine loquitur Deus animæ ad cor. Ita Christus oraturus secessit ad montes. Multò autem magis secede à tumultibus animæ. Unica passio mota, alias de Deo cogitationes non admittit. Hinc collige, unde tuarum orationum tam modicus

fructus, quia nec sensus compescis, nec animæ motus. Ut in oratione sis ita compositus, debes extra tempora orationis huic compositioni asuescere.

2. *Sic autem orabitis: Pater noster, qui es in cœlis.* Ibid. Hic omnis orationis sit ingressus, ut cogites, quem ores. *Patrem:* Hinc reverentia, fiducia, & amor comites orationis. Nonne tibi meritò exprobret Deus: *Si ergo Pater sum, ubi est honor meus?* Malach. 1. Quàm indignus tu tanti Patris filius. Hinc humilitas, tuíque abjectio. *Noster.* Ergo omnes sumus ejus filii, ergo omnes fratres, ergo omnes à te amandi, ergo ingratum est munus, quod offers, nisi ames. *Qui es:* & solus quidem *es.* Hinc magna Dei æstimatio. *In cœlis.* Hinc fervor, cùm oratio tua usque ad cœlos penetrare debeat. Hinc scopus petitionum in cœlis, ut non petas terrena, Hæc omnia in te examina, & sic statue.

3. *Sanctificetur nomen tuum.* Ib, Hoc primum est ex omnibus desiderandis, ut agnoscatur ab omnibus Deus, colatur, eíque uni serviatur: æstimetur ejus sanctitas, ametur ejus bonitas, timeatur ejus justitia, subdatur ejus potentiæ omnis creatura. Atque hic est finis noster, ad quem omnia, & singula debemus dirigere. Nonne hoc verbis solùm petis, factis autem per superbiam evertis? quid petis, dum te tantopere æstimas, & æstimari quæris? *Non nobis Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam.* Psal. 113.

DOM. XI. POST PENTEC.

Secunda, & tertia petitio.

1. *ADveniat regnum tuum.* Matth. 6. Petis, vel ut Deus regnet in te: *Regnum Dei intra vos est.* Luc. 17. Vel ut ubique gentium: *Domini est regnum, & ipse dominabitur gentium.* Psal. 21. Vel pro-

propriè regnum Beatorum per felicem mortem obtinendum: quô simul indicas, te jam paratum esse, nihil esse, quod te remoretur. Sentisne verè id animo? an tibi, & Deo illudis? Non te remoratur amor vitæ? non affectus terrenorum? Explora, hôc momentô moriendum est: quid dicis? Hôc momentô renunciandum est omnibus: quid sentis?

2. *Fiat voluntas tua.* Ibid. Quid justius? Illa est regula nostræ voluntatis: abusus est nostræ, si cum illa non consentit? Dominus, & Pater noster est; *Omnia, quæ præceperit Dominus noster Rex, libenter exequemur, servi tui.* 2. Reg. 15. *Omnia, quæcunque præcepisti mihi, faciam Pater.* Tob. 5. Facisne, quod verbô dicis? facis voluntatem Dei absolutam, per legem, & regulas intimatam? Exples voluntatem beneplaciti in iis, quæ quidem non imperat, sed scis ei placere? an potiùs vivis voluntate, & placito tuo, ac passionum inclinatione?

3. *Sicut in cœlo, & in terra.* Ibid. Modum hìc petis faciendæ in terra voluntatis Dei, sicut fit à Beatis. Et cur minùs à nobis? An quia liberi sumus? *Ergo velamen habebimus malitiæ, libertatem?* 1. Petr. 2. At quomodo fit in cœlo? Ex puro Dei amore, promptissime, in omnibus, sinè discussione. Reperisne hæc omnia in anima tua? Quid si Deus per Superiores ardua imperet, & sensui contraria? O miser! quam parùm hìc voluntatem Dei respicis.

FERIA II.

Quarta, & quinta petitio.

1. *PAnem nostrum supersubstantialem da nobis hodie.* Matth. 6. Petis corpori, & animæ alimoniam, tanquam *mendicus ante fores divinæ gratiæ.* Corpori quidem *panem*, non luxum, non delicias, ut

ut *habentes*, *quô alamur*, *hôc contenti ſimus*. Si ita petis, communi, eóque frugali victu contentus eris. Si deterior obtingat tibi, cogitabis te mendicum accipere illud de manu Dei: Animæ verò, vel verbum Dei, in quo vivit homo, vel Sacratiſſimam Euchariſtiam, quam, etſi non ſumis hodie, petis tamen hodie per communionem ſpiritualem. *Ergo ſic vive, ut merearis quotidie accipere.*

2. *Et dimitte nobis debita noſtra.* Ibid. Quanta tu debita contraxiſti. 1. *Totum, quod es, illi debes, à quo totum habes.* S. Bern. 2. Talenta naturæ, & gratiæ Deo debes. Quàm ingratus es, ſi eis ad offendendum abuteris, quæ tibi dedit, ut amares. 3. Peccata enorme ſunt debitum, quod ſolvere non potes, niſi ex meritis Chriſti. Agnoſe te peccatorem, unde te humilies; ſed Deum miſericordem, unde ad fiduciam erigaris. Sed, qui deprecaris *hodie*, noli *hodie* iterum debita contrahere.

3. *Sicut & nos dimittimus debitoribus noſtris.* Ib. Conditio eſt: petis non dimitti tua, ſi non dimittis aliena. *Si enim dimiſeritis hominibus, dimittet vobis Pater veſter.* Ecce bonitatem Dei! *In tua poteſtate futurum de te judicium ponit*, ait S. Chryſoſt. At Deus dimittit ſtatim, cùm rogatur, prævenit rogantem gratia excitante, dimittit plene, toties, quoties rogatur. Hócne modo etiam tu dimittis? an ſtatim? an ſol occidit ſuper iracundiam tuam? an prævenis alloquendo? an ais: non teneor illi loqui? an toties, quoties? an ais: non ſemel, ſed multoties id mihi fecit? an plene? an dicis: non odi illum, ſed non poſſum ei eſſe familiaris?

FE-

FERIA III.

Petitio sexta, & septima.

1. *ET ne nos inducas in tentationem.* Matth. 6. Contracta debita elui petivisti; petis, non contrahere nova. Versaris inter hostes potentissimos homo fragilis, & concupiscentiis tuis assidue pulsaris. Unus tibi non sufficis: auxilium postulas, ut resistas. Examina, quæ tuæ, quàm periculosæ sint tentationes; & cogita de mediis obsistendi. De gratia non dubita, eam *Deus facienti, quod in se est, non negat.* Sed adverte: facienti, quod in se est.

2. *Et ne nos inducas.* Ibid. Non petis non tentari, sed non vinci. Tentari sæpe prodest, & ad meritum, & ad humilitatem, & ad fiduciam in Deum. Vinci, aut non vinci in tua est libertate. Sed Deum irrides, si petis sic uti, & libere te ipsum inducis in tentationem: non minus, quàm qui se ipsum in fluvium præcipitaret, & oraret Deum, ut non madefieret. Non ergo seriò petis, nisi te ipsum abducas ab his, per quæ induceris ad consensum.

3 *Sed libera nos à malo.* Ibid. Qui nullum specificat, omne malum intelligit, prout adversatur saluti: sive id sit corporis, sive animæ. Quamquam corporis mala, non sint ex se, sed ex fragilitate tua saluti adversa. Vide, ne opere obsistas ei, quod petis, per tuam acediam, aut teporem: forte vis, & non vis piger? forte procrastinas, aut fingis impossibilitatem; aut dicis: *Leo est foris.* Prov. 22. & ideo manum non adhibes?

FERIA IV.

Non thesaurizandum in terra, sed in cœlo.

1. *NOlite thesaurizare vobis thesauros in terra.* Matth. 6. Id est: *Nolite diligere mundum.*

1. Joan. 2. Intellige ergo de concupiſcentia carnis, oculorum, & honoris. Et quare? quia mors, ùt *tinea demolitur*, & ùt *fur effodit.* Ut amorem trajicias ad futura, memineris migrandum à præſentibus. Inde illa nondum conſtanter amas, quia his nimiùm afficeris. Sed, ſi *hac nocte repetant animam tuam à te*, *hæc*, in quibus quieſcebas, *cujus erunt?* quid proderunt? imò quantùm oberunt!

2. *Theſaurizate autem vobis theſauros in cœlo.* Ib. Ibi eſt patria tua; illuc migrandum eſt; niſi præmittas theſaurum, æternùm exulabis. Non eſt ibi comparandus: ſed hic colligendus, eò transmittendus, ut te expectet, & eô fruaris. At non parùm transmittendum eſt: *theſaurus* ſit oportet, & magna, ac pretioſa copia. Conclude ergo 1. Nullum tempus, aut occaſionem bene agendi prætereundam. 2. Magnis, ac eximiis operibus inſtandum.

3. *Ubi eſt theſaurus tuus, ibi eſt cor tuum.* Ibid. Quod æſtimas, hoc amas, huic cor affigis. Amor enim æſtimationem ſequitur. Amans autem fit id, quod amat; terrenum, ſi terram; cœleſte, ſi cœlum; Divinum, ſi Deum. O infelix, ſi *ſtatuis cor tuum declinare in terram!* O inſane, ſi amorem, quo unico pretio Deum tibi potes comparare, expendis ad emendum lutum! Intelligis hoc, & tamen adhuc cor tuum affigis creaturis.

FERIA V.

Oculus ſimplex, & nequam.

1. *LUcerna corporis tui eſt oculus tuus.* Matth. 6. Oculi nomine intelligitur Superior. Ut oculus dirigit greſſus, & alias operationes corporis, ita Superior te. Ad oculi ductum ſequuntur mem-

membra: quomodo tu Superioris ductum? Non utitur imperio oculus, non vi coactiva, non minis in membra, & tamen sequuntur. Superior tibi à Deo oculus datus est. Hunc crede colores discernere, te passionibus excœcari. Assentire vel nutui. Examina te circa reg. 33. Summarii.

2. *Si oculus tuus fuerit simplex, totum corpus tuum lucidum erit.* Ibid. Oculi nomine intellectum intelligit S. Chrysost. hom. 15. in imperf. Hic *simplex* sit oportet, id est, non obfuscatus, non erroneis principiis imbutus, quæ à mundo, & carne suggeruntur: tum omnis actionum series lucida, & Deo placens erit. Ab intellectu enim ducitur voluntas. Vide, quæ sint tua principia; an simplicia, ad unum Deum tendentia? an duplicia, ad Deum, & propria commoda? Conare puris, veris, & simplicibus, Deóque consentientibus principiis intellectum imbuere, & mundo, & carni non acquiescere.

3. *Si oculus tuus fuerit nequam, totum corpus tuum tenebrosum erit.* Ibid. Oculi nomine intentionem intelligit. S. August. lib. 2. de serm. D. Hæc semper nequam est, quoties aliud respicit, quàm Deum. Sicut servus nequam, qui suo Domino detrectat obsequia, alteri impendit; multò magìs, si hosti. At tu hoc facis, quoties respicis vanitatem, & magìs tua commoda, quam Dei gloriam. Expende ergo necessitatem, & utilitatem puræ intentionis. Fac, ut hic oculus sit simplex, & purè in Deum propter Deum tendat.

FERIA VI.

Non serviendum duobus Dominis.

1. *NEmo potest duobus Dominis servire.* Matth. 6. dum diversa, aut contraria imperant. Duos habes

habes Dominos; unum legitima, alterum arrogata potestate; Deum, & sensum Deo rebellantem. Infelix homo, qui hunc non Dominum, sed tyrannum pateris, te quovis momento prementem! Sed infelicior, quòd sponte pateris! Elige nunc, cui servias. Quid frustra tentas utrique, quod *nemo potest.* Dic ergo Deo: *Servus tuus sum ego.*

2. *Unum odio habebit, & alterum diliget.* Ibidem. Causâ, cur non possis his duobus servire, est, quòd contraria imperent: unus ea, quæ amas, alter ea, quæ odisti. Quis possit contraria jubentibus eodem tempore parere? Quid jubet Deus? sensum opprimere, cupiditates frangere, &c. Quid sensus? sibi indulgere, frui creaturis, &c. Non potes ergo servire utrique. Ergo legitimum adora, te ei devove: & *subter te sit appetitus tuus, & tu dominaberis illius.* Gen. 4.

3. *Unum sustinebit, & alterum contemnet.* Ibid. Altera causa est ex parte tua; quia non potes simul idem velle, & nolle; deberes hoc, si utrique servires. Deberes nolle servire tuis cupiditatibus, quia unus sic habet; deberes velle eisdem servire, quia alter imperat. Alterutri ergo renunciandum est: Elige, quem vis? Ipsa nomina Dominorum sufficiunt, ut determines.

SABBATHO.

Ponenda temporalium sollicitudo, Regnum Dei quærendum.

1. *IDeo dico vobis, ne solliciti sitis animæ vestræ, quid manducetis, neque corpori vestro, quid induamini.* Matth. 6. Nimiam circa corpus, & ejus necessaria sollicitudinem prohibet: quia non minus inutilis est, quam si quis vellet *adjicere ad staturam*

suam

suam cubitum unum. Quia cura hæc nimia derogat curæ animæ, quæ potior esse debet: *Nonne anima plus est, quàm esca?* Quid ergo sollicitus es tantopere de loco, de functione, de tuis commoditatibus? Quò plùs angeris circa ista, minùs animæ provides. Et quàm parvam habes curam animæ? Expende, quantò pluris sit anima.

2. *Scit enim Pater vester, quia his omnibus indigetis.* Ibid. Docet horum curam Deo remittendam, qui pascit aves, qui vestit lilia. Ille enim scit, non scientiâ speculativâ, sed scientiâ paternæ providentiæ. Tua sollicitudo hìc, aut ibi saniùs vivendi, hoc, aut illud munus ob sanitatem non suscipiendi, est argumentum diffidentiæ. *Nonne hæc omnia gentes inquirunt*, quæ fidem non habent? Conjice te ergo in providentiæ Divinæ sinum, *quoniam ipsi cura est de te.* 1. Petr. 5.

3. *Quærite ergo primùm regnum Dei, & justitiam ejus.* Ibid. Regnum Dei est gloria ejus, & beatitudo nostra. Justitiæ verò nomine intelliguntur media à nobis ponenda. Huc ergo prima vertenda cura: aliàs curam hujus postponis alteri curæ. Sed si postponis, certò non acquires. Non potest enim Deo placere, si minoris æstimes, quæ ipse mandat pluris æstimanda. Unde fit, ut gratias subtrahat. Deinde tu ipse in id magìs laboras, quod pluris æstimas. Si ergo sit alterius rei, quam regni cœlorum potior æstimatio, in eam convertes laborem. At nonne stultum est Dei gloriæ, & cœlo aliud præponere? Sit ergo prima tua cura, quam Jesus mandat. In finem, ad quem creatus es, respice, in media indefesse incumbe.

DOMINICA XII. POST PENTEC.

Vitandum judicium temerarium.

1. *Nolite judicare, ut non judicemini.* Matth. 7. Deus non te creavit judicem alterius, sed socium. *Pater omne judicium dedit Filio*, qui judicat, ejus jurisdictionem sibi arrogat. Justitia postulat, ut, qui non probatur malus, præsumatur bonus esse. Charitas exigit, ut, quidquid potes, in meliorem partem interpreteris. Vide, quantùm peccetur unô judiciô temerariô. Examina te ipsum, an & tu judicium Dei tibi arroges. Meliùs feceris, si te ipsum judicaveris, ut non judiceris.

2. *In quo enim judicio judicaveritis, judicabimini.* Ibid. Hæc pœna est temere judicantium. Justo judicio permittit Deus, ut pariter tales aliorum judicio patiantur. Imò, ut in eos defectus incidant, quos aliis appingunt: *Quid judicas fratrem tuum: omnes stabimus ante tribunal Christi.* Rom. 2. & tantò rigidiùs feremus judicium, quantò rigidiùs proximum quisque judicaverit. *Inexcusabilis es ô homo omnis, qui judicas.* Quid graviùs? Time ergo Dei judicium, &, cùm *unusquisque hominum pro se redditurus sit rationem.* Ibidem. Causæ tuæ disponendæ potiùs invigila.

3. *Hypocrita, ejice primùm trabem de oculo tuo, & tunc videbis ejicere festucam de oculo fratris tui.* Ibid. En remedium tollendo judicio: tuos ipse defectus inspice: si bene perpendas, graviores invenies. *Tuorum tibi conscius peccatorum, quomodo potes de alterius judicare peccato.* S. Ambros. in Psal. 118. si re ipsa bonum est, quod malum judicas, agnosce, quanta tua sit sic judicantis malitia; si dubium est, quare in pejus interpretaris! si aperte malum est,

excu-

excusa intentionem, si opus non potes, ait S. Bernard. serm. 4. in Cant. *Puta ignorantiam, puta subreptionem, puta casum.*

FERIA II.

Commendatur Oratio.

1. *PEtite, & dabitur vobis; quærite, & invenietis; pulsate, & aperietur vobis.* Matth. 7. Medium hoc est ad gratiam, & ad gloriam. Eges gratiâ? *pete* per humilem orationem; *quære* per debita media orationi conjuncta, *pulsa* per longanimitatem. Hinc tuam orationem inspice, qualis sit: an satis humilis? an ex agnitione propriæ miseriæ procedat? an ita quæras? Petis fortè humilitatem, sed non vis humiliationem: Paupertatem, sed non vis ullum rerum defectum: Patientiam, sed non vis doloris sensum, &c. Hoc verò ipsum est idem velle, ac nolle, petere, ac rejicere. Agnosce tuam stoliditatem, deprecare, & statue id observare: *Si quæritis, quærite; convertimini, & venite.* Isai. 21.

2. *Omnis enim, qui petit, accipit; & qui quærit, invenit; & pulsanti aperietur.* Ibid. Hic effectus orationis est certus, & infallibilis, quia Deus promisit. Crede, & confide: modò velis ordinata voluntate, hoc est, id, quod vult Deus: quia, si aliud velis, vis, ut ægrotus, quod nocet. *Quodcunque petierimus secundùm voluntatem ejus, audit nos.* 1. Joan. 5. At hoc semper obtinebis, seu concedat Deus, quod petis, seu neget: dat enim æquivalens, quod magis prodest. Forte non sic orâsti, sed divinam ad tuam flectere, non tuam divinæ voluntati subdere voluisti. Grandis hic error est; non fiducia, sed præsumptio.

3. *Si vos, cùm ſitis mali, nôſtis bona data dare filiis veſtris, quantò magìs Pater veſter dabit bona petentibus ſe.* Ibid. Argumentum hoc eſt, quô noſtram firmat fiduciam Divina bonitas, & ejusdem amoris in nos propenſio Paterna. Filios per adoptionem nos ſuos fecit, ſe Patrem. Ut Deus, & Pater ſcit, poteſt, & vult, quod nobis prodeſt. Nec aliud velle poteſt, niſi nos eum cogamus. Nonne id millies in te præſtitit? Quantum tam bono Deo debes? Quid poſthac in eum fiduciæ concipies?

FERIA III.

Anguſta, & ſpacioſa via.

1. *LAta porta, & ſpacioſa via eſt, quæ ducit ad perditionem.* Matth. 7. Homo, dum vivit, in via eſt, non in termino. Sed in via quàm multi errant! O miſeri in æternum! *Eſt via, quæ videtur homini juſta, & noviſſima ejus deducunt ad mortem.* Proverb. 14. Via lata eſt, quæ non conſtringitur lege Dei, & ratione; & abit in effuſionem ſenſuum. *O quàm multi ambulant per eam!* O anima mea, quamdiu ambulâſti hanc viam! regredere tandem ab errore: arcta concupiſcentias tuas intra terminos Legis, ac rationis; proſpice, quia via cupiditatum tuarum, in qua es, *ducit ad perditionem.*

2. *Quàm anguſta, & arcta eſt via, quæ ducit ad vitam, & pauci inveniunt eam.* Ibid. Via cœli anguſta eſt, quia non admittit id, quod libet, ſed quod licet: non potes per eam ire cum jumentis tuarum paſſionum, cum ſarcinis cupiditatum: ſolus cum ſolo Deo incedere debes. Non admittit dilationem pompæ, non comitatum honorum. Abrenunciandum omnibus, ſi hanc ingredi velis. O miſer, tandem adverte, quàm procul ab ea fueris. *Pauci*

inve-

inveniunt eam, & tu non fuisti inter illos: Fatuus splendor rerum terrenarum perstrinxit tibi oculos animi, passiones excœcàrunt, ut non videres!

3. *Contendite intrare per angustam portam.* Luc. 13. Per latam ut eas, non est contendendum, naturali impetu raperis. O misera conditio tua, nisi in adversum labores. Per angustam ut penetres, magna contentione est opus, vis tibi inferenda, ut seriò velis, seriô opereris; detruncandæ passiones, & affectus ad creaturas; abjiciendæ sarcinæ honoris, & amoris proprii, &c. Vísne hæc? ut velis, respice finem, quia hæc *ducit ad vitam*.

FERIA IV.

Cavendum à falsis Prophetis.

1. *ATtendite à falsis Prophetis.* Matth. 7. Seu Doctoribus. At qui sunt hi? in teipso, concupiscentiæ, pravi affectus, amor proprius, & creaturarum. Quantæ ab his falsitates? bonum esse, æstimari; malum, contemni: bonum, solatia à creaturis captare, malum, negligere, &c. Extra te sunt, dyscoli amici, quorum exempla sequeris; tanquam faces veritatis, à quibus discis Superioribus resistere, parva non æstimare, tibi indulgere, &c. Et nonne horum Doctorum principia es secutus? sed quô tuô damnô? volésne etiam imposterum.

2. *Veniunt ad vos in vestimentis ovium, intrinsecùs autem sunt lupi rapaces.* Ibid. Nullum malum aperta facie venit, sed speciem boni induit. Quàm facile ergo illudit, nisi intellectus sit purus, & defœcatus, & fidei, ac virtutum principiis assentiatur: nisi animus contra laxorum verba, & exempla sit obfirmatus. O miser! nonne expertus es

lupos, quos credebas esse oves: saltem nunc damnô tuô sapiendum e t. Non attende imposterum, quid blandiatur externe, sed quid in re ipsa sit, quò ducat, quid sequatur.

3. *A fructibus eorum cognoscetis eos.* Ibid. Sicut arborem nôsti. Expende nonnihil, quos in te tulerit fructus amor tui, amor creaturarum, nonne eos, quos Deus nauseat? quos tulerint familiaritates laxorum? nonne eos, qui in tua conscientia vermem alunt? Agnoscis hoc, & non emendas? Time, ne excidaris: *Nam omnis arbor, quæ non facit fructum bonum, excidetur, & in ignem mittetur.* Ibid.

FERIA V.

De facienda Dei voluntate.

1. NOn *omnis, qui dicit mihi: Domine, Domine, intrabit in regnum cœlorum; sed, qui fecerit voluntatem Patris mei.* Matth. 7. Non probat eos 1. Qui opera quædam præstant ex se bona ex devotione, sed omittunt ea, quæ sunt ex obligatione. 2. Non probat, multa dicere, & pauca facere, multa de Deo cognoscere eximia, & pro illo pauca velle. Nonne ex horum numero es? scis, & dicis de Deo, de virtute multa: sed quid præstas? in angustiis clamas: *Domine, Domine*: sed quid adhibes tuæ operæ?

2. *Qui fecerit voluntatem Patris mei, qui in cœlis est, ipse intrabit in regnum cœlorum.* Ibid. Effatum est infallibile: alia viâ non intrabis, quàm faciendo voluntatem Dei. Sed quæ est voluntas Dei? hanc per Superiores indicat. *Qui vos audit, me audit.* Luc. 10. Hanc regulæ manifestant, quæ non sunt inventum hominis, sed Dei. *Nisi custodieris; & feceris omnia verba Legis, augebit Dominus plagas*

tuas,

tuas, quoniam non audisti vocem Domini Dei tui. Deut. 28. Vide, num facta tua voluntati Dei consentiant. Quomodo te habes ad Superiorum dispositiones? quomodo ad regulas?

3. *Multi dicent mihi in illa die: Domine, Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus, & dæmonia ejecimus, &c.* Ibid. *Tunc confitebor illis: quia nunquam novi vos.* Docere, peccatores absolvere, motus magnos in populo ciere, sunt gratiæ gratis datæ. Si hæc tantùm ad Deum adferas, audies: *non novi vos.* Ergo aliud à te postulat Deus, quod aliquô modô tuum sit, tuam cooperationem, tua merita. O quàm egenus es hactenus! Itáne coram Deo comparebis? Adde, quod potes: nam *etsi feceris, quidquid potes*, adhuc *servus inutilis eris.* Deus tamen non ultra id, quod potes, à te exiget.

FERIA VI.

Mundatur Leprosus.

1. *ECce Leprosus veniens, adorabat eum, dicens: Domine, si vis, potes me mundare.* Matth. 8. Confitetur Dominum, credit omnipotentem, fatetur voluntatem potentiæ æqualem; neque ait: munda me: sed desiderium sanitatis ejus voluntati submittit. Agísne ita cum Deo tuo? exercésne actum fidei, cùm quid petis? credísne esse Dominum; posse tibi pro arbitrio concedere, vel negare? subjicisne te, & petita tua ejus dispositioni cum plena resignatione? Ita verò agendum, alias petis, quod non vult.

2. *Extendens Jesus manum, tetigit eum, dicens: Volo mundare.* O prompta Jesu mei benignitas! O si, dum me in S. Eucharistia tangit, dicat: *Volo mundare* à lepra animæ tuæ. Ostendit se æquè

velle, quod rogatur, ac poteſt. Ergo in iis, quæ ſpectant ad ſalutem animæ, *non dicas, per Deum abeſt.* Eccl. 15. Non dicas, vellem, ſed Deus non dat mihi gratiam. Non dat? an quia non poteſt? Hoc non credis. An quia non vult? falſum eſt: Non vult quidem per miraculum, vult tamen cum conditione tuæ cooperationis. Tuum ergo eſt conditionem implere, ut abſolutè obtineas. At hic eſt infirmitas tua.

3. *Et confeſtim mundata eſt lepra: Et ait illi Jeſus: Vide, nemini dixeris.* Ibid. S. Ambr. lib. 5. *Præcipitur*, inquit, *nemini dicere, ut doceret, non vulganda noſtra beneficia.* S. Chryſoſt. hom. 69. ait; *Docens, quàm eſſet alienus ab aura gloriæ, & jactantiæ pompa?* Diſce hoc & tu; noli aucupari inanes ventos: noli teipſum prædicare, ſed Jeſum, à quo habes, ſi quid in te eſt, quod laudem meretur.

SABBATHO.

Sanatur ſervus Centurionis.

1. *Acceſſit ad eum Centurio, rogans eum: Domine, puer meus jacet in domo paralyticus, & malè torquetur.* Matth. 8. Dominus orans pro ſervo, confundit eos, quibus eſt potior cura canis, quàm ſervi. Hoc tu indignum reputas, ſed æquè indignum eſt, quòd potior ſit tibi cura corporis, quàm animæ. Nonne hæc jacet paralytica? ſcis, quid agendum; ſed, ut agas, non eſt nervus generoſæ voluntatis. Hujus defectu quàm parùm es progreſſus? Nec plus ſpera, niſi emendes.

2. *Ait illi Jeſus: Ego veniam, & curabo eum.* Ib. O prompta Jeſu mei benignitas! vides infirmitatem meam Domine; dic etiam mihi: *Ego veniam, & curabo eum.* Diſcam proximi mei neceſſitatibus,

bus, ac morbis prompte advolare. Respondens Centurio, ait: *Domine non sum dignus, ut intres sub tectum meum.* Agnosce viri humilitatem: Concipe vilem de teipso opinionem, non ægre feras contemni. Quod quisque de se sincere judicat, ab aliis judicari, & dici non horret. Quid dicis, quando Jesus sub tectum animæ tuæ venit? sed quamdiu durat sensus ille humilitatis? O turpis in toties repetito proposito inconstantia!

3. *Jesus miratus est, & sequentibus se dixit: non inveni tantam fidem in Israël.* Ibid. Miratur fidem Gentilis hominis; præfert eam Judæis cognitione Dei illuminatis. Addit multos venturos ab Oriente, & Occidente ex gentibus ad Regnum Dei, & filios ejiciendos. Quot sunt ex iis ipsis, quos tu contemnis, qui te virtute superant? Amore, & æstimatione tui deciperis. Time, qui per vocationem religiosam destinatus es filius regni, ne excidas, & alius subintret. *Vade, & sicut credidisti, fiat tibi. Et sanatus est puer in illa hora.* Vide, quid possit fiducia cum humilitate apud Deum.

DOM. XIII. POST PENTEC.

Filius Viduæ suscitatur.

1. *CUm appropinquaret portæ civitatis, ecce defunctus efferebatur, filius unicus matris suæ; & hæc vidua erat.* Luc. 7. Filius unicus ætate & opibus floridus inopinatò moritur. Quis vitæ fidat? Hoc adolescentibus cogitandum sæpe. Plures moriuntur juvenes, quàm senes; sed sæpe imparati; quia spes vitæ, quæ lactat, decipit. Quid si hæc esset hora migrandi? Hoc age, quod ageres, si certò id scires. Intervenit Jesus, non casu, sed de-

ſtinatò. O bonitas! quoties & tecum id egit? offendit eum *in porta civitatis*, ubi olim judicia celebrabantur. Mors porta æternitatis eſt. Hìc judicaberis. O Jeſu hìc adſis!

2. *Dominus miſericordiâ motus, dixit illi (matri) Noli flere.* Ibid. Habes anima mea Deum, cui proprium eſt miſereri. In hoc figenda ſpes: ab hoc ſolo petendum ſolatium. *Noli flere.* Quæ defles perdita, amâſti poſſeſſa. Quid amas, quæ pereunt? flebis olim amâſſe. Id ama, quod eſt æternum, quod perdere non potes, niſi ſciens rejicias.

3. *Et acceſſit, & tetigit loculum; & ait: Adoleſcens, tibi dico, ſurge.* Ibidem. Hæc in animam tuam per peccatum mortuam agit Deus. *Accedit* per gratiam prævenientem. Unde enim alias de tuo reſurgeres? *Tangit* te, vel timore, vel ſpe futurorum. Inclamat per tot inſpirationes, *ſurge.* Ecce, opus Dei eſt, quòd reſurgas. Jam autem, quid tuum adverte. 1. *Hi autem, qui portabant, ſteterunt.* Animam tuam portabant indomitæ paſſiones: jam ſtare illas oportet, & reprimi. 2. *Reſedit, qui erat mortuus:* debes te erigere ad æterna. 3. *Et cœpit loqui* cum Chriſto, gratias agere, laudare, &c.

FERIA II.

Joannis Baptiſtæ ad Chriſtum Legatio.

1. *JOannes mittens duos de Diſcipulis ſuis, ait illis: Tu es, qui venturus es? an alium expectamus?* Matth. 11. Unde mittit? ex carcere. Ergo nec in periculo capitis omittit officium ſibi demandatum. Quæ moleſtia tam levis, quæ cogitationes tuas non avocet à Deo? 2. Non ſui causâ quærit,

rit, qui Christum jam digito demonstraverat, sed Discipulorum, ut eis ansam præbeat, illi adhærendi. En zelus animarum, & dexteritas lucrandi. 3. Quære etiam ex te, an Jesum, an alium expectes? an spem tuam ex integro in eo ponas? an in creaturis? &c.

2. *Euntes renunciate Joanni, quæ audistis, & vidistis.* Ibid. Quid hoc ad quæstionem? seipsum esse, non verborum jactantia, sed rerum exhibitione probat. Eo ipso enim tempore, quô aderant Joannis Discipuli, curabat cæcos, claudos, leprosos, surdos, excitabat mortuos, & pauperibus prædicabat. His factis respondet. Profiteris te imitari Christum? operibus hoc probandum est, non nudis verbis asserendum. *Qui interrogabit opera vestra.* Sap. 6. *non pascetur verbis.* Cura, ut opera vocationi respondeant.

3. *Beatus est, qui non fuerit scandalizatus in me.* Ibidem. Hoc adjicit, ut Joannes ansam sumeret præmuniendi, ne eo tempore scandalizentur ejus humilitate, opprobriis, morte. Sed etiam tui causâ dicitur, ne, qui imitator vis esse Jesu, pudeat te ejus humilitatis, contemptûs, patientiæ, &c. Verè enim scandalizaris, & offenderis his, qui post tantum exemplum hæc fugis.

FERIA III.

Joannes à Christo laudatur.

1. *QUid existis in desertum videre? arundinem ventô agitatam: hominem mollibus vestitum?* &c. Matth. 11. Ex occasione quæstionis factæ, poterant existimare turbæ Joannem, qui Christum Messiam prædicaverat, jam mutâsse sententiam, aut saltem dubitare. Laudat ergo eum à constan-

tia ſententiæ, quòd non ſit *arundo ventô* huc illuc *agitata;* & à dura educatione, quæ multùm conducit ad animi firmitatam. Oppone hìc tuam inconſtantiam: ſurgis: incipis domare paſſiones, deſiſtis; proponis recte agenda, ſed, cùm agendum, omittis; recedis à creaturis; mox iterum accedis: Dole, emenda.

2. *Etiam dico vobis, plusquàm Prophetam. Ipſe enim eſt, de quo ſcriptum eſt: Ecce ego mitto Angelum meum ante faciem tuam.* Ibid. Plùs *quàm Propheta,* quia Chriſtum non prædixit, ſed monſtravit; *Angelus,* ab eodem officio Præcurſoris ritè adminiſtrato. Ita fidelem ſervum Chriſtus non laudat, niſi ab officio: & hoc eſt vere laudari. Non, qui officium majus gerit, ille laudabilior eſt, ſed qui ſuum exactiùs adminiſtrat. Quid ad te de aliis? tu tuum, quod obedientia imponit, adimple. Hócne curas? vide, quo deficias: & quantùm vis à Deo laudari, tantùm fidelis eſto.

3. *Inter natos mulierum non ſurrexit major Joanne Baptiſtâ.* Ibid. Eximia Joannis laus! ſed quâ dignum ſe præſtitit. Non poteſt Deus laudare, niſi quod dignum eſt laude. At, ut dignus ſis, Deus facit quidem, ſed non ſine te. Placeret tibi, ſi laudareris à Chriſto; obtinere potes, ſi Joannem animi conſtantiâ, aſperitate vitæ, ſeu mortificatione tui, zelo Chriſtum glorificandi, Angelicis moribus imiteris.

FERIA IV.

Magdalenæ Converſio.

1. MUlier, *quæ erat in civitate peccatrix, ùt cognovit, quòd Jeſus accubuit in domo Phariſæi, attulit alabaſtrum.* Luc. 7. Magdalena ob vitæ licen-

centiam erat urbis scandalum. Deus, qui non vult mortem peccatoris, movit illam interne. Ità bonitas illam amat, etiam cùm offenditur. Ut cognovit fide Deum, illustratione se ipsam, & sua peccata; prudentiâ occasionem opportunam: statim sine dilatione accurrit: sine respectu domûs alienæ, hominum præsentium, convivii. Quanta te docet! Exercere sæpiùs fidem; cognoscere teipsum; arripere primam boni occasionem; capere generosas resolutiones; non respicere homines, cùm de salute tua agitur. O si hæc observâsses hactenus!

2. *Et stans retrò secùs pedes ejus, lachrymis cœpit rigare pedes ejus, & capillis capitis sui tergebat, &c.* Ibidem. *Retrò.* Ex humili confusione declinat oculos Christi: at convivarum nil pensi habet. At tu, si confunderis, oculos hominum declinas. Hæc est tua superbia. Quæ ex amore, & dolore lachrymarum copia, ut potuerit Christi pedes lavare? Quàm modicus ergo tuus amor, & dolor, qui nec guttam ebullit, at vide, ut eum accendas motivô tantæ bonitatis Dei.

3. *Et osculabatur pedes ejus, & unguentô ungebat.* Ibidem. Omnia peccatorum instrumenta coëgit in obsequium. O si & tu, *quod tibi turpiter exhibuisti, jam Deo laudabiliter offeras: & quot in te habuisti oblectamenta, tot de te invenias holocausta.* S. Gregor. hom. 33. At Christus interim mundabat Magdalenæ animam; extinguebat amorem creaturarum, &c. In hoc tu mille lachrymas funde, ut tandem tui, & rerum creaturarum amor extinguatur.

FERIA

FERIA V.

Christus defendit Magdalenam.

1. *PHarisæus dicit intra se, dicens: Hic, si esset Propheta, sciret utique, quæ, & qualis est mulier, quæ tangit eum: quia peccatrix est.* Luc. 7. Uno judicio quot errores committit? Christum non esse Prophetam. 2. Christum ignorare statum Magdalenæ. 3. Magdalenam jam contritam esse adhuc peccatricem. 4. Christum debuisse hanc mulierem repellere. Immundum fieri justum, si tangatur à peccatore. Errat, qui temerè alium judicat: & quàm graviter? Tu teipsum ad censuram revoca. De alio, si Christum in ejus Persona intuearis, meliora senties.

2. *Vides hanc mulierem? Intravi in domum tuam, aquam pedibus meis non dedisti: hæc autem, &c.* Ibid. Sub judicium Pharisæi venerat & Christus, & Magdalena: hujus patrocinium suscipit, de se tacet; sed & Magdalena tacet. Sile, si cujuspiam murmure tangaris; Deus pro te loquetur. Quia ipsa veritas est, non ita, ùt homines. Videt, quod es: non quod alter judicat. Hujus judicium time, non hominum.

3. *Remittuntur tibi peccata tua.* Ibid. Quid senserit ad hæc verba Magdalena? O solatium! sed quod à dilectione pendet. *Quoniam dilexit multùm.* O si id & ego audire merear! mererer utique, si diligerem multum. Nota: non parùm, *sed multùm* diligendus est Deus, saltem appretiativè, ut creaturis omnibus præferatur. Itáne amas? Pondera, quanta tibi tui, quanta Dei cura: quis in res creatas, quis in Deum affectus. Non spera remissionem, nisi dederis dilectionem.

FERIA

FERIA VI.

Ejicitur dœmonium cœcum & mutum.

1. *OBlatus est ei dæmonium habens, cœcus & mutus, & curavit eum, ita ut loqueretur, & videret; & stupebant omnes turbæ.* Matth. 12. Astutus dœmon occupat sensus, quibus est via ad fidem (*fides ex auditu*) & ad cognitionem Dei (*invisibilia ejus à creatura mundi, per ea, quæ facta sunt, intellecta conspiciuntur.* Rom. 1.) Ubi ergo via ad cognitionem Dei erepta, quæ boni spes superest? ergo cave; ne hos sensus tibi dœmon occupet. Audi verbum, quô erudiaris; vide in creatis increatum Deum. Benignitatem sanantis expende, quod non rogatus præstat: quid faciet tibi, si ardenter roges? scit murmuraturos Pharisæos, quid tum? si attendas hominum sermonibus, nunquam seriò Deo servies.

2. *Quidam autem ex eis dixerunt: In Belzebub Principe dœmoniorum ejicit dœmonia.* Luc. 11. Invidia semper de optimo venenum sugit. Liberatum à Dœmone negare non poterant: ergo id occulto pacto Christi cum dœmone tribuunt. Si Christo tam gravia imputantur, quid miraris leviora tibi affingi? Esne Deo tuo sanctior? Id potiùs attende, qui Christus tulerit. Non ulciscitur, cùm posset, non commovetur. Confutat cum modestia calumniam: Non esse dœmonum se invicem ejicere. Itáne tu calumniis petitus, non sentis? mansuete toleras? solius intuitu Dei refutas? an magis, ne tuus honor periclitetur?

3. *Si in digito Dei ejicio dœmonia, profectò pervenit in vos regnum Dei.* Ibid. Ex eo, quòd Christus

ſtus non ejiciat dœmonia in Belzebub, infert, quòd ejiciat in virtute Dei: alia enim virtute non poſſunt ejici. Vide, quàm præcludendus omnis diabolo in animam ingreſſus, cùm nulla vi tua eum poſſis exturbare. Invigila ergo portis ſenſuum: quia per hos plerumque acceſſum habet. Nihil concede ſenſui, quod recta ratio non dictet concedendum.

SABBATHO.

Signum Jonæ Prophetæ.

1. *MAgiſter, volumus à te ſignum videre.* Matth. 12. Quæ impudentia? viderunt mortuos excitatos, morbos ſanatos, cœcos & ſurdos reſtitutos, & ſigna quærunt: non ut credant, ſed ut tentent. Idem tu cum Deo agis. Petis ſola ejus virtute fieri, quod in hac providentia facere non poteſt: intrare regnum Dei, ſine violentia: liberari à tentatione, ſine tua reſiſtentia: virtutem aliquam, ſinè mediis à te adhibendis. Ita verò Deum tentas: & quæ tua eſt impudentia?

2. *Signum non dabitur ei, niſi ſignum Jonæ Prophetæ.* Ibid. Id eſt ſignum ſuæ mortis: ut ſcias, ſicut *Chriſtum oportuit pati, & ita* per violentiam *intrare in regnum ſuum;* ita tibi non obventurum, niſi vim inferas. Ergo magnanimitate, & generoſa reſolutione eſt opus. Et in hoc miſer deficis. Vide, quam tepidæ ſint tuæ reſolutiones; & quid mirum, ſi nullus eſt effectus?

3. *Viri Ninivitæ ſurgent in judicio cum generatione iſta, & condemnabunt eam.* Ibid. Quia Ninivitæ, ut ut Barbari, & Gentiles, prædicante Jona, pœnitentiam egerunt. Tibi dici exiſtima: ſæculares ſurgent, & te confundent, quia gratiam Dei non

non in vanum acceperunt, sed sua cooperatione efficacem reddiderunt. Et quid tu agis socors religiose? signa petis? Non est signum gratia vocationis? Non sunt signa tot inspirationes Dei, tot exempla, tot monitiones, &c.

DOMIN. XIV. POST PENTEC.

Qui sint Mater, & Fratres Jesu?

1. *ECce Mater tua, & fratres tui foris stant, quærentes te.* Matth. 12. S. Hieron. hic ait, hoc Christo nunciatum ad insidias tendendas, *utram spirituali operi cænam, & sanguinem praferat.* At Christus, quasi indignans, reponit: *Quæ est Mater mea? & qui sunt fratres mei:* quasi diceret; cùm Dei negotium agitur, nihil mihi est cum Matre. Exuisti & tu omnem carnis affectum? Nihil sanguini concedis in præjudicium Dei? Cave, illud audias: *Qui amat patrem, aut matrem plusquàm me, non est me dignus.*

2. *Et extendens manum suam in discipulos, dixit: Ecce Mater mea, & fratres mei.* Ibid. Gregor. hom. 3. in Evang. *Qui Christi frater, & soror est credendo, Mater efficitur prædicando; si per ejus vocem amor Domini in proximi mente generatur.* Ecce virorum Apostolicorum dignitatem, qui spirituali modo Christi Matres fiunt prædicando, convertendo, accendendo ad Dei amorem alios. Accende in te Apostolicum spiritum, ut hac dignitate potiaris.

3. *Quicunque fecerit voluntatem Patris mei, qui in cœlis est; ipse meus frater, & soror, & Mater est.* Ibid. Vult Christus dicere spiritualem sibi cognationem intercedere cum iis, qui faciunt volunta-

tem Patris sui. *Una* enim, ait Chrysost. hom. 45. in Matth. *Sola & vera necessitudo cum Christo est, ut voluntatem facias*: ad quam sequitur amor tenerior. Vides pretium obedientiæ. Superior Vicarius Dei est, à quo regitur: si quid imponit, ne te subtrahe. Hoc unum te moveat: amaberis a Christo.

FERIA II.

Parabola seminantis, & seminati.

1. EXiit, *qui seminat.* Luc. 8. Seminator Deus est, qui *exiit* bonitate se communicando Creaturis, potentiâ producendo, providentiâ gubernando. Mirare, & ama bonitatem, subde te potentiæ, committe providentiæ. 2. Seminator Christus est; *qui exiit à Patre, & venit in mundum*, ex amore nostri incarnatus: Agnosce amorem, & redde. 3. Est quisque vir Apostolicus, qui exit ad proximi curandam salutem. Huic zelo, & solida virtute opus est; ne, dum quærit alienam salutem, perdat suam. Vide, quantopere in tua vocatione solidas virtutes tibi debeas comparare: quæ desunt.

2. *Seminare semen suum.* Ibid. Semen sunt 1. creaturæ, mundus ager. In hoc & tu positus es. Memento Creatoris & Gubernatoris tui. 2. Sanguis, ac merita Christi, & inde profluentes gratiæ, quæ omnibus dantur. Terra est, anima tam sterilis quàm fœcunda. Admiranda Dei bonitas! miseranda tot animarum sterilitas! 3. Est doctrina Evangelica, inspirationes internæ, ager est intellectus, æque etiam sterilis, qui præter cognitionem, non ulteriùs dirigit; ac fœcundus, qui voluntatem inclinat. Quantâ curâ excolendus intellectus supernaturalibus principiis! Quam admirandæ inspirationes divinæ!

3.

3. *Dum seminat, aliud cecidit secus viam.* Ibid. Triplicis generis inutilis est terra: 1. Secus viam, est anima ad creaturas effusa, intra se non collecta, aperta obviis quibusque cogitationibus mundi; tanquam viatoribus, quæ conculcant bonas inspirationes. Unde nullus gustus, una orationis hora, unus annus videtur, cujus finem vix expectas, ut revertaris ad tua solatia. O misera anima, per quam omnia meant, præter Deum! *Sepi ergo viam tuam* horaria, aut etiam frequentiore recollectione. Urge interdiu matutina proposita, &c.

FERIA III.

Continuatio ejusdem Parabolæ.

1. *ALiud cecidit supra petram, & natum aruit, quia non habebat humorem.* Luc. 8. Petrosa terra est anima jam indurata pravis habitibus, assueta vivere secundùm sensum: cui ideo non est, nisi modicus devotionis succus, ac inde mille proposita, & agnitæ veritates nullam agunt radicem; quovis affectu amoris, timoris, humani respectûs, &c. exsiccantur. Talis semper incipit, & incipiendo desinit. Si talis es, quid facies, cum venerit Paterfamilias, & ab agro suo fructum requiret? Conclude, quàm studere debeas pravis habitibus edomandis.

2. *Aliud cecidit inter spinas: & simul exortæ spinæ suffocaverunt illud.* Ibid. Spinosa terra est anima negotiis immersa, & curis inutilibus obruta; cui cura sui, Dei, & æternitatis est postrema; quæ agnoscit veritates supernaturales, sed ob alias curas v. g. studiorum, aut officii, sibi tempus non assumit eas maturandi. Infelix anima, in qua suffoca-

focatur ſpiritus Dei! cui ſtudia, vel nimius cum proximo citra neceſſitatem agendi affectus, tempora Deo danda ſuffuratur! Intelligis, quàm omnes alias curas moderari debeas?

3. *Aliud cecidit in terram bonam, & ortum fecit fructum.* Addit. Matth. cap. 13. *aliud centeſimum, aliud ſexageſimum, aliud trigeſimum.* Hæc eſt anima bona, & optima, oppoſita tribus prioribus; quia *audit verbum Dei* cum guſtu: quia *intelligit* illud expendendo, & dirigendo ad praxim: *fructum adfert in patientia*, ſive conſtantia ſuperando difficultates. Talis eſſe debes, terra optima, quam nulla prætereat particula boni, quâ totis viribus nitaris ad virtutem, ut Deo placeas; nec contentus ſis fructum dare trigeſimum, ſed connitaris ad centeſimum, hoc eſt, ad *majorem* & ſemper *majorem Dei gloriam.*

FERIA IV.

Parabola Zizaniorum.

1. *SEminavit bonum ſemen in agro ſuo; cùm autem dormirent homines, venit inimicus ejus, & ſuperſeminavit zizania.* Matth. 13. Quæ ſeminat Deus, etiam in terra optima, corrumpere nititur diabolus, mundus, & caro; idque tam artificiosè, ut, dum ſunt in herba, ſive in principio, non diſtinguas facile granum bonum à zizaniis ob amorem proprium, qui falſis veri colorem inducit. Expende, ſi quæ habes bona, quantis ſint mixta malis, reſpectibus humanis, intentione minùs pura, amore proprio? Et hoc fit, dum *dormiunt homines*: quando non feriò ſibi ipſis invigilant. Quàm ergo in omnem partem vigilandum.

2. *Cùm*

2. *Cùm autem crevisset herba, & fructum fecisset, tunc apparuerunt & zizania. Accedentes autem servi Patrisfamilias dixerunt ei: Domine, nonne semen bonum seminâsti in agro tuo? unde ergo habet zizania? Et ait illis: Inimicus homo hoc fecit.* Ibid. Ad te dici existima: videbaris bonum semen in herba tyrocinii, jam apparent in te zizania, & cadit spes illa, quæ de te habebatur. Quô animô hoc exciperes? *Inimicus homo* 1. tu ipse, qui nimis amori proprio indulsisti. 2. socii; dum te iis adjunxisti, in quibus plus levitatis, quàm spiritûs; & hinc eorum mores contraxisti, &c.

3. *Servi autem dixerunt ei: Vis, imus, & colligimus ea? Et ait: Non: nè fortè colligentes zizania eradicetis simul & triticum;* Ibid. Vide patientiam Dei, & Superiorum cum tuis defectibus. Tolerant subinde eos, ne omninò eradiceris, cum spe tamen emendationis. Hæc si non sequatur, quam timere debes, ne *in tempore messis*, seu mortis, dicat Deus; *Colligite primùm zizania, & alligate ea in fasciculos ad comburendum* igne purgatorii. Non blandiaris tibi, esse modicum, quod igni detur: forte tunc videbis immanes fasces lolii, parùm tritici. Si hoc sanctè timueris, tunc firmius sperabis.

FERIA V.

Parabola grani Sinapis.

1. *Simile est regnum cœlorum grano sinapis, quod accipiens homo, seminavit in agro suo, quod minimum est omnibus seminibus.* Matth. 15. Granum hoc, sunt Evangelicæ veritates. Quàm viles mundo, & abjectæ! Beatos esse pauperes, & qui persecutionem patiuntur: divitias esse spinas: Ju-

gum Christi esse suave, &c. Sed seminandæ sunt in animam, per veram earum apprehensionem, & ruminationem. Dic mihi, Jerem. 12. *Quare desolatione desolata est omnis terra* animæ tuæ? quia *non recogitas corde.* Noli eas æstimare secundum carnem, ùt hactenus æstimâsti.

2. *Cùm autem creverit, majus est omnibus oleribus, & fit arbor.* Ibid Hæ veritates, si eas in bono corde semines, & intelligendis studeas, crescent in arborem ferentem fructus dulces gutturi Jesu, fructus honoris, & honestatis; dum e contrario falsa mundi, & carnis principia ferunt fructus turpitudinis. Attende, quàm hoc verum sit; & tantò magìs penetra verum & genuinum sensum dogmatum Christi, cum desiderio practicandi.

3. *Ita, ut volucres cæli veniant, & habitent in ramis ejus.* Ibid. Volucres, intellige sanctos affectus unionis cum Deo, qui, cùm bene intellecta est Christi doctrina, in animo oriri solent. Hinc enim est studium placendi Deo, omnem ejus voluntatem implendi, non minùs in arduis, & adversis, quàm in facilibus, & prosperis. Hinc collige, cur tu tam generosis actibus careas.

FERIA VI.

Parabola thesauri, margaritæ, & sagenæ.

1. *SImile est regnum cœlorum thesauro abscondito.* Matth. 13. Hìc est religiosa perfectio ob copiam gratiarum: sed absconditus ab oculis mundi, & imperfectorum, qui non æstimant. *Qui invenit, abscondit:* non quæris, ut invenias? *Præ gaudio illius vadit.* Non habes tuum gaudium in rebus ad perfectionem spectantibus; sed adhuc in vani-

vanitatibus, in oblectamentis sensuum? *Vendit omnia, quæ habet, & emit agrum illum:* Non relinquis omnia? adhuc tibi per amorem proprium, adhuc creaturis adhæres? sed quid tandem reperies in manibus tuis.

2. *Simile est regnum cœlorum homini negotiatori, quærenti bonas margaritas.* Ibid. Negotiator es; cui dixit Deus: *Negotiamini, dum venio.* Luc. 19. Sed qualis? scruta mundi quæris, an margaritas cœli? Margarita optima, charitas Dei est, seu unio cum Deo. Hanc ut obtineas, quid agis? Ille *abiit, & vendidit omnia, quæ habuit.* Abire te oportet à te ipso, à rebus creatis abstrahendus affectus, qui obstat perfecto amori. Quàm parùm id hactenus fecisti! Ideo friget cor tuum. O si saltem ab nunc id præstes!

3. *Simile est regnum cœlorum sagenæ missæ in mare, & ex omni genere piscium congreganti.* Ibid. *Sagena est* Christiana quævis, & religiosa Congregatio, quâ a Deo boni & mali, seu tepidi religiosi in mari hujus mundi capiuntur. Es in sagena, noli tibi blandiri: non enim ideo bonus, aut tutus: sed talis tuo conatu, aut fervore fieri debes. Age id maturè, quia sagena sensim ad littus æternitatis trahitur. Ibi *eligentur boni in vasa, mali autem foras mittentur.* Redde te dignum meliore sorte.

SABBATHO.

Christus malè accipitur in sua patria.

1. *ET veniens in patriam suam, docebat eos in Synagogis eorum.* Matth. 13. De Nazareth sermo est, ubi vixit Christus usque ad 30. ætatis annum. Noluit hic auspicari Evangelii prædica-

tionem, quia illico contemptus fuiſſet, ſi à fabrili officina ad cathedram proſiliiſſet. Voluit ergo comparatâ per alias civitates famâ, eorum animos ad ſe deſiderandum, & acceptandum diſponere. Quid ergo agis? removenda ſunt impedimenta, & ponenda merita.

2. *Ita ut mirarentur, & dicerent: Unde huic ſapientia hæc, & virtutes? Nonne hic eſt fabri filius? &c. Et ſcandalizabantur in eo.* Ibidem. Gaudere eos decebat de Concive ſuo tantæ ſapientiæ, & potentiæ, tam ab aliis honorato, ut paſſim eum ſequerentur; & ecce indignantur. Quantas gratias Nazaretho contulit? hìc incarnatus eſt, hìc habitavit, hanc exemplô ſuô erudivit. Et jam contemnitur, quia humilis conditionis eſt, quia fabri filius. Ita mi Jeſu, te pejus tractant, qui plus debent. O ingrati! Recogita gratias, quas accepiſti. Sed quomodo Deum tuum tractâſti: Si non verbis, certè factis ſpreviſti ejus doctrinam, dum eam ſequi noluiſti.

3. *Et ejecerunt eum extra civitatem, & duxerunt illum uſque ad ſupercilium montis, ut præcipitarent eum.* Ibid. Quia noluit ibi miracula edere, uti fecerat in Capharnaum. Et hoc ex amore in patriam, quia ſciebat nec miraculis credituros, ne ipſa miracula eſſent illis majoris pœnæ occaſio. In te quot ſigna facit? quot gratias exhibet? Quam curandum eſt, ne ſis tibi cauſa majoris pœnæ! Ingrate! toties eum ejicis extra civitatem, quoties gratiam non acceptas. Tòties eum vis præcipitare, quoties imaginem ejus, teipſum inquam, in malum præcipitas.

DO-

DOMINICA XV. POST PENTEC.

Mittuntur, & instruuntur Apostoli ad prædicandum.

1. *EUntes autem prædicate, dicentes: quia appropinquavit regnum cælorum.* Matth. 10. Hæc est materia, de qua cum proximo est agendum. Ubique regnum Dei, & media, quæ ad illud conducunt, inspira. Recide alias inutiles conversationes, quæ spiritum dissipant, quibus conscientiam tuam gravas, tempus inutiliter absumis, proximum non ædificas. Ut verò hæc cum proximo agas, assuesce eadem tecum agere, tibi ipsi regnum Dei, & media inculca, in meditationibus, in domestica conversatione.

2. *Infirmos curate.* Ibidem. Solatio spirituali; *mortuos* Deo per peccatum *suscitate*, vel adhortatione, vel absolutione: *leprosos*, qui alios seu doctrinâ, seu exemplô inficiunt, *mundate*, inducendo ad pœnitentiam: *dæmonia*, pravas consuetudines, publica vitia, *ejicite*, & curate, ut nemo impune peccet. *Gratìs accepistis, gratìs date*, non quærendo vestra commoda. Expende, an ita cum proximo egeris? an non hoc vocatio tua Apostolica à te exigat?

3. *Nihil tuleritis in via, neque virgam.* Luc. 12. Quæ serviat ad vos, contra violentiam, defendendos; *neque peram*, quâ cibaria deferatis; *neque panem*, etiam ad necessitatem; *neque pecuniam, neque duas tunicas* ad splendorem, & pompam. Ita suos amicissimos Deus tractat, quos vult sibi intime conjunctos, ideóque omnino à cura, & affectu terrenorum divulsos. Non eris ergo conjunctus Deo, nisi sis abjunctus à creaturis. O miser! quid iis adhæres, quæ te dilaniant?

FERIA II.

Prædicit Apostolis persecutiones, quas passuri sunt.

1. *ECce ego mitto vos, sicut oves, in medio luporum.* Matth. 10. Quod ovi inter lupos, hoc vobis eveniet. Magnô, & intrepidô animô ad prædicandum Evangelium est opus. *Tradent enim vos in conciliis, & Synagogis suis flagellabunt vos. Et eritis odio omnibus hominibus propter nomen meum.* Quis tibi est animus ad ista? times? erige animum: cogita illud: *Ego mitto vos. Ego*, qui te victorem coronabo, &c.

2. *Non est discipulus super Magistrum, nec servus super Dominum suum.* Ibidem. Quod te in omni persecutione animare potest, est exemplum Magistri, & Domini tui Jesu. Quas non ille innocentissimus passus est persecutiones! Tune melior eris? cogita hoc identidem, ubi quid tolerandum occurrit: Dominus meus est JESUS, ego servus. Quæ gloria mihi, si sors mea sit eadem.

3. *Nolite timere eos, qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere.* Ibidem. Concludit pro gloria Dei, neque mortem timendam: Hæc enim animæ nocere non potest. Esne tam generosô animô? O quam felix, si vitam in ministerio gloriæ Dei ponas! Laudas alios, quibus hoc obtigit: cur ipse non desideras? At non adest Tyrannus. Sis ipse interim tuus, & occide in te, quod perniciosè vivit, nempe concupiscentias tuas.

FERIA III.

Monet Apostolos, ne affectu cognationis impediantur.

1. *NOlite arbitrari, quia veni pacem mittere in terram: non veni pacem mittere, sed gladium.* Matth. 10. Pax quædam bona est, quam ascensurus in cœlum, reliquit Apostolis, quædam mala est, maxime Apostolicis viris, quæ innititur affectui cognationis. Hanc qui vult, Deo bellum indicit, qui vult eam ruptam. Cogita, quantùm impediat hic affectus functiones Apostolicas. Quàm ægrè discedit à tuis? quàm ad eos absens anhelas? quàm facilè eorum gratiâ transgrederis regulas? quàm affligeris eorum afflictione? quàm leviter exultas eorum prosperitate? &c.

2. *Veni enim separare hominem adversùs patrem suum.* Matth. 10. Gladius, qui separat hominem à Patre, est lex amandi Deum super omnia. Hanc si observas, jam aliud nihil est, cui affectu adhæreas, quia totus amor huic impenditur. Nondum videris admovisse gladium passioni. Caro, & sanguis tibi multum persuadent. Hoc primum præstandum erat, cùm Religionem suscepisti, & necdum id agis. Ergo ad principia revolveris. Saltem jam id incipe.

3. *Inimici hominis domestici ejus.* Ibid. O quàm id verum est! quid tibi magìs domesticum, quam sanguine juncti? sed nonne hostes tui, qui inducunt, ut affectum, quem Deo debes, aut ipsis impendas, aut cum ipsis partiaris. Sed quo jure eum Deo surripis? quis tibi magìs domesticus, quàm tu ipse? sed quis tibi major hostis? Expende, quanta à te ipso vulnera acceperis, quàm palmaria. Quod faceres cum hoste, quem semel in tuam potestatem redigeres, hoc tecum age. FE-

FERIA IV.

De iis, quos Christus pronunciat non esse dignos se.

1. *QUi amat patrem, aut matrem plùs, quàm me, non est me dignus.* Matth. 10. Quòd talis sis, non fateberis. Faciam, ut deprehendas. Dic, amas Deum? amo, inquis. Super omnia? affirmas. Debes ergo, ut servias Deo, patrem aut amicum deserere; debes frequentibus eorum visitationibus abstinere, quæ spiritum dissipant. Non possum, inquis, tam inurbanus esse. Vides, quid magis ames? Et non times horrendum illud fulmen: Non est dignus Deo?

2. *Qui non accipit crucem suam, & sequitur me, non est me dignus.* Ibid. Similitudo morum, conciliatrix est amorum. Sequatur ergo Christi mores, qui vult dignus esse amari. Universa Christi vita est crux perpetua. Nisi crucem tollis, non sequeris, non assimilaris, non amaris. Vides ergo crucis, & mortificationis, non tantùm utilitatem, sed absolutam necessitatem? O delicate! quàm terreris sola crucis cogitatione! Age nunc, *si Christi esse vis, crucifige carnem tuam cum vitiis, & concupiscentiis suis.* Galat. 5.

3. *Qui invenit animam suam, perdet illam, & qui perdiderit animam suam propter me, inveniet illam.* Ibid. Unicus ergo animarum salvandi, seu vitam obtinendi modus est, vitam perdere propter Deum. Perdis eam, 1. Si ita mortificationem Jesu in carne tua circumferas, ut vita Jesu manifestetur in te. Durum est hoc tibi, sed necessarium. 2. Perdis eam, si per amorem totus transeas in Jesum, ut dicas: *vivo ego, jam non ego; vivit verò in me Christus.* Sed ô quam feliciter eam invenies, quia te ipsum invenies in Christo.

Feria V.

Jugum Christi suave suscipiendum.

1. *VEnite ad me omnes, qui laboratis, & onerati estis, & ego reficiam vos. Tollite jugum meum super vos.* Matth. 11. Quàm benignus Deus, qui invitat! quàm bonus, qui nos exonerat pondere peccatorum, quô usque ad infernum deprimimur! quàm amabilis, qui nos reficit, cùm in via deficimus! Sed quæ tandem est refectio? *Tollite jugum meum.* Ergo ita, mi Jesu, tuos reficis, jugum imponendo? Omnino ita. Quia nullum potest esse solidum, & verum in vita solatium, nisi in cruce Jesu, in qua sola nos *gloriari oportet.* Vide miser, quàm erres, qui crucem fugis, & solatia aliunde mendicas, sed inania.

2. *Discite à me, quia mitis sum, & humilis corde, & invenietis requiem animabus vestris.* Ibidem. In Magistrum tuum se Christus offert, quem meliorem optas? claude mundo pseudomagistro aures, & Jesum audi. Docet te invenire requiem animæ lassatæ in via iniquitatis, per mansuetudinem, & humilitatem, quarum istâ te Deo, & homini propter Deum perfectè subjicis; illâ injurias ultra sensum non admittis. Hinc collige, cur jugum Christi tibi grave sit, quia illud non portas cum humilitate: & mansuetudine: cur pacem animi aliquando amittas, &c.

3. *Jugum enim meum suave est, & onus meum leve.* Ibid. Jugum vocat vel legem Evangelicam, vel adversitates, & persecutiones, vel difficultatem, quæ sentitur in lucta spiritûs adversus carnem. Vocat *suum*, quia quantumcunque sit, illud nobiscum subit, gratiâ nos suâ adjuvando. *Conjungere ergo Deo, & sustine.* Eccl. 2. Nec querere esse grave,

grave, cujus potiorem partem Deus ipse ſupportat. Generoſa hìc reſolutione eſt opus.

F E R I A VI.

Joannes Baptiſta in carcere occiditur.

1. *HErodes natalis ſui cœnam fecit Principibus, &c. Cùmque introiſſet filia ipſius Herodiadis, & ſaltâſſet, &c. Juravit illi: Quidquid petieris, dabo tibi, licèt dimidium regni mei.* Marc. 6. Quanti æſtimat levem choream inſanus, pro qua dimidium regni pollicetur? At major eſt inſania tua, qui pro una voluptatula renunciaſti regno cœlorum, &c.

2. *At illa præmonita à matre ſua: Da mihi, inquit, hìc in diſco caput Joannis Baptiſtæ.* Matth. 14. Conſilium petit ab hoſte Joannis: quid mirum, ſi mors ejus ſuggeratur? pejùs tu agis, ſi rerum agendarum conſilium petas à mundo, à carne, à tuis paſſionibus. Quoties tibi ſuggeſſerunt caput, non Joannis, ſed Chriſti, quia quoties peccas, quantum eſt in te, Chriſtum occidis, quia ponis eandem cauſam, ob quam occiſus eſt. Stulte, rationem conſule in rebus agendis, non appetitum.

3. *Et contriſtatus eſt Rex.* Marc. 6. Quia Joannem æſtimabat, & ſuam inſaniam advertit. Noli præceps eſſe in decernendo. Age omnia præmeditate, poſt acta non pœnitebit te. *Propter jusjurandum, & propter diſcumbentes, noluit eam contriſtare.* Timet violare temerarium, & ſceleſtum juramentum, non timet innocentis cædem. Non vult meretriculam contriſtare, & non timet Deum offendere. Nonne tu ita agis cum appetitu tuo? *Et decollavit eum*, quem ſciebat ſanctum & innocentem. Ad quæ ſcelera deducit, vel una infrænis paſſio? Et tot tu habes, quas nondum domas?

SAB-

SABBATHO.

Quinque panibus, & duobus pisciculis, satiantur quinque millia hominum.

1. *Accesserunt ad eum Discipuli ejus, dicentes: Desertus est locus, & hora jam præteriit; dimitte turbas, ut euntes emant escas.* Matth. 14. Quàm constans & fervens turba in audiendo Christum! quàm tu languidus, & incurius ad ejus inspirationes? Discipulorum cura diffidentiam ostendit. Orant dimitti turbas, ut emant cibaria, ajunt, ducentorum denariorum panes non sufficere, &c. Tu contrà, omnem tuam fiduciam in Deum conjice, maxime in iis, quibus humanis viribus mederi non potes; & dic toto affectu: *Tibi derelictus est pauper.* Psal. 10.

2. *Et cùm jussisset turbam discumbere super fœnum.* Ibid. Quos pascit gratiâ, vult in humili sui cognitione quiescere. *Accepit panes, & distribuit discumbentibus, quantum volebant.* Joan. 6. In manibus Christi multiplicantur panes. Utcunque parùm ei dederis sincerô animô, cum fœnore recipies. Si nihil accipis, non est illiberalitas Domini, sed tua, qui nihil ei in manus consignas. Priva te amore illius minima voluptate, ille animo tuo incomparabilem reddet.

3. *Jesus ergo, cùm cognovisset, quia venturi essent, ut raperent eum, & facerent eum Regem, fugit in montem.* Joan. 6. Habes in illa turba gratum animum, quæ per miraculum accepô beneficiô, & *magnum Prophetam* proclamavit, & Regem creare voluit. Quam ingratus tu es, qui ipsis Dei gratiis ad ejus offensam abuteris! Habes in Christo honoris fugam. Ad crucem currit, quam *desiderio desideravit; & immolatus est, quia ipse voluit;* ab ho-

ab honoribus fugit. At tu contrarium facis. Non te pudet?

DOMINICA XVI. POST PENTEC.

Chriſtus ſupra aquas ambulans.

1. *NAvicula in medio mari jactabatur fluctibus, &c. Quartâ autem vigiliâ noctis, venit ad eos ambulans ſuper mare.* Matth. 14. Tota nocte luctati ſunt: *Erat enim ventus contrarius.* Vidit Dominus ex monte, & ſubvenire diſtulit: *Erudiens nos*, ait Chryſoſt. hom. 15. in Matth. Non citò ſolutionem quærere advenientium laborum, ad quos eos diſponebat, ſed expectare tempus, quod ipſe diſpoſuit, & interim generose tempeſtati reſiſtere. Idem te in omni tempeſtate adverſitatum, & paſſionum tuarum docet Jeſus. Quid agis inter ventos ſaluti contrarios? quomodo decertas? Non ponis remum? non te das arbitrio tuarum affectionum?

2. *Et videntes eum ſuper mare ambulantem, turbati ſunt, dicentes: quia phantaſma eſt.* Ibid. Illuſionem putant realem Chriſti præſentiam, quia ambulat ſuper undas. Quoties tibi videtur phantaſma, Dei inſpiratio; quæ fertur ſuper mare tuorum affectuum; quæ dictat mare mundi calcandum generoſo deſpectu? Et ideo, quia illuſionem æſtimas, pateris te potiùs mundi fluctibus involvi. Vide, quam in multis tibi imaginatio ſit corrigenda. Id enim, quod res tibi difficiles reddit, non tam ſunt res ipſæ, quam imaginatio.

3. *Statimque Jeſus locutus eſt eis, dicens: Habete fiduciam. Ego ſum: Nolite timere.* Ibid. In hoc diſcrimen adduxerat eos Jeſus: quia, ùt ait Marc. cap.

cap. 6. *coëgit eos ascendere in naviculam:* cùm in terra tuti essent. Ideo eis etiam subsidio adest. In quidquid difficultatum per obedientiam ducaris, *habe fiduciam:* Deus est, qui tibi id imposuit per superiorem, quem regit. *Noli timere:* ipse te non deseret. Tu age, quod tuum est.

FERIA II.

Petrus super aquas ambulans.

1. *PEtrus dixit: Domine, si tu es, jube me venire ad te super aquas.* Matth. 14. Amor hic fuit, non ferentis moram veniendi ad Christum. Petit juberi, credens obedientiam suppleturam, quod viribus humanis deest. Etiam *super aquas*, & per pericula confidens, se jussu Domini tutum futurum. *Et ipse ait: veni. Et descendens Petrus de navicula, ambulabat super aquam, ut veniret ad Jesum:* Vide, quàm fervens, quàm intrepidus ad jussum Domini. Si tanta tibi esset fiducia, quid non ageres per obedientiam.

2. *Videns autem ventum validum, timuit.* A magna fiducia ad diffidentiam dilabitur. Ita mutamur repente, nisi conceptam mentem firmemus sæpiùs. *Et, cùm cœpisset mergi.* Non ventus fuit, qui discrimen poneret, sed timor ex diffidentia. Nihil unquam præstabis magnum, nisi singulari fiducia te erigas. Cùm enim per te nihil possis, ei debes per fiduciam jungi, qui potest omnia. *Clamavit: Domine, salvum me fac:* ipso statim principio titubationis. Non differ in tentatione ad Deum recurrere.

3. *Et continuò.* Ibid. Nec Jesus differt auxilium. *Extendens manum suam*, prior, quam Petrus; apprehendit eum. Vide benignitatem, & poten-

potentiam Jesu; & in ea confide. *Et ait: Modicæ fidei, quare dubitâsti?* Insinuat ex modica fide fuisse periculum, non ex vento. O quoties tu arguendus es modicæ fidei, cùm ob aliquam difficultatem munus quodpiam detrectas! Ipse tibi, cùm timor suboritur ad magna & ardua te resolvendi, illud ingere: Modicæ fidei, noli dubitare.

Feria III.

Accusantur Discipuli de illotis manibus, & defenduntur.

1. *Quare Discipuli tui transgrediuntur traditionem Seniorum?* Matth. 15. Pharisæi exterioris solùm munditiei cultores, interioris incurii, taxant discipulos, quòd cibum sumpturi non lavent manus. Et quodnam hoc est delictum? At illud est grande, quòd interiùs sitis pleni spurcitie. Noli esse Pharisæus, qui exteriora colas, interiora negligas. Quæ sub oculos hominum cadunt, per se Deus non judicat, sed quæ in animo latent. Ergo hæc tibi potiùs cavenda sunt.

2. *Ipse respondens, ait illis: Quare & vos transgredimini mandatum Dei: propter traditionem vestram?* Ibidem. Quæ erat: causâ offerendi Deo sacrificii posse negari parentibus alimenta. Corripit eos, quòd sub prætextu religionis infringant mandatum. Quid igitur tibi dicet, si quam infringis regulam, ut placeas homini, ut accommodes te genio aliorum? non poteris te exculpare; quia nihil excogitare potes, quod Deo præferre valeas.

3. *Hy-*

3. *Hypocritæ, bene prophetavit de vobis Isaias: Populus hic labiis me honorat; cor autem eorum longè est à me.* Ibidem. Ostendit, eos magis esse reos, quàm discipulos; quia, utut scrupulosi sint in lege, non tamen ex corde, & affectu Deo serviunt. Nonne etiam in te hæc correptio procedit? Nonne magis ad oculum hominum servis, quàm ut Deo placeas? Umbras virtutum colis, & interim non tollis pravos affectus, qui animam inquinant.

FERIA IV.

Mulier Chananæa pro filia deprecatura Christum accedit.

1. *ET ecce mulier Chananæa.* Matth. 15. Ubi audiit Christum advenire, statim *à finibus illis egressa*, oblatam occasionem arripit, docétque te gratiæ occurrere, ne in vanum prætereat. *Clamavit: Miserere mei Domine fili David*, plena fide, & spe suum dolorem exponit de filiæ malo: *Filia mea malè à dæmone vexatur.* Nihil petit, exposuisse contenta. Credit, ùt omnipotentem posse, ùt pium velle: de cætero se ei resignat. Quantis virtutibus mulier ethnica te confundit!

2. *Qui non respondit ei verbum.* Ibid. Donec *omnis fæminæ fides, modestia, ac prudentia manifestaretur*, ait Euthym. Si differt petita Deus, cogita, quòd plures velit à te virtutes petendo exerceri. Proinde non elanguesce, sed insiste. *Discipuli*, miserati sortem mulieris, *rogabant eum, dicentes: dimitte eam*, quare? an ut afflicta solamen referat? an ut miraculô glorificetur Deus? Non: sed *quia clamat post nos.* Ut imperfecti suam molestiam allegant. Nonne hæc quoque est tua im-

perfectio? oras nempe liberari à malo, potiùs quia est tibi, quam quia Deo gratum.

3. *Ipse autem respondens, ait: Non sum missus, nisi ad oves, quæ perierunt, domûs Israël.* Ibid. Nihil suo clamore, nihil discipulorum intercessione videtur impetrare. Imò durior responsio à mitissimo Domino apertâ repulsâ censeri potest. Durat tamen concepta spes, & magìs accenditur desiderium. Sed id ipsum est, quod Jesu summè placet. Quare & tu rejectus non abjicere, repulsus accede. Sola perseverantia est, quæ impetrat. Venisti ad oves Domine, quæ perierunt? O quod solatium mihi, qui *erravi tanquam ovis, quæ periit*, Psal. 118.

FERIA V.

Sanatur filia Chananææ.

1. AT *illa.* Matth. 15. Constantissima, *venit* ùt desideriô plena, ita fiducia: *Et adoravit eum* cum profunda humilitate; *dicens* cum verecunda modestia: *Domine*, cui obediunt omnia, *adjuva*, quia potes, *me* in filiæ malo afflictam. Quot virtutes orationis comites! Qui respondens, ait: *Non est bonum sumere panem filiorum*, gratiam miraculorum promissam Judæis, tanquam filiis, *& mittere canibus*, Gentibus Idololatris. Præter Domini morem acerba responsio! Quid tu agere soles ad salsum verbum? Quid ad repulsam repetitam? Quid verò hæc mulier?

2. *At illa.* Ibid. Sine sensu aculei, quem tu non dissimulares; sine murmure, in quod tu erupisses; *Dixit: Etiam Domine:* prudenter, humiliter admittit se esse veluti canem; & inde instanter petit tractari ùt canis a tam bono Domino?

nam

nam & catelli edunt de micis, quæ cadunt de mensa Dominorum Quanta constantia, patientia, prudentia, humilitas, fides!

3. *Tunc* victus constantia & humlitate Jesus, *ait illi.* Ibid. Admirantis in morem ad præsentium instructionem, ut, dum unam exigit, plures confirmet: *O mulier*, non jam canis; mutâsti affectum, muto vocabulum. *Tu te cognovisti canem, ego jam te agnosco hominem.* S. August. serm. 61. de temp. *Magna est fides tua.* Non sunt nihil etiam cæteræ virtutes, sed fides laudatur, quæ illas impetravit: *Fiat tibi, sicut vis.* Quasi dicat: Ecce habes ad tuum velle, meum posse. Magnum bonitatis Divinæ argumentum; in qua speres, & totus innitaris.

FERIA VI.

Sanatur surdus, & mutus.

1. *APprehendens eum.* Marc. 7. Surdum & mutum, quem alii adduxerant, *de turba seorsum.* Curandæ spiritualis surditatis, & mutitatis remedium est, secedere à strepitu mundi pravorum affectuum, & levitate conversationis; & recedere in seipsum humili suæ vilitatis consideratione. Anima in hac solitudine melius audit verbum Dei. *Misit digitos in auriculas ejus*, ut clauderet eas vanitati: hoc est secundum remedium, munire sensus digitô Dei, seu gratiâ Sancti Spiritûs, ne pateant mundo. *Et tetigit linguam ejus* digito suo saliva imbuto, per quam gratia designatur, quæ posthac linguam regeret: *Et suspiciens in cœlum*: Tertium remedium est incipere considerare cœlestia. *Ingemuit.* Quartum remedium est ad ea respirare. Examina te, an affectu

recedas à sæculo, an munias sensus, an regas linguam, an mediteris cœlestia, an ad ea respires. Vide, quid emendes.

2. *Et ait illi: Epheta, quod est, adaperire.* Ibid. Quoties ait & tibi: *Aperi mihi soror mea sponsa.* Cant. 5. *Et statim apertæ sunt aures ejus:* Tu autem dissolutâ linguæ licentiâ loqueris vanitatem, & lingua tua est lingua iniquitatis. Et quamdiu hæc? & nondum finis est turpitudinis tuæ?

3. *Et præcepit eis, ne cui dicerent;* Ibid. Tanquam à jactantia omnino alienus, cui tu plùs fortè servis, quàm Deo. *Quantò autem præcipiebat, tantò magìs plùs prædicabant.* Laus est benefactoris velle latere; sed gratitudinis obligatio est, beneficium æstimare, & prædicare. Quanta hôc titulô debes! *Dicentes, bene omnia fecit,* qui nihil mali velle potest. O si aliquando & Deus dicat de te; *Bene omnia fecit:* quod tibi solatium? si habere id cures, habebis.

SABBATHO.

Reficiuntur quatuor millia hominum septem panibus.

1. *CUm turba multa esset, nec haberent, quod manducarent, ait discipulis: Misereor super turbam.* Marc. 8. Quanta vis & gratia Domini tam multos ad se trahentis! & tamen tu toties ei resistis? *Videte, ne recusetis loquentem.* Hebr. 12. Quantus in turbas affectus & miseratio! 1. Ob fervorem & studium, quô eum sequebantur: *quidam enim ex eis de longè venerant,* qui, si dimittantur, *deficient in via.* 2. Ob constantiam: *quâ jam triduo sustinent me.* 3. Ob patientiam: *Non habent, quod manducent,* & famem sine murmure sustinent.

ſtinent. Habes tam bonum Dominum, & cur te non committis ejus providentiæ? Tu vix ad horam illum ſuſtines. *Væ his, qui perdiderunt ſuſtinentiam!* Eccl. 5.

2. *Si dimiſero eos jejunos in domum ſuam, deficient in via.* Ibid. Vides pro te ſollicitum Deum? Quid ergo times hìc, aut ibi vivere ad Superiorum diſpoſitionem? quid deerit tibi, ſi Deus eſt tecum? Time magìs, ne tu deſis Deo. Et vere dees, ſi ejus providentiæ te non committis. Dees tibi ipſi, dum præpoſterâ providentiâ, Dei providentiam à te arces.

3. *Et accipiens ſeptem panes.* Ibidem. Hæc erat univerſa annona pauperis Jeſu, & duodecim Diſcipulorum. *Dabat Diſcipulis, ut apponerent.* Quam non conceperint illi fiduciam in Dei providentiam, cùm viderunt tam paucos panes turbæ tantæ, virtute Dei ſufficere! *Et manducaverunt, & ſaturati ſunt.* Ita vera fiducia non confundit unquam confidentem. Quid ergo luctaris, cum demandato officio, cum loco, nimia corporis tui cura? Dic generose cum Job: *Etiamſi occiderit me, ſperabo in eum.*

DOMINICA XVII. POST PENTEC.

Cavendum fermentum Phariſæorum.

1. *ET cùm veniſſent Diſcipuli ejus trans fretum, obliti ſunt panes accipere.* Matth. 16. Quam ſuavis illis fuit cum Domino converſatio, quæ etiam neceſſariorum oblivionem induxit! O ſi tu ſaltem ſuperfluam tui corporis curam deponeres! faceres, ſi dulcius cum Deo verſareris. *Qui dixit illis: cavete à fermento Phariſæorum.* Chriſtus panem animæ magìs curandum oſtendit, qui eſt ver-

bum Dei, & curandum, ut sit sincerus, non corruptus. Ita sæpe Dominus sermonem de rebus spiritûs inducit, tibi in exemplum. *At illi cogitabant, quia panes non accepimus.* Inhærent suæ inutili curæ. Ita tu sermones spirituales vel transfers ad inutiles, vel, si ab alio sancti miscentur, tu tuis levibus inhæres.

2. *Jesus autem dixit: Quid cogitatis intra vos, modicæ fidei, quia panes non habetis?* Ibidem. Damnat eorum nimiam de pane curam, ac corporis studium. *Non recordamini quinque panum in quinque millia hominum, &c. neque septem panum in quatuor millia* ad satietatem dispersorum? quasi dicat; mihi cura corpori vestro providendi remittatur, & ego faciam. O si huic te consignares providentiæ, quàm esset tibi facilis obedientia, quàm dulcis paupertas, quàm amabilis patientia?

3. *Quare non intelligitis, quia non de pane dixi vobis: Cavete à fermento Pharisæorum? Tunc intellexerunt, quia non dixerit cavendum à fermento panum, sed à doctrina Pharisæorum.* Hoc malum fermentum, axiomata mundi, amoris proprii, hominis veteris principia. Ab hoc fermento tibi cave: aliàs animam tuam putrefaciet, nec sapiet panis optimus, qui est *facere voluntatem Patris.*

FERIA II.

Curatur cœcus Bethsaidæ.

1. *ADducunt ei cœcum, & rogabant, ut eum tangeret; & apprehensa manu cœci eduxit eum extra vicum.* Marc. 8. Quare non curat eum in ipso loco? Bethsaida erat pagus, in quo multa signa & virtutes fecerat Dominus, & tamen nondum crede-

credebant. Unde arguuntur Matth. 11. Quòd non correſponderint gratiæ: *Væ tibi Corozaim! væ tibi Bethſaida! &c.* Eduxit ergo eum Dominus, ſignificans, ſi non cooperetur, non ſanandum. Ita res habet in omni animæ morbo. Quot gratias accepiſti? quàm verò parùm correſpondiſti? & vis ſanari?

2. *Et exſpuens in oculos ejus.* Ibid. Salivam primæ gratiæ, quâ inciperet videre, *& impoſitis manibus* ſuæ potentiæ, *interrogavit eum, ſi quid videret. Et reſpondit: Video homines tanquam arbores ambulantes.* Jam habet principium vivendi; ſed humana videntur ei magna, homines videntur ingentes arbores. Parùm luminis non ſufficit, ut non decipiaris, cùm & confuſus eſt viſus, & quæ mundi ſunt, apparent magna. Nunquid & tibi videntur magna? Ergo parùm luminis eſt in te. Ora Dominum: *illumina oculos meos, &c.*

3. *Deinde iterum impoſuit manus ſuper oculos ejus, & reſtitutus eſt ita, ut clarè videret omnia.* Cur moras trahit Jeſus in hoc curando? quia nondum cœcus ob modicam fidem ritè erat diſpoſitus: voluit, ut hæc creſceret, & tunc ſanavit. Diſpoſitio tua poſtulatur, ut Deus in te operetur. Si manus Dei in te parca eſt, tu facis: quia ad majora te non diſponis. Stude autem te diſponere ad gratiam, ut omnia clarè videas, quàm nihil ſit mundus & creaturæ, quàm Deus ſit omnia.

FERIA III.

Confeſſio Petri.

1. *INterrogabat Diſcipulos ſuos: quem dicunt homines eſſe filium hominis?* Matth. 16. Cyrill. Hieroſol. cat. 11. *Quæſivit, non inanis gloriæ ſtudiô,*

ſed ut ſuos veritatem doceret, Petrô, quod ſibi revelatum erat, proditurô. Ita quærit Chriſtus ſemper magìs cognoſci non ſuô, ſed noſtrô bonô. O Domine noverim te! 2. S. Thom. hìc: *Inſtruimur, ut ſimus ſolliciti, quid de nobis dicatur: ut, ſi malum, corrigamus: ſi bonum, conſervemus.* Sed non alio fine, *curam habe de bono nomine.* Eccl. 4. *At illi dixerunt: alii Joannem Baptiſtam, alii Eliam, &c.* Bona hìc proferuntur: ſi non potes vitare, ut de te non dicantur mala, cura ſaltem non dare occaſionem.

2. *Vos autem, quem me eſſe dicitis?* Ibid. Aliquid majus ab iis expectat, qui eum intimiùs noverant. *Reſpondens Petrus dixit: Tu es Chriſtus Filius Dei vivi.* At quem tu dicis eſſe Chriſtum? majus quid ſentire debes de eo, quàm ſæcularis. Ais eum eſſe Deum? ubi eſt ergo honor, quem illi debes? quare ei tam tepidè ſervis? quare plùs amas creaturas, quàm illum?

3. *Reſpondens Jeſus, dixit ei: Beatus es Simon Bar Jona, quia caro & ſanguis non revelavit tibi, ſed Pater meus.* Ibid. Vides, quia caro & ſanguis, ſeu mundi ſcientia, non revelat ea, quæ de Deo ſunt. *Quia animalis homo non percipit ea, quæ ſunt ſpiritûs.* 1. Cor. 2. Averte ergo aures tuas à doctrina mundi, ut audias Deum loquentem.

F E R I A IV.

Chriſtus mortem ſuam prædicit, Petrum obſiſtentem increpat.

1. *COepit eos docere, quoniam oportet filium hominis pati multa, & reprobari à ſenioribus, & occidi.* Marc. 8. Cur illico poſt confeſſionem ſuæ divinitatis, prædicit mortem ſuam? Primò quidem,

dem, quia non est satis credere Christum esse *Filium Dei.* 2. Ut, cùm venerit hora, non scandalizentur discipuli, sed, cùm scirent esse Deum, deprehenderent non ex imbecillitate, sed ex sua voluntate mori. Imprime penitùs cordi tuo hoc amoris mysterium. 3. Ut doceret te laudibus occurrere aliquô, quod te humiliet.

2. *Et assumens eum Petrus, cœpit increpare illum, dicens: Absit à te Domine: non tibi erit hoc.* Matth. 16. An hæc est audacia Petri, & temeritas? an nimius amor? Christus ait: *oportet:* Petrus reponit: *non erit hoc tibi:* quia non considerat: quod Deus decrevit quis loquatur, quem immediate ante Filium Dei professus est: sed in id statim erupit, quod humanus affectus suggerebat. Ponendum linguæ pondus est præmeditatione. Si id egisses, non te tot dictorum pœniteret.

3. *Qui conversus dixit Petro: Vade post me satana, scandalum es mihi.* Ibidem. Quàm durum Christo retardari à morte, quam tui causâ desiderabat! quàm statim blandis superinducit aspera! Quàm non est personarum acceptor, qui beatum dixit bene loquentem, mox malè loquentem increpat. Qua re tibi exemplum præbet, ut etiam amicissimos non audias, qui à recto te avertere nituntur.

FERIA V.

Crux post Christum ferenda.

1. *SI quis vult venire post me.* Matth. 16. Arbitrarium tibi est, id velle: nemo cogitur, nemo excluditur. Bona & seria ad hoc voluntate opus est, non velleitate. Hanc qui habuerit, primò *abneget semetipsum:* non tantùm deponendo exter-

externa; sed judicium suum, voluntatem, affectus pravos, & desideria, & quidquid est veteris hominis, ac amoris proprii occidendo. Hoc est primum Alpha perfectionis Christianæ. Deus bone! quam adhuc nihil didici! Quantum restat discendum! Et quando tandem? sane, si semper fuerit mera velleitas, nunquam.

2. *Tollat crucem suam.* Ibid. Altera in hoc perfectionis compendio regula est. Crucis nomine intellige omnes animi, seu corporis adversitates. *Tolle*, secundùm omnes intensiones, secundùm omnem latitudinem objecti, longitudinem temporis, celsitudinem animi, profunditatem humilitatis: hoc est, quidlibet, semper, constanter, humiliter. Si Christo crucifixo adstitisses, ísque hoc à te postulâsset, negâsséśne illi pro te morienti? Ergo neque nunc ei nega, quia id semper à te petit, semper illi debes, quia semper meretur.

3. *Et sequatur me.* Ibid. Hic demum est apex perfectionis; quæ tribus verbis describitur: *Abstine: Sustine: Age:* Sed multorum annorum factis non obtinetur. Sequere præeuntem exemplô suô, téque animantem. Cogita obligationem militis ad Ducem, servi ad Dominum, filii ad Patrem. Sequere: sed quamdiu, non definitur: ergo usque ad mortem. Quâ viâ? non describitur. Ergo molli, & aspera, ad hanc non minùs, quam ad illam promptus. Quid egisti hactenus? quid ages?

FERIA VI.

De Transfiguratione Domini.

1. *ASsumpsit Jesus Petrum, & Jacobum, & Joannem fratrem ejus.* Matth. 17. Tres de duodecim

decim ad prælibandam gloriam, qui ad ipsam gloriam paucos admittit. *Ducit illos in montem excelsum*: quia nec sublimis divinorum cognitio, nec gustus internæ consolationis acquiritur, nisi sublimitas & omnis mundi fastus transcendatur. Ducit eos *seorsum* a strepitu, & docet solitudinem internam, ac etiam externam servire animæ consolationibus. Non percipis illustrationes & solatia? vide, an connitaris ad montem? an intra teipsum vere secedas.

2. *Et facta, dum oraret, species vultûs ejus altera.* Luc. 9. Fervens oratio immutat hominem, præsertim mentalis. Tu nunquam videris lucere? certe non meditaris fructuose. Cum fine horæ, finem facis fervoris, & propositorum. Specularis illa potius, quàm ad praxim dirigas; sed quæ inde utilitas; forte majus detrimentum; quia non operaris, ùt cognoscis. *Resplenduit facies ejus, sicut Sol, vestimenta autem ejus facta sunt alba, sicut nix.* Matth. 17. Ad Solem facile liquantur nives. Noli confidere solatiis internis, momento diffluunt: sed sta in timore, & soliditate virtutis, quæ rationi nititur, non dulcedini.

3. *Et apparuerunt illis Moyses, & Elias.* Matth. 16. Viri magnorum desideriorum. Tales admittuntur in terra ad gustanda cœlestia. *Et dicebant excessum* amoris, *quem* per passionem *completurus erat in Hierusalem.* Luc. 9. In mediis gaudiis de doloribus sermo: vel quia illi dolores Christi, sunt causa nostræ beatitudinis meritoria: vel ut doceat etiam in doloribus serenum vultum, multo magis animum retinendum; & in ipsis tribulationibus gaudendum: quoniam *merces copiosa est in cœlis.*

SAB-

SABBATHO.

Votum Petri in Transfiguratione Christi.

1. *PEtrus autem dixit ad Jesum : Domine, bonum est nos hìc esse.* Matth. 17. Exprimit animam suas in gustu spirituali fundantem actiones: tunc bene omnia habere æstimat, cùm illô fruitur; *at in tempore tribulationis recedit*, & cum Petro fugit relictô Dominô. Tua sunt ista desideria. Velles virtutem, sed velles esse dulcem & facilem, non arduam, & confragosam. Expende, quàm imprudens hoc desiderium. Si bene nôsti virtutis indolem, omnis in arduo posita est.

2. *Faciamus hìc tria tabernacula: Tibi unum, Moysi unum, & Eliæ unum.* Ibid. Ubi Petre, hìc in deliciis, licèt spiritualibus, quæ tamen, ùt nix ad Solem diffluunt? sit sane bonum ad modicum *nos hìc esse:* at éstne bonum hìc figere tabernacula, & permanere? Quid ais? vere *non sciebat, quid diceret.* Si redarguitur Petrus, quòd sistere vellet in gustu cœlesti; quid te fiet, qui in gustu carnali tuarum commoditatum hæres?

3. *Hæc autem eo loquente facta est nubes, & obumbravit eos.* Luc. 9. Dum Petrus immodice exultat, dum de figenda in illo loco mansione loquitur, ecce omnis gaudii materia momento eripitur. Intellige hinc, quid solidi sit in sensibili devotione aut consolatione, quæ momento te deserit, &, si in ea fundamentum virtutis ponis, collaberis. Si adeò bonum est his spiritualibus deliciis frui, cur si modica nubes tribulationis veniat! (quam sæpius venire necesse est) obumbratur tibi animus tristitia, tædio, languore, &c. Alibi ergo figendum tabernaculum.

DOM. XVIII. POST PENTEC.

Voce de Cœlo audita percelluntur Discipuli.

1. *ECce vox de cœlo: Hic est filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui.* Matth. 17. Testimonium filiationis Christo redditur à Patre in eo monte, in quo, ut existimant aliqui, à dœmone tentatus fuit; eô tempore, quô tractabatur de ejus passione; ut discas eos evadere filios Dei, qui vincunt tentationes; qui multa pro eo tolerant. Si filius Dei esse vis, hàc viâ eundum est. *Diligit diligentes se:* sed *majorem dilectionem nemo habet, quàm ut animam suam ponat pro eo.*

2. *Ipsum audite.* Ibid. Magister orbis constituitur. Verbum Patris loquitur in cordibus nostris. Durus est sermo illius: sed carnalia sapientibus. Noluit illum paulò ante audire Petrus, dum diceret: *Absit hoc à te Domine; non erit tibi hoc.* Jam audire jubetur, ea ipsa nempe, quæ cum Moyse, & Elia de sua morte loquebatur. Unde discas, audiendum tibi esse Jesum, cùm tibi suggerit mortificationem, contemptum, paupertatem, opprobria, cruces, &c.

3. *Et audientes Discipuli, ceciderunt in faciem suam.* Ibid. Ex reverentia, quâ vocem exceperunt, cum humilitate se ei subdentes: ut discas omni voce Dei te humiliter subdere. *Et timuerunt valde:* quia illa voce confirmabantur, quæ Christus cum Moyse & Elia de sua Passione loquebatur; ad quod tanquam homines expaverunt. Typum mundanorum, & tui habes, cui nomen ipsum Crucis horrori est; quem modica adversitas prosternit. Et tamen *oportet nos per multas tribulationes transire.*

FERIA

FERIA II.

Eriguntur à Christo, & descendunt de monte.

1. *ET accessit Jesus, &c. dixitque eis: Surgite, & nolite timere.* Matth. 17. Ubi timent ad confirmatum divinitus de passione discursum, adest consolator Jesus. Quòd timeas dura, & sensui contraria, humanum est; sed, ubi *accedit Jesus* gratiâ suâ, non est, quod timeas. *Surge* resolutô, & generosô animô. *Si consistant adversùm te castra*, in hoc spera. *In Deo tuo transgredieris murum.* Psal. 17.

2. *Levantes autem oculos suos neminem viderunt, nisi solum Jesum.* Ibid. Evanuerunt vox, nubes; Moyses, Elias, splendor vultûs, candor vestimentorum; solus Jesus remansit, solum viderunt. Ut discas æque in deliciis, ac adversitatibus solum Jesum spectare. Quidquid creatum occurrat, quantumcunque spirituale, solum Jesum illic intuere, non tua commoda. O quando tam felix ero Jesu, ut te solum quæram, te solum videam!

3. *Et descendentibus illis de monte præcepit Jesus, dicens: nemini dixeritis visionem.* Ibid. Noluit eos gloriari de gratia, quam iis contulit. Gratiæ acceptæ à Deo humili silentio optimè custodiuntur. Turpissimum est gloriari de eo, quod non est tuum, nihil est autem tuum, quod est bonum. *Gratiâ Dei sum id, quod sum.* 1. Cor. 15. Provide potiùs in humilitate, *ut gratia ejus in te vacua non sit.* Ibid.

FERIA III.

Adducitur Christo puer Lunaticus.

1. *Domine miserere filio meo, quia lunaticus est.* Matt. 17. Marc. 9. In hoc lunatico considera sortem hominis, qui suarum passionum est impotens. *Nam sæpe cadit in ignem* amoris proprii, iracundiæ, concupiscentiæ. Et crebrò *in aquam* pravorum desideriorum. Addit fuisse *surdum & mutum*; ad divina. *Qui allidit illum ad terram*; ut in terrenis jaceat, & non assurgat ad cœlestia. *Et spumat, & stridet* per verba passioni respondentia. *Et arescit* sine succo devotionis. Quantò graviùs agnoscis hoc malum, tantò impensius tolle ejus causam.

2. *Respondens autem Jesus.* Ibid. Cum gravi increpatione, ait: *Generatio incredula*, quæ tot signis nondum credit Jesum esse Deum. *Et perversa*: quia, dum ait: *Obtuli eum Discipulis tuis, & non potuerunt curare eum*: tacite insinuat, id ob aliquem eorum defectum accidisse. *Quamdiu vobiscum ero?* qui estis contra me. Vide, an non juste sic possit tibi Jesus indignari, qui tibi tanta præstitit, & adhuc es contra eum. *Afferte eum ad me.* Emollit benignitate rigorem increpationis; ut non dimittas sine solatio, quem juste corripueris.

3. *Et attulerunt eum.* Ibid. Peccator suis viribus ad Deum non venit, nisi per gratiam feratur. *Et statim spiritus conturbavit illum, & elisus in terram volutabatur*: quia quò magis mundanus homo appropinquat Christo, dum non est ei unitus, magis exercent violentiam passiones. *Et interrogabat patrem ejus, quantum temporis est, ex quo ei hoc accidit?* ut rememorando tempus diuturnum, non miretur ita torqueri: quia, quo diutius indulges passionibus, ferocius sæviunt.

FERIA IV.

Curatur idem puer Lunaticus.

1. *JEsus autem ait:* Patri ſupplicanti, *ſi potes credere, omnia poſſibilia ſunt credenti.* Marc. 9. Magnum fidei elogium. Sed magnum tui vituperium, qui dicis te credere, ais tamen etiam te multa poſſe. Veriùs diceres, te non velle. *Et continuò exclamans pater pueri cum lachrymis, ajebat: Credo Domine*, fide adhuc imperfecta, *adjuva incredulitatem meam* perfecta fide. Sic, qui inchoavit, ad perfectum enititur. Tu contrà multa inchoas, pauca ad perfectum deducis, inchoâſſe contentus. Quem putas coronabit Deus? inchoantem? an perficientem?

2. *Et comminatus eſt Jeſus ſpiritui: Ego præcipio tibi, exi ab eo, & ampliùs ne introëas in eum.* Ibid. Hæc mens Dei eſt, cùm gratiâ ſuâ ſemel à te peccatum expellit, ut nunquam redeat Nec rediit in illum puerum. At tu diabolum expulſum iterum ſponte invitas, non ignarus, quòd te torqueat, & rurſus in ignem, & aquam conjiciat. *Et multùm diſcerpens eum, exiit ab eo, & factus eſt ſicut mortuus.* Ut omnino expellantur tuæ paſſiones neceſſe eſt, ut diſcerparis, & affligaris, & fias per conſtantem mortificationem velut mortuus, non ſentiens aut blandimenta ſenſuum, aut contemptum, &c.

3. *Tunc Diſcipuli ad Jeſum ſecretò dixerunt: Quare non potuimus ejicere illum? Dixit illis, propter incredulitatem veſtram.* Ibid. Quereris te non poſſe ejicere hanc, vel illam paſſionem. Vis cauſam ſcire? Tua incredulitas eſt. Non credis te *omnia poſſe in eo, qui te confortat.* Non credis te adducen-

cendum in judicium, & ob hunc, aut illum tuæ passionis actum severè puniendum.

Feria V.

Christus didrachma solvit.

1. *Accesserunt, qui didrachma accipiebant, ad Petrum, & dixerunt ei: Magister vester non solvit didrachma? ait, etiam.* Matth. 17. Exactores petunt à Christo, quod non debet. Indignum hoc judicas? Tu pejùs agis. Debétne tibi gratiam, ut peccata deleantur? si debitum est, gratia non est: & tamen, dum sub spe veniæ peccas, utut leviter, vis, ut pretium solvat, quô dissolvatur peccatum. Et vix peccas, quin hoc tacitè involvas. Nam, si crederes non condonandum, abstineres. Nonne hoc satis impium est?

2. *Prævenit eum Jesus, dicens: Quid tibi videtur Simon? Reges terræ, à quibus accipiunt tributum, vel censum? à filiis suis? an ab alienis? Et ille dixit: ab alienis. Dixit illi Jesus: Ergo liberi filii.* Ibid. Et familia Regum temporalium. Ergo multò magis ego, qui sum Filius Dei, & familia mea. Ostendit se liberum esse, se tamen non eximit. Miserè nobiscum ageretur, si Christus nihil eorum egisset, quod non tenebatur. O si tu id saltem ageres, quod teneris! sed, quid est boni, modò possis, quod non tenearis, si non justitiæ titulô, saltem religionis, gratitudinis? &c.

3. *Ut autem non scandalizemus eos, vade ad mare, & mitte hamum, & eum piscem, qui primus ascenderit, tolle, & aperto ore ejus invenies staterem; illum sume, & da eis pro me & te.* Ibid. Non vult eos scandalizare; etsi dicere posset, ut tu aliquaudo dicis; non dedi ansam, culpâ suâ scandalizantur.

Noli offendere, dum vitare potes. 2. Pauper Jesus non habet vel unum staterem. 3. Pisces, & animalia, magis ei obediunt, quàm tu.

Feria VI.

Commendatur humilitas.

1. *Accesserunt Discipuli ad Jesum dicentes: Quis, putas, major est in regno cœlorum?* Matth. 18. Unde contentio? Majores in Petrum favores ambitionem, & invidiam moverunt in aliis. Miseri piscatores jam de regno agunt. Nemo tam est vilis, qui nolit major esse. Paternum ab Adamo malum in nullum non transiit. Nonne & tu eô correptus es? si non es major altero, vis videri. Sed quis es tu? unde te tanti facis? quæ tua sunt merita? Nonne majora sunt demerita? Et quid est, quod prætendis? quo jure tibi debetur? quis est, quem vis minorem, suóne, an tuô vitiô?

2. *Advocans Jesus parvulum, statuit eum in medio eorum, & dixit: Amen dico vobis, nisi efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum cœlorum.* Ibid. Non est arbitraria virtus humilitas, sed necessaria ad obtinendum cœlum. Modus Christi loquendi id satis indicat. Ubi enim ea non est, impossibile est, non esse aliquem depravatum affectum. Credísne huic patere cœlum, in quod nihil coinquinatum intrat? Persuadeat ergo tibi humilitatem necessitas, quam non persuadet honestas, & exemplum Christi.

3. *Quicunque ergo se humiliaverit sicut parvulus iste; hic major est in regno cœlorum.* Ibid. Dic quô judiciô judicandum de majoritate est ad certitudinem, tuô, an Christi? Judicium infinitæ sapien-

tiæ

tiæ ſuperat tuæ ſtultitiæ judicium. Illud hic expreſſum habes. Quid habes, quod opponas, niſi judicium hominum aliter ſentientium? Sed quô judiciô ſalvaberis, aut damnaberis? hominum, an Dei? Credis majorem inter natos mulierum eſſe Joannem, quia Chriſtus dixit: *Qui minor eſt inter vos omnes, hic major eſt.*

SABBATHO.

De correptione fraterna.

1. *SI peccaverit in te frater tuus, vade, & corripe eum inter te, & ipſum ſolum.* Matth. 18. Et ſubditum, & ſuperiorem hoc tangit: illum, ut corrigi amet, alias magis corripi mereatur: hunc, ut corripere non negligat ſuo loco, & tempore. Medicum non odiſti, etſi vulneret, ut ſanet. Corripiens idem facit, dummodo zelô bonô. Quid indignaris correptus? quid murmuras? quid in faciem reſiſtis? Non ſcis, quòd Deus *ſanguinem tuum de manu ejus requiret?* Ezech. 3. Sed & ſuperior, medicus es; crudelis es, ſi vulnera negligis, peris cum eo, quem lucrari neglexeris: *Erit anima tua pro anima ejus.* 3. Reg. 20.

2. *Corripe eum inter te, & ipſum ſolum.* Ibidem. Modus corripiendi deſcribitur: ut ſecretò fiat. Peccas frater, ac etiam ſuperior, ſi coram pluribus id facias, quod potes evincere cum paucioribus, etſi id motivo charitatis agas: Charitas enim æque ſecretum poſtulat ob famæ integritatem, ubi delictum non eſt publicum. Multò magis peccas, qui vel ſecretò defectus fratri cum indignatione obtrudis, vel publice in circulis objicis. Eſsétne ſic corripi tibi gratum? Ergo alteri ne feceris.

3. *Si te audierit, lucratus eris fratrem tuum.* Ibid. Et corripientis, & correpti lucrum est amicè data, humiliter accepta correptio. Qui corripis, lucraris fratrem, lucraris alios, à quibus offensam tollis; liberas animam tuam. Qui audis coripientem, lucraris teipsum, lucraris corripientis affectum, lucraris Deum. Omnes lucrô ducimur: majus istô habere non potes.

DOMIN. XIX. POST PENTEC.

Parabola servi, cui Dominus omne debitum dimisit.

1. *Assimilatum est regnum cœlorum homini Regi, qui voluit rationem ponere cum servis suis.* Matth. 18. Servus es? multa debes ob peccata. Reddenda est ratio Deo nihil ignoranti, justissimo Judici. Quô animô stabis ante Judicem? *oblatus est ei unus, qui debebat decem millia talenta.* Tu es ille. Nullum est debitum peccato majus. In quantum hoc cumulâsti! *Cùm autem non haberet, unde redderet.* Quid habes, unde satisfacias? nisi ab eo accipias, cui satisfacere debes. Quid hìc timere non debebis? quid sperare poteris? *Jussit enim Dominus ejus venundari.* Amittis enim per peccatum libertatem, & servus es peccati. O dura servitus!

2. *Procidens autem servus ille, orabat eum, dicens: patientiam habe in me.* O quoties Domine, etiam cum leviter petente patientiam habuisti? Infinitæ tuæ patientiæ debeo, quòd non extrema patior. *Misericordia Domini, quia non sum consumptus.* Thren. 3. Momento, quô peccârunt, prostrati sunt Angeli: quid minùs merebar? *Et omnia reddam tibi.* Sed de tuo sanguine, quem mihi dedisti, sed ego indignè conculcavi. O bonitas! ô amor! ô mea ingratitudo!

3. *Mi-*

3. *Misertus autem Dominus servi illius, dimisit eum, & debitum dimisit ei.* Ibid. Quàm facilè placabilis Deus! Quàm liberalis bonitas, quæ plus dat, quàm petatur, aut sperari possit. Quantùm par erat eum servum confundi tam prono affectu? Expertus idem es non semel. Non tantùm dimisit te à servitute peccati: sed & filium fecit adoptivum, & hæredem regni. Meruistíne hoc, poterísne unquam mereri? Et tantam clementiam audebis posthac offendere?

FERIA II.

Ingratitudo, & sævitia servi illius.

1. *EGressus autem servus ille invenit unum de conservis suis, qui debebat ei centum denarios: & tenens suffocabat eum, dicens: Redde, quod debes. Et procidens conservus, rogabat eum dicens: patientiam habe in me, & omnia reddam tibi; & noluit, sed misit eum in carcerem.* Matth. 18. Grandia tibi debita remittit Deus; tu ne verbulum proximo. Quantulum illud est, si tuis conferas? *Videntes autem conservi ejus.* Alii tantò magis tuos defectus vident, quantò tu ipse minùs. *Narraverunt omnia Domino suo, quæ facta fuerant.* Benefactum. *Quæ viderant:* non quæ arguebant: *Quæ facta fuerant:* non quæ suspicabantur: *narraverunt Domino*, cujus erat corrigere, non iis, ad quos nihil attinebat.

2. *Tunc vocavit illum Dominus suus, & ait illi: Serve nequam, omne debitum dimisi tibi, quoniam rogâsti me; nonne ergo & te oportuit misereri conservi tui?* Ibid. Quid indigniùs? vis tolerari, & nil tolerare: in tua commoda vis tibi servire omnes, tu in nullius. Aliâ lege tua vis expendi, aliâ pro-

ximorum facta. Si non imitaris Deum in reddendo aliis bono, Deus te imitabitur in reddendo tibi malo, quod aliis facis. *Unumquemque juxta vias suas judicabo.* Ezech. 18.

3. *Et iratus Dominus ejus, tradidit eum tortoribus, quoadusque redderet universum debitum.* Ibid. Non reviviscunt quidem remissa peccata, sed ingratitudo superveniens tantò majus est peccatum, quantò majus fuit remissionis beneficium. Remissa tibi sunt gravia, tu non remittis minima: ingratus es, traderis tortoribus. *Sic & Pater meus faciet vobis, si non remiseritis unusquisque fratri suo de cordibus vestris* nulla retenta animi amaritudine. *Omnium iniquitatum tuarum non recordatur Deus* ampliùs, postquam se dimisisse asserit. Itáne tu etiam leves offensas oblivioni tradis? num æquè, ac ante, offendenti afficeris?

FERIA III.

Christus invitatur Hierosolymam ad festum Scenopegiæ, & recusat ire.

1. *DIxerunt autem ad eum fratres ejus: Transi hinc, & vade in Judæam, ut & discipuli tui videant opera tua, quæ facis.* Joan. 7. Speciosa invitantium verba sunt, ut discipuli videant opera tua: interim quærunt, ut per miracula inclarescat Christus, & honor aliquis in ipsos, ùt consanguineos, redundet. Latenti ambitioni prætexebatur titulus gloriæ Christi. Quid quæro ego per opera mea? gloriam Jesu. Ah utinam! Opera videntur talia; sed quoties, quod magis intendo est meum commodum?

2. *Nemo in occulto quid facit, & quærit ipse in palàm esse.* Ibid. Argumento persuadere nituntur, quasi

quasi dicerent: Vis agnosci Messias: Facis ad hoc miracula, ut agnoscaris, ergo fac ea palàm, in urbe, quæ est mundi compendium. *Manifesta teipsum mundo.* Cùm essent honoris cupidi, talem & Christum arbitrabantur, ùt sentit. Cyrill. lib. 4. in Joan. cap. 32. Magnus error est, communis tamen, suis proximum affectibus metiri. Quidquid alteri judicando appingis, si bene examines, in te reperies. Qualem tibi facis proximum? vide, an non ipse sis talis.

3. *Dixit ergo eis Jesus.* Ibid. Recusando ascensum in Jerusalem, & hujus causam reddendo: *Tempus meum nondum advenit*: quia nondum erat voluntas Patris, ut subiret mortem, ad quam se quæri sciebat. Ita omnia voluntate Patris agebat. O si ad illam regulam respiceres semper! Causa autem, cur mundus eum oderit: *quia ego testimonium perhibeo de illo, quòd opera ejus mala sunt.* Odio est malis, qui eorum operibus non consentit. Sed meliùs est tibi odio malis esse, quàm amari. Cum illo bonus es, cum isto esse vix potes. Non ergo virtutem desere, quia odio haberis.

FERIA IV.

Occultè ascensurus in Hierusalem non admittitur à Samaritanis.

1. *ET ipse faciem suam firmavit, ut iret in Hierusalem.* Luc. 9. Et addit Joan. cap. 7. *non manifestè, sed quasi in occulto.* Loquendi modus resolutionem significat eundi ad eum locum, in quo sciebat se ad mortem quæri, & post anni medium cruci affigendum. Quid tibi animi esset, si destinareris ad eum locum, in quo scires te eo anno mori-

moriturum? at ignoras illud, & certiùs est non obfuturum locum, aut functionem; & tamen vel detrectas, vel luctaris. Aude & tu in ejusmodi difficultatibus *firmare faciem tuam.*

2. *Et misit nuncios ante conspectum suum; & euntes intraverunt in civitatem Samaritanorum. Et non receperunt eum, quia facies ejus erat euntis in Hierusalem.* Ibid. Invitaverant antea Christum ad vocem mulieris, & Messiam acclamaverant, nunc excludunt. Sic amant, qui sui causâ amant. Diffidebant Samaritani à Judæis: quia Christus ostendit se ire in Judæam, non admittitur. Mundi politica, suspectum habere, qui cum æmulo meo familiaris est. Sic, cùm mundum sequimur, excludimus Christum. Et pro! quàm sæpe! Timemus virtutem, quòd affligat corpus, cùm prosit animæ. Quin & hìc firmamus faciem?

3. *Cùm vidissent autem Discipuli ejus Jacobus, & Joannes, dixerunt: Vis, dicamus, ut ignis descendat de cœlo, & consumat illos?* Zelus videbatur, sed erat adjuncta vindictæ passio. Ideo eos increpat: *Nescitis, cujus spiritûs estis:* qui putatis zelum honoris mei, & est iræ passio. Vide, ne & in te sub pallio virtutis irrepant vitia. *Filius hominis non venit animas perdere, sed salvare.* Hæc causa est ex fine petita, cur injuriam dissimulet. Quoties periissem ô Jesu, si non venisses salvare! sed, qui finem tuum respicis, doce me meum in omni actione respicere, ut salvem animam meam.

FERIA V.

Mundantur decem leprosi.

1. *OCcurrerunt ei decem viri leprosi.* Luc. 17. Cogita lepram tuarum imperfectionum. *Qui*

stete-

steterunt à longè, suæ sibi immunditiæ conscii: *& levaverunt vocem suam* ardente affectu, *& clamaverunt* cum plena sui resignatione: *Jesu Præceptor, miserere nostri.* Ita cum Deo age humiliter, ardenter, resignatè.

2. *Quos ùt vidit, dixit: Ite, ostendite vos Sacerdotibus:* Ibid. Ad quos ex lege pertinebat de lepra judicare. Sic in miseros charitatem exercet, ut legem non violet; ordinata charitas poscit, ut propter charitatis obsequia in proximum, regulas instituti non violes, aut omittas, quæ præstare debes. *Et factum est, dum irent* cœcâ quâdam obedientiâ, non judicantes de præcepto, *mundati sunt.* Hic tantæ obedientiæ est fructus. Fac, quod juberis, accipies, quod non speras.

3. *Unus autem ex illis, ùt vidit, quia mundatus est, regressus est cum magna voce magnificans Deum: & cecidit in faciem ante pedes ejus, gratias agens. Et hic erat Samaritanus.* Ibid. Omnes recipimus gratias, quàm pauci reddimus! Ex quorum tu es numero? non superant te Samaritani, qui minùs Deo obligati sunt? Nonne meritò tibi improperet Deus: *Non est inventus, qui rediret, & daret gloriam Deo.* Si vis canalem gratiarum apertum, noli esse ingratus. Gratitudo autem summa, est bonus usus beneficii.

FERIA VI.

Christus palàm docet in Templo.

1. *IPse ascendit ad diem festum. Judæi ergo quærebant illum* (ut occiderent) *& dicebant: Ubi est ille?* Joan. 7. Nec suo enim nomine dignantur: adeò contemptus pro te factùs est Jesus. *Et murmur multum erat in turba de eo.* Quia bona præstabat,

ſtabat, mala referebat. Tu, cùm omnia feceris, alia a mundo non expecta. *Quidam*, ſed quàm pauci, *dicebant: ſeducit turbas:* Diſtorta judicia ferre debes, qui ambulas viam rectam. *Nemo tamen* ex iis, qui bene ſentiebant, *palàm loquebatur de illo propter metum Judæorum.* Quantùm apud te valet reſpectus, & metus hominum! O ſi prævaleat Deus!

2. *Jam mediante die feſto aſcendit Jeſus in templum, & docebat.* Ibid. Non primis diebus, ut cederet furori Judæorum, qui tunc fervebat. Aſcendit tamen, poſtquam reſedit furor. Diſce commoto proximo prudenter cedere. Nihil temere, ſed neque timidè omittere: *& mirabantur Judæi*, doctrinam ejus: ſed ſinè fructu. De horum genere es. Audis, legíſque multa, probas illa judiciô, ſed non practicô: fugis exequi, quod intellectu collaudas. Olim ad menſuram cognitionis judicaberis.

3. *Nonne Moyſes vobis dedit legem? & nemo ex vobis facit legem. Quid me quæritis interficere?* Gravis objurgatio! Time tu illam à Jeſu: Nonne ego dedi tibi legem, & tu non facis eam. *Reſpondit turba: dæmonium habes.* Cui hoc dici? Dei Filio, exhorreſcis? Et ſilet tamen Dei Filius; qui vera pro blaſphemis refundere potuiſſet. Quas tu injurias ad injuriam non redderes? Diſcat vermis pati, quæ Deus tulit.

SABBATHO.

Mittuntur, qui Chriſtum comprehendant.

1. *AUdierunt Phariſæi turbam murmurantem de illo hæc:* quòd ſit Meſſias: *& miſerunt miniſtros, ut apprehenderent eum.* Joan. 7. Simplices turbæ credunt, & amant Jeſum: ſuperbi Phariſæi,

sæi, qui suæ auctoritatis jacturam timent, exacerbantur. Una passio fomes est alterius. *Dixit ergo eis* (ministris) *Jesus: Adhuc modicum tempus vobiscum sum. Quæretis me, & non invenietis.* Infelix ego, non audiam illud: *Vado!* Non audiam: *non invenietis.* Quæram te Jesu, donec invniam; & tenebo.

2. *In novissimo autem die magno festivitatis, stabat Jesus, & clamabat: Si quis sitit, veniat ad me, & bibat.* Ibid. Quod dictum populo, tibi dici crede. Sitis salutem tuam, quia nemo est sine desiderio. Sed sitis aquas turbidas solatiorum mundi. Quæ hic beatitudo? Siti, quod sitire debes, salutem tuam, & Deum. Audi invitantem: *Veni, & bibe* ad satietatem, quam in solo Deo reperies: nunquam extra ipsum. Quid sitivisti hactenus? ésne satiatus? O miser!

3. *Quidam ex ipsis volebant apprehendere eum.* Ibid. Non ignorabat, qua intentione venirent: prosequitur tamen sermonem interritus. Unde mutata sunt eorum corda: *& nemo misit in eum manus.* Ita constantiæ cedunt pericula. Quod ex virtute cœpisti, non desere ex metu. Periculum adis? constantia franget.

DOM. XX. POST PENTEC.

Remittuntur ministri, & Christum laudant.

1. *VEnerunt ergo ministri ad Pontifices, & Pharisæos. Et dixerunt eis illi: Quare non adduxistis eum?* Joan. 7. Quam vigilant in scelerata sua jussa Pharisæi! quàm investigant causas propositi sui executioni non mandati! O si tam vigil tu esses in tua proposita sancta! si tam tibi indignareris, quoties non exequeris! Proponere, & non exe-

exequi, est esurire, & non manducare. Non satis est velle, nisi accedat, & operari.

2. *Responderunt ministri: nunquam sic locutus est homo, sicut hic homo.* Ibid. Theophyl. hìc ait: *Nec curaverunt iram Pharisæorum; nec, qui ùt servi missi fuerant, quæ placita erant, Principibus dixerunt.* Profitentur se captos sermonibus ejus, quem comprehendere debuissent. Laudant eum apud illos, qui eum oppressum volebant, In causa Dei laudabilis est libertas. Hâc utere in te primùm; in alios uti licet; maximè ubi debes. Non loquere, quæ placita, sed quæ salubria.

3. *Responderunt ergo eis Pharisæi: Nunquid & vos seducti estis?* Ibid. Cùm dixissent ministri: *nunquam sic locutus est homo: Interrogare debuissent,* ait Euthym. *quid locutus esset;* sed ipsi ad increpationes convertuntur. Ira, & invidia eos excœcaverat. Ubi dominatur passio, deturbatur solio ratio. Subjungunt argumentum ab auctoritate: *Nunquid ex Principibus aliquis credidit in eum?* quasi dicant; Nullus: *sed turba hæc tantùm.* Ita Deus abscondit a sapientibus divina mysteria, & revelat ea parvulis, & humilibus. Esto humilis, si divina vis sapere. Denique *maledicti sunt*, inquiunt, nempe qui credunt. O utinam à superbis sic maledicar; non ab humili Jesu!

FERIA II.

Mulier in adulterio deprehensa liberatur.

1. *ADducunt Scribæ, & Pharisæi mulierem in adulterio deprehensam, & dixerunt ei: In lege Moyses mandavit nobis hujusmodi lapidare. Tu ergo quid dicis? Hoc autem dicebant tentantes eum, ut possent eum accusare.* Joan. 8. Sciebant mitem: credebant

debant contra legem pronunciaturum: *Jesus autem inclinans se deorsum.* Declinat ferre jure judicium, qui omnia novit; & tu, qui ignoras omnia, tam es facilis ad formanda judicia. *Digito scribebat in terra.* Ut facilem se ad veniam ostendat. Ut ventus, & aqua literas in pulvere scriptas confundunt; sic lacrymæ, & suspiria delent peccata nostra, quæ in terra scribuntur.

2. *Cùm ergo perseverarent interrogantes eum, erexit se, & dixit eis: Qui sinè peccato est vestrûm, primus in illam lapidem mittat.* Ib. Pluribus tentatus nec absolvit eam, leges observans, nec condemnat misericors, qui *venit non perdere, quod invenerat; sed quærere, quæ perierant.* Injicit judicio, & linguæ ad judicandum alios pronæ frænum, ut cogites ipse, an sis sine peccato. Vel ergo debes esse sine culpa, ut judices. Vel non debes judicare, si non es sinè culpa.

3. *Audientes autem hæc, unus post unum exibant.* Ib. Quia, ùt ait Beda, *in se cernere cœperunt singuli, quod magis damnandum cognoscerent.* Si te inspicias, horrebis tua, dissimulabis aliena delicta. *Et remansit solus Jesus, & mulier in medio stans* confusa, & contrita, spe veniæ plena. *Erigens autem se Jesus,* ad videndam eam oculis misericordiæ, *dixit: mulier, nemo te condemnavit, quæ dixit: nemo Domine: Dixit autem Jesus: nec ego te condemnabo.* Retudit Jesus adversarios, ùt Patronus; absolvit, ùt clemens Judex. Quid non speres à clementia ipsa? modo id observes: *Noli ampliùs peccare.*

FERIA III.

Christus in Templo docens.

1 *EGo sum lux mundi.* Joan. 8. Lux est in mentibus hominum, circa bonum, & malum, ve-

rum & falsum, virtutes & vitia: sinè qua *palpas in meridie, & non diriges vias tuas.* Deut. 28. *Posui tenebras* in anima mea, *& facta est nox: in ipsa pertranseunt bestiæ sylvæ.* Psal. 103. O si oriatur lux, quæ detegat meipsum mihi! *Qui sequitur me, non ambulat in tenebris.* Ergo à contrario, qui te non sequitur, ambulat in tenebris. Jam scio, unde tenebræ mentis meæ ad divina: quia te, lux mea, non sum secutus: quia vixi eo modo, quem verbô damnas, & exemplô: qui, cùm cognovissem te Deum, non sicut Deum glorificavi.

2. *Dicebant ei: Ubi est Pater tuus? respondit Jesus: neque me scitis, neque Patrem meum.* Ibidem. Nonne Joan. 5. dixerat: *Et me scitis, &, unde sim, scitis.* Sed sciebant speculativâ scientia, non practicâ eorum, quæ ad mores nostros pertinent: quia aliter operabantur, quàm ille operandum verbô & exemplô docuerit. Nonne & tibi objicere potest: *Non nôsti me, neque Patrem meum.* Si negas, convincam te. Christus laxiorem viam damnavit, tu eam sequeris. Ille fugit honores, tu sequeris, &c. Estne hoc nôsse Deum? *Qui dicit se nôsse eum, & mandata ejus,* doctrinam, & exempla *non custodit, mendax est.* Joan. 2.

3. *Dixit ergo iterum eis Jesus: Ego vado, & quæretis me, & in peccato vestro moriemini.* Ibid. Non decretoriè quidem dictum, sed sub conditione: *Si non credideritis.* Quia pauci tamen erant credituri, absolute pronunciatur. Tale scilicet erat peccatum, ut vix converterentur. Et quod illud? *vos de deorsum estis: vos de mundo hoc estis,* terrena sapientes, & affectantes. Non te percellit tremendum hoc verbum? ut derelinquas mundi semitas, & non abeas post hæc inferiora, & mundana, ut assurgas ad æterna, & divina.

FERA

F E R I A IV.

Christo docente multi credunt.

1. *HÆc illo loquente, multi crediderunt in eum. Dicebat ergo Jesus ad eos, qui crediderunt ei.* Judæos: *Si vos manseritis in sermone meo, verè discipuli mei eritis.* Joan. 8. Nota boni discipuli est, perfecte possidere doctrinam Magistri. Ut scientiam habeas, debes scire te scire. Scisne te scire, quæ Christus docuit? Quomodo ergo tam turpiter amas? quomodo errores mundi hujus, doctrinæ Magistri planè oppositos, sequeris? Nondum scis te scire. Ad praxim veniendum est, ut te verum discipulum probes.

2. *Responderunt ei: Semen Abrahæ sumus, & nemini servivimus unquam. Respondit eis Jesus; omnis, qui facit peccatum, servus est peccati.* Ibid. Jactant, quòd non servierint homini; quod peccato servierint, non æstimant. Hæc est servitus quantò suavior, tantò durior. Nemo non volens, & libens superatur a concupiscentia sua: *à quo autem quis superatus est; hujus & servus est.* 2. Petr. 2. Suavis est servitus, quia amatur; dura est, quô minùs mortificas concupiscentiam, hôc magis illa te mortificat. *Solve ergo vincula colli tui, & dic* concupiscentiæ tuæ animô generosô: *non serviam.* Jerem. 1.

3. *Si filii Abrahæ estis, opera Abrahæ facite.* Ibid. Monet, ut probent factis, qua sint origine nati. Apud Deum, quis ejus sit filius, non verbis probatur, sed factis. Non enim sunt omnes Christi, qui se dicunt Christianos. Vis ergo te filium Dei probare? fac opera, quæ Deus incarnatus fecit. Tantum ab hoc abes, quantùm intervallum est inter dicere, & facere.

FERIA V.

Judæi volunt Christum lapidare.

1. *QUis ex vobis arguet me de peccato?* Joan. 8. Fidentis hoc conscientiæ est: sed non tuæ. Non satis te defensum puta, si redarguenti dicas: non est ita: nemo mihi id probare potest. Est, qui probabit; qui statuet te contra te. *Si veritatem dico vobis*, per doctrinam meam, *quare non creditis mihi*, qui sum sine dolo, sinè peccato; Non decipit te Jesus, & tamen factis doctrinam ejus imprōbas. *Qui ex Deo est, verba Dei audit.* Nota hæc est filiorum Dei. Sed à te abest. *Propterea vos non auditis, quia ex Deo non estis.* Expende, quomodo audias doctrinam Christi contrariam mundo, quomodo internas inspirationes, & an ex Deo sis, agnosces.

2. *Responderunt Judæi: nonne bene dicimus nos, quia Samaritanus es tu, & dæmonium habes.* Ibidem. Quàm immanis calumnia: Filius Dei dœmoniacus! quàm miti verbo retunditur: *Ego dæmonium non habeo:* Quo tu sensu ferres! quas diras non refunderes? *Ego honorifico Patrem meum:* quod dœmon non facit. *Et vos inhonorâstis me* calumniâ, qui tamen Deus sum. Et hoc facit dœmon. Videte, cujus spiritûs sitis. *Ego non quæro gloriam meam* vindicando me, quod gloriæ ducitur coram mundo. Et tu vermis, quantum studes gloriæ tuæ? Time illud: *Est, qui quærat, & judicet:* qui tibi cum confusione gloriam detrahet, & reponet ei, cui debetur omnis honor, & gloria.

3. *Dixerunt Judæi: Quinquaginta annos nondum habes, & Abraham vidisti?* Ibid. Quod paulò antè asseveraverat Christus. *Dixit Jesus: antequam Abra-*

Abraham fieret, ego sum, quia Deus ab æterno. *Tulerunt ergo lapides, ut jacerent in eum.* S. Aug. tr. 43. in Joan. *Tanta duritia, quò curreret, nisi ad similes, scilicet lapides.* Hæc agit cor durum, & in sua passione obstinatum. Verba dura in proximum sunt lapides, quibus Deum in illo petis, *Jesus autem abscondit se, & exivit de templo.* Ita Deum fugas, qui in proximum es durus. *Exivit*, ut furori cederet; ut tu discas *ignem non fodere.*

FERIA VI.

Curatur cœcus à nativitate.

1. *JEsus vidit hominem cœcum à nativitate. Et interrogaverunt Discipuli: Rabbi, quis peccavit: hic, aut parentes ejus?* Joan. 9. Rupert. lib. 9. in Joan. *Quærunt temerarium jactantes judicium, in quod & tu facili judicio pronus es.* Sed, ut isti, plerumque erras. *Neque hic peccavit, neque parentes ejus.* Mala enim corporis non immittuntur solùm ob peccatum; sed ut *manifestentur opera Dei.* Sed unde cœcitas mea? utinam, *ut manifestentur opera Dei* sic disponentis! sed heu! *supercecidit ignis* concupiscentiæ, *& non video solem.* Psal. 57.

2. *Expuit in terram, & fecit lutum ex sputo, & linivit super oculos ejus.* Ibid. Lutum in oculis etiam videntem excœcat: quomodo cœcum illuminat? Deus quandoque per opposita media operatur mira: per tentationes confirmat, per ariditatem illuminat, per humilitatem exaltat &c. Ergo abnegatô tuô judiciô, ejus te providentiæ committe. Quod obesse videtur, convertet in bonum.

3. *Et dixit ei: Vade & lava in natatoria Siloe.* Ibid. Respondere poterat: hæc virtus non est aquis, sed tibi: tu iis non eges. Si aquâ opus,

cur non vicinâ ? risus ero populo infectus luto, *Nihil tale repetivit*, ait Chrysost. hom. 25. in Joan. *Illud duntaxat curavit, ut pareret in omnibus.* Et ecce fructum cœcæ obedientiæ : *abiit, lavit, & venit videns.* Ita nunquam sine solatio est executio voluntatis divinæ per superiores intimatæ.

SABBATHO.

Illuminatus coram Pharisæis veritatem miraculi tuetur.

1. *VIcini dicebant: Nonne hic est, qui sedebat, & mendicabat ?* Joan. 9. Alii asserebant, alii negabant. *Ille verò dicebat : quia ego sum.* Quærebant : *quomodo aperti sunt tibi oculi ?* Ait : *Jesus lutum fecit, & unxit oculos meos, & dixit mihi : Vade ad natatoriam Siloë, & lava. Et abii, & lavi, & video.* Cui tribuit beneficium? non luto, non aquis, non suæ fidei : sed ei, *à quo est omne datum optimum.* In hoc solo est omnium bonorum scaturigo. Si per homines accipis ; sunt instrumenta. Illi gratias debes.

2. *Adducunt eum ad Pharisæos.* Ibid. Quærunt iterum, *quomodo vidisset.* Dicunt cæco : *Tu quid dicis de illo ?* Vocant parentes, petunt : *Hic est filius vester, quem vos dicitis, quia cæcus natus est? &c.* Quorsum tam longum examen ? ex Dei consilio, ut pateat ad plurium conversionem miraculum : ex intentione hominum, ut sepeliatur fama Christi, vel ut calumnientur, quòd *non custodiat Sabbathum.* Quam gravis est invido alterius fama? num & tibi proximi gloria?

3. *Vocaverunt iterum hominem.* Ibid. Sub specie religionis urgent : *da gloriam Deo.* Auctoritate sua volunt persuadere, ut contra veritatem edicat : *Nos*

Nos scimus, quia hic homo peccator est. Attende defendentis libertatem; *Scimus, quia peccatores Deus non audit. Nisi esset hic à Deo, non poterat facere quidquam.* Nondum noverat eum esse Deum, & tantô zelô ejus honorem tuetur. Quid tu agis, qui Deum per fidem nôsti? non timet auctoritatem. Quàm facile tu ob respectus humanos desistis à bono, pateris injurias Dei? &c.

DOM. XXI. POST PENTEC.

Illuminatus ejicitur è Synagoga, & à Christo recipitur.

1. *ET ejecerunt eum foras.* Joan. 9. Causa fuit defensus Christus. Sic, qui pro virtute, pro Christo stat, non admittitur, vel non gratus est dyscolis; quia non convenit genio, non consentit sermonibus, & levitatibus eorum. Vísne pro doctrina Christi, pro regula, pro virtute stare? debes ergo ad hanc injuriam te resolvere: Dyscoli te fugient. Sed quid tum? Deus te colliget.

2. *Cùm invenisset eum Jesus, dixit ei. Tu credis in Filium Dei: Respondit ille: Quis est, Domine, ut credam in eum? Et dixit ei Jesus: & vidisti eum, &, qui loquitur tecum, ipse est. At ille ait: Credo Domine. Et procidens adoravit eum.* Ibid. Cyrill. Alexandr. lib. 6. in Joan. cap. 10. *Cùm primùm ignominiæ notâ pro Christo affectus, protinus se illi Christus præsentem ostendit*, & illuminat eum interne. Sit hoc tibi solatio, si propter virtutem exosus es.

3. *Et dixit Jesus: In judicium ego in hunc mundum veni; ut, qui non vident*, simplices, rudes, & despecti; *illi videant*, per gratiam meam illuminati: *&, qui vident* tumida quàdam sapientiâ; *illi non videant* cœlum; quæ *abscondit à sapientibus*,

bus, & revelat parvulis. Matth. 11. Christus ergo discernet, an, & quid videas: ambis interim videre divina? debes non videre, non æstimare terrena.

Feria II.

Christus est Ostium.

1. *Ego sum ostium ovium.* Joan. 10. Corpus ostiô grandius, non ingreditur per ostium: Detruncanda sunt, quæ excedunt, ut immitti possit. Humilis porta, superbum verticem non admittit. Ostium, per quod ad vitam penetres, est *verbum abbreviatum.* Rom. 8. Quomodo intrabis, qui *ambulas in magnis, & in mirabilibus super te?* Psal. 130. Conforma te ergo humili portæ, *& non exalta animam tuam.*

2. *Per me si quis introiërit, salvabitur.* Ibidem. Nulla certior ad salutem porta, quam per humilitatem Christi Jesu. Hic *humiliavit semetipsum: propterea exaltavit eum Deus.* Philipp. 2. *Ingredietur* meditando Divinitatis arcana, quæ Deus non revelat, nisi parvulis. *Et egredietur* imitando ejus vitam, quæ tota fuit humilis, & contempta: *& pascua inveniet:* cùm, ùt ait Greg. lib. 1. Regist. cap. 16. *Intus mentem devotionibus impinguat, & forìs se piis operibus satiat.*

3. *Ego veni, ut vitam habeant, & abundantiùs habeant.* Ibid. Ad quid factus est homo filius Dei? Ad quid exinanivit semetipsum? *ut vitam habeas* animæ. Humilitate ergo Christi constat vita tua. Sed non satis est, quòd ipse pretium posuerit, ut vivas: *ut abundantiùs vitam habeas,* vult, ut de tuo quoque adjicias, &, ùt interpretatur Bonavent. quotidie magis crescas. Non crescis autem, nisi humi-

humilitas Christi transeat in tuam. An putas, quod non meretur brevem humiliationem æternitas?

FERIA III.

Christus Pastor bonus.

1. *EGo sum Pastor bonus.* Joan. 10. Qui ovis est Christi, tres habet hostes: *Lupum*, rapacem dœmonem; *Mercenarium*, fallacem mundum; *& furem*, latentem amorem proprium. Quantis isti te impetunt! sed habes Pastorem bonum, qui te protegit Jesum. Patitur hostes tuos: sed ut tu vincendi occasionem habeas, ille te coronandi. Ille in te, & tecum pugnat. Si vinceris, non est victoris virtus, sed tuum vitium. At *pastor bonus*, bonam quoque ovem postulat. Esne tu talis? mitis, patiens, mansueta, &c.

2. *Et cognosco oves meas, & animam meam pono pro ovibus meis.* Ibid. Duæ sunt hæ notæ boni pastoris. O quantum solatium animæ, in quacunque difficultate, si vere credat, & dicat; novit me Pastor meus. Novit me, qui novit omnia: agit mecum, ut agendum novit; tam sapienter, & provide, quam res postulat. Hinc ergo me ejus providentiæ resigno. 2. Quis animam suam pro te posuerit, expende, & nota amorem; &, si non es lapis, amorem redde.

3. *Oves meæ vocem meam audiunt, & sequuntur me.* Ibid. Ovium Christi duplex est nota. Audis vocem ejus, etiam te ad dura vocantis? Quid si dicat; *Ecce ego mitto vos, sicut oves in medio luporum?* Matth. 10. Si times, si refugis; non es ovis Christi. Sequerisne eum? Quid si ducat ad arida pascua? dicisne; *Dominus regit me, & nihil*

mihi deerit. Psal. 22. Quid si ducat te ad macellum? paterísne te tanquam ovis ad occisionem duci? Aliter non eris ovis Christi.

F E R I A IV.

In Encœniis volunt Judæi Christum lapidare.

1. *C*Ircumdederunt eum Judæi. Joan. 10. Tanquam *vituli multi, & tauri pingues.* Psalm. 21. *Et dicebant (non veritatem inquirendo, sed insidiando)* Beda. *quousque animam nostram tollis? si tu es Christus, dic nobis palàm.* Quæ perversitas? cum verbis erudiuntur, dicunt: *Quod signum ostendis nobis, quòd hæc facis?* Joan. 2. Cùm operibus ejus virtus demonstratur, dicunt: *Si tu es Christus, dic nobis palàm.* Sic operibus clamantibus ad verba, verbis ad opera confugiunt. Sed nec verbis credunt, nec factis. Quid aliud facio, qui nec doctrinam Christi sequor, nec exempla?

2. *Respondit eis Jesus: opera, quæ ego facio in nomine Patris mei, hæc testimonium perhibent de me.* Ibid. Quis quisque sit, efficaciùs non probat, quam factis. *Testimonium à rebus*, ait Chrysost. hom. 37. in Matth. *Credibilius est testimoniô, quod est à verbis.* Itaque ex factis vult nosci Christus, qui exhibet ea signa, *quæ nemo alius facere potest.* Quid de te loquuntur opera tua? quam metuo, ne tibi objiciat Deus: *non invenio opera tua plena.* Apoc. 3. *Religiosi factis, non verbis sumus.* S. Cyrill.

3. *Sustulerunt ergo lapides Judæi, ut lapidarent eum* Ibid. Postquam illum audiverunt: *Ego & Pater unum sumus.* Causam prætexunt zelum vindicandi blasphemiam, quam ipsi blasphemi Deo impu-

imputant? reipsâ est odium, & invidia, quæ illos obcœcabat. Quàm dolosæ sunt passiones, quæ ipsas virtutes in suum obsequium trahunt. Sic actus humilitatis, depravat superbia, zelum iracundia. Vide, ne tibi imponant Ideo actiones tuas omni passione depura.

FERIA V.

Missio LXXII. Discipulorum.

1. *DEsignavit Dominus alios septuaginta duos, & misit eos ante faciem suam.* Luc. 10. Magistri oculus conservat attentum discipulum. In ejus facie nihil sui muneris negliget. Ambulandum tibi est in præsentia Dei. *Et dicebat illis: messis quidem multa, operarii autem pauci:* Ut unus plurium defectum suppleret; & tu disceres, dum plura potes, omnia illa velle, ac libenter suscipere pro Deo. *Rogate ergo Dominum messis, ut mittat operarios.* Non vult otiosos; Otiosus autem aperte es, si, plura potes, aliqua detrectes. *Mitti* vult operarios, non sibi deligere locum, procurare, aut extorquere munus. Expecta ergo & tu, ut per obedientiam mittaris, non verò, quò mittaris, delige. Si deligis, in te ipso stas: si mittaris, in Deo. Utrum vis?

2. *Ite: ecce ego mitto vos, sicut agnos inter lupos:* Ibid. Non sicut agnos ad amœna sensui pascua. Theophil. hic: *Prædicit eis persecutiones, nè, si repentè in talia inciderent, magis turbarentur.* Quid tibi animi ad ejusmodi missiones? certus es difficultatum, sed certus etiam es ingentis gloriæ Dei. Utrum apud te præponderat? Interim, ut assuescas gravibus, tolera minora.

3. *Qui vos audit, me audit, qui vos spernit, me spernit.* Ibid. Qui à Christo mittuntur, ejusdem auctoritate muniuntur. Ut Legati personam sui Regis repræsentant. Agnosce hanc auctoritatem in tuis superioribus, & promptiùs, ac hilariùs obedies. Quod enim difficilem tibi reddit obedientiam, est, quòd purè hominem jubentem aspicias. Nam, si Deum ipsum ea mandantem videres, & audires, nonne faciliùs obsequereris?

FERIA VI.

Revertuntur à missione septuaginta duo.

1. *REversi sunt septuaginta duo cum gaudio dicentes: Domine etiam dæmonia subjiciuntur nobis in nomine tuo.* Luc. 10. Etsi non superbiant de ejectis spiritibus, quia hoc nomini, & gratiæ Jesu attribuunt; tamen aliquem vanitatis saporem intervenisse, quòd ad hæc opera idonei visi sint, tradit. Gregor. lib. 3. moral. cap. 4. Etiam in piis, & sanctis suboriri solet complacentia de munere bene gesto pro Dei gloria. Sed, sicut Deo debes, quòd gesseris, ita, quòd te ad gerendum elegerit: ut tibi nulla, Deo omni ex parte cures satisfacere. Nec, si dœmonia passionum tuarum subjiciantur tibi, tuum est; sed totum Dei.

2. *Vidi sathanam tanquam fulgur de cœlo cadentem.* Ibid. Exultantes vanitate Discipulos memoriâ cadentis Luciferi corrigit: non quòd delicto sint pares: sed quòd eos velit etiam à minima vanitatis umbra abesse. Idipsum, cùm se erigit superbia, aut de donis tibi concessis complacentia, tibi ingere: *Videbam sathanam cadentem.* Adde, unde? *de cœlo.* Quid tu firmum speres in terra: Quis? Nobilissimus Angelorum. Et in te tolerabitur?

Quo-

Quomodo? *tanquam fulgur*. Vix sumpsit cogitationem, adfuit pœna. Nullum peccatum velociùs punit Deus, quàm superbiam.

3. *In hoc nolite gaudere, quia spiritus vobis subjiciuntur. Gaudete autem, quia nomina vestra scripta sunt in cœlis*, Ibid. Gratiæ gratis datæ dicendi, docendi, ingenii, agendi cum proximo, &c. etiam reprobis conceduntur. Quid est, quòd de iis exultes, quæ te in æternum perdere possunt? Vena veri gaudii de cœlo est, ubi solùm est verum bonum. Si nomen tuum in libro vitæ reperias, tum exulta: quia es cum perenni bono. Quod tu gaudium quæris? an æternum? vide, quid ames. Gaudium enim amorem consequitur.

SABBATHO.

Quæstio Legisperiti, & responsio Christi.

1. QUidam *Legisperitus surrexit, tentans illum: Magister, quid faciendo, vitam æternam possidebo?* Luc. 10. Etsi malô animô proposita, tamen ad praxim optima quæstio. Utinam hæc tibi quotidiana esset sollicitudo! sed nota: *quid faciendo*: non speculando: ne major sit tibi cura sciendi, quàm agendi: non vacuis desideriis suspirando, *sed faciendo*: operibus enim ad cœlum itur. Indignus siquidem cælo est, qui cœlum non desiderat, & pro eo comparando non operatur.

2. *At ille dixit: In lege quid scriptum est?* Ibid. Ad legem remittitur quæstionis solutio. Si tibi eadem cura vitæ æternæ est, quid facias in lege Dei, in consiliis, in regulis Religionis, & status tui reperies. Quantum desiderium est vitæ, tantum debet esse viæ tenendæ. Si aliam viam ambulas, quàm præcepta, & regulæ ostendant, quomodo

modo dicam te cœlum desiderare? Vide ergo, ut accurate regulas observes. Verum enim est: *Quicunque regulam secuti fuerint, pax super illos.* Gal. 6.

3. *Ille respondens dixit: Diliges Dominum Deum tuum, ex toto corde tuo, ex tota anima tua, & ex omnibus viribus tuis, & ex omni mente tua; & proximum tuum, sicut teipsum. Dixitque illi: rectè respondisti: hoc fac, & vives* Ibid. Approbat responsum Christus, ergo id agendum est, quod respondit Legisperitus. Vide ergo titulos amandi; *Dominum*: *Deum*: *tuum.* Vide modum: *ex toto corde; tota anima,* &c. *Hoc fac.* Facisne? nihil aliud est in corde tuo, quod ames? non vanitas placet? non tu ipse tibi? &c.

DOM. XXII. POST PENTEC.

Parabola descendentis in Jericho.

1. *HOmo quidam descendebat ab Hierosolyma in Jericho.* Luc. 10. In hoc homine miserum peccatoris statum intuere. *Descendit ab Hierosolyma*, seu divinorum gustu *in Jericho*, seu instabilium voluptatem. *Incidit in latrones*, dœmones, & concupiscentias suas. *Despoliant eum* gratia, & donis supernaturalibus. *Plagas imponunt*, intellectui cœcitatem, voluntati horrorem boni. *Semivivum relinquunt* cum sola, & informi fide. Expende hæc vulnera, fortassis aliquando tua: &, si sapis, ab Hierosolyma, & divinorum tractatione non discede in Jericho, ad affectum terrenorum. Hinc enim omnium malorum origo.

2. *Accidit autem, ut & Sacerdos descenderet eâdem viâ, similiter & Levita.* Ibid. Vident semimortuum, & prætereunt. *Transit Samaritanus.* In hoc Christum tui misertum concipe. *Vidit te, & misericordiâ motus est*, etiam dum inimicus esses.

Appro-

Appropians suâ gratiâ *alligavit vulnera* intellectûs per lumina; voluntatis per desiderium boni. *Infudit oleum* veniæ, & *vinum* acre contritionis, & timoris: *& imposuit te in jumentum* gratiæ te portantis; *& duxit in stabulum* suarum ovium: *& curam tuam egit* divinâ suâ providentiâ. Agnosce tuam miseriam, & Dei misericordiam, cui præsentem debes sanitatem.

3. *Altera die protulit duos denarios.* Ibid. Amoris & potestatis. *Dedit eos stabulario*, superiori tuo. Commendavit te illi: *Curam illius habe*, ut in integra, & constanti sanitate conserveris. Quid diceres, si æger ille noluisset admittere hospitis curam? non censeres reprehensione dignum? At tu ita agis, dum vel huic, vel illi superiori subesse fugis; vel momentum non audis. Curam ille sibi demandatam exercet, tu non admittis.

FERIA II.

Christus excipitur à Martha.

1. *INtravit Jesus in quoddam castellum, & mulier quædam Martha nomine, excepit illum in domum suam.* Luc. 10. Sciebat illa Christum Judæis exosum, & ad mortem quæri: non timet tamen eum recipere, & affectum ostendere. Talis debet esse in Christum affectus, qui nullô periculô frangatur. Sed quam facili metu tu recedis! *Times, ubi non erat*, aut esse non debebat *timor.* Psalm. 12. Times perdere gratiam hominis, & cur non Dei, *qui potest & corpus, & animam perdere in gehennam?* Matth. 10.

2. *Et huic erat soror, nomine Maria, quæ etiam sedens secus pedes Domini, audiebat verbum illius.* Ib. *Et*, ùt ait Aug. serm. 17. de verb. D. *quantò humi-*

liùs

liùs ſedebat, tantò ampliùs capiebat. Vis doctrinam Domini? *Sede*, in quiete ſpirituali? *ad pedes Domini* per humilitatem. *Confluit enim aqua*, ait idem, *ad humilitatis convallem. Audiebat:* ad obedientiam promptam ſignificandam. S. Bern. ſerm. de aſſum. *Sedens audiebat ad obedientiam Præceptoris ad utrumlibet parata.* Ita ergo vacandum divinis, ut non minùs promptus ſis ad opera vitæ activæ.

3. *Martha autem ſatagebat circa frequens miniſterium.* Ibid. Satagere, eſt *ſatis agere.* Satis agit, qui id agit, quod agendum eſt. Unum corpus ſumus, multa membra. Singula ſuum agunt. Superior, oculus eſt: non ſatis agit, ſi agat, quod manus debet; ſi in ſingulorum officia involet, quaſi nihil agatur bene, niſi ab ipſo. Linguæ ſunt Doctores, Concionatores: non ſatis agunt, ſi agant, quod capitis eſt, ſi ſuperioritatem ſibi arrogent. Quodcunque tu ſis membrum, in quocunque officio: hoc age, quod agendum eſt, & ſatis agis.

FERIA III.

Martha queritur de ſorore, corripitur à Domino.

1. *QUæ (Martha) ſtetit, & ait: Domine, non eſt tibi curæ, quòd ſoror reliquit me ſolam miniſtrare.* Luc. 10. Queritur & de ſorore, quòd non ſerviat; & de Domino, quòd non jubeat. Agit eorum perſonam, qui vitæ activæ intenti comparant ſe cum aliis, qui cum proximo minùs operantur, vel quia non poſſunt, vel quia non licet. Hinc murmura: cur non & iſte id agit? cur ego? Ut hoc evites, cogita: Domino ſum curæ, quocunque occuper: ſed & alter eſt illi curæ, etſi hic occupetur. Solus debes hoc agere? quid tum?

Etiam

Etiam Dominus solus torcular calcavit. Et quô tu es melior?

2. *Et respondens dixit illi Dominus: Martha, Martha sollicita es, & turbaris erga plurima.* Ibid. Servit Domino Martha, sed cum sollicitudine, & turbatione, ex qua etiam Dominum arguit. Id verò Domino placere non potest. Turbatus animus non dat considerationi locum. Unde effundit quædam prætextu confidentiæ, quæ non sunt hujus temporis, loci, aut personæ, aut non hôc modô dicenda. Sic ergo age, quidquid agis, ut nunquam turberis. Præmeditatio agendorum, aut dicendorum turbationem tollet.

3. *Porro unum est necessarium.* Ibid. Unum edulii genus pro corpore sustentando intelligunt SS. Hier. & Greg. quasi dicat Dominus, supervacaneam esse curam plura parandi. Unum edulii genus pro anima contemplationem Dei interpretatur Cassianus coll. 1. c. 8. Cujus tibi pascendi potior cura est? corporis, an animæ? At certe animæ potior esse debet. Ita enim Dominus probat optimam partem à Maria electam. Vide ergo, quam accuratè spiritualia, tanquam pars optima, sint peragenda.

FERIA IV.

Christus à Pharisæo invitatus hypocrisin reprehendit.

1. *Rogavit eum quidam Pharisæus, ut pranderet apud se: & ingressus accubuit. Pharisæus autem cœpit intra se reputans dicere: quare non baptizatus esset ante prandium.* Luc. 11. Et quod tandem delictum est, quòd Christus accubiturus manus non laverit, cur non excusat famà, quæ de Christo erat apud omnes? superba sui ipsius æstimatio sini-

ſiniſtrum de Chriſto judicium ingeſſit. Qui bonus eſt & humilis, omnia alterius acta in bonum interpretatur. Dic, quid tu agis? Nonne facile judicas? Nonne ex culice facis elephantem? Nonne ab externis non malis arguis internum malum? ſed quis tibi revelavit, quæ ſoli Deo patent?

2. *Et ait Dominus ad illum: Vos Phariſæi, quod deforis eſt calicis, & catini, mundatis; quod autem intus eſt veſtrum, plenum eſt rapinâ, & iniquitate.* Ib. Non damnat externam munditiem, dum moderata ſit, ſed majorem curam vult internæ haberi. Cujus tibi potior cura eſt? conſcientiæ, an cubiculi? animæ, an veſtis? calceum attendis, ne lutô intamines, animæ verò quàm es incurius!

3. *Stulti, nonne qui fecit, quod deforis eſt, etiam, quod deintus eſt, fecit?* Ibid. Prævenit objectionem, quæ fieri poterat: externam munditiem in lege à Deo mandatam eſſe. At non minor eſt Deo cura internorum. Non rejicit exteros virtutum actus humiliationem, ſilentium ad injurias, &c. Sed vult ea ab interno prodire, aliàs ſunt ſinè anima, & mortua opera. Non ſis pictor, qui ſolam actionibus tuis apparentiam tribuas: ſed adde inſuper, *de corde puro, de conſcientia bona, & fide non ficta.* 1. Tim. 1.

FERIA V.

Renuit Chriſtus eſſe Judex inter duos fratres diſſidentes.

1. *AIt ei quidam de turba: Magiſter, dic fratri meo, ut dividat mecum hæreditatem.* Luc. 12. Satis probat affectum ad terrena, qui ob hæc legem charitatis infringit, & cum fratre diſſidet. De hæreditate æterna cum Jeſu agendum erat, quam venit

nit nobis parare, & agit de terrena. Quod quis amat, etiam quando cum Deo agendum est, volvit. Unde tuæ in orationibus evagationes? nisi quia, ubi affectus est, illuc rapit cogitationem. Tolle affectus pravos, tolles evagationes.

2. *Homo, quis me constituit Judicem, aut Divisorem super vos?* Ibid. Hier. in c. 13. Luc. *Non dignatur Christus Judex esse litium, & arbiter facultatum.* Quare? nonne opus erat bonum, asserere cuique, quod suum est? aut fratres reconciliare? ad finem suum attendit. Ideo ait idem Ambr. *Terrena declinat, qui propter cœlestia descenderat.* Disce alienis a tua vocatione negotiis te non implicare. Qui se Deo addixit, illi se probare debet; ideo enim se illi tradidit. *Nemo militans Deo implicet se negotiis sæcularibus.* 2. Tim. 2. Non tibi blandire titulo prudentiæ, aut charitatis, nec prudentia nec charitas est, ut agas, quod non est tuæ vocationis.

3. *Videte, & cavete ab omni avaritia: quia non in abundantia cujusquam vita ejus est.* Ibid. Quam errat mundus! *Beatum dicunt populum, cui hæc sunt.* Christus negat in horum abundantia esse vitam, ac felicitatem. Felicior vita est, ubi animus inordinatis affectibus liber est. Reliquisti semel omnia, ut liber esses? vide, ne, qui magna reliquisti, nugis affigas animum. Non inde affectum æstima pravum, quod ampla desideret, aut amet: sed inde, quod te a Deo avertat. Quid autem interest sive magnô, sive parvô avoceris? imò insanius est, parvô.

FERIA VI.

De Divite avaro.

1. *HOminis cujusdam divitis uberes fructus ager attulit.*

tulit. Luc. 12. Vide in hoc homine miſerias, quas adferunt divitiæ. *Cogitabat intra ſe:* quia non habebat amicum, cui confideret, *dicens: quid faciam?* ecce quam animô anxius! *quia non habeo.* Vox pauperis ista; quia avarus nunquam habet ſatis. *Quò congregem fructus meos.* En ſollicitudo congregandi, quod adhuc poteſt injuriis cœli deſtrui. *Hoc faciam, deſtruam horrea mea, & majora faciam.* Ecce inſtans labor ædificandi, & deſtruendi. At, quod peſſimum eſt, nec unam cogitationem bonam ſumpſit, vel Deo gratias agendi, vel iis ad gloriam Dei utendi. Quàm felix tu, quem Deus his malis eripuit, quas non debes Deo tuo grates? Compatere iis, qui pari avaritia torquentur.

2. *Dicam animæ meæ.* Ibid. Nota hìc errores. Secum, tanquam cum alio, loquitur, quaſi non ſufficeret concupiſcentiæ, quod unus eſſet. *Multa bona habes.* *Bona* vocat, quæ nomen non merentur. Vocat *animæ bona*, quæ ejus ſunt perditio. *Poſita in multos annos:* cùm illa aut momento eripi poſſint, aut ipſe illis. *Requieſce.* Quietem ſuam in illis ponit, in quibus non eſt niſi labor, & afflictio. *Comede, bibe, epulare,* tanquam pecus eaſdem eſcas ponit animæ, quæ ſunt corporis. Vide, quibus amoribus terrenorum amor hominem involvat! Ut mertò judiciô Dei *ſtultus* vocetur. *Stulte hac nocte, &c.* Hinc conclude, quantò magis accedis affectu ad terrena, tantò magis es ſtultus; tantò ſapiens magis, quantò recedis.

3. *Dixit autem illi Deus: Stulte hac nocte repetent animam tuam à te.* Ibid. Ecce momentum, quod claudit omnia. *Hac nocte:* ubi ſunt anni plurimi, quos deſignabat? *Quæ autem parâſti, cujus erunt?* Non ſumes tecum. Quod congregâſti, cedet alteri. Nudus ergo tu remanebis, qui eorum, quæ ani-

animæ prosint, nihil congregâsti. *Sic est, qui thesaurizat, & non est dives in Deum.* Aliò tu igitur mentem converte, ut sis *dives in Deum* meritis, ac bonis operibus. Vide, ne compareas *pauper & miserabilis.* Apocal. cap. 3.

SABBATHO.

Quomodo expectandus Dominus in supremam horam.

1. *Sint lumbi vestri præcincti.* Luc. 12. Et per continentiam castitatis, & per constrictionem appetituum, ne ad terrena defluant. Sic enim, ùt talaris vestis, pedes animæ impediunt, quo minùs viam cœli expedite gradiantur. *Et lucernæ* bonæ doctrinæ, ac sanctorum luminum, non tantùm in intellectu, ut cognoscatis; sed etiam *in manibus vestris*, ut opere exerceatis.. Et vos *similes hominibus expectantibus Dominum suum*, quasi jamjam pulsantem fores: *Dominus enim propè est.* Vide, quid in te horum desideretur. Pendet anima per inordinatos affectus, quàm sæpe lutô terrenorum fœdas! Habes lucernam intellectûs, sed non lucentem charitate. Habes lumina veritatum practicarum, sed non in manibus, non operibus expressarum. Non expectas Dominum tuum, quia in tepore tuo dormis. Miser quid facies, si hoc momento compareat Dominus?

2. *Ut, cùm venerit, & pulsaverit, confestim aperiant ei.* Ibid. Nota vigilantis servi est, qui, ut pulsantem Dominum audiat, nullum tumultum patitur; qui aurem portæ intentam habet, & illico Domino aperit, qui omnia parata habet, ut non tum primùm debeat lucernam accendere, aut necessaria parare. Estne ita anima tua constituta,

conſcientia ordinata, domus interior meritis; & virtutibus inſtructa? ſi ita quidem, beatus es. *Beati enim ſervi illi, quos, cùm venerit Dominus, invenerit vigilantes.* Si verò vixiſti futurorum incurius, ſomniô corporis oppreſſus, nunc tandem evigila. Omne momentum trahit periculum, & à momento pendet æternitas.

3. *Hoc autem ſcitote, quoniam, ſi ſciret paterfamilias, quâ horâ fur veniret, vigilaret utique, & non ſineret perfodi domum ſuam.* Ibid. Fur obſervat horam, quâ ipſe non obſervatur. Si non omni horâ vigilas: quia illam obſervat, quâ tu non vigilas. At *dies Domini, ùt fur veniet.* 2. Petr. 3. & Jac. 5. *Ecce Judex ante januam aſſiſtit.* Ergo *& vos eſtote parati, quia, quâ horâ non putatis, Filius hominis veniet.* Non mirare, quòd furis nomen aſſumat Deus: tui gratiâ id facit, ut cautum reddat. *Dediſti metuentibus te ſignificationem, ut fugiant à facie arcûs.* Pſal. 58.

DOMIN. XXIII. POST PENTEC.

Parabola ficulneæ infructuoſæ.

1. *ARborem fici habebat quidam plantatam in vinea ſua, & venit quærens fructum in illa, & non invenit.* Luc. 13. Tu es arbor illa plantata in vinea Religioſi ſtatûs, aut Eccleſiæ. A te quærit Dominus fructum conformem tuo ſtatui. Ut enim arbor quævis fructum reddit *juxta genus ſuum*, ita Deus non alium à te fructum quærit, quàm qui ſit juxta vocationem tuam. Quos ergo fructus protuliſti hactenus? quam paucos? plus loliorum, aut apparentiæ fuit in te, quam operum. Veſtis te Religioſum magis probavit, quam vita. Nihil inve-

invenit in te Deus. O miser! Itáne imposterum dimittes famelicum Jesum?

2. *Dixit autem ad cultorem vineæ: Ecce anni tres sunt, ex quo venio quærens fructum in ficu mea hac, & non invenio: succide ergo illam; ut quid etiam terram occupat?* Ibid. Quot annos expectavit Dominus, ut fructum faceres? tot, quot vitæ dedit, quot Religionis. Quoties venit, per superiores, per inspirationes, per gratias quærens, & monens, ut fructum feras? Et usque in hanc diem es idem, qui fuisti, nihilo teipso melior. Quanta Dei tui in te patientia! Quanta in te sterilitas! Nonne potuit tibi dicere: *Ut quid terram occupat* hanc, tam sanctam, in qua alius uberrimos fructus ferret? Quid si dicat; *Mors succide illam:* Superior, succide illam ab hac vinea, non est digna, quæ terram occupet.

3. *At ille respondens dicit: Domine dimitte illam & hoc anno, usque dum fodiam circa illam, & mittam stercora; & siquidem fecerit fructum: sin autem, in futurum succides eam.* Ibid. Agit hic cultor boni Superioris partes. Amat ficulneam, seu subditum, pro quo deprecatur: vult ulteriorem habere patientiam. Vult *circa illam fodere* increpationibus, & admonitionibus; vult *mittere stercora*, mortificando, humiliando, ad suæ turpitudinis cognitionem inducendo in spem reddendi fructus. Sed quorsum cultor, si culturam non admitteres?

FERIA II.

Mulier decem, & octo annis incurvata sanatur.

1. *Ecce mulier, quæ habebat spiritum infirmitatis decem & octo annis; & erat inclinata, nec omnino*

poterat sursum respicere. Luc. 13. In hac considera in terram pronas animas, quæ *oculos suos statuerunt declinare in terram.* Psal. 16. Quarum affectus solùm terrena sapiunt? quô fit, ut oculos cogitationum ad æterna & divina non erigant. Quid infelicius hoc homine: sed quot tu annos in hac infirmitate laborâsti? quàm parùm de Deo cogitâsti? quàm immersus fuisti in limo profundi, deprimentibus te passionibus, quarum impetu ferebaris! O si nunc saltem erigaris!

2. *Quam cùm videret Jesus, vocavit eam ad se, & ait illi: Mulier dimissa es ab infirmitate tua.* Ibid. Hæc est benignitas Jesu, nos suâ gratiâ vocantis, & vota nostra prævenientis. Non dimittimur ab infirmitatibus passionum, nisi vocati accedamus ad Jesum per imitationem. *Et imposuit illi manus, & confestim erecta est.* Semel tantùm tactam esse à Jesu suffecit, ut erigeretur. At quoties te tetigit manus Domini, per externas, internásque afflictiones, & nondum te erigis ad divina? quoties te toto suo corpore, & sanguine tetigit in Eucharistia, & adhuc terrena sapis?

3. *Respondens autem Archisynagogus*, indignabatur prætexens violationem Sabbathi. Ibidem. Dominus autem ostendit posse curari citra violationem Sabbathi, siquidem & asinus in Sabbatho adaquatum ducitur. Prætexit Sabbathi cultum, reipsâ invidet gloriæ Christi. Imitaris Archisynagogum, si larvâ virtutis tua tegis vitia; si ratione defendis; si externe virtutem prætefers, interne tuo commodo servis.

FERIA

Feria III.

Pharisæi suadent Christo fugam.

1. *Accesserunt quidam Pharisæorum, dicentes: Exi, & vade hinc; quia Herodes vult te occidere.* Luc. 13. Politicum hoc Pharisæorum inventum. Simulant amicitiam in Christum, quem perditum vellent. Gravis illis erat gloria Christi, & plausus, quem à populo ferebat. Ideo sub alio prætextu fugam suadent. Bene agenti ferenda est invidia. Ob hanc juberis aliquando inde abesse, ubi bene es operatus; cedere officium, quô gloriam Dei promovisti? quin & magnorum odium prætexetur. Quomodo ad hæc es dispositus?

2. *Et ait illis: Ite, dicite vulpi illi: Ecce ejicio dæmonia, & sanitates perficio.* Ibid. Quasi dicat: Quod mei est muneris facio: hinc Herodem non metuo. Impenetrabile scutum contra omnes persecutiones est agere, quod muneris est, & vocationis tuæ. Quid facies inter odia, & calumnias? *Ejice dæmnia* passionum tuarum, ut tunc *nulla tui dominetur iniquitas.* Quid facies oppressus invidià? *perfice sanitates*, hoc est, à sana mente non discede, ut quid indignum agas, aut loquaris.

3. *Verumtamen oportet me hodie, & cras, & sequenti die ambulare.* Ibid. Ecce in ipso metûs objectu constantiam Christi. Perseveraturum se ait: quidquid periculi obviet. Quid tu ais, ubi molestiæ occurrunt? non petis mutare locum, non munus, ut eas declines? Hócne verò est ambulare in via virtutis, quæ tentatione perficitur? Et hujus id virtutis est? Si ad fundum inspicias est amoris proprii, est animi suorum commodorum amantis.

FERIA IV.

Sanatur Hydropicus.

1. *ET factum est, cùm intraret Jesus in domum cujusdam Principis Pharisæorum Sabbatho manducare panem, & ipsi observabant eum.* Luc. 14. Cur fit eorum conviva, quorum novit malitiam? ut eis prosit instruendo. Ita potiùs consulebat alieno bono, quam suo. Quid tu agis inter eos, qui tibi minùs bene afficiuntur? non declinas? non evitas? *Observabant eum*, & censurabant acta. Esto paratus observari ab omnibus, aliàs non observabis omnia, quæ observanda sunt. Non enim observabis charitatem, quæ *patiens est, benigna est, & omnia suffert.*

2. *Ecce homo quidam hydropicus erat ante illum.* Ibidem. Te ipsum cum S. Aug. 2. quæst. Evang. in hoc hydropico considera. *Hydropem habes concupiscentiam.* In hanc quô es indulgentior, eò evad t durior. Quò enim cedis magis, magis invalescit. Utinam expertus non esses! Vide, quantô studiô sit cohibenda. *Si tui non fuerit dominata, tunc immaculatus eris, & emundaberis à delicto maximo.* Psal. 18.

3. *JESUS dixit ad Legisperitos, & Pharisæos: Si licet Sabbatho curare.* Ibid. Prudens quæstio, antequam opereris: *Si licet? Ipse verè apprehensum sanavit eum, & dimisit.* Apprehendere, est suum facere. Sedul. l. 4. Paschal. c. 13. *Festinat hominem curare, quem magis suum esse desiderabat.* Nemo est animô sanus, nisi eum Christus suum faciat. Vult & te suum facere: cur reluctaris? cur mavis esse tuus?

FERIA V.

Christus dedocet Pharisæos ambitionem.

1. CUm invitatus fueris ad nuptias, non discumbas in primo loco. Luc. 14. Arcetur hoc aphorismo prioris loci, aut honoris appetentia, eô argumentô, quòd eam sequatur confusio ex justa alterius prælatione. Cui te præponis, is tibi Judiciô Dei antefertur. Et meritô; quia tu tibi Christum postponis. Absit, inquis. Imò facis, si te non omnibus postponis. Christus se omnibus postposuit, *novissimus virorum.* Isai. 53. *Abjectio plebis*, Psal. 21. Ergo, si vel uni te anteponis, anteponis te Christo, qui se eidem postponit. Igitur meritò is, cui te præponis, Judiciô Dei tibi antefertur, qui *novissimum virorum* omnibus præposuit.

2. *Cùm vocatus fueris, recumbe in novissimo loco.* Ib. Aphorismus hic ad humilitatem spectat. Eum tibi locum suadet Christus, quem ipse elegit: *Elegit* autem *abjectus esse*, & *semetipsum exinanivit.* Non velles quàm vicinissimus esse Christo? Ergo debes te infra omnes demittere, quia is se post omnes reposuit.

3. *Omnis, qui se exaltat, humiliabitur, & qui se humiliat, exaltabitur.* Ibid. Alius est ordo mundi, alius Dei. Quò quis inferior est in ordine mundi, eò superior est in ordine Dei, & è converso. Christus in ordine mundi postremus est, in ordine Dei primus. Igitur quantùm ad Christum in ordine hominum te depressisti, tantùm in ordine Dei cum eo exaltaberis. Unde ergo cœcitas tua, quâ non vis ex postremis esse? Quid amabilius, quàm esse Christo propinquum? responde tibi, & erubesce.

Feria VI.

Parabola de ove perdita.

1. *Erant appropinquantes ei Publicani, & peccatores, ut audirent illum. Et murmurabant Pharisæi dicentes: Quia hic peccatores recipit, & manducat cum illis.* Luc. 15. Quam oppositus est fastui Pharisæorum Spiritus Christi! Illi superbè despiciunt, & vitant peccatores, tanquam immundos; Christus eos allicit, & blande excipit. Uter in te Spiritus dominatur? Murmurant, quòd *peccatores recipiat.* Quam essemus miseri, si hoc non faceret! Si te non recepisset, in qua abysso volveeris?

2. *Et ait ad illos parabolam istam.* Ibid. Quâ suum institutum, & finem explicat; & sic causam reddit, cur peccatores recipiat: *Homo quidam* (ipse Christus) *ex centum ovibus,* sive ex omnibus creaturis rationalibus tum in cœlo, tum in terra, *unam perdidit,* nempe hominem, & te per peccatum. *Dimisit nonaginta novem,* nempe Angelos: ivit *ad illam, quæ perierat,* scilicet ad te: quæsivit te, quot angustiis, & doloribus! per quæ tormenta sua? quam arduas vias ivit, a stabulo usque ad crucem. Invenit te, sumpsit te in humeros suos, & deportavit te in hoc ovile, in quo vivis. Agnosce, quam turpiter erraveris: quàm sequendo unam herbulam voluptatis, in immania præcipitia deveneris. Agnosce tui Jesu benignitatem, & amorem, qui te quæsivit, inventam in hoc ovile detulit. Absit, ut posthac erres.

3. *Et veniens domum convocat amicos, & vicinos, dicens: Congratulamini mihi, quia inveni ovem meam, quæ perierat.* Ibid. O bonitas Jesu mei! Ego convocare deberem omnes creaturas, ad gratulandum mihi, inventus sum, & vitam recepi: ille

ille sibi gratulatur, quasi me invento lucrum reciperet. Ah! si tantum gaudium habet Deus te invento, noli te ei iterum subtrahere; imò verò te ipsum denuò illi dona.

SABBATHO.

Parabola de filio prodigo.

1. *HOmo quidam (dives) habuit duos filios*, justos, & peccatores; *& dixit adolescentior ex illis*, peccator: *Pater, da mihi portionem substantiæ, quæ me contigit*: Luc. 15. Talenta naturæ & gratiæ, quæ bonis & malis Deus distribuit. *Et divisit illis substantiam.* Dat enim unicuique ipse fine optimò, ut eis ad vitam æternam utamur. Seu justus, seu peccator sis, quanta accepisti à Patre tuo? quæ dona naturæ? quantum cumulum gratiarum? si alteri ea contulisset, quæ non præstitisset? quid tu illis agis.

2. *Et post non multos dies.* Ibid. Neque enim peccator diebus multis à peccato abstinet: *Adolescentior filius peregrè profectus est*, procul à patria cœlesti, procul à Patre Deo, *in regionem longinquam*, ut quò remotior esset à Patre, eò licentiosiùs viveret, nec reverentiâ oculorum Patris refrœnaretur. *Et ibi dissipavit substantiam suam*, gratiam, dona supernaturalia; Intellectum quoque, & voluntatem depravavit, *vivendo luxuriosè*, secundùm impetum suarum concupiscentiarum. Utinam tu non is sis, qui hâc parabolâ depingitur! Recogita annos adolescentiæ tuæ: *Delicta juventutis meæ, & ignorantias meas, ne memineris Domine.* Psal. 24.

3. *Et postquam omnia consummâsset, facta est fames valida in regione illa, & ipse cœpit egere.* Ibidem.

Semper

Semper enim eget, qui nihil Dei habet, qui vivit secundùm concupiscentias; nam concupiscentia *ignis est, qui nunquam dicit: Sufficit.* Prov. 30. *Et abiit, & adhæsit uni civium*, seu dœmonum, seu pravarum consuetudinum. *Et misit illum in villam suam, ut porcos pasceret*, suos appetitus, & sensuum voluptates sequeretur. *Et cupiebat implere ventrem suum de siliquis* peccatorum, *quas porci* infernales manducabant: *& nemo illi dabat* ad sufficientiam, quia, quò plùs peccabat, plùs peccare quærebat velut famens. O misera peccatoris conditio! quò devenit, qui semel à Deo recedit, & non illico revertitur! O nobilis creatura tot ornata donis, quo sponte tua decidis!

DOM. XXIV. POST PENTEC.

Filius prodigus in se revertitur, & pœnitentiâ ducitur.

1. *IN se autem reversus, dixit: Quanti mercenarii in domo Patris mei abundant panibus, & ego hìc fame pereo!* Luc. 15. Pœnitentis forma describitur: Ac primùm quidem est agnitio miserandi sui statûs, si tuus non est tam miserandus; est tamen, qui possit esse felicior, & ad hunc aspira. Non es in regione longinqua situs, qui vivis inter filios Dei; laboras tamen multarum virtutum defectu: &, quod pessimum est, eorum famem non sentis. In via perfectionis primum debet esse fames virtutis.

2. *Surgam, & ibo ad Patrem meum.* Ibid. Est propositum *non demorandi in errore impiorum.* Eccl. 17. cum spe veniæ concepta ex consideratione affectûs paterni. Vidisti, in qua jaceas imperfectionum regione: Dic tandem tibi ipsi: *Surgam:*

Pater

Pater meus cælestis non me rejiciet, qui non vult mortem peccatoris. Dixisti id sæpius: surgam: sed nunquam id seriò præstitisti. Velleitas fuit, non rosoluta voluntas. Dic ergo jam: Surgam ex hac imperfectione, nunquam amplius, etsi me mori oportuerit, in eandem lapsurus.

3. *Et dicam ei: Pater, peccavi in cœlum, & coram te.* Ibid. Est ingenua confessio, & humilis contritio, pure, quod Patrem offenderit. Si filius improviso casu patrem vulneret, re postea cognita; quis erit boni filii sensus? Unicum dolebit, se Patrem offendisse. Tu Patrem offendisti, non ita quidem ignoranter, ut non peccaveris; sed non ita scienter, ut cognoveris te Patrem offendere. *Ergo saltem amodò voca eum? Pater meus es tu.* Jerem. 3. *Jam non sum dignus vocari filius tuus.* Satisfactio est privativa, quâ se bonô, quô gaudere poterat, libenter privat. *Fac me sicut unum de mercenariis tuis.* Est positiva, quâ vult affligi. Id tu quoque age. Quoties delinquis, priva te delectabilibus, & sensibilem pœnam impone sine indulgentia. *Et surgens venit ad Patrem suum:* est propositi executio. O si talia sint tua proposita, quæ statim ad executionem deducas! Infelicissimum est, semper parturire, & nunquam parere.

FERIA II.

Filius prodigus cum gaudio à Patre excipitur.

1. C*Um adhuc longè esset, vidit ipsum Pater ipsius, & misericordiâ motus cecidit super collum ejus, & osculatus est eum.* Luc. 15. Benignitatem Dei in te peccatorem hic cogita. Non exprobrat filio malos mores, qui videt, & amat cor contritum, & humiliatum. Quam debet in te fiduciam,

ciam, & amorem tanta benignitas, & misericordia excitare? Ut priùs velis omnia mundi tormenta, & infamem mortem sustinere, quam ab eo ampliùs recedere, qui te revertentem tam benigne recepit.

2. *Dixit autem Pater ad servos: citò proferte stolam primam.* Ibid. Gratiæ justificantis; *& date annulum in manus ejus*, in signum libertatis filiorum Dei; *& calceamenta* veræ coram Deo nobilitatis, *in pedes* seu affectus ejus, quibus coërceantur, *& adducite vitulum saginatum* Christum in Eucharistia, *Et epulemur.* Vide, quantum gaudium super te peccatore pœnitentiam agente DEUS ostendit. Ah! noli illi hoc gaudium tollere, ut revertaris ad porcos.

3. *Erat autem filius ejus senior in agro: & cùm veniret, audivit symphoniam: & interrogavit, quid hæc essent.* Ibid. Audivit reversum fratrem, celebrari ei convivium; Indignatus noluit introire, donec rogatus, & persuasus est à Patre. Considera hìc non invidiam justorum, quà carent, sed magnitudinem amoris, quô Deus revertentem peccatorem recipit, quæ invidiam justis creare posset: & erigere in fiduciam eum semper accedendi, quoties etiam leviter, delinquis: quia summa ejus voluntas est, peccatores pœnitentes recipere. Ut Pater seniori filio satisfaciat, ait illi: *Tu semper mecum es, & omnia mea tua sunt.* Hæc justorum portio est, esse cum Domino, & in bonis cœlestibus cum eodem communicare. O quale solatium, *tu semper mecum es?* O qualis felicitas: *Omnia mea tua sunt!* & quis velit à tam bono Patre discedere?

FERIA

FERIA III.

De Villico iniquitatis.

1. *HOmo quidam habebat villicum, & hic diffamatus est, quasi dissipâsset bona ipsius. Et vocavit illum, & ait illi: Quid hoc audio de te? Redde rationem villicationis tuæ; jam enim non poteris villicare.* Luc. 16. In hoc villico te considera, cui Deus non tanquam Domino, sed tanquam Oeconomo dedit bona corporis, & animæ, naturalia, & supernaturalia. Nihil tui habes, etsi studiô tuô te aliquid comparâsse credas. Obligaris ergo ea omnia ad placitum Dei impendere. Erit hora, qua audies: *Redde rationem*, in quid, quo fine, quo modo ea bona impendisti? Quidquid non cessit ad gloriam Domini, dissipatum est. Ini mature rationes, quia prope est hora.

2. *Ait autem villicus intra se: Quid faciam, quia Dominus meus aufert à me villicationem?* Ibid. Unde hæc villici sollicitudo? Ex conscientia pessimæ suæ administrationis, & certitudine tollendæ villicationis. At te nulla tangit reddendæ rationis sollicitudo. O si seriò cogitares, quàm infideliter bona tibi concredita administraveris! quàm salubriter angereris! Examina, quò intellectus, cogitationes, voluntas, affectus, passiones? &c. Non ignoras tibi hæc omnia ad Dei gloriam impendenda fuisse. Itáne a te actum? quantum mundo, quantum carni, quantum amori proprio, ac vanitati datum est? Ut ergo salubris te cura subeat, cogita nunc seriò, quid facias. Postea serus erit labor, sera auxilii meditatio.

3. *Et laudavit Dominus villicum iniquitatis, quia prudenter fecisset; quia filii hujus sæculi prudentiores sunt filiis lucis in generatione sua.* Ibid. Sibi in futurum

turum prospicere, res magnæ prudentiæ est. Hoc est, in quo filii lucis superantur à filiis sæculi in suo genere. Quàm illi ad suos fines disponunt media, quàm nullum intentatum relinquunt! quàm instant impensè, & quidem *ut corruptibilem coronam accipiant!* 1. Cor. 9. Et quid agis tu, qui filius es lucis, vocatus ad nobilius institutum, gratiâ majore cumulatus, majoribus auxiliis adjutus? Filii sæculi mundo placere quærunt, tu Deo. Quas illi vigilias impendunt, quos labores, quas difficultates, quomodo die noctéque de mediis emergendi cogitant! an & tu ista pro Deo, pro æternitate absorbes?

FERIA IV.

Parabola de divite Epulone, & Lazaro.

1. *HOmo quidam erat dives, qui induebatur purpurâ, & byssô, & epulabatur quotidie splendidè. Et erat quidam mendicus, nomine Lazarus, qui jacebat ante januam ejus, cupiens saturari micis, quæ cadebant de mensâ divitis: sed & canes veniebant, & lingebant ulcera ejus.* Luc. 16. Quem tu ex duobus felicem, quem infelicem arbitraris? si sensum consulas, divitem dices felicem, Lazarum miserum. At fides contrarium docet. Cui assentiris? nonne sensus errat? Et tamen quantùm isti indulges? quàm e converso odisti necessitate premi, aut re quacunque sensui contraria molestari. Sed, quod fugis, ad salutem ducit, quod sequeris, ad perditionem.

2. *Factum est autem, ut moreretur mendicus, & portaretur ab Angelis in sinum Abrahæ.* Ibid. Hic humilis, ærumnosæ, & in mundo despectæ conditionis est finis. Brevem, & morituram afflictio-

ctionem immortale gaudium excipit. *Quàm momentaneum, & leve est tribulationis nostræ, quod æternum gloriæ pondus operatur in nobis.* 2. Cor. 4. Appende in bilance, *momentaneum*, & *æternum*: & vide, an sint *condignæ passiones hujus temporis ad futuram gloriam.* Rom. 8.

3. *Mortuus est & dives, & sepultus est in inferno.* Ibid. Hic exitus ejus, qui secundum sensum felix videbatur. *Ducunt in bonis dies suos, & in puncto ad inferna descendunt.* Job 21. Si nondum capis, quàm infelix sit vita, quæ secundùm sensum ducitur, ex fine intellige. Momentaneam, & insanam lætitiam æternum væ sequitur. Quàm meritò timere debes omnem sensûs indulgentiam! quam illum affligere! quàm coërcere! Ut ei non nimium indulgeas, ultra necessitatem nihil indulge.

FERIA V.

Cruciatus Epulonis.

1. *ELevans autem oculos vidit Abraham à longè, & Lazarum in sinu ejus.* Luc. 16. Vidit à longe Lazarum, quem vicinum nec intuebatur. Videt in gloria, quem in infirmitate despiciebat. Sic rerum vertitur ordo. Rogat: *Pater Abraham, miserere mei.* Sed serò nimis. Elapsum est miserendi tempus; Adest tempus æternæ justitiæ. In vita agendum est, quô fruaris in æternitate. *Mitte Lazarum, ut intingat extremum digiti in aquam, ut refrigeret linguam meam.* Nullô non cruciatur membrô, de sola lingua queritur. Gravius hujus fuisse tormentum crede, quia linguâ inopi Lazaro insultavit; quid si scomata dixeris, aculeos, detractiones? &c.

2. *Et dixit illi Abraham : Fili, recordare, quia accepisti bona in vita tua.* Ibid. Quæ? Concupiscentiæ carnis : *epulabatur quotidie* : concupiscentiæ oculorum : *erat dives* : superbiæ vitæ : *induebatur purpurâ & bysso. Et Lazarus similiter mala.* Quæ? illis bonis contraria. Nam mendicus erat, ulcerosus, despectus. *Nunc autem hic consolatur, tu verò cruciaris.* Hæc vicissitudo est : si hìc gaudium, ibi tormentum; si hìc tormentum, ibi gaudium. Noli tibi persuadere, & hìc tibi posse esse secundùm sensum bene, & ibi secundùm animam. Ergo, quantum hìc cruciatum sensui inferes, tantùm gaudebis ibi : quantùm hìc illi concedes, tantùm ibi gaudio, & gloriæ detrahes.

3. *Habent Moysen, & Prophetas, audiant illos.* Ibid. Ita epuloni, ut Lazarus ad fratres vivos pœnarum nuncius mittatur, roganti respondetur. Noli quærere, ut Deus te per inusitata media ad vitam æternam dirigat. Ut ipse tibi compareat, ut Angelum mittat, qui voluntatem Dei explicet. Habes Superiores, per quos regaris. His te committe. Ita enim Deus statuit ordinate mundum regere. Ergo usitatis mediis utere, & accuratè iis insiste, quæ statuunt leges.

FERIA VI.

Parabola iniqui Judicis, & Viduæ.

1. *Oportet semper orare, & nunquam deficere.* Luc. 18. Si nullum sit tempus expers periculi, adversùs quod oratio sit præsens remedium, tum semper oportet orare. Sed quæ hora est, quâ tibi periculum non faciunt mundus, caro, dœmon, quâ in te non est lucta spiritûs, & carnis? Hoc periculum tantò gravius est, quantò occultiùs. Noli ab ora-

oratione deficere. Ubi deficis, hostis proficit. Verè, & instanter orantibus Deus assistit.

2. *Vidua quædam erat, & veniebat ad Judicem dicens: Vindica me de adversario meo. Et nolebat per multum tempus.* Ibid. Etsi esset iniquus Judex, *qui nec Deum timebat, nec hominem reverebatur;* Vidua tamen quotidie eum interpellabat, & toties repulsa orare non desistebat. Videris tibi à Deo repelli, quod non impetres ab hac, aut illa tentatione liberari? *Non vult Deus per multum tempus.* Imò tamdiu non vult, quamdiu non aufert a te spiritum orationis, quia tamdiu te hôc clypeô protegit. Si tu illum rejicias, Deum non culpa.

3. *Post hæc autem dixit Judex: Molesta est mihi hæc vidua: vindicabo illam.* Ibid. Si iniquus Judex hoc fecit, *Deus autem non faciet vindictam electorum suorum clamantium ad se die ac nocte?* En habes promissionem vindictæ de adversariis tuis. Si nondum eam sentis, signum est, quòd non ita ores, sicut illa vidua. Dic, quo affectu oras contra illum adversarium, qui blanditur carni, & repugnat spiritui: Æstimationem sequuntur affectus. Forte nec æstimas tuum hostem, affectum carnis, amorem tui, &c. Et quomodo credam te tanto affectu contra eum orare? Agnoscere ergò debes te hostem tui, & agere, quæ in hostem ageres; & non cum hoste tuo conspirare.

SABBATHO.

Parabola Pharisæi, & Publicani orantium.

1. *PHarisæus stans:* Luc. 18. Estne hæc humilis corporis compositio ante Deum? *Orabat: Deus, gratias tibi ago, quià non sum sicut cæteri hominum.* Quæ arrogantia, quæ nullo excepto,

omnes præ se despicit? *Raptores, injusti, adulteri.* Tales alios judicat, qui se magnum æstimat. *Velut etiam hic Publicanus.* Qui sibi uni magnus est, temerè de alio judicat, cujus interna non novit. *Jejuno bis in Sabbatho, decimas do omnium, quæ possideo. Quæ ista* suarum opum est jactantia: quæ mica orationis est in tota hac oratione? damnas jactabundum Pharisæum? Vide, ne sis talis, aliorum contemptor, tui æstimator. *Ne dicas sufficiens mihi sum.* Eccl. 11.

2. *Et Publicanus à longè stans.* Ib. Sed non erecta cervice, indignum se reputans, qui propiùs aram accederet. *Non audebat nec oculos ad cœlum levare;* ex intima sui confusione. *Sed percutiebat pectus suum* dolore contritum, dicens: *Deus propitius esto mihi peccatori.* Sibi veniam humiliter rogat. Accipe formam, quam orans sequaris. Sit oratio, & meditatio tua humilis: occupetur in tui ipsius cognitione, in expurgatione animi à pravis affectibus.

3. *Dico vobis: Descendit hic justificatus in domum suam ab illo.* Ibid. Habes hìc de utroque orante sententiam Dei. Justificatur humilis, damnatur superbus. Ita tu semper melior ab oratione surges, si ejus tempore versatus fueris in humili tui cognitione, & abjectione, iisque affectibus, qui hanc consequuntur. S. Aug. in Psalm. 93. *Videte fratres, magis placuit Deo humilitas in malis factis, quàm superbia in bonis factis. Ita Deus odit superbos.* Hinc nec te laudabis, nec laudari affectabis. Vives te, & Deo contentus.

DOMIN. XXV. POST PENTEC.

Repuerascendum pro Regno Dei.

1. *ADferebant ad illum infantes, ut eos tangeret.* Marc. 10. Multum refert; quibus quisque imbua-

imbuatur principiis à teneris annis. Ipse hoc experiris. O si statim allatus fuisses ad Christum! si instructionem te adducere volentium acceptâsses! Hoc non egisti? expedit ergo, ut jam per virtutem fias parvulus, & te à Superioribus ad Christum duci patiaris: idque tantò magis, quantò in vocatione es tenerior. Quia ab hoc principio omnis reliqua vita dependet. Talis in omnem vitam eris, qualis e prima novitiatûs disciplina abibis.

2. *Quod cùm viderent Discipuli, increpabant eos. Jesus autem dixit: Sinite pueros venire ad me.* Ibid. Ostendit Christus, quàm charum sibi sit, animas innocentes ad se venire. Venisti innocens? gratiam inæstimabilem es consecutus. Ex quo tantò gravius tibi incumbit debitum, innocentiam apud Christum conservandi. Roga ergo Dominum semper, ut in hunc finem in Eucharistia cor tuum tangat. Committuntur tibi juxta vocationem tuam parvuli? Cura, ut ad Christum adducas per virtutem, quàm ut per scientias illumines. Non minùs enim ad hoc obligaris, quàm ad istud. De utroque Deo respondebis.

3. *Talium est enim regnum cœlorum.* Ibid. Adverte non *istorum* tantùm, qui non possunt peccare; sed talium, qui per virtutem non volunt, *est regnum cœlorum.* Ergo debes repuerascere: peccata, & imperfectiones omnino ignorare, ne facias; simplicitate quadam velut naturali, in bonum ferri; nisi hoc facias, statutum est: *Quisquis non receperit regnum Dei velut puer, non intrabit in illud.*

FERIA II.

Dives adolescens eruditur ad vitam æternam.

1. *ECce unus accedens ait ei: Magister bone, quid faciam, ut habeam vitam æternam.* Matth. 19.

Quantum in hoc adoleſcente eſt vitæ æternæ deſiderium! ſed quantum eſt tuum? Ex cura, quam ejus conſequendi causâ impendis, menſurare potes. Si parùm, aut rarò ſollicitus es, nullum eſt tuum deſiderium. Et tamen eſt neceſſarium. Ergo quotidie quære potiùs, quid faciam, quàm quid docebo, quid diſcam, quid loquar? ſcientiis & verbis non obtinetur cœlum, ſed factis.

2. *Qui dixit ei: ſi vis ad vitam ingredi: ſerva mandata.* Ibid. Quod ſæculari de mandatis Dei, hoc religioſo de ſuis regulis dicitur. Non dico; non ibis ad cœlum, ſi regulas, quæ ſub mortali non obligant, non ſerves: ſed dico, non ibis vià tuæ vocationis, non ibis expeditiùs. Imò ſi ſpernis, ægrè ibis: quia, *qui ſpernit modica, paulatim decidet.*

3. *Dicit illi adoleſcens: Hæc omnia cuſtodivi à juventute mea.* Quàm felix, ſi hoc dicere poſſis de juventute tua in vita ſæculari! Quam felix, ſi ab ingreſſu religionis dicere poſſis te regulas obſervâſſe! ſed in utroque quàm procul abes! hoc ipſum tibi motivum eſſe debet ad accuratam earum obſervationem: quia Deus vult te per hanc viam ad ſalutem dirigere.

FERIA III.

Diviti adoleſcenti ſuadetur perfectio.

1. *Ait illi Jeſus: Si vis perfectus eſſe, vade, vende omnia, quæ habes, da pauperibus, & habebis theſaurum in cælo.* Matth. 19. Marcus præmittit cap. 10. Jeſus *intuitus eum, dilexit eum.* Sed quomodo oſtendit dilectionem? docendo viam perfectionis, & theſaurum ſpondendo. Docet enim non tantùm quomodo ſalvus fiat, ſed quomodo in gloria major evadat. Quæ felicitas tua, ſi eam bene

bene assequaris, qui sic vocatus es? Quàm nihil est, quod dimisisti! quàm magnum, quod reponitur! Majorem hunc thesaurum reddere potes, si affectum à terrenis semper magis purifices.

2. *Cùm audisset adolescens, abiit tristis: erat enim habens multas possessiones.* Ibid. Vide, quantùm noceat affectus ad creaturas. Ille enim innocens adolescens à Christo avellitur. Sed & tu hôc malô laboras. Vis hôc commodô tuô non carere, & simul cœlum obtinere. Emendum est cœlum; non plura dando; sed minus retinendo. Isai. 48. *Elegi te in camino paupertatis.* Qui affectu purior in hoc camino est, electus est. Quis hic tibi ad hoc medium obtinendi cœlum est affectus? quàm ab omni creatura avulsus?

3. *Jesus autem dixit discipulis suis: Amen dico vobis, quia dives difficilè intrabit in regnum cœlorum.* Ibid. Veritas hæc scripta plana est. Ergo à contrario pauper non difficile intrabit in regnum cœlorum. Quàm gratulari tibi potes, quòd Deus te ad viam cœli reposuerit, quâ faciliùs id obtineas. Sed non crede satis esse, quòd reliqueris omnia, nisi & te relinquas, & affectu à creaturis recedas. Non enim Christus tibi difficultatem cœli facit, sed tu ipse, seu affectus inordinatus.

FERIA IV.

Prœmium eorum, qui relictis omnibus Christum sequuntur.

1. *TUnc respondens Petrus dixit ei: Ecce nos reliquimus omnia, & secuti sumus te: quid ergo erit nobis?* Matth. 19. Ad quæstionem de prœmio duo præmittit Petrus. 1. *Reliquimus omnia.* 2. *Secuti sumus te.* Quasi tacite dicat: non auderem

auderem de pœmio quærere, nisi hæc nos præstitisse ostenderem. Reliquistine omnia? etiam te ipsum! curam commodorum, honoris, sensualitatum? O quàm tibi mentiris te reliquisse *omnia*, si hæc non reliquisti? Esne Christum secutus? In paupertate, contemptu? &c.

2. *Jesus autem dixit: Amen dico vobis, quòd vos, qui secuti estis me, in regeneratione cùm sederit Filius hominis, sedebitis & vos super sedes duodecim, judicantes duodecim tribus Israël.* Ibid. Dignum est honorari a Christo eos, qui ejus amore relictis omnibus facti sunt despecti. Quàm tunc jucundum erit Christum inopem, & contemptum elegisse? Cur ergo nunc non eligis? An nunc alia veritas, tunc alia? Dies Domini revelabit falsum, quô nunc niteris; verum, quod spernis. Quoniam honor ille, præsente contemptu venalis est.

3. *Et omnis, qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut agros propter nomen meum, centuplum accipiet, & vitam æternam possidebit.* Ibidem. Relinquenti sua spondetur prœmium. Quantum? Centuplum. Neque id in alteram vitam rejicitur, sed in hac datur. Quid utilius? Adjicitur certitudo futuræ vitæ? Quid jucundius? Quare ergo quandoque tristis es anima mea? Fierine potest, ut non vivas contenta tuô centuplô? Non recipio, inquis. Mentiris. Marc. 10. *Nemo est, qui reliquerit omnia, qui non accipiet centies tantùm nunc in tempore hoc cum persecutionibus.* Si non recipisse te dicis, mendacem facis Deum. Non experior, inquis. Ergo vere non reliquisti omnia, non te omnino exspoliasti. Ergo affectum omnem evacua, ut experiaris.

FERIA

FERIA V.

Parabola operariorum in vinea.

1. *SImile est regnum cœlorum homini patrifamilias* (hic Deus est) *qui exiit primò manè, circa horam tertiam, sextam, nonam* (in omni hominum ætate) *conducere operarios in vineam suam.* Matth. 20. Sive in statum quendam cuique certum vivendi. *Circa undecimam verò exiit, & invenit alios stantes, & dicit illis, quid hìc statis tota die otiosi?* Agnosce te in vineam ad societatem vocatum, & gratias age. Vide, ne hìc sis otiosus, si fortè, antequam conducereris, fuisti. Nihil est magis tuum, quàm tempus, cujus usus à te uno solo pendet, ut omni momento uti possis vel in vitam, vel in mortem. Sed nihil est minùs tuum, quàm tempus; cujus æquè, ac vitæ tuæ abusus est vetitus. *Quod enim vivimus, Deo vivimus.* Et quantùm tu temporis projicis otiosis colloquiis? *Tantam gloriam omni hora negligis, quanta bona interim facere potuisses.* S. Bonavent. l. 1. de prof. Relig. cap. 13.

2. *Cùm serò autem factum esset.* Ib. (Primô post mortem momentô) *dixit vineæ procuratori: voca operarios: & redde illis mercedem.* Quanto hoc verbum erit solatio! sed solùm operariis, non otiosis. Illum vesperum sæpe cogita. *Adesse festinant tempora.* Deut. 32. Reddit ergo mercedem, æqualem omnibus, etsi alii longiore, alii breviore tempore laboraverint. Deus enim in opere magis fervorem, & puritatem intentionis attendit, quam tempus impensum. Veneris autem mane aut serò, ad mensuram fervoris recipies. Noli tibi de annis religionis blandiri. Deus ponderat fructum emendationis.

3. *Venientes autem primi, & accipientes murmurabant.* Ibid. Hic seniorum, sed tepidorum defectus est. Putant sibi plus deberi, quia diutiùs sunt in religione; & non cogitant, quo animo, quo profectu. *Nos portavimus pondus diei, & æstûs:* Contemnunt alios. *Hi novissimi unâ horâ fecerunt:* Isti juvenes, heri nati, &c. Et non conferunt suum teporem, cum illorum fervore. Denique invident: *Pares illos nobis fecisti:* si quid juveni bene merito concedatur, si elevetur, &c. Quibus meritò respondetur: *Non facio tibi injuriam.* Absint ista à te; sed, quantùm tempore, tantùm virtutibus, & meritis procede.

FERIA VI.

De Lazaro ægrotante.

1. *MIserunt ergo sorores Lazari ad Jesum, dicentes: Ecce, quem amas infirmatur.* Joan. 11. Quærunt fratris sanitatem ab optimo medico cum fiducia, & indifferentia. Non allegant sua merita, nec suum, aut fratris in Christum affectum; sed solum amorem Christi in Lazarum. Id enim, quô solô persuadetur, ut nobis benefaciat, est amor, quo in nos fertur: *Dixit ei Jesus: Infirmitas hæc non est ad mortem, sed pro gloria Dei.* Sanô judiciô credere debes morbum illum fuisse Lazaro beneficium, quòd inde emergeret gloria DEI. Non aliud de tuis malis judica, ut te illis subdas humiliter, ne Deo gloriam fureris.

2. *Diligebat autem Jesus Martham, & sororem ejus Mariam, & Lazarum.* Ibid. Quomodo ergo, *ùt audivit, quia infirmabatur, tunc mansit in eodem loco duobus diebus?* Hoc ergo est amare, non succurrere in tempore? pati amici mortem, amicorum af-

flictio-

flictionem? Ita Deus amat, non molliter, sed utiliter ad finem, ad quem nos creavit. Patitur, & vult Lazarum mori; quia hoc erat pro gloria Dei. Credisne Deum velle eas afflictiones, quas pateris? Certe si nollet, non affligerent. Ergo crede esse pro gloria Dei; quia, quidquid vult, ad hunc finem vult. Hoc si serio cogitaveris, mollius feres.

3. *Lazarus mortuus est: & gaudeo propter vos, ut credatis, quoniam non eram ibi.* Ibidem. Ostendit Jesus, ita à sua providentia ordinari ea, quæ putamus mala, ut inde emergant bona. Et hunc ex afflictionibus tuis vult fructum Deus, nisi tu impedias. Pateris? Vult, ut credas eum esse Dominum, se servum; eum posse de te ad libitum disponere, te obligatum obsequi. *Sed eamus ad eum.* Hoc in omni tribulatione solatium cape, quod ait per Psalm. 90. Deus. *Cum ipso sum in tribulatione.*

SABBATHO.

Venit Jesus Bethaniam, ut Lazarum resuscitet.

1. *VEnit ergo Jesus, & invenit eum quatuor dies in monumento habentem.* Joann. 11. Non illico Deus adest afflictis rebus, sed desperatis; vel ut, dum humana juvare non possunt remedia, ipse adjuvisse intelligatur; vel ut nostra quoque quamdiu possumus, applicetur industria. Sic in Domino spera, ut tu quoque ad te juvandum coopereris: sic cooperare, ut spem totam in solo Deo reponas.

2. *Domine, si fuisses hîc, frater meus non fuisset mortuus.* Ibidem. Duarum sororum Marthæ, & Mariæ

Mariæ hæc eſt querela, ſed modeſta, & amica. Errant, ſi credant, quòd abſens corpore mortem impedire non potuerit. Potuit; ſed non voluit: imò ideo adeſſe diſtulit, ut non velle intelligeretur. Mira res, quòd Dei voluntatem ad noſtram trahere velimus. Oppoſitum faciendum eſt. Divina voluntas eſt noſtra regula. Si tuam illi perfectè ſubſternas, nihil unquam eveniet mali: quia, quàm illa eſt Deus, tam malum velle non poteſt.

3. *Martha vocavit ſororem ſuam ſilentiô dicens: Magiſter adeſt; & vocat te.* Ibid. Quæ fidelitas Marthæ? Vult participem ſolatii Mariam. Quod ſolatium Mariæ? *Magiſter adeſt.* Quæ dulcedo? *vocat te.* Quis affectus, & amor Mariæ? *Ut audivit, ſurgit citò, & venit ad eum.* Eſtne tuus tantus, ut ſtatim properes, cùm te Deus, vel obedientiæ ſignô, vel bona inſpiratione vocat? Non detinent te aliquando ſolatiola humana? Maria autem reliquit Judæos, *qui erant cum ea in domo, & conſolabantur eam.*

DOM. XXVI. POST PENTEC.

Lazari reſuſcitatio.

1. *JEſus ergo, ùt vidit eam plorantem, infremuit ſpiritu, & lachrymatus eſt. Dixerunt ergo* Judæi: *Ecce quomodo amabat eum.* Joan. 11. Ex paucis lachrymis, quas Chriſtus pro Lazaro fudit, colligunt Judæi magnum illius in hunc amorem, quem non capiunt, ſed admirantur. Majora pro te fecit Chriſtus: ſanguinem fudit; vitam poſuit? in S. Euchariſtia ſe ipſum dedit: & amorem nondum intelligis? ſi intelligeres, redamares: non verbô,

verbô, sed opere. Hoc certe non satis ostendis. Nam qualia sunt opera tua?

2. *Ait Jesus: tollite lapidem.* Ibid. Quæ in suscitatione Lazari aguntur, typus sunt eorum, quæ fiunt, ut ab imperfectione tua surgas. Tollendus est lapis, & affectus omnis, qui impedimento esse potest ad resurgendum. Posset Jesus verbô eum tollere, sed mandat tibi, ut tollas: quia tuam vult cooperationem: tu autem velles, ut se solo te sanctum faceret, & tu nullam subires difficultatem. *Dicit ei Martha: Domine, jam fœtet: quatriduanus est enim.* Agnosco fœtorem imperfectionum mearum, in quibus non quatriduo, sed multis annis jaceo. Sed quàm bonus Jesus! non offenditur fœtore, ut abstineat suscitare. Miserum me, si ejus bonitas non esset tanta?

3. *Tulerunt ergo lapidem.* Ibid. In circumstantiis resuscitantis Jesu, & resuscitati Lazari agnosce, quid tecum agatur, ut resurgas. 1. Ergo *tulerunt lapidem.* Quia ponenda est cordis durities, & obstinatus affectus. 2. *Elevat sursum oculos*: quia cogitatio à terrenis vertenda est ad cœlestia. 3. *Voce magna clamat*: quia audiri vult, ut inspirationibus ejus obsequaris. 4. *Prodit Lazarus ligatus manus, & pedes*: quia etiam post mille proposita, quibus tibi videris resurgere, adhuc adhærent tibi pravi habitus. Sed de his dicitur: *solvite eum*: ut iis tollendis seriò allabores.

FERIA II.

Filii Zebedæi primas sedes ambiunt.

1. *ACcessit ad eum mater filiorum Zebedæi cum filiis suis, petens ab eo: Dic, ut sedeant hi duo filii mei unus ad dexteram, & alter ad sinistram in regno tuo.*

tuo. Respondens Jesus dixit; Nescitis, quid petatis. Matth. 20. De regno agunt, dum Christus de cruce. Etiam in schola Christi reperitur ambitio. Didicisse in hac debebas humilitatem & tui contemptum. O pessime discipule, qui terrena sapis, & punctum honoris quæris, ubi Deus abjicitur! *Verè nescis, quid petas.* Regnum Dei non acquiritur honore, sed contemptu. Hunc tu fugis, & tamen vis regnum Dei. Quæ stoliditas tua?

2. *Ait illis: potestis bibere calicem?* Ibid. Insinuat viam obtinendi regnum: non sedendo, sed per violentiam, per passionem, per mortificationem. *Quem ego bibiturus sum.* Si dicat tibi Jesus; Ego Dominus tuus, Deus tuus præcedam te. Amarus est calix, ad cujus solam cogitationem ego, sanguinem sudabo: sed tamen *bibiturus sum:* quid tu dices? Ah resolve te: dic animose: possum per gratiam tuam, & volo. Dulcior est, postquam Jesus eum bibit. Quid non fecisti pro noxia in terris gloria? & vilius tibi erit cœlum?

3. *Sedere ad dextram meam, vel sinistram meam, non est meum dare vobis.* Ibid. Vobis ambitiosis, & nondum meritis; sed sola cognatione prætendentibus: *Non sibi potestatem deesse asserens, sed meritum creaturis.* Ambr. l. 5. de fid. c. 2. *Regnum cœlorum non personæ, sed vitæ paratum est.* S. Hier. Merita ergo Christus exigit. Sed quæ sunt tua? quam lentus affectus! quam sterilis manus?

FERIA III.

Cœcus ad Jericho illuminatus.

1. *BArtimæus cæcus sedebat juxta viam mendicans.* Marc. 10. In hoc cœco statum animæ tuæ con-

considera. 1. *Cæcus* es ad divina, quibus intelligendis mentem non applicas; &, dum lucem mundi quæris, cœli amittis. 2. *Sedes* in torpore animi, dum in spiritu nihil progrederis, etiam post tot annos religionis. 3. *Juxta viam es*, non in via regularum tuarum. 4. Mendicas à transeuntibus creaturis solatiola, non à Deo, quem fastidis. Nonne tædet, & pudet te miseriæ tuæ?

2. *Cùm audivisset, quòd Jesus Nazarenus est, cœpit clamare.* Ibid. Quod in cura corporis egit hic cœcus, agendum tibi est in cura animæ. 1. Captat primam occasionem: tu quot præteriisti? quæ hodie dabitur, forte ultima est. 2. Increpitus à turba, clamat: *Jesu fili David, miserere mei.* Non placebit mundo, tumultuabuntur passiones; perseverandum est, quia contra sensum eundum est. 3. *Prôjectô vestimentô suô exilit.* Projicienda est larva simulatæ vitæ, quæ te tegit, & in candore animi ambulandum.

3. *Jesus dixit illi: Quid tibi vis faciam?* Bonitas Dei magna! sed perversa tua cœcitas, si quærendum à te sit: quid tibi velis fieri, & non potiùs cum indifferentia, & promptitudine quæras. *Domine, quid me vis facere?* Si videre nolis, quantò præstantiùs sit, te Dei voluntati adhærere, aut superiorum, quàm eorum voluntatem ad tuam flectere. Dic cum cœco: *Domine, ut videam* voluntatem tuam; quam, ubi vides, debes illuminatus *eum sequi in via.*

FERIA IV.

Zachæus quærit Jesum videre.

1. *ET ecce vir, nomine Zachæus; & hic Princeps erat Publicanorum, & ipse dives: & quærebat*

Jesum

Jeſum videre, quis eſſet. Luc. 19. Mira, quia rara res, *dives, & Princeps Publicanorum*, deſiderat videre Chriſtum, ſed motus inſtinctu Spiritûs Sancti: ad quem inſtinctum quærebat. Ut videas non curioſum tantùm, aut languidum fuiſſe deſiderium, ſed operativum. Scio, quòd velis videre Jeſum; ſed non quæris: non adhibes conſtanter ea media, quæ huc faciunt. Miſerum te, qui meris deſideriis conſumeris.

2. *Et non poterat præ turba, quia ſtaturâ puſillus erat.* Ibidem. Duo hìc habes, quæ te impediunt, quò minùs Deum perfectè videas, & ei propè jungaris. Primum eſt *turba*, ſeu tumultuantes tui affectus, & indomitæ paſſiones animi, hæ, ubi te vis Deo applicare, te retundunt. Secundum eſt, puſillanimitas tua, quâ nec ſuper illas emines, nec perrumpis. Agnoſce ex te ipſo, quàm hoc verum ſit, ut cognitione hac ad eas opprimendas ducaris.

3. *Et præcurrens aſcendit in arborem ſicomorum, ut videret eum, quia inde erat tranſiturus.* Ibidem. Hìc habes, quid agere debeas, ut Jeſum videas. 1. Debes *præcurrere* turbam, aſſidua præmeditatione, & declinatione occaſionum, quibus ſoles tuis paſſionibus obſequi. Laberis: quia, quid agas, non ſatis cogitas. 2. Debes te collocare cò loci, quò *Chriſtus eſt tranſiturus*, id eſt, occaſionem boni quærere, & amplecti. 3. Debes *aſcendere ſicomorum*, id eſt, *vanitatem ſæculi veſtigiô proterere.* S. Ambroſ. lib. 8. in Luc. Debes id non refugere, quod mundani cenſent ſtultitiam. Quid tibi ad hæc animi eſt.

FERIA

FERIA V.

Zachæus Christum excipit hospitio.

1. *SUspiciens Jesus vidit illum, & dixit: Zachæe festinans descende; quia hodie in domo tua oportet me manere. Et festinans descendit, & excepit illum gaudens.* Luc. 19. Non deerant plura Christo diversoria: Zachæi domum elegit, quia ille maximô ejus videndi tenebatur desideriô. Desideriô ergo nostrô trahitur maxime. Noli à desiderio remittere, etiam cùm inveneris Christum; quia semper habes, quod quæras. Quidquid enim scias, & agas, semper plus est, quod nec scis, nec agis. Fructus desiderii est, quod Christus divertat. Quomodo? *oportet*, quasi cum quadam necessitate, *me manere:* non transeunter divertere. Vellésne hoc tibi evenire? Ergo accende in te desiderium Christi.

2. *Stans autem Zachæus*, jam generosus, & ad calcanda bona mundi resolutus: *Dixit ad Dominum: Ecce dimidium bonorum meorum do pauperibus; &, si quid aliquem defraudavi, reddo quadruplum.* Ib. Quod fuit desiderium absentis Christi, migravit in amorem præsentis. Quasi non posset hic amor stare cum amore temporalium, statim horum contemptus secutus est. O quoties divertit ad te Christus, idem omnino, qui ad Zachæum! Et necdum fastidis tua commoda, & sensuum oblectamenta. Unde hoc? quia nec vivum habes Christi desiderium, nec amorem. Age, si erro, quibus operibus probas amorem?

3. *Ait Dominus ad eum: Quia hodie salus domui huic facta est.* Euthymius hìc: *Salus facta est ejecta perditione, quæ in ea morabatur.* Audis, quòd non antea fiat salus, quàm ejiciatur perditio? *Ex te*

perditio tua. Os. 13. Non ergo antea salus, quàm tu a teipso ejiciaris; nisi exturbas amorem excellentiæ, commoditatum, gloriæ. Si hæc menti tuæ adhuc inhærent, longe es à salute: nec Christus in te inhabitat. Recede à te, & Christus, ac cum eo salus accedet ad te.

FERIA VI.

Granum frumenti cadens in terram.

1. *NIsi granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit, ipsum solum manet; si autem mortuum fuerit, multum fructum affert.* Joan. 12. S. August. tract. 51. *Seipsum Jesus dicebat: ipse erat granum mortificandum.* Cecidit hoc granum in terram mortalitatis nostræ, mortificatum est per passionem & crucem. Fructum attulit salutem omnium prædestinatorum, & gratias reproborum. An & tu granum es in spica Ecclesiæ, aut Religionis, quæ ex illo grano prodiit? Debebis ergo fieri *panis Christi*, ut de de se ajebat S. Ignatius Mart. Ergo debes triturari, ergo moli, ergo subigi, ergo in fornace multarum adversitatum excoqui. Non hoc ages, ac patieris, ut Christi panis efficiaris?

2. *Qui amat animam suam, perdet eam; & qui odit animam suam in hoc mundo, in vitam æternam custodit eam.* Ibid. Sensum de grano frumenti ad nos extendit, ut multum fructum feramus in vitam æternam. In qua tu classe es? amantium animam suam sensuali amore, an eam odio habentium, resistentium pravis appetitibus, & sensui nihil indulgentium? A te stat, ut hoc, aut illud eligas. At obsecro, non consule sensum, sed finem. Hìc amantium est ibi perditio, & in æternum.

num. Veritas dixit. Hic mortificantium est ibi beatitudo æterna. Huc consilia dirige, quò creatus es.

3. *Si quis mihi ministrat, me sequatur.* Ibid. Ad eos sermo est, qui ministrant Christo in procuranda aliorum salute. Ab his *operum sequelam, ac imitationem exigit.* S. Chrysost. per viam solidæ mortificationis; quam cùm suadere debeant omnibus, quos volunt in viam salutis adducere: necessarium est, ut & ipsi eam ambulent. Quid ergo tu agis? vis ministrare Christo, sed non vis mortificari. Si rei ipsius honestas, & Christi exemplum tibi hoc non persuadent, persuadeat prœmium. *Ubi ego sum, illic & minister meus erit.*

SABBATHO.

Christus in Cruce exaltandus.

1. *EGo si exaltatus fuero à terra.* Joan. 12. Sermo est de exaltatione in Cruce. Suam ergo exaltationem, & gloriam constituit Christus in Crucis humilitate. Et nos *gloriari oportet in Cruce Domini nostri Jesu Christi.* Gal. 6. Quàm vereor, ut tu gloriam tuam quæras non in confusione! sed in laude hominum, in plausu, in jactantia talentorum. Hoc verò est gloriæ Christi adversari. *Omnia traham ad me ipsum*, hoc est, meæ potestati subjiciam. Per Crucem enim adeptus est Christus, *ut in nomine Jesu omne genu flectatur.* Philipp. 2. Scis, quare passiones tuas tibi non subjicias? quia non *exaltaris à terra*, non ascendis in crucem per calcatam superbiam. Posthac ergo *absit tibi gloriari, nisi in Cruce Domini nostri Jesu Christi.*

2. *Respondit ei turba: Quomodo tu dicis: Oportet exaltari Filium hominis? Quis es iste Filius hominis?* Ibid. Hæc est ignorantia turbæ. Videt, & audit præsentem *Filium hominis*, & non agnoscit. Tu quidem ignorantiam similem non prodis verbis, sed factis. Offert se humilitatis occasio: audis interne monentem Deum: hìc calca tuam superbiam. Respondet confusionis timor: erit alia occasio: non opus est hæc publicè fieri, &c. Tanquam Christus non esset in facie mundi suspensus. Meritò ergo te reprehendat Christus: *Adhuc modicum lumen est in vobis.* Meritò moneat: *Ambulate, dum lucem habetis*, licèt modicam, quâ utendum est, ut ad majorem pertingas.

3. *Cùm autem tanta signa fecisset coram eis*, turbis, *non credebant in eum.* Ibid. Vita prava, & corrupta adferebat impedimentum. Multa Christi dogmata intelligis mente, sed, quia pravi affectus aliò inclinant, facto non exprimis. *Verumtamen ex Principibus multi crediderunt in eum;* quàm imperfectè! Nam *propter Pharisæos non confitebantur, ut è Synagoga non ejicerentur.* Quid non possunt humani respectus? *Dilexerunt enim gloriam hominum magis, quàm gloriam Dei.* O pudor! ne displiceas homini, eligis Deo displicere.

DOM. XXVII. POST PENTEC.

Ex lumine quisque suo judicabitur.

1. *EGo Lux in mundum veni, ut omnis, qui credit in me, in tenebris non maneat.* Joan. 12. Sedemus in tenebris intellectûs obfuscati, & in umbra mortis, quam nostræ faciunt concupiscentiæ. Offert se lux, ut inveniat nos. *Qui sequitur me, non ambulat in tenebris.* Joan. 8. Sed amamus magis tene-

tenebras. Unde? quia lux hæc non est otiosa, fides non sufficit mortua, sed operativa esse debet. Piget lucem semper se moventem, Christi virtutes sequi. Et semper ita? Ademptam corporis lucem ut recuperes, quid non ageres? tam parvi est tibi lux animæ?

2. *Qui spernit me, & non accipit verba mea, habet, qui judicet eum. Sermo, quem locutus sum, ille judicabit eum in novissimo.* Ibid. Absit, inquis, ut spernam Christum: immane hoc scelus: At non *accipis verba* ejus per inspirationes, & lumina, per regulas, per superiores tibi dicta. Atqui hoc ipsum est Christum spernere. Hæc *te judicabunt in novissimo.* Dicetur enim: hoc lumen oppressisti, hanc admonitionem sprevisti, hanc regulam proculcâsti. Vide ergo, ne, qui spernis, spernaris.

3. *Ego ex me ipso non sum locutus, sed, qui misit me, Pater, ipse mihi mandatum dedit, quid loquar.* Ibid. Quàm felix in illa hora futurus es, si dicere possis; ex me ipso nihil locutus sum, nihil egi: sed omnia ex mandato Dei, vel superiorum. Sed hoc forte magis voves, quàm præstes. Nihil agis ad invitationem sensûs? Nihil dicis ex passione? Hócne est agere, & loqui ex mandato Patris? Noli te supremô illô solatiô privare, quod nemo tibi alius dare, aut tollere potest, quam tu ipse.

FERIA II.

De Ficu maledicta.

1. *MAnè revertens in civitatem, esuriit. Et videns fici arborem unam secus viam, venit ad eam, & nihil invenit in ea, nisi folia tantùm.* Matth. 21. In hac ficu te considera. Esurit Dominus

fructus operum tuorum; quos, si ingenuus es, hoc ipso titulo reddere debes, quia ille esurit. Venit ad te per tot gratias, quas ad bene operandum impertit. Veniet per particulare judicium in morte. Age, quos fructus pertulisti? nihil invenit, quod sapiat; Quâ delusisti homines, simulatio, & externa virtutis facies, fuerunt *folia tantùm.* Vellésne in illo judicio ita fructuum vacuus inveniri?

2. *Et ait illi: Nunquam ex te fructus nascatur in sempiternum* Ibid. Et quare? quia tantùm folia habet. Sed tamen *nondam erat tempus ficorum*, ait Marc. c. 11. Mystica est significatio. Si ab arbore extra fructuum tempus fructum requirit, tantò certius requiret à te in tempore reddendæ frugis. Et adhuc tempus negligis? Occasiones præteris? gratias dissipas? Et solis contentus foliis simulas fraudulenter virtutem? Non times illud? *Maledictus, qui facit opus Dei fraudulenter.* Jerem. 48.

3. *Et arefacta est continuò ficulnea.* Ibid. Subtractô scilicet succô, quô aleretur. Hæc est eorum pœna, qui gratiis non respondent. Succus, quô alantur in fructus bonorum operum, sunt auxilia gratiæ; hæc meritò subtrahuntur iis, qui non utuntur. Hi exsiccantur deserti gratia, sinè qua certum est, non posse à nobis ullum opus meritorium fieri. Unde, qui noluerunt, cùm poterant; non poterunt, cùm volent. Non satis hoc est, ut ad correspondendum gratiis te moveat?

FERIA III.

Parabola Vineæ elocatæ.

1. *HOmo erat Paterfamilias (Deus) qui plantavit vineam.* Matth. 21. Animam tuam, & *sepem*

ſepem circumdedit ei, mandatorum, ac regularum; *& fodit in ea torcular* Sacramentorum, ex quibus gratia fluit: *Et ædificavit turrim*, ſive providentiæ ſuæ, ſive Angelicæ protectionis, ſive ſuperiorum vigilantiæ, *& locavit eam agricolis*, tibi plantavit ergo te, qui creavit te, in ſpem fructûs, ut Dominum Deum tuum laudes, & verearis eique ſervias. At quem fructum dediſti? forte labruſcas, & uvas fellis. Quoties diſſipâſti ſepem? quoties *ferus aper*, ſeu depravatus affectus *depaſtus* eſt vineam? quæ reverentia tua in Sacramenta Sanguinis Chriſti? Quis reſpectus, & cura vigilantiæ Divinæ, Angelicæ, Superiorum? Et tamen non tibi donata eſt hæc vinea, ſed locata. Exigitur à te fructus; quid reſpondebis?

2. *Cùm tempus fructuum appropinquâſſet, miſit ſervos ſuos ad agricolas, ut acciperent fructus ejus.* Ibid. Quid fecerit Deus tibi, quid tu illi, exprimitur. Quoties *miſit* ille *ſervos ſuos*, Concionatores, Superiores, internas inſpirationes, monentes, ut fructum dares. At tu, ſicut *Agricola apprehenſis ſervis alium ceciderunt, alium occiderunt, alium lapidaverunt*; ita gratias in vanum accepimus, quibus noluiſti cooperari, inſpirationes extinxiſti, admonitiones ſpreviſti. O bonitas Dei! O tua ingratitudo!

3. *Iterum miſit alios ſervos, plures prioribus, & fecerunt illis ſimiliter.* Ibid. Et quidem tertia vice. Habes perfectæ obedientiæ typum. S. Gregor. *Cùm compertum haberent alios ſervos crudeliter cæſos, cùm tamen mittuntur, nec dubitant, nec rationes excuſandi quærunt, ſed imperata ſinè diſcuſſione perficiunt.* Nonne parem à te obedientiam ſtatus tuus exigit? Lege reg. 31. ſummarii. Eſtne talis tua obedientia?

Feria IV.

Unici Filii trucidatio.

1. *Novissimè autem misit ad eos filium suum dicens: Verebuntur filium meum.* Matth. 21. Post tot contemptas gratias poterat te Deus plectere. Sed usus misericordiâ, misit adhuc filium suum in viscera tua sub speciebus Eucharisticis, ut ejus te charitas accenderet, humiliatio deprimeret, crux, & passio ad mortificationis fructum dandum induceret. Debebas vereri filium Dei; ejus doctrinam, & exempla amplecti. Sed quàm longè tu ab ejus vita abiisti?

2. *Agricolæ autem videntes filium, dixerunt intra se: Hic est hæres, venite, occidamus eum.* Ibid. Quàm parùm reveriti sunt filium! Neque tu magis, qui non es veritus peccare. *Ejecisti eum extra vineam*, ubi locum dedisti peccato. *Occidisti eum* in temetipso, & sanguinem ejus indignè proculcâsti. Tu non es reveritus Filium Dei: reverebitur eum Pater, cùm ad judicandum venerit, & Filii vulnera contra te perorabunt.

3. *Cùm ergo veniret Dominus vineæ, quid faciet agricolis illis: Ajunt illi: malos malè perdet.* Ibid. Quid aliud expectare poteras ex tam indigna Filii Dei tractatione? sed misertus est tui Deus: *Ne malè* te *perderet*, eò te loci constituit, ubi te bene perdas per assiduam mortificationem. Hoc verò quam necessarium est tibi frœnum, ne relabaris? sed quàm facile illud excutis, & declinas?

Feria V.

Nuptiæ Filii Regis.

1. *Rex fecit nuptias filio suo, & misit servos suos vocare invitatos, & nolebant venire.* Matth. 22.

Pater

Pater æternus desponsavit Filium humanæ naturæ. Instruxit convivium Evangelicæ doctrinæ, & perfectionis. Ad hoc cum multis etiam te invitavit. Addixisti te venturum per susceptionem religiosi statûs. *Misit* ergo *servos suos* inspirationes sanctas, quæ dicerent tibi: *Prandium meum paravi:* occasio, quâ perfectioni studeas, in promptu est. Sed *neglexisti*, *abiisti in villam* pravorum affectuum, *ivisti in negotiationem* solatiorum à creaturis, sprevisti invitantes inspirationes. Advertis indignitatem?

2. *Rex autem iratus perdidit homicidas illos.* Ibid. Cur non misit alios, atque alios servos, ùt superior Paterfamilias ad vineam: Cur statim iratus est, & perdidit illos? quia illic servi debitum exigebant, hìc gratiam convivii offerebant. Apud Deum autem, ùt insigne majestatis est, conferre gratias, ita crimen est læsæ majestatis contemptus gratiæ. Et quot tu gratias ejus contempsisti? Idem enim est contemnere, ac nolle cooperari. Ergo perdi meruisti. Misericordiæ Dei debes, quòd ad te adhuc alios servos mittat, alias inspirationes, ac lumina. Vide, ut humaniùs excipias.

3. *Nuptiæ quidem paratæ sunt: sed, qui invitati erant, non fuerunt digni: Ite ergo ad exitus viarum, & quoscunque inveneritis, vocate ad nuptias.* Ib. Detrectâsti hactenus convivium Evangelicæ perfectionis, seu tædio veniendi, seu difficultate te à terrenis abstrahendi. Indignè te egisse agnoscis. Pone ergo te ad exitus viarum tuarum, dico ad exitum vitæ. Consule mortem, quid suadeat? an eundum ad hoc convivium perfectionis? an negligendum? Accipe consilium. Quod tunc egisse desiderabis, nunc age. Serum tunc est desiderium.

FERIA VI.

De homine non vestito veste nuptiali.

1. *INtravit autem Rex, ut videret discumbentes, & vidit ibi hominem non vestitum veste nuptiali.* Matth. 22. Per vestem nuptialem intellige vitam, & mores statui conformes. Expende, an tui sint tales. *Et ait illi:* cum indignatione: *Amice*, per ironiam; *quomodo huc intrâsti, non habens vestem nuptialem?* Non satis est apparere te religiosum; esse oportet moribus, & vitâ. Si Deus hoc momento ad examinandum te particulari judicio evocaret, qualem, putas, inveniret? *At ille obmutuit.* Apud Deum nullam poteris excusationem prætexere: confusus obmutesces. At nunc, dum tempus habes, loquere deprecando, & vestem, quæ Domino placet, para.

2. *Tunc dixit Rex ministris: Ligatis manibus, & pedibus ejus, mittite eum in tenebras exteriores.* Ibid. Expellitur, ait Ambros. serm. de Nativ. *Quia cùm peccator esset, sanctitatis sibi meritum vindicabat.* Non facilè tolerat Deus in Religione eum, qui mores, & vitam Religioni non conformat. Certe, quod timeas, habes; si vita tua est alia. Etsi te latere in multitudine posse credas, Deus manifestabit abscondita. Etsi non ejiciaris à Religione, ejicieris à facie Dei, qui est lux vera, in tenebras, & cœcitatem mentis. Ligabuntur tibi manus, & pedes, ne opereris bene, laqueis tuarum affectionum. His enim plerumque stringitur, qui nimis laxus est.

3. *Multi sunt vocati, pauci verò electi.* Ibidem. Hoc est, quod te in timore tenere debet, & curam vocationis ingenerare, ut ei studeas satisfacere. Non ideo electus es, quia vocatus, vocari

non

non est tuum, sed Dei gratia, etiam sinè prævia tua dispositione. At, ut elegaris ad gloriam, de tuo conferre debes. Sequere consilium Apostoli: *Satagite, ut per bona opera certam vestram vocationem, & electionem faciatis.* 2. Petr. 1.

SABBATHO.

Quæstio de tributo Cæsari pendendo.

1. *MAgister, scimus, quia verax es, & viam Dei in veritate doces, & non est tibi cura de aliquo: non enim respicis personam hominum.* Matth. 22. Verissima hæc Christi laus est. Utinam & tu citra adulationem hanc merereris; qui te Christum sequi profiteris. Esne verax tibi ipsi? non mentiris tibi bonum malum, & malum bonum? Tenésne *viam Dei?* viam mandatorum, & regularum? an vadis post vestigia sodalium, & passionum tuarum? Non est *tibi cura de aliquo* extra Deum? non de te ipso? Non *respicis personam hominum?* non huic adularis? illi te affricas? illum particulari amore amplecteris? Quàm procul abes à laude Magistri tui malus discipulus!

2. *Quid tibi videtur? licet censum dare Cæsari, an non?* Ibid. Quæstio in verbis non mala: sed latet in animis nequitia. Erat enim proponentium *consilium, ut eum caperent in sermone.* Ideo eos increpat: *Quid me tentatis hypocritæ?* ostendens, quàm sibi displiceat dolus. Petit videre numisma: Exhibetur. Ait illis: *Cujus est imago hæc, & superscriptio:* Cujus es tu imago? Dei. Sed quàm deformis! Tu eam fecisti imaginem terreni hominis. *Tempus est, ut, sicut portâsti imaginem terreni hominis, ita portes & imaginem cœlestis.* 1. Cor. 15. Reforma te ipsum, *donec formetur Christus in te.* Gal. 4, & di-

& dicere poſſis. *Vivo ego, jam non ego; vivit verò in me Chriſtus.* Gal. 2.

3. *Reddite ergo, quæ ſunt Cæſaris, Cæſari, & quæ ſunt Dei, Deo.* Ibid. Cuique ſuum reddendum. Dei es, quantus quantus es: corpus, anima, ſenſus, potentiæ omnes. Reddisne Deo corpus, & ſenſus tuos? uteris iis ad ejus gloriam, an ad tua commoda? Reddis animam cogitando, amando, ac timendo eum? an affectibus tuis ſerpis circa creaturas? Vide, quot titulis te Deo debeas: creavit te, redemit te, ſervavit te, vocavit te, tot beneficiis te cumulavit. Redde & proximo, quod debes, Charitatem. Eſt imago ejus, cujus tu; ab eodem creatus, eodem ſanguine redemptus.

DOM. XXVIII. POST PENTEC.

De magno Charitatis mandato.

1. *INterrogavit eum unus Legis Doctor: Magiſter, quod eſt mandatum magnum;* quod Deus præ omnibus requirit. *Ait illi Jeſus: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, &c. Hoc eſt maximum & primum mandatum.* Matth. 22. Intelligis? *primum:* ergo hinc incipiendum eſt: *maximum:* ergo hìc terminandum eſt. Amor rex affectuum eſt, & primus motor; ergo huc omnes movere debet, & ipſe rapi, tanquam in ſuum finem, extra quem nihil eſt amabile. Habuiſtine hoc præceptum tanquam *primum, & maximum?* Nihil unquam Deo prætuliſti? O utinam! ſit ſaltem poſthac *primum & maximum* amare Deum. Quod probabis, ſi omnia ad ipſum dirigas; ſi nullam cordis partem tribuas amori creaturarum; ſi audebis cum Apoſtolo difficultatibus inſultare: *Quis nos ſeparabit à charitate?* Rom. 8.

2. *Se-*

2. *Secundum autem simile est huic: diliges proximum tuum, sicut te ipsum.* Ibid. Regula amandi proximum est quisque sibi. Nemo se ficte, nemo non sincerè amat: nemo sibi vult malum, ne minimum quidem: nemo non sibi vult bonum, & inter bona optimum. Debes ergo amare non fictè proximum; amoliri, quoad potes, ab illo malum, curare bonum: nam & hoc mandatum magnum est. At proximus tuus, non est unus, sed omnes. Non debes ergo affectum ita uni affigere, ut aliis subtrahas.

3. *In his duobus mandatis universa lex pendet, & Prophetæ.* Ibid. Motivum hìc habes diligendi Deum, & proximum. Observatio Legis absolutè tibi est necessaria. Nullam vis transgredi? Ita quidem sperem à cordato homine. Ergo dilige: *Qui diligit, legem implevit.* Rom. 13. Huc ergo cogitationes, huc verba, & opera dirige, ut tota vita tua sit exercitium dilectionis.

FERIA II.

Arguuntur Pharisæi.

1. *SUper cathedram Moysi sederunt Scribæ, & Pharisæi. Omnia, quæ dixerint vobis, servate, & facite.* Matth. 12. Etsi non bonus superior, at bonum imperium; parendum est. Etsi malus Doctor, at sana doctrina, servanda est. Sed non insistendum exemplo. *Secundùm opera verò illorum nolite facere.* Nulla ergo tui est excusatio: superior ipse, qui fieri jubet, non facit. Ille de se, tu de te rationem reddes. *Dicunt enim, & non faciunt.* Absit hoc à te. Bene dicere non est clavis ad cœlum, sed bene facere. Non, quid dixeris, quæretur; sed, quid egeris. Quàm turpe est docere virtutem verbô, & factô doctrinam suam improbare.

2. *Omnia*

2. *Omnia verò opera ſua faciunt, ut videantur ab hominibus?* Ibid. Alterum, quæ in Phariſæis carpit, vitium eſt, quòd æſtimari & laudari quærant ab hominibus: his ſi placeant, ſibi ſatisfaciunt: *Amant primos recubitus, & primas cathedras, & ſalutationes in foro*, ac publicam honoris delationem. Hæc ſi aſſequantur, in cœlo ſunt. Non ita tu, qui vis ſervus Dei eſſe. Certum eſt illud Apoſtoli: *Si hominibus placerem, ſervus Dei non eſſem.* Gal. 1. Non poteſt Deo non diſplicere, qui nimiùm ſtudet hominibus placere. Fac, te impetràſſe, ut placeas: *mercedem recepiſti.* Ergo in hunc fumum laboràſti.

3. *Væ vobis Scribæ, & Phariſæi, quia ſimiles eſtis ſepulchris dealbatis, quæ aforis patent hominibus ſpecioſa, intus verò plena ſunt oſſibus mortuorum, & omni ſpurcitia.* Ibid. Tertium hoc eſt vitium, quod arguitur, ſimulatio ſanctitatis. Ubi ficta eſt virtus, ibi ſunt certò vera vitia. Nihil prodeſt, imò plurimum obeſt apparere, ſi non ſubſit eſſe. Deus non aſpicit, quis appareas, ſed, quis ſis. Talis apud Deum es, qualis in animo, & conſcientia. Ab illo pro æternitate judicaberis, non ab hominibus.

Feria III.

Prædictio deſolationis.

1. *Cum videritis abominationem deſolationis ſtantem in loco ſancto* exciſi templi Hieroſolymitani: *qui legit, intelligat.* Matth. 24. Intellige, quòd tu ſis templum Dei, quòd immineat tibi deſolatio per mortem. Diſſolvetur enim templum hoc. Intellige, quid agendum antea, ne pericliteris. Fruſtra enim tunc voles, cùm non poteris. *Qui in Judæa ſunt, fugiant ad montes.* Es in populo electo: ut tunc

ut tunc securus sis, nunc fuge ad montem, qui Christus est, ut eum imiteris. Qui *in tecto* es excelsæ virtutis, *non descende* ad humilia sæcularium. S. Hilar. *Qui in agro* Christi plantatus es, non *revertere* unquam *tollere tunicam* veteris conversationis. Quàm tutus tunc eris, si nunc iste agas?

2. *Væ autem prægnantibus in illis diebus.* Ibidem. Supremus ille dies semper instat: fortè iste est. Væ tibi, si usque in illum prægnans es. Plenus bonis desideriis, & antea ea paris in actum. Quidquid nunc boni concipis, statim pariendum est: quia tunc non erit tempus. *Orate autem, ut non fiat fuga vestra in hyeme.* Provide, ut non superveniat tibi mors, dum friges in obsequio Dei. *Vel in Sabbatho*, dum ferias agis, & in socordia vivis. Hæc omni tibi hora curanda sunt, quia nulla hora vacat periculô.

3. *Erit enim tunc tribulatio magna, qualis non fuit ab initio mundi.* Ibid. Intellige improvidis, & tepidis, qui distulerunt in illud tempus agere, quô ampliùs non licet. Torquebitur luctâ supremâ corpus, sed multò magis conscientia. Vivaciùs tunc intelliges bonum, & malum. Sarcinam tuam majorem reperies, quàm unquam existimaveris, &c. Ergo ut tribulationem effugias, nunc age, quod tunc actum voles: nunc cave, quod tunc cavisse desiderabis. Mortem de agendis consule, sed & consilium audi.

FERIA IV.

Vigilandum ad Adventum Domini.

1. *Vigilate, quia nescitis, quâ horâ Dominus vester venturus sit.* Matth 24. Prudenter semper metues, quod certò veniet, nescis quando. Quid si ante

ſi ante paucos annos veniſſet Dominus, qualem te reperiſſet? Quid ſi hôc momentô veniret? quid velles feciſſe? Quid ſi ſcires, poſt horam venturum, quid ageres? Quod agendum ſtatueres, illud age, quia forte veniet. Ideo occulta eſt tibi illa hora, ut omnem habeas ſuſpectam.

2. *Beatus ille ſervus, quem, cùm venerit Dominus ejus, invenerit ſic facientem.* Ibidem. Tanti eſt vigilare, ut à ſola vigilantia Dominus pronunciet ſervum beatum. Vigilanti non irrepit fur, qui parta tollat. Non prætcrit boni occaſio, quam non arripiat. Dic ipſe: Ubi Deo attendiſti, admiſiſtine vel leviſſimam culpam? an uni pravo appetitui ceſſiſti? nonne omni occaſione in bonum uſus? At nonne hoc ipſum eſt eſſe beatum, ita vivere, ut maculà careas? *Beatus vir, qui inventus eſt ſinè macula.* Eccl. 31.

3. *Si autem dixerit malus ſervus ille.* Ibid. Bono ac vigilanti ſervo malum oppone; qui *dicit in corde ſuo: Moram facit Dominus meus venire:* qui in tepore ſuo cogitat, adhuc ſupereſſe tempus, quô ferventer agat. O miſer! *Veniet Dominus illius in die, quâ non ſperat.* Quis tunc ejus timor: quæ trepidatio? Quid ſi *manducet, & bibat* laxando frœnum concupiſcibili? Credo, non velles talis deprehendi. Ergo eſto paratus. At nunquam eris ſatis paratus, niſi ſis ſemper paratus.

FERIA V.

Parabola decem Virginum.

1. *SImile eſt regnum cœlorum decem Virginibus, quæ accipientes lampades ſuas, exiêrunt obviam ſponſo, & ſponſæ.* Matth. 25. Et hæc parabola ad vigilantiam monet. Omnes fuerunt virgines, omnes

omnes acceperunt lampades, omnes *exiêrunt obviam*, omnes *moram faciente sponso dormitaverunt.* Et tamen *quinque erant fatuæ, quinque prudentes.* Sed non omnes *sumpserunt oleum secum.* Ideo illæ *prudentes, quæ sumpserant oleum in vasis suis.* Fides lampas est, sed non sufficit. Imprudens es, si non etiam oleum charitatis accipis, & ea media, quæ te coram Sponso Deo securum reddant, ne lampas extinguatur: *nam fides sinè operibus mortua est.* Jac. 2.

2. *Media autem nocte clamor factus est: Ecce sponsus venit.* Ibid. Venit, cùm minimè cogitamus, Dominus. *Tunc surrexerunt omnes virgines, & ornaverunt lampades suas.* Quæ omnium sollicitudo? quia coram sponso comparendum erat. Tunc fatuæ errorem suum viderunt, quod oleum deficeret bonorum operum. Sed serum nimis est tunc velle incipere, cùm desinendum est. *Fatuæ autem sapientibus dixerunt: date nobis de oleo vestro;* sed frustra, aliena opera tibi non proderunt, ubi *retribuitur unicuique secundùm opera sua.* Putas, non doluisse fatuas; solatiô plenas fuisse prudentes? In quarum sorte desideras esse, earum sollicitudinem assume.

3. *Et quæ paratæ erant, intraverunt cum eo ad nuptias.* Ibid. Non quæ primò *ibant ad vendentes*, seu quæ differunt se parare. Periculum salutis subit, qui differt media. Præstitisse oportet antea, quæ sunt salutis, non tunc velle. *Novissimè veniunt reliquæ dicentes: Domine, Domine aperi nobis.* Sed pulchra verba nihil juvant, ubi pensantur opera. Non prodest tunc verbis profiteri Dominum, quem in vita factis negaveris. Ergo tunc, dum sunt dies salutis, dum tempus acceptabile, insistendum est bono. Adhuc enim

porta patet. *At ille respondens ait: Amen dico vobis, nescio vos.* Hoc fulmen olim time, si nunc Deum non noscas, & secundùm quod cognoveris, ei non servias.

FERIA VI.

Parabola de talentis.

1. *HOmo peregrè proficiscens vocavit servos suos, & tradidit illis bona sua.* Matth. 25. Etiam hæc parabola præparationem suadet. Dedit uni quinque, alteri duo, tertio unum talentum: *Unicuique secundùm propriam virtutem.* Cogita, quæ accepisti à Deo, talenta corporis, animæ, naturæ, gratiæ. Non tuæ res sunt, sed Dei. Parùm tibi videris accepisse? Deus ad tuam virtutem mensuravit. De pauco rationem reddes. Plus accepisse tibi damno fuisset. Quo fine tibi data sunt? ut negotieris: *Negotiamini, dum venio.* Luc. 19. Perit Domino lucrum, quod non facis. Non potes ergo aliter uti, quàm Deus velit: & tamen fecisti. Quid faceres servo, qui pecuniâ tuâ ad sua commoda, & voluptates uteretur? vide, an non tu sis talis.

2. *Post multum verò temporis venit Dominus servorum illorum, & posuit cum eis rationem.* Ibid. Eam & tecum inibit; forte non post multum temporis. *Et accedens, qui quinque talenta acceperat, obtulit alia quinque: similiter, qui duo, alia duo.* Lucrum fecerunt ad proportionem talenti. Uterque vocatur *servus bonus & fidelis.* Uterque invitatur *in gaudium Domini sui.* Non prævalet ergo apud Deum, qui plus accepit. Deus enim usum talentorum, & gratiarum spectat, non cumulum. Non fuisset vocatus bonus, & fidelis, qui quinque

que acceperat, si tantùm duo lucratus fuisset. Ita Deus nullam gratiam vult esse vacuam. Ergo assidue tibi curandum est, ut nullam gratiam in vacuum recipias. Hic verò esto vigilans.

3. *Qui unum talentum acceperat, ait: Domine scio, quia homo durus es: & timens abii, & abscondi talentum tuum in terra: Ecce habes, quod tuum est.* Ib. Non perdidit talentum, sed servavit. Cur ergo reprehenditur? *Serve male, & piger.* Quia non est negotiatus, non fecit lucrum, quod Dominus requirebat. Unicum ergo talentum neglectum ita castigat Deus? Quid respondebis, qui tot millia defodisti in terram, gratiis tibi ad lucrum cœlestium concessis ad terrena, ad sensûs commoda abutendo? Ergo nunc tandem ita rebus tuis invigila, ut audire merearis: *Euge serve bone, & fidelis, intra in gaudium Domini tui.*

SABBATHO.

De extremo Judicio.

1. *CUm venerit Filius hominis in Majestate sua, & omnes Angeli cum eo, tunc sedebit super sedem Majestatis suæ.* Matth. 25. En Judicem illum, quem habuisti hactenus *advocatum apud Patrem*: illum, in quem confixerunt peccatores: illum, quem contempsisti. *Et congregabuntur ante eum omnes gentes.* En judicandorum multitudinem, in qua & tu eris. *Et statuet oves à dextris suis; hædos autem à sinistris.* En diversam judicandorum conditionem. Quis in his pavor, & trepidatio? Quod in illis animi solatium, & gaudium? Et quæ erunt a dextris? *Oves*, quæ ductum, & vocem pastoris sunt secutæ. Et qui a sinistris? *Hædi*, qui concupiscentiis suis servierunt. O Deus! quan-

tumcunque vis, pone me hìc à sinistris, ut ibi collocer ad dextram.

2. *Tunc dicet his, qui à dextris erunt: Venite benedicti Patris mei, possidete paratum vobis regnum.* Ibid. Priùs bonos ad prœmium vocat, quàm reprobos damnet: quia paratior est semper ad benefaciendum. S. Chrysost. in Imperf. Hoc enim secundùm naturam agit: pœnas invitus infligit. Quàm suavis accidet hæc justis sententia? Desideras, & tu illam audire? Operibus impetrabis. Hæc allegat Judex: *Esurivi, & dedistis mihi manducare, &c.* Sine his in vanum speras. Ergo, *Quod potest manus tua, instanter operare.* Nec parva neglige: quia nihil est tam parvum, quod vestitum charitate in Deum, ibi non evadat regnô æternô dignum.

3. *Tunc dicet his, qui à sinistris erunt: Discedite.* Ibid. O quale tonitru in auribus eorum! *A me* Quale fulmen! Deo in æternum carere. *Maledicti.* Qualis dolor, Deo in æternum exosos esse! *In ignem æternum!* Qualis desperatio, in æternum pœnâ sensûs torqueri: *Qui paratus est diabolo* à me, à te autem tibi. Qualis cruciatus æternùm cum dœmonibus habitare! Et quæ tam horrendæ sententiæ causa? *Esurivi, & non dedistis mihi manducare, &c.* Opera non præstitistis? quæ exigebam: egistis, quæ vetabam. O Deus! *hìc ure, hìc seca, modò in æternum parcas.* O æternitas! æternitas! *quàm amara est memoria tua!*

FINIS.

AD MAJOREM DEI GLORIAM.

